COLECȚIA

Jubiri de poveste

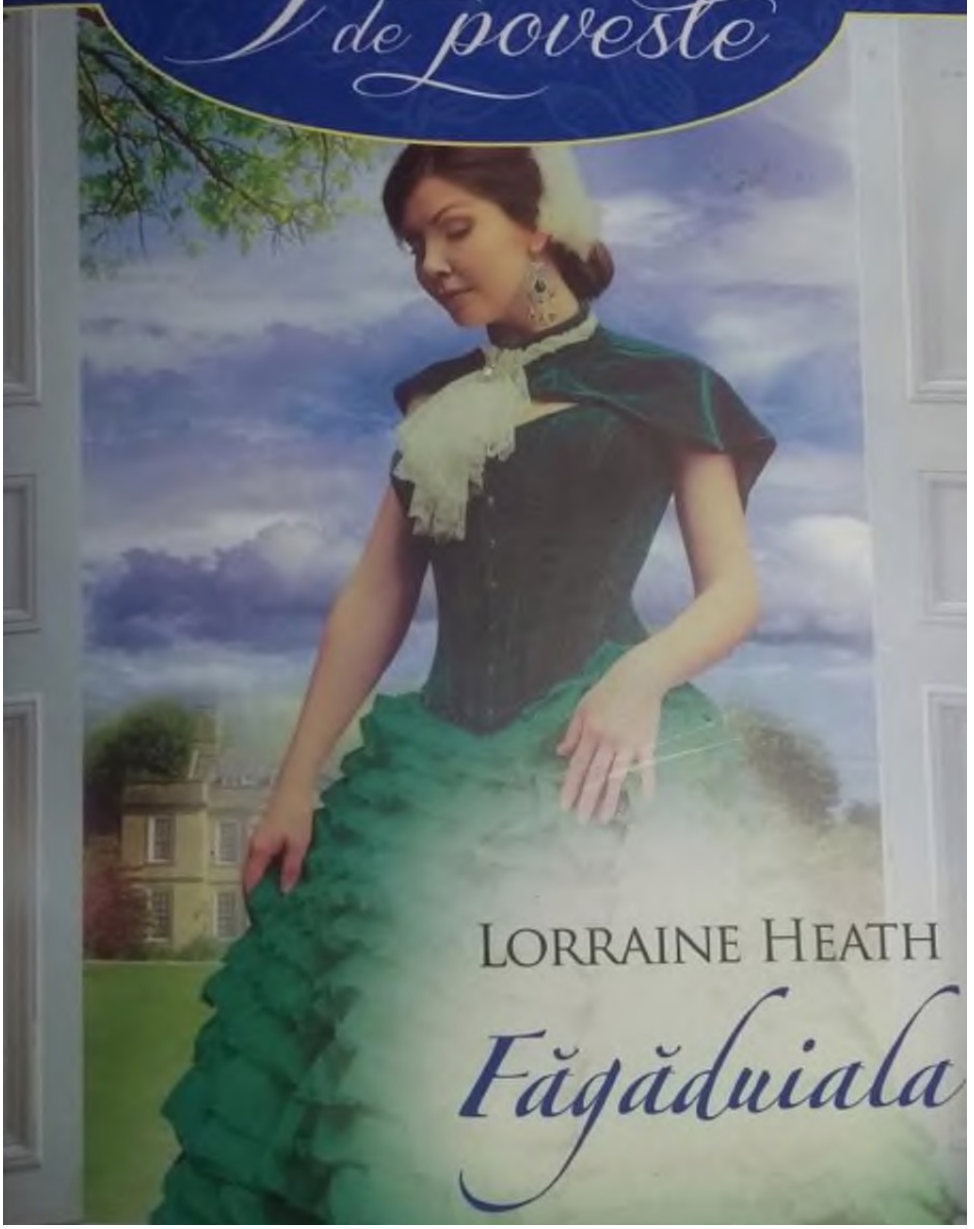

LORRAINE HEATH

Făgăduiala

LORRAINE HEATH
FĂGĂDUIALA

The earl takes all by Lorraine Heath

Prolog

În seara rece şi mohorâtă de 15 noiembrie 1858, viaţa lui Edward Alcott deveni cenuşie. Şi singurul lucru care reuşea să o salveze de la a ajunge complet neagră era Albert. La vârsta de şapte ani – şi cu doar o oră mai mare decât Edward – fratele lui geamăn devenea conte de Greyling. Pentru că era noaptea în care părinţii lor mureau într-un accident feroviar îngrozitor.

Câteva zile mai târziu, Albert îi ţinea strâns de mână pe Edward, în timp ce stăteau amândoi resemnaţi în faţa sicrielor care conţineau rămăşiţele părinţilor lor. În seara zilei în care fuseseră îngropaţi părinţii lor, Albert se strecură pe furiş în patul lui Edward, pentru ca niciunul din ei să nu se simtă singur şi pierdut. Pe drumul spre Havisham Hall, unde mergeau pentru a deveni pupilii marchizului de Marsden, Albert îi oferea, fără să-şi dea seama, o distragere a atenţiei, asigurându-i lui Edward un loc în care să-şi verse mânia faţă de nedreptatea vieţii. Se împinseră şi se pălmuiră unul pe celălalt constant, până când avocatul care călătorea cu ei veni să îi separe pe cei doi băieţi. După ce se pomeniră abandonaţi atât de departe de casă şi lăsaţi sub tutela marchizului, Albert îl asigură pe Edward că totul va fi bine... că îşi începuseră împreună viaţa în pântecul mamei lor şi, prin urmare, vor rămâne împreună pentru totdeauna.

Albert fusese ancora lui de salvare, alinarea sa şi singura lui constantă dintre toate lucrurile şi în orice împrejurare.

Şi acum *ea* – cu părul ei negru mătăsos, cu ochii albaştri tulburători, cu râsul dulce şi cristalin şi cu zâmbetul blând – îl lua de lângă el. Lady Julia Kenney. Albert era orbit de frumuseţea, de graţii şi de atenţiile ei şi îi permitea să îi ocupe mult prea mult din timp cu plimbări prin parc, plimbări cu barca pe Tamisa, teatru, serate, cine şi – Ferească Dumnezeu! — seri de poezie. Îl smulgea de lângă

apropiaţii săi, făcându-l să lase în urmă dragostea lui pentru băutură, aventuri, jocuri de noroc şi călătorii. Peste şase săptămâni ducele de Ashebury, vicontele Locksley şi Edward urmau să plece într-o călătorie prin Orientul îndepărtat. Şi din punctul de vedere al lui Edward, Albert ar fi trebuit să meargă cu ei. În fond plănuise să meargă cu ei… cel puţin până când Lady Julia îl rugase să rămână. Şi într-o clipită, Albert se supusese dorinţelor ei şi îşi anulase planurile de a pleca împreună cu prietenii săi.

Femeia aceea reuşise în mod extrem de eficient să-l aibă pe fratele lui la degetul ei mic, fără să facă altceva decât să fluture ocazional din gene şi din evantai. Aşa ceva era de netolerat. O femeie nu trebuia să aibă atât de multă influenţă şi control asupra vieţii unui bărbat.

Edward nu era sigur de ce o urmărise afară din sala de bal şi în umbrele tăcute ale grădinii. Şi nici de ce se oprise ca să o privească în timp ce se abătea de la cărarea principală şi dispărea printre tufele şi spalierele împodobite cu trandafiri căţărători. Tot ce ştia era că nu îl putea pierde pe Albert în favoarea ei.

Şovăi un minut înainte de a se avânta în acea zonă a grădinii în care umbrele erau mai grele şi lumina oferită de felinarele pe gaz de pe cărare strălucea difuz. Înainta cu prudenţă, până când ochii lui se obişnuiră cu întunericul, şi în cele din urmă o văzu stând cu spatele sprijinit de zidul din cărămidă. Buzele ei se arcuiră imediat, dezvăluindu-i zâmbetul minunat. Părea al naibii de bucuroasă să îl vadă.

Pe măsură ce se apropia de ea prin întunericul cenuşiu, putea vedea adoraţia din ochii ei albaştri. Nicio altă femeie nu se mai uitase vreodată la el aşa… ca şi când fiecare gură de aer pe care o lua era numai şi numai pentru el… ca şi când ar fi trăit doar pentru el şi plăcerile lui. Asta îl făcu să i se strângă stomacul, o senzaţie ameţitoare de superioritate şi putere.

— Credeam că n-o să mai ajungi odată, zise ea pe o voce şoptită, care părea să-l transporte în rai, printre îngeri.

Ceva ademenitor cum nu mai cunoscuse până atunci îl copleşi lăsându-l complet neputincios în faţa cântecului ei

de sirenă. Nu înţelegea ce se întâmpla. În toţi cei douăzeci şi trei de ani ai săi, nu i se mai întâmplase niciodată ca o femeie să-i provoace un astfel de uragan de sentimente confuze şi incomode. Ar trebui să plece acum cât încă putea... doar că se simţea atras de ea ca o molie de flacără... ca şi când femeia aceasta fusese creată de zei numai şi numai pentru el.

Edward îi cuprinse obrazul în palmă... însă se dovedi o mare greşeală... degetele lui îi simţiră pulsul rapid şi cedă tentaţiei de a-i mângâia obrazul delicat. Ea scoase un suspin moale şi ochii i se împăienjeniră senzual.

Ştia că era o greşeală... Ştia că va regreta. Dar dintr-un motiv sau altul, părea incapabil de orice gând sau acţiune raţională. Se aplecă uşor spre ea şi luă ceea ce nu avea niciun drept să posede. Îi revendică gura ca şi când îi aparţinea, ca şi când fusese şi va fi pe veci a lui.

Ea oftă încă o dată, eliberând un suspin şi mai moale, şi mai cald, care îi reverberă prin trup, făcându-l să se excite atât de tare, că aproape leşină. O trase mai aproape de el, îşi înclină uşor capul şi adânci sărutul, plimbându-şi limba prin gura ei delicioasă. Avea gust de şampanie cu iz de căpşune. Braţele ei suple se încolăciră în jurul gâtului lui. Degetele ei înmănuşate se jucau prin buclele lui blonde şi dese. Şi de data aceasta, suspinul ei luă forma unui geamăt primitor.

Iar în clipa aceea timpul păru să se oprească în loc, precum ceasurile de la Havisham Hall. Nu mai exista niciun ticăit, nicio mişcare a mâinilor, niciun clinchet de clopoţei.

Şi-ar fi dorit să rămână acolo pentru totdeauna. Şi-ar fi dorit ca noaptea aceea şi fiecare noapte care urma să le aparţină numai lor.

Retrăgându-se, îi susţinu privirea languroasă. Ea îi atinse uşor cu degetele şuviţa de la tâmplă, cu o mângâiere incredibil de delicată. Ca şi cum nu l-ar fi atins deloc. Ea îi zâmbi tandru.

— Te iubesc atât de mult, Albert!

Numele fratelui său rostit de buzele el fu ca un pumn în stomac, care aproape îl doborî. Adoraţia ei nu fusese

pentru el. Pasiunea, strălucirea şi dorinţa ei nu fuseseră pentru el. Şi fusese un mare idiot să-şi fi închipuit, fie şi pentru o secundă, că erau pentru el. Nu că avea de gând să o lase să vadă cât de mult îl tulburase sau cât de tare o dorea.

Se sili să afişeze un rânjet diabolic, triumfător.

— Dacă l-ai iubi cu adevărat, n-ar trebui să poţi să ne deosebeşti?

Ashe şi Locke puteau să-i deosebească într-o clipită. Şi până şi marchizul de Marsden, care le fusese tutore, putea.

— Edward?! icni ea. Dintr-odată, arăta ca şi cum cina din seara aceea avea să-şi facă a doua apariţie.

Repulsia ei evidentă dădu o lovitură puternică mândriei lui. Totuşi, îşi păstră o expresie impasibilă şi făcu o plecăciune exagerat de elegantă în faţa ei.

— La dispoziţia ta.

— Bestie! Palma ei înmănuşată îi izbi obrazul cu o forţă atât de neaşteptată, că se împletici înapoi.

Îşi recăpătă echilibrul şi îşi ridică sfidător bărbia.

— Ţi-a plăcut, Julia.

— Lady Julia. Iar după ce mă voi căsători cu Albert şi voi fi Lady Greyling, voi insista să mi te adresezi aşa cum se cuvine. Şi poţi fi absolut sigur că nu mi-a plăcut.

— Mincinoaso!

— De ce ai face ceva atât de îngrozitor? De ce ai profita aşa? Cum ai putut să fii atât de crud şi înşelător?

Pentru că nu putuse niciodată să-şi nege ceva ce-şi dorea şi se pomenise dintr-odată dorind-o pe ea. Cu disperare.

— Ce se întâmplă aici? întrebă o voce joasă şi rezonantă.

Edward se răsuci imediat pe călcâie şi-l văzu pe Albert stând la mai puţin de un metru distanţă, cu o expresie nedumerită pe chip. Nu părea furios, ci aproape candid, ca şi când nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că Edward ar fi putut face ceva atât de mârşav cum ar fi să-i sărute logodnica.

— Te aşteptam aşa cum am plănuit… zise Julia, cu o voce mieroasă, ducându-se lângă Albert şi uitându-se în sus la el cu o adoraţie desăvârşită, care nu făcea altceva decât să pună sare pe rana orgoliului rănit al lui Edward. Edward a apărut din întâmplare şi a început să îmi dea şi mai multe detalii despre călătoria în Orientul îndepărtat, despre care el şi ceilalţi au vorbit constant toată seara. Sună ca şi când ar fi aventura vieţii. Şi şi-ar dori foarte mult să mergi şi tu cu ei.

Lui Edward îi displăcea că se simţea recunoscător pentru minciuna pe care o inventase Julia, dar ştia că Albert nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi aflat că profitase de logodnica lui. Se întrebă în sinea lui de ce nu îi mărturisise adevărul. De ce nu profitase de ocazia aceea pentru a crea o discordie între fraţi, pe care nimic de pe pământ sau din ceruri nu ar mai fi putut-o aplana vreodată? Ba mai mult de atât… de ce îl încuraja acum să meargă cu ei?

— Tu eşti toată aventura de care am nevoie, zise Albert, după care îşi mută privirea spre Edward. Ţi-am spus deja că nu mă mai interesează călătoriile. Şi nu apreciez deloc că ai lucrat pe la spatele meu, încercând s-o foloseşti pe Julia ca să mă convingi să mă răzgândesc. Şi acum ţi-aş fi recunoscător dacă ai pleca, astfel încât întâlnirea mea cu Julia să continue după cum am plănuit.

— Albert…

— Du-te, Edward!

Nerăbdarea care se simţea în vocea fratelui său geamăn îl avertiza pe Edward că, dacă mai continua pe acest făgaş, nu ar fi obţinut nimic decât să se distanţeze şi mai mult de fratele său. Făcu o plecăciune mică, după care se îndepărtă de cei doi, de trandafiri şi de umbre.

Avea nevoie de un pahar de whisky. De fapt, de o sticlă întreagă. Avea nevoie să bea până când uita. Până când nu îşi mai amintea căldura Juliei în braţele lui sau ce minunat fusese să-i simtă gura mişcându-se sub a lui. Avea nevoie să uite că o dorise vreodată pentru el însuşi – fie şi pentru cea mai scurtă dintre clipe.

Capitolul 1

Domnul Edward Alcott, fratele contelui de Greyling, şi-a găsit sfârşitul înainte de vreme în timpul călătoriilor sale recente în Africa. Dar şi mai trist de atât este că nu a reuşit să realizeze nimic notabil în cei douăzeci şi şapte ani de viaţă trăiţi pe acest pământ.

Necrolog din *Times,* noiembrie 1878

Avea mare nevoie de whisky.

Dar datoria îi cerea să stea în faţa reşedinţei de la Evermore, moşia strămoşească a familiei din Yorkshire, pentru a-şi exprima recunoştinţa faţă de cei câţiva lorzi şi lady care participaseră la înmormântarea fratelui său geamăn din acea după-amiază.

— Mă bucur extrem de mult că n-ai fost tu, Greyling.

— A fost un dansator excelent, chiar dacă tindea să ţină doamnele scandalos de aproape în timpul valsului.

— Mare păcat că a trebuit să moară înainte să realizeze ceva!

— Să ştiţi că pe mine m-a băgat sub masă de mai multe ori decât pot număra.

Omagiile continuau, creionând portretul unui pierdevară şi al unui nemernic. Nu că până atunci l-ar fi deranjat vreodată felul în care era văzut fratele mai mic al contelui… dar astăzi îl călca pe nervi. Poate şi pentru că epitafurile exprimate erau afurisit de corecte.

Prietenii lui din copilărie, ducele de Ashebury şi vicontele Locksley, se aflau în apropiere, transmiţându-şi condoleanţele, din moment ce toată lumea ştia că ei patru erau apropiaţi ca fraţii, de vreme ce fuseseră crescuţi de tatăl lui Locksley. Deşi nu avusese ocazia să petreacă prea mult timp cu ei înainte de înmormântare, acum şi-ar fi dorit să se urce odată în trăsurile lor şi să plece, împreună cu Minerva, soţia lui Ashe. Din păcate, rămâneau peste noapte

acolo. Julia le făcuse acea invitaţie, închipuindu-şi că soţului ei i-ar fi plăcut să stea mai mult cu ei. Se înşelase amarnic. Cu toate acestea, el ştia că avusese intenţii bune.

Mulţumindu-le cu eleganţă celor care veniseră să-şi prezinte ultimele omagii, Julia era întruchiparea frumuseţii chiar şi îmbrăcată toată în negru. Ea se ocupase de majoritatea aranjamentelor, expediind invitaţiile la înmormântare, informându-l pe preot despre cum evoluau pregătirile şi asigurându-se că invitaţii lor aveau la dispoziţie gustări şi băuturi răcoritoare, înainte de a pleca acasă. Abia dacă avusese ocazia să stea de vorbă cu ea toată ziua – nu că ar fi ştiut neapărat şi ce să-i spună, chiar dacă s-ar fi ivit ocazia. De la întoarcerea lui, existaseră mult prea multe momente de tăcere stânjenitoare între ei doi. Ştia că asta trebuia să se schimbe. Şi încă repede.

În timp ce ultima trăsură se îndepărta pe alee, Julia se apropie de el, îl luă de braţ şi îl strânse uşor.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că mă bucur că s-a terminat.

Chiar şi cu burta umflată de sarcină, tot era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Ridică uşor mâna înmănuşată în negru şi îi cuprinse obrazul cu tandreţe.

— Pari obosit.

— A fost o săptămână lungă.

Se întorsese din călătoriile lui cu zece zile în urmă. Aproape întreaga perioadă de doliu şi jelire se consumase în decursul lungului şi anevoiosului drum înapoi spre casă. Pentru el, ceea ce se întâmpla astăzi nu era nimic mai mult decât o formalitate... ceva ce trebuia bifat înainte de a merge mai departe.

— Mi-ar prinde bine un pahar de tărie, zise Ashe, în timp ce el, soţia lui şi Locke li se alăturară.

— Ştiu exact unde să găsim unul, îl asigură pe prietenul său de-o viaţă. După ce conduse grupul în foaierul principal, îşi puse o mână pe şalele Juliei şi zise: Vă rog să ne scuzaţi un pic, doamnelor!

Ea şovăi o clipă. O mie de întrebări se învârtejeau în

ochii ei albaştri superbi. Nu voia să scape de ea, dar avea nevoie disperată de un pahar de băutură şi spera că va lua acea poftă ciudată a lui ca pe o dorinţă de a petrece puţin timp singur cu prietenii lui. După ce îi cercetă chipul câteva clipe, care lui i se părură o eternitate, Julia încuviinţă din cap.

— Da, desigur. Se întoarse apoi spre Minerva şi îi zâmbi cu căldură. O să sun să ni se aducă nişte ceai.

— Nu întârziem mult, o asigură pe femeie, înainte de a porni pe coridor, cu prietenii săi la nicio jumătate de pas în spatele lui.

De îndată ce intră în bibliotecă, se năpusti spre bufet, turnă whisky în trei pahare şi le împărţi celor doi, după care îl ridică pe al său.

— În cinstea fratelui meu. Dumnezeu să-l odihnească în pace! Goli apoi conţinutul paharului dintr-o singură înghiţitură lungă.

Ashe abia dacă sorbi puţin, după care înălţă dintr-o sprânceană.

— Asta e puţin probabil, nu-i aşa? Ce mama naibii pui la cale, Edward?

Îngheţă pe loc, încercând să ia în considerare posibilitatea de a nega acuzaţia, dar erau prea multe în joc. Se duse la fereastră şi aruncă o ocheadă spre turla bisericii din sat – acolo unde avusese loc cu doar câteva ore mai devreme o slujbă funerară în onoarea sa. Se vedea în depărtare, şerpuind printre dealuri, drumul pe care călătorise furgonul negru, acoperit cu sticlă, care purtase sicriul negru lucios, cu ornamente sculptate şi cu mânere strălucitoare din metal, urmat de cortegiul funerar, purtându-i rămăşiţele spre mausoleul familiei.

— Când ţi-ai dat seama că nu sunt Albert?

— Cu puţin înainte de începerea funeraliilor, răspunse Locke.

— I-ai spus ceva Juliei?

— Nu, îl asigură Ashe. Ne-am gândit că ar fi mai bine să ne ţinem suspiciunile pentru noi, până când se confirmau. Ce naiba se întâmplă aici?

— Când era pe patul de moarte, i-am promis lui Albert că o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să mă asigur că Julia nu pierde copilul pe care îl poartă în pântec. În timpul scurtei lor căsnicii, pierduse deja trei sarcini, neducând-o pe niciuna la termen. Cea mai bună modalitate de a face asta era să pretind că sunt fratele meu. Trebuie să ştiu cum v-aţi dat seama. Dacă Julia suspectează ceva…

— Ţi-ai pierdut minţile? urlă Ashe.

— Vorbeşte mai încet, mârâi el printre dinţii-i încleştaţi. Nu voia ca servitorii să-i audă.

— Chiar crezi că o poţi păcăli pe Julia că eşti Albert?

Deja făcea asta de o săptămână şi ceva. Îi convinsese pe toţi: pe servitori, pe preot, pe cele câteva rude îndoliate. Pe Julia. Dar nu şi pe ei doi… iar asta prezenta o problemă. Se răsuci brusc spre ei.

— Albert nu mi-a dat de ales, dacă vreau să-i onorez rugămintea.

— Cu siguranţă sarcina ei e suficient de avansată acum, să nu mai rişte s-o piardă, zise Locke, stând umăr la umăr cu Ashe, ca şi când împreună l-ar fi putut convinge mai bine de nesăbuinţa sa.

De parcă nu ar fi fost şi el pe deplin conştient de ea.

Edward se uită urât la el.

— Poţi să-mi promiţi asta? Poţi să-mi garantezi asta? Ştii cât de mult îl iubeşte. Cât de mult a iubit-o el pe ea. Crezi că n-o să se prăbuşească, dacă află că el e cel care a fost ucis? Că n-o să se îmbolnăvească de suferinţă?

Drept răspuns, Locke oftă adânc, se duse la bufet, apucă imediat carafa şi îşi mai turnă nişte whisky. Deşi Edward ştia că îşi demonstrase punctul de vedere, asta nu-i oferea nicio satisfacţie.

— Ai idee ce-o să-i facă minciuna asta Juliei? Cum o să se simtă când o să afle adevărul? întrebă Ashe.

Acesta era singurul lucru la care se gândise în timp ce se târâse cu greu prin junglă, cărând trupul fratelui său, în timp ce navigase pe mările albastre spre Anglia, în timp ce călătorise în căruţa aceea care purta sicriul din lemn în care se afla contele de Greyling.

— O să aibă o părere şi mai proastă despre mine decât are deja. Suspectez că o să mă atace cu primul obiect care-i pică în mână, care poate produce o rană mortală. O să fie distrusă, o să aibă inima zdrobită şi întreaga ei viaţă va deveni neagră.

— Şi tocmai de asta trebuie să-i spui chiar acum, înainte ca minciuna asta să ajungă prea departe.

— Nu.

— Atunci o să-i spun eu, la naiba! exclamă Ashe şi porni spre uşă. Edward se aruncă în faţa lui, chiar când se întindea spre clanţă, blocându-i drumul.

— Dacă atingi clanţa, te omor cu mâna mea!

Ashe se încruntă la el.

— Refuz să te las să faci asta!

— Poate că eşti mai mare şi deţii un rang mai înalt, dar problema asta nu te priveşte!

Ashe încordă maxilarul şi clătină din cap.

— Ba fii sigur că ne priveşte şi pe noi! Locke, spune-i că e nebun şi că nu poate face asta.

— Din păcate, eu sunt de acord cu el.

Ashe se răsuci brusc, vizibil uluit de ce auzea. Omul despre care credea în mod greşit că era aliatul său stătea sprijinit cu un şold de marginea biroului, cu un pahar de whisky în mână.

— Cum? Nu ţi se pare că e o idee proastă?

— O, ba sunt absolut convins că e cea mai proastă idee pe care a avut-o un englez, de când s-a hotărât primul să plece într-o cruciadă. Dar are dreptate. Nu e treaba noastră şi nu avem niciun cuvânt de spus în toată treaba asta.

— Poate că ţie nu-ţi pasă de Julia, dar mie da.

— Dar ce se întâmplă dacă Edward are dreptate şi, aflând adevărul, va pierde copilul, ultimul dar pe care i-l mai poate oferi vreodată Albert? Cum o să te simţi atunci?

Ashe îşi coborî uşor umerii şi făcu un pas în spate.

— L-am iubit pe Albert ca pe un frate.

— Dar să-l iubeşti ca pe un frate nu-i acelaşi lucru cu a-i fi frate de sânge, zise Locke. În plus, niciunul din noi doi

n-a fost acolo când Albert şi-a dat ultima suflare. Nu i-am auzit ultimele cuvinte şi nici n-am fost martori la disperarea cu care probabil le rostea.

„Fii eu!”, icnise el. „Fii eu!” Edward nu pricepuse niciodată câtă putere puteau deţine două cuvinte simple. Cinci litere…

— Chiar trebuie să fii mereu aşa de-al naibii de raţional? întrebă Ashe.

Locke ridică paharul şi spuse:

— Eu nu m-aş plânge în locul tău. Faptul că sunt aşa de al naibii de raţional te-a făcut s-o cucereşti pe soţia ta.

Ashe clătină din cap cu amărăciune şi îşi îndreptă atenţia spre Edward.

— Chiar te-ai gândit bine la treaba asta? În ce lună de sarcină a ajuns? Între luna a şaptea şi a opta? Te aşteaptă încă vreo câteva săptămâni lungi în care va trebui să te prefaci că o iubeşti pe Julia, când voi doi nu v-aţi înţeles bine niciodată… când toată Londra ştie că abia poţi îndura să te afli în aceeaşi încăpere cu ea, zise el, ajungând la ceea ce considera el ca fiind esenţa provocării pe care şi-o lansa singur Edward.

Dacă ar fi fost atât de simplu! După acel sărut blestemat şi nesăbuit din grădină din urmă cu mulţi ani, ea nu-l mai avusese niciodată la inimă. De fapt, abia dacă îi mai tolerase prezenţa în preajma ei. Nu că ar fi putut s-o condamne pentru asta, desigur, în anii care se scurseseră de atunci şi până în acel moment, comportamentul lui nu fusese tocmai exemplar.

— Am întors deja problema pe toate părţile.

Ashe îşi încleştă pumnii şi se încruntă.

— Nu văd nimic altceva decât dezastru la orizont, dacă insişti să continui pe acest drum.

— Voi putea gestiona dezastrul de la orizont atunci când va veni. Dar în prezent, singura mea grijă este să evit un dezastru *înainte* să sosească pe lume copilul. Ştiu că nu va fi uşor… ultimele zece zile au fost absolut îngrozitoare. Încercând să mă comport ca Albert în preajma ei şi ştiu că nu am reuşit pe deplin, pentru că am văzut cum se uită la

mine… ca şi când aş fi un puzzle, cu o piesă care nu prea se potriveşte. Cred că până acum Julia a pus comportamentul meu bizar şi dorinţa de singurătate pe seama suferinţei mele. Dar ştiu că nu mai pot folosi scuza asta pentru mult timp, aşa că am nevoie să ştiu ce anume m-a dat de gol. Cum v-aţi dat seama că eram eu, şi nu Albert, cel care se perindă pe aici astăzi?

— Nu ştiu dacă te pot ajuta cu asta, zise Ashe. Nu sunt de acord cu minciunile şi înşelăciunea.

— Şi tu crezi că mie îmi convine? întrebă Edward, cu toată durerea şi agonia suferite în săptămâni întregi de reflecţie, vinovăţie şi îndoială răzbătând în vocea lui. Eu l-am convins să meargă cu mine, pentru că în mod egoist, mi-am dorit să am parte de o ultimă călătorie cu el. Pentru că mi-am dorit să mă pună mai presus de ea. Şi asta l-a costat viaţa! Şi acum nu mai pot face altceva decât să mă străduiesc din răsputeri să mă asigur că nu-l va costa şi viaţa copilului său. E tot ce-a mai rămas din fratele meu. Şi aş fi dat orice să fiu eu cel depus în cavou în după-amiaza asta. Dar nu pot schimba soarta! Aşa că nu-mi mai rămâne altceva decât să onorez această ultimă promisiune pe care i-am făcut-o. Cu orice preţ şi oricât de nebunesc ar părea… ştiu că nu există nicio altă cale de a garanta că Julia nu va pierde acest copil. Aşa că ajută-mă! Dacă într-adevăr l-ai iubit pe Albert, după cum pretinzi… atunci ajută-mă!!

Ashe oftă adânc, apoi se duse la bufet şi îşi turnă o cantitate generoasă de whisky.

— Vă cunoaştem pe amândoi de când aveaţi şapte ani. Şi chiar dacă arătaţi la fel, vă comportaţi complet diferit. Tu nu ai ticul de a te freca la urechea dreaptă.

— Oh, la naiba, aşa e! făcu asta acum, frecându-şi lobul urechii, până când îl duru.

Când avea cinci ani, Albert îşi pierduse auzul de la urechea aceea după ce Edward îl împinsese într-un iaz îngheţat. De atunci, îl mai duruse din când în când şi obişnuia să-şi frece urechea, în special atunci când se gândea la ceva – de obicei când încerca să găsească cea mai bună modalitate de a-l corecta pe Edward pentru un

comportament greşit.

— Şi tu bei mult prea mult whisky, mult prea repede, zise Locke. Şi pare-mi-se că nu te-ai lăsat de obiceiul ăsta.

— Nu. Dar beau numai după ce se culcă ea.

Ashe miji ochii.

— Nu te culci cu ea?

— O, Doamne, nu! De ce aş face-o? Doar nu aş putea să-i pun coarne propriului meu frate… chiar dacă e mort.

— Nu pot vorbi în numele lui Albert, dar eu, unul, indiferent dacă fac dragoste cu soţia mea sau nu, dorm cu ea cuibărită în braţele mele.

— Pentru că eşti dezgustător de îndrăgostit.

— La fel era şi el.

Edward clătină din cap.

— Au dormitoare separate. Sunt în siguranţă la capitolul acesta.

Ashe înclină uşor capul într-o parte şi ridică dintr-o sprânceană.

— Mda, la fel şi noi.

Cu o înjurătură aspră, Edward îşi umplu paharul cu whisky, se duse în faţa focului şi se prăbuşi într-un fotoliu comod. Cu siguranţă, Julia i-ar fi spus ceva, dacă se aştepta să doarmă cu ea. Doar dacă nu cumva punea absenţa lui în pat pe seama nevoii de a jeli în singurătate. Oare cât timp va mai trece până când purtarea lui bizară va începe să o îngrijoreze, să tensioneze întreaga situaţie şi să o împovăreze într-atât, încât să se întâmple exact ceea ce încerca el să prevină?

Ashe şi Locke i se alăturară în faţa şemineului, aşezându-se pe nişte fotolii din apropiere. Niciunul din ei nu părea prea mulţumit să se afle acolo, dar cel puţin nu se mai uitau la el ca şi când ar fi fost la fel de nebun precum marchizul de Marsden.

Se holbă la flăcările care dansau în vatră, închipuindu-şi cum îşi va petrece eternitatea arzând în focurile iadului.

— M-am gândit să rămân în Africa şi să-i trimit o telegramă cu o scuză credibilă pentru întârzierea noastră, dar ştiam că Albert m-ar fi bântuit, dacă aş fi lăsat-o

singură în ultima perioadă de sarcină. Ştiu mult prea bine cum e ca morţii să-i bântuie pe cei vii…

— Fantoma mamei mele care cutreieră mlaştinile plângând nu e altceva decât nebunia tatălui meu, zise Locke ferm.

— Şi totuşi, am crescut cu asta. Edward se uită spre cei doi bărbaţi care îi fuseseră dintotdeauna ca nişte fraţi. Ştiţi dacă Albert avea vreun nume de alint pentru Julia?

Ambii bărbaţi clipiră uimiţi şi se uitară unul la altul, aparent fără cuvinte. În cele din urmă, Ashe spuse:

— E genul care sigur avea un nume de alint pentru ea… Dar nu l-am auzit niciodată spunându-i altfel decât Julia.

— Nici eu, recunoscu Locke. Probabil păstra alintul doar pentru momentele lor de intimitate.

La naiba! Fusese atât de încrezător că îl putea imita pe fratele său… dar aparent existau nenumărate lucruri pe care nu le luase în considerare. Pe termen scurt, reuşise. Dar pe termen lung va fi nevoie de multă hotărâre, vigilenţă şi strădanie.

— Încă nu m-am uitat prin lucrurile lui. Doar le-am împachetat şi am plecat. Poruncise ca atât cufărul său de călătorie, cât şi cel al lui Albert să fie duse în dormitorul pe care-l folosea el, atunci când venea în vizită. Urma să se uite prin ele mai târziu. Poate o să găsesc vreo scrisoare pe care i-a scris-o şi care îmi va mai oferi câteva răspunsuri. Se gândi apoi că probabil va fi una neterminată, care avea să-i sfâşie şi mai mult inima. Din păcate, moartea lăsa multe lucruri neterminate.

— Dar te-ai gândit şi că… începu încet Ashe, bătând uşor cu degetul în paharul gol… că va trebui să te abţii cu totul de la orice relaţii sexuale? Şi judecând după trecutul tău şi apetitul tău considerabil, aş spune că asta o să constituie o provocare destul de mare… una pe care, sincer să fiu, nu ştiu dacă o vei putea îndeplini cu succes. Dar dacă ar afla că îţi faci de cap cu alte femei… şi crezând că e Albert cel care o înşală… *asta* chiar ar putea-o face să piardă copilul.

— Mda, m-am gândit la asta şi intenţionez să rămân la fel de cast ca un călugăr, izbucni apoi într-un hohot de râs autoironic. Însă s-ar putea să nu fie aşa de greu pe cât îţi închipui tu. Niciuna dintre fostele mele cuceriri n-a fost astăzi aici. Şi unele dintre ele erau doamne din înalta societate. Observase desigur absenţa lor… precum şi absenţa oricăror lacrimi de tristeţe. Nimeni nu vărsase nici măcar o singură lacrimă pentru Edward.

Dumnezeule! Participarea la propria înmormântare, fără îndoială, era o experienţă care făcea cu adevărat un om să se simtă umil.

— Edward…

— Greyling, corectă Edward, întrerupându-l pe Locke. Pentru ca planul meu să aibă vreo şansă cât de mică de reuşită, trebuie să mă recunoaşteţi amândoi ca fiind contele de Greyling. Spuneţi-mi fie Greyling, fie Grey, exact aşa cum îi spuneaţi şi lui Albert când eram între noi.

Dar trebuia şi el să înceteze să se mai gândească la propria persoană ca fiind Edward. Trebuia să devină contele de Greyling în comportament, gândire şi faptă. Cel puţin până când năştea Julia.

Pentru că după aceea va fi obligat să facă ceea ce ştia cel mai bine: să-i dea încă un motiv să îl urască, dezvăluindu-i adevărul, frângându-i inima şi dărâmându-i lumea din temelii.

Capitolul 2

Aparent, în moarte, Edward Alcott realiza ceea ce nu putuse face în timpul vieţă o făcea pe Julia să îl piardă pe Albert. De la întoarcerea sa, Albert părea să profite de orice ocazie pentru a evita compania ei. Şi ea ura faptul că se lupta cu o gelozie meschină faţă de un om mort, pentru că soţul ei era concentrat numai şi numai asupra lui şi astfel începea să se îndoiască de sine şi de dragostea pe care i-o purta soţului său.

În clipa aceea începea să-şi dorească să nu îl fi încurajat să plece într-o ultima călătorie cu Edward dar ştia cât de mult îi plăcuse să călătorească înainte să apară ea în viaţa lui. Şi Dumnezeu să-l binecuvânteze, dar ştia că înţelesese mereu cât de îngrijorată era că i s-ar fi putut întâmpla ceva îngrozitor în timp ce era plecat, aşa că el îşi înfrânase acele porniri. Lucru care, din păcate, dusese la o ruptură între cei doi fraţi. Crezuse că acea ultimă expediţie va face foarte mult bine relaţiei lor şi că poate îl va face şi pe Edward să o accepte mai mult. Pentru că nu era niciun secret în rândul aristocraţiei engleze că ei doi nu se simpatizau deloc. Şi o întrista să ştie că nu fuseseră în relaţii bune, atunci când plecase de pe acest pământ.

Deveni dintr-odată conştientă că cineva o strângea de mână.

— Pe unde îţi zboară gândurile? o întrebă Minerva.

Ceaiul fusese pregătit şi le fusese adus, dar se răcise din moment ce niciuna din ele nu se atinsese de el.

— Mii de scuze. Sunt o gazdă îngrozitoare.

— Oh. prostii! În împrejurările astea, nu ar trebui să faci deloc pe gazda. Păreai foarte tristă mai devreme. Şi cred că te supără ceva mai mult decât doar moartea lui Edward. Şi vreau să ştii că sunt aici şi poţi să vorbeşti cu mine, dacă vrei.

Se gândi imediat că i se părea o trădare şi o slăbiciune să dea glas îndoielilor sale. Dar poate că perspectiva altcuiva o putea ajuta să-şi pună ordine în gânduri şi în sentimente.

— Albert nu e tocmai în apele lui de când s-a întors.

— Fără îndoială suferinţa pierderii fratelui său îşi spune cuvântul, o asigură Minerva.

— Asta mi-am tot spus şi eu. Doar că este atât de distant… Nici nu primeşte şi nici nu oferă afecţiune. Ştiu că sunt o femeie îngrozitoare pentru că mă deranjează faptul că nu-mi acordă atenţie într-un astfel de moment, dar… dar…

Dar cum ar fi putut să se consoleze unul pe altul de vreme ce de când se întorsese lua toate mesele în camera

lui şi *încă* nu venise în patul ei?

— Nu eşti deloc o femeie îngrozitoare. Însă mă îndoiesc sincer că poate fi într-o dispoziţie amoroasă în astfel de împrejurări.

— Nu e ca şi când mă aştept să facă dragoste cu mine. Îmi dau seama că nici eu nu sunt tocmai atrăgătoare în starea asta… cu burta umflată de sarcină… şi, după cum ai spus şi tu, e cu mintea în altă parte… dar un sărut tandru ar fi bine-venit.

I-ar fi fost suficient chiar şi un simplu zâmbet sau o atingere blândă… sau orice altă asigurare cât de mică a faptului că încă mai ţinea la ea. Când ajunsese în sfârşit acasă, după ce fuseseră separaţi luni întregi, el doar stătuse *acolo* apatic şi se uitase la ea, ca şi când abia dacă o recunoştea. Ea fusese cea care îl îmbrăţişase şi-l strânsese în braţe. Iar singurele lui cuvinte fuseseră: „Îmi pare rău”.

Şi apoi pur şi simplu intrase în casă, ca şi când acea unică propoziţie ar fi fost de ajuns.

— Ai răbdare, îi sugeră Minerva. Erau fraţi şi extrem de apropiaţi…

— Ştiu asta. Dar am stat despărţiţi patru luni. Ar fi trebuit *să* fie doar trei luni… doar că moartea lui Edward a mai întârziat întoarcerea lui Albert. Nu că aş fi avut de unde să ştiu că Edward era mort. Telegrama de la Albert zicea doar: „Întârzii. Mă întorc cât pot de repede”. Şi am aflat adevărul abia atunci când a sosit în căruţa aia cu sicriul din lemn. Şi chiar şi acest lucru în sine a fost straniu… că nu mi-a împărtăşit ce avea pe suflet.

— Probabil că nu a vrut să te îngrijoreze, în starea delicată în care te afli.

— Poate… dar eu voiam să fiu acolo pentru el. Am avut mereu genul de căsnicie în care ne-am împărtăşit toate bucuriile şi toate necazurile. Dar presupun că acesta este un alt semn de cât de mult s-a schimbat. În săptămâna de când s-a întors, am avut momente în care am simţit că nici nu îl mai cunosc. Şi asta e o nebunie. Doar e Albert al meu.

— Şi exact asupra acestui lucru ar trebui să te concentrezi, draga mea. Fără îndoială simte că şi-a pierdut o jumătate din el însuşi în jungla aia. Gemenii, din câte ştiu, par să aibă o legătură specială… un ataşament mult mai intim şi mai puternic decât între alţi fraţi.

— Ştiu că ai dreptate. Doar că simt că mă ţine cumva la distanţă.

— Bărbaţii sunt mai ciudaţi în astfel de momente. Se străduiesc să nu arate vreo slăbiciune. Suspectez că îi e teamă să nu aibă prea mare nevoie de tine şi tocmai de aceea pretinde că nu are. Şi ultimul lucru de care are nevoie acum e ca tu să îl presezi şi să fii insistentă. Bărbaţii sunt aşa de încăpăţânaţi. Trebuie doar să ai răbdare. O să se dea pe brazdă.

Julia spera din tot sufletul ca prietena ei să aibă dreptate. Mai ales că nu-i plăcea deloc această… ciudăţenie din relaţia lor. O făcea să nu se simtă deloc în largul ei.

— Cum te mai simţi cu copilul?

O bucura această schimbare a subiectului, aşa că nu se putu abţine să nu-şi împreuneze mâinile pe burtă.

— Minunat. Sunt foarte fericită să fiu însărcinată, în ciuda tristeţii cauzate de moartea lui Edward. Şi chiar cred că acest prunc o să ajungă să se joace în odaia copiilor. Aruncă apoi o privire spre ceasul de pe şemineu. Cred că le-am lăsat destul timp domnilor să bea whisky. Nu mergem să ne alăturăm lor?

Când ea şi Minerva intrară în bibliotecă, domnii se ridicară în picioare, dar aerul grav din jurul lor rămase neschimbat. Sau poate deveni mai grav.

— Iertaţi-ne că am întârziat atât de mult, zise Albert. Ne-am luat cu depănatul amintirilor şi am pierdut noţiunea timpului.

— Ne-am gândit noi, zise Julia. Cina va fi servită în scurt timp. Poate am dori cu toţii câteva clipe să ne împrospătăm înainte de a merge la masă.

— Minunată idee, zise el, după care dădu pe gât restul lichidului de culoarea chihlimbarului rămas în paharul său. Se strâmbă, după care încordă maxilarul şi scutură din cap

abia perceptibil.

Asta o făcu pe Julia să se gândească la faptul că Albert nu părea niciodată să savureze tăria cu entuziasmul fratelui său.

Albert lăsă paharul pe masă, i se alătură, îi oferi braţul şi ea inhală parfumul familiar de pere pergamute. Părăsiră încăperea tăcere, cu ceilalţi venind solemn în urma lor. Pentru că vicontele şi ducele erau mai mult decât nişte simpli prieteni de familie, îi aranjase să fie cazaţi în dormitoarele din aripa casei rezervată membrilor familiei, adică la câteva uşi de dormitorul principal.

Când ajunseră la uşa ei, Julia se întoarse către oaspeţi.

— Ne întâlnim în bibliotecă peste o jumătate de oră?

— Da, ar trebui să fie timp suficient, zise Minerva. Nu e ca şi când ne vom schimba în alte ţinute.

Nu. Julia avea să-i acorde lui Edward toate cele şase luni de doliu care i se cuveneau ca frate al soţului ei. Va intra în travaliu purtând haine negre.

— Grey, zise Ashebury şi încuviinţă scurt din cap spre Albert, înainte de a o îndemna pe soţia lui mai departe pe coridor.

— Mulţumim pentru tot, Julia, spuse Locksley încet, şi porni şi el spre camera sa.

Albert deschise uşa dormitorului ei şi o urmă înăuntru. Era pentru prima dată când se afla acolo de la întoarcerea sa. Nu înţelegea de ce acel gând îi provoca fluturaşi în stomac.

Se uită în jur şi privirea lui păru să treacă fugar peste patul cu baldachin, după care se duse la fereastră şi privi spre norii întunecaţi care se adunau în depărtare. Era o zi rece şi mohorâtă, dar măcar ploaia se oprise.

— Nu am apucat să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru… fratele meu. Slujba a fost minunată. Te-ai străduit foarte mult să-i oferi o înmormântare frumoasă.

Julia se apropie precaută de el şi se opri chiar înainte de a-l atinge. La drept vorbind, i se părea că arăta ca şi când s-ar fi frânt într-o clipită, chiar şi la cea mai mică

atingere.

— Îmi pare rău că nu au venit mai mulţi oameni. Fusese de-a dreptul consternată că veniseră atât de puţini membri ai aristocraţiei Dacă nu ar fi fost acolo servitorii cărora le ceruse să participe, biserica ar fi fost aproape jenant de goală. Cred că a fost din cauza distanţei şi a furtunii care ameninţă…

— Eu cred că Edward nu era atât de simpatizat precum credea el.

— Am primit multe scrisori de condoleanţe. Le-am strâns pe toate într-o cutie neagră, pe care am aşezat-o pe biroul tău, ca să le poţi citi când vrei. Cred că vei găsi alinare în ele.

El fusese mult prea îndurerat, cufundat în propria suferinţă, ca să acorde prea multă atenţie corespondenţei, aşa că se ocupase ea în locul lui.

— Sunt sigur că ai dreptate. Ridică apoi privirea şi îi întâlni ochii. Ca întotdeauna, Julia se pomeni pierzându-se în adâncurile întunecate ale ochilor lui. Pari foarte gânditoare.

— O spui ca şi când te miră asta.

El clătină uşor din cap şi îşi întoarse din nou atenţia spre fereastră.

— Nu, doar că… simt că parcă nu-mi mai găsesc locul acum că fetele meu nu mai e.

— O să treacă, zise ea şi-l frecă încurajator pe braţ. O să treacă. Dar vorbind de locuri, ar trebui să mă aşez. Mă dor picioarele de nu mai pot.

El se răsuci imediat spre ea.

— Ai dureri? De ce nu ai spus nimic?

— Mă dor doar picioarele. Au început să mi se umfle în ultima vreme. Trebuie doar să le ridic puţin ca să… Albert!

El o ridicase deja în braţe, ca şi când nu ar fi fost mai grea decât o pernă cu puf. Ca şi când nu ar fi fost această creatură dizgraţioasă. Apoi se uita în jur ca şi când nu ştia ce să facă cu ea, acum că o luase în braţe. Inima îi bătea tare în piept şi îşi strânse degetele în jurul umerilor lui. Nu o

mai luase aşa în braţe din noaptea nunţii lor. Iar în clipa în care o aşeză pe pat…

Se simţi imediat încălzită de amintirea uniunii lor fizice ca soţ şi soţie. Dar, cu siguranţă, în momentul acela nu erau pe punctul de a face dragoste pasional.

Se îndreptă spre pat cu paşi mari şi siguri şi o aşeză pe saltea cât putu de blând, de parcă ar fi fost făcută din cel mai fin cristal. Cu o viteză în mişcări pe care nu i-o mai văzuse de când plecase în călătorie, îi strecură mai multe perne la spate.

— Stai comod?

— Da. Dar ar fi fost suficient şi un scaun.

— Unde e cârligul pentru pantofi?

— În sertarul din stânga sus al măsuţei de toaletă, dar dacă îmi scot pantofii acum, n-o să mai pot să mi-i pun la loc pentru cină.

— Nu-i nimic. Poţi merge desculţă. Dar nu. Clătină din nou din cap şi începu să se plimbe prin încăpere. Nu mai cobori la cină. O să cer să ţi se aducă o tavă aici.

— Nu-i pot ignora pe oaspeţii noştri.

Edward se opri brusc la picioarele patului şi o privi cu asprime.

— Nu sunt oaspeţi, fac parte din familie. O să înţeleagă, sau să fiu al naibii dacă n-o să-mi dea mie socoteală.

Julia nu se putea abţine să nu se holbeze la acest bărbat… la soţul ei… şi nu-şi putea aminti nici măcar o singură ocazie în care să fi fost atât de dur. Şi nici nu putea înţelege cum se făcea că acum comportamentul lui – şi de fapt el cu totul – i se părea atât de atrăgător. Fusese mereu atrasă de el, desigur. Dar asta era ceva mai mult… Pe Ashebury, bunăoară, îl respectase mereu, mai degrabă decât să-l înfrunte. Nu că ar fi avut vreun motiv s-o facă şi acum… dar tot i se

El oftă şi-şi trecu mâna prin păr, înainte de a se mai apropia cu un pas şi a-şi înfăşură degetele lungi şi groase în jurul stâlpului de la pat.

— Nu vrem să riscăm să pierzi copilul.

Ea încuviinţă din cap, cu regret.

— Adevărul e că mă simt un pic cam obosită. Au fost câteva zile epuizante. Totuşi, o să mă simt ca o gazdă absolut deplorabilă.

— Mă gândesc că oricum o să le facă plăcere să petreacă puţin timp fără prezenţa mea posacă.

Cuvintele lui o uimiră.

— Cum? Adică n-ai de gând să li te alături?

— Păi, doar n-o să te las să cinezi aici singură după ziua obositoare pe care ai avut-o... nu când resimţi un disconfort apărut de pe urma acţiunilor fratelui meu.

— O să fiu în regulă.

— În regulă nu e suficient de bine.

Pentru o clipă ei i se păru că el se îmbujorează, dar apoi îşi întoarse chipul de la ea.

— Hai să îţi scoatem pantofii aceia, zise el.

Julia îl privi îndreptându-se cu paşi mari spre măsuţa de toaletă, scoţându-şi haina din mers şi aruncând-o pe un scaun din apropiere. Acum că nu mai purta jacheta, putea observa clar cum în ultimele luni în care fusese plecat i se lăţiseră umerii, iar pielea lui fusese bronzată de soarele african puternic. Era şocată şi un pic stânjenită că într-un astfel de moment se putea simţi atrasă de el ca de un magnet. Se gândi imediat că fusese extrem de egoistă mai devreme să-şi dorească atenţia lui, când acum îi oferea mult mai mult decât s-ar fi aşteptat. Şi-ar fi dorit ca lucrurile între ei să fie din nou ca înainte de a fi plecat, dar îşi dădu seama că era posibil ca acea lejeritate şi relaxare pe le simţiseră unul în compania altuia să se mai lase aşteptate. Cu toate astea, trebuia să aibă încredere că vremurile acelea vor reveni.

Albert se aşeză pe marginea saltelei şi folosi cu dibăcie un cârlig pentru a-i slăbi pe rând nasturii de la pantofi. După aceea lăsă deoparte cârligul şi îi scoase cu blândeţe pantoful stâng. Ea se strâmbă din cauza unui uşor disconfort, după care răsuflă uşurată, când avu din nou libertatea de a-şi mişca degetele.

— Doamne! zise el.

— Ştiu. Sunt hidos de umflate. Mă tem că gleznele mele arată ca şi când ar aparţine unui elefant.

— Ar fi trebuit să spui ceva mai devreme, o mustră el, descălţând-o uşor şi de celălalt pantof.

— Te rog, nu te supăra.

— Nu m-am supărat, zise el, refuzând să-şi dezlipească privirea de la gleznele ei ca două buturugi. Îmi fac griji pentru tine, Julia.

— Păi, era de aşteptat să mi se umfle picioarele. Dar nu cred că sunt în vreun pericol de a pierde copilul.

El făcu un semn din cap.

— Dă-mi una dintre pernele pe care nu le foloseşti. Cu blândeţe exagerată, i-o aşeză sub picioare. Cred că trebui să-ţi mai pui un pic sângele în mişcare, spuse el.

Îşi aşeză apoi ambele mâini pe glezna ei şi le strecură sub fusta ei, mai sus de genunchi şi până la închizătoarea ciorapului. Ei i se tăie respiraţia şi rămase aşa, aşteptând. Era o dulce tortură ca degetele lui să se afle atât de aproape de miezul feminităţii ei. Dezlegă uşor şnurul care-i ţinea ciorapul şi apoi i-l rulă în jos pe picior şi mai uşor, iar ea aproape se topi de plăcere. Era ridicol cât de mult îşi dorea să-i simtă mâinile. După ce fu aruncat deoparte şi al doilea ciorap, el îşi îndreptă atenţia spre primul ei picior şi începu să-i frecţioneze blând gamba. Mâna lui alunecă în sus spre spatele genunchiului ei şi degetele lui o masară acolo o clipă, înainte de a-şi porni călătoria în jos spre gleznă.

— Spune-mi dacă te doare!

— E fantastic. Pielea de pe mâinile şi de pe degetele lui era mai aspră la atingere şi nu la fel de fină ca înainte să fi plecat în voiaj. Se gândi imediat că probabil stătuse mult timp fără mănuşi, mai cu seamă că, dacă le-ar fi purtat, nu ar fi avut mâinile atât de bronzate acum. S-ar putea chiar să fiu recunoscătoare că mi s-au umflat... Nu mi-ai mai masat niciodată picioarele.

El se opri o fracţiune de secundă înainte de a continua cu acele mişcări fluide şi alinătoare, după care afişă un zâmbet mic de scuză.

— Sunt un mare dobitoc.

Ea chicoti încet, ca răspuns la atingerile lui tachinatoare. Îi fusese dor de asta. Îi fusese dor să stea pur şi simplu aşa cu el, fără aşteptări sau probleme.

— Şi nici nu ai mai folosit vreodată astfel de cuvinte în prezenţa mea.

— Se pare că am cam preluat din proastele obiceiuri ale lui Edward pe timpul călătoriei.

— Probabil aţi văzut nişte peisaje incredibile.

El îşi mută mâna la cealaltă gleznă a ei şi încuviinţă din cap.

— Am văzut, da.

— Mi-aş fi dorit să pot veni cu voi.

— Cu siguranţă nu ţi-ar fi plăcut când Edward ţi-ar fi spart un ou în pantof şi ar fi insistat să mergi aşa tot restul drumului.

— Glumeşti, nu?

El ridică uşor capul, îi întâlni privirea şi pentru prima dată nu mai văzu în ochii lui nicio urmă de tristeţe. Se simţi numaidecât năpădită de o speranţă arzătoare că poate nu va continua să îşi jelească fratele pentru tot restul vieţii.

— Previne băşicile.

— Şi el de unde ştia asta?

Albert ridică din umeri.

— A citit pe undeva. Citea mereu, încercând să se asigure că expediţiile noastre erau cât se poate de comode.

— Te-ai simţit bine cu el.

— Da. A fost minunat, până când… ei bine, până nu a mai fost.

Julia voia să încerce să-l înveselească puţin în această perioadă întunecată a vieţii sale, aşa că zise:

— Mă gândeam să ne botezăm fiul după el.

Privirea lui se mută imediat spre burta ei umflată, după care se îndepărtă.

— Nu. Nu vom boteza moştenitorul Greyling după un asemenea nemernic egoist. Va fi botezat după tatăl său, aşa cum trebuie.

Ea nu ştia ce să spună cu privire la cuvintele aspre pe

care le rostise despre Edward. Niciodată nu se arătase furios pe fratele lui. Nu o făcuse nici atunci când Edward apăruse în casa lor, împleticindu-se de beat ce era. Nici când venise să ceară bani, pentru că îşi cheltuise alocaţia. Nici chiar când la uşa lor venise un bărbat mătăhălos şi ameninţător pentru că avea datorii imense la jocuri de noroc. Albert păruse mereu să-i facă pe plac fratelui său şi să-i considere stilul de viaţă iresponsabil ca fiind destul de inofensiv. Nu rostise niciodată vreun cuvânt urât la adresa lui Edward. Până acum. Nu-i stătea deloc în fire.

Şi apoi îl simţi din nou închizându-se. Şi nu voia să îl piardă… nu din nou. În timp ce îi masa picioarele, mâinile lui dispăreau periodic sub fusta ei şi îi veni dintr-odată o idee năstrușnică.

— Eşti soţul meu… aşa că este perfect acceptabil să-mi ridici un pic fusta deasupra genunchiului.

— Nu am nevoie de tentaţia asta.

Oricât ar fi fost de nepotrivit la vreme de doliu, Julia nu se putu abţine să nu simtă un mic fior de exaltare.

— Eşti tentat?

— Un bărbat este mereu tentat, când o doamnă îşi dezveleşte gleznele

— Atunci nu înseamnă nimic special…

Mâinile lui se opriră brusc pe piciorul ei şi ochii lui îi găsiră pe ai ei.

— Nu asta am vrut să spun. Alte doamne nu mă mai tentează deloc.

Ea afişă un zâmbet gingaş.

— Ştiu. Doar te tachinam puţin. Încercam să te fac să râzi un pic, ca să mai uiţi de supărare.

— O să râd din nou la un moment dat. Doar că nu astăzi. O bătu uşor pe glezne, după care se ridică în picioare. Ar trebui să le spun celorlalţi că nu o să venim la cină.

— Nu mai am picioarele aşa de umflate. Dacă le ţin sprijinite pe un scăunel…

— Nu, e mai bine să cinăm singuri. Nu voi întârzia mult.

Îşi luă haina de pe scaun şi apoi părăsi dormitorul ei. Julia oftă, se ridică mai sus pe perne şi începu să-şi mişte degetele de la picioare. „Dacă cinăm singuri”. Observase expresia pe care o folosise, desigur. Acum că Edward fusese înmormântat, poate că soţul ei se va întoarce în sfârşit la ea.

*

Avea cele mai mici degete de la picioare. Chiar şi cu gleznele umflate, tot era mai mult decât evident că erau mititele şi delicate. De ce naiba le-o fi găsit aşa de interesante?

Intră în bibliotecă şi descoperi recunoscător că nu-l aştepta nimeni acolo. Se duse la masă, îşi turnă într-un pahar o cantitate nesănătoasă de whisky şi dădu pe gât conţinutul. Trebuia să fie atent cum vorbea. Să nu-i dea niciun motiv să se îndoiască de devotamentul lui Greyling faţă de ea. Nu putea să aducă vorba despre gleznele sau coapsele, sau alte trăsături frumoase ale altor doamne. Nu trebuia să-i dea în niciun fel de înţeles că rămânea un bărbat care încă mai considera atrăgătoare alte femei. Chiar dacă în clipa de faţă nu-i venea în minte nicio altă femeie de care să se simtă atras, cu excepţia Juliei. Dar chiar şi aşa, trebuia să-şi reprime toate pornirile naturale, ca nu cumva să se pomenească profitând de situaţia în care se afla.

Luă în grabă încă un pahar de whisky.

Şi trebuia să-şi tempereze până şi dorinţa de a bea în exces. Putea să scape cu asta câteva zile – să o pună pe seama suferinţei. Dar per ansamblu, se îndoia că Julia îl văzuse vreodată pe Albert beat. În plus, dacă şi-ar fi permis să se îmbete, era posibil să faci vreo greşeală îngrozitoare, care să dezvăluie cine era cu adevărat. Dar, din păcate, era posibil ca asta să se întâmple şi dacă era complet treaz.

Se duse la birou şi îşi trecu uşor degetele peste cutia strălucitoare din abanos. O observase şi mai devreme, dar presupusese că se aflase dintotdeauna pe biroul fratelui

său. În trecut, îl vizitase de multe ori pe fratele lui la moşie, dar nu locuise niciodată la conac – mai ales după ce Albert se căsătorise cu Julia. După moartea părinţilor lor, conacul fusese închis, aşa că, atunci când Albert devenise major, se întorsese la Evermore, angajase personal şi deschisese casa. Edward ştia cum îi chema pe câţiva dintre servitori, dar, la drept vorbind, nu-l interesase niciodată să afle numele tuturor. Şi cunoscându-l pe Albert, probabil el ştia cum îi chema pe toţi. Doamne! Se băgase într-un mare bucluc. Trebuie să fie foarte atent.

Se întoarse la masă, se întinse după carafă, dar se opri cu degetele strânse în jurul cristalului delicat…

Cu o înjurătură aprigă, îl ridică şi-l izbi de perete. Din păcate, nu găsi nicio satisfacţie când se sparse în mii de cioburi sau când lichidul de culoarea chihlimbarului se prelinse pe lambriul întunecat.

— Nu-i tocmai o bagatelă să fii fratele tău, ei?

Blestemând încă o dată aprig, Edward se răsuci şi se pomeni faţă-n faţă cu Locke, recunoscător că nu erau acolo şi Ashe, şi soţia lui. Aproape că îi scăpă că Julia avea degete mititele… ca şi când lui Locke i-ar fi păsat de asta.

— Este epuizată. N-o să mai coborâm la cină.

— Ţi-e teamă că o să te dăm de gol.

Edward îşi trecu mâinile prin păr, agitat.

— Mai degrabă că o să mă dau singur de gol.

— Trage-te de ureche, îi zise Locke şi se apropie de el nonşalant. Când îţi vine să-ţi dai cu mâna prin păr, trage-te de ureche!

— Da. Făcu întocmai imediat, chiar dacă ştia că era prea târziu. Albert făcea gestul înainte de a vorbi, nu după.

Locke se propti cu şoldul de marginea biroului.

— Suspectez că e mai puternică decât crezi tu.

Dar avea cele mai mititele, cele mai delicate degete de la picioare! Şi o piele atât de mătăsoasă! Ce naiba fusese în capul lui să-şi plimbe degetele pe gambele şi pe genunchii ei?

— Nu pot risca. Copilul e tot ce a mai rămas din fratele meu.

Nu putea explica în cuvinte golul pe care îl simţea în adâncul sufletului – acolo unde fusese locul lui Albert. Avea nevoie ca acest copil să supravieţuiască, întocmai cum îşi dorise Albert.

— Eram doar un copilaş când a murit mama, zise Locke încet. Am crescut cu un tată care a jelit continuu moartea ei. Nimic nu poate substitui o astfel de pierdere.

— Nu mă aştept ca acest copil să fie un substitut, dar îi datorez lui Albert acest mic sacrificiu. Sunt foarte hotărât, şi chiar dacă eşti foarte abil în a-mi oferi argumente împotrivă, în această chestiune, nimic n-o să mă facă să mă răzgândesc.

Locke îşi aruncă ochii spre mizeria rămasă în urma carafei sparte.

— Totuşi, poate vrei să-ţi mai stăpâneşti puţin nervii.

Edward chicoti.

— Eu aş spune „mai mult” în loc de „puţin”. Albert nu făcea niciodată crize de nervi.

Auzi paşi şi se uită spre uşă exact la timp pentru a-i vedea pe duce şi pe ducesă intrând. Locke avusese doar pe jumătate dreptate în legătură cu motivele pentru care nu voia să li se alăture la cină. Se temea că ducesa îl va descoperi. Era o femeie cu o minte extrem de ageră.

— Tot ce s-a întâmplat în ultimele zile a cam epuizat-o pe Julia, le spuse el. Nu vom veni să luăm cina cu voi.

— Presupun că i se va duce o tavă în camera ei, spuse ducesa. Poate ar fi mai bine să îi ţin eu companie la cină şi să vă las pe voi, domnii, să mai discutaţi.

Edward se trase uşor de ureche.

— Apreciez oferta, dar cred că am discutat deja suficient. Mi-am lăsat soţia singură prea multe săptămâni. Şi intenţionez să mă revanşez faţă de ea. Ne vedem la micul dejun.

Surprinse o licărire de aprobare în ochii lui Ashe. Nu că ar fi căutat vreo aprobare… dar, aparent, reuşise să adopte un comportament mai asemănător cu cel al fratelui său. Acum dacă ar reuşi să facă acelaşi lucru, fără să se împiedice, prin labirintul vieţii lui Albert cu contesa sa.

Capitolul 3

Picioarele Juliei erau mult mai bine. Masajul lui Albert făcuse minuni. Şi ajutase şi faptul că, după ce plecase, îşi chemase camerista şi se schimbase de rochia neagră incomodă pe care o purta, în cea mai moale cămaşă de noapte şi halat. Deşi îi plăcea să se întreţină cu oaspeţii, se bucură să aibă ocazia de a se relaxa pur şi simplu cu soţul ei.

Se aşeză într-un fotoliu de pluş din faţa şemineului, îşi ridică picioarele pe un taburet şi îşi strânse degetele de la picioare. Le întinse apoi, gândindu-se la palmele pline de bătături care o mângâiaseră cu siguranţă şi cunoaştere, de parcă i-ar fi masat picioarele de o mie de ori până atunci, când în realitate era prima dată când îi oferea acea favoare intimă şi senzuală. Îşi imagină acele mâini aspre alunecând pe tot trupul ei şi ce minunat s-ar fi simţit acele texturi diferite şi ce experienţă nouă ar putea fi. Pe de altă parte, spera ca mâinile lui să redevină complet moi înainte de a face din nou dragoste.

Auzi uşa deschizându-se şi se uită într-acolo. Îşi văzu soţul intrând în încăpere cu două pahare goale de vin într-o mână şi cu două sticle de vin în cealaltă. Se opri brusc şi se holbă la ea, plimbându-şi privirea pe trupul ei de parcă n-o mai văzuse niciodată îmbrăcată doar în cămaşă de noapte şi halat. Sau poate era pur şi simplu faptul că sarcina ei nu mai era la fel de bine deghizată ca atunci când purta rochie. Se simţi stânjenită, aşa că trase de o parte a halatului, încercând să o închidă peste sâni şi burtă. Dar materialul refuza să coopereze.

— Am devenit imensă cât ai fost plecat.

— Nu, deloc. Închise uşa cu cotul înainte de a veni şi a aşeza vinul şi paharele pe măsuţa de lângă canapea.

Julia văzu că una din sticle era cu vin roşu şi cealaltă cu vin alb.

— Invitaţii noştri au *fost* înţelegători, iar servitorii o să ne aducă cina din clipă în clipă. M-am gândit că am putea să ne bucurăm de puţin vin cât aşteptăm.

— Nu sunt sigură că alcoolul îi face bine copilului.

Dintr-odată, părea extrem de stânjenit, ca şi când uitase complet de starea în care era.

— Ai perfectă dreptate. Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

— Dar tu tot poţi să te bucuri de el.

El nu irosi nicio clipă. Turnă nişte vin roşu într-un pahar, îl ridică spre ea într-un toast tăcut, după care sorbi şi se apropie de şemineu. Se uită la foc, aruncă o ocheadă rapidă spre ea, după care îşi întoarse ochii spre flăcări, de parcă nu ar fi fost sigur încotro să privească.

— Cum îţi sunt picioarele?

— Mult mai bine. Cred că a ajutat şi să mă schimb în ceva mai lejer. M-am gândit că nu o să mai fie nevoie de formalităţi, din moment ce o să fim doar noi doi.

— Sigur că nu.

Se ridică anevoie, dar pe deplin recunoscătoare că i se dezumflaseră picioarele şi că se putea apropia de el fără să şchiopăteze şi fără şi simtă vreun disconfort. Nu putea fi absolut sigură, dar i se părea că încetase să mai respire pe măsură ce se apropia de el.

— Ar trebui să te faci şi tu comod, îi şopti ea, luându-i paharul de vin din mâna aceea minunată, care o atinsese atât de intim şi aşezându-l apoi pe poliţa de deasupra şemineului. Îşi strecură mâinile pe sub despicătura jachetei sale deschise şi peste umerii lui, scoţându-i haina. Te-ai lăţit un pic în umeri cât ai fost plecat.

— O expediţie prin junglă e o activitate solicitantă.

Jacheta începea să-i cadă de pe umeri. Julia o prinse înainte de a cădea la podea şi o aruncă pe cel mai apropiat scaun. După aceea se apucă să-i descheie uşor nasturii vestei negre.

— Şi ai pielea mai închisă la culoare.

— Soarele african e foarte puternic.

Ridică uşor capul şi-i întâlni privirea.

— Am putut să vă disting mereu cu uşurinţă pe tine şi

pe Edward pentru că nu avea tenul la fel de deschis ca tine. Te-a usturat pielea la întoarcere?

— Nu.

Ea îi scoase uşor vesta şi o aruncă pe scaun, peste haină. Cobori apoi privirea şi se apucă să-i desfacă şi lavaliera.

— Julia… nu sunt sigur că e un lucru înţelept.

Ea îi aruncă imediat o privire mirată.

— Să te faci comod?

— Să mă ispiteşti aşa…

O traversă un fior de exaltare. Da, erau în doliu. Da, emana suferinţă prin toţi porii. Dar încă mai avea o mare putere asupra lui. Aruncă deoparte şi lavaliera şi îi cuprinse faţa în palme, lăsându-şi degetele să danseze pe ceafa lui.

— Mi-a fost foarte dor de tine.

Îi aplecă uşor capul spre ea, se ridică pe vârfuri şi îşi lipi gura de a lui. Braţul lui se strânse imediat în jurul trupului ei, trăgând-o mai aproape. Limba lui se strecură printre buzele ei, în timp ce ajusta unghiul uniunii şi adâncea sărutul. Şi ea aproape că se topi.

Foame. Urgenţă. O dorinţă copleşitoare. Erau toate acolo. În el. În ea. Ca şi când moartea pândea prin apropiere, aşteptând să atace şi o puteau ţine la distanţă numai dacă invocau suficientă pasiune şi dorinţă. Un mârâit jos şi gutural îi făcu pieptul să vibreze încet, reverberându-se prin sânii ei, acum lipiţi de materialul cămăşii lui.

Fierbinţeala dintre ei creştea în intensitate. Mâinile lui *călătoriră* pe spatele şi pe şoldurile ei, o prinseră de fese şi o lipiră de el ca şi când nu ar fi vrut să-i mai dea niciodată drumul. Lungimea rigidă şi tare a bărbăţiei lui era lipită de burta ei, înnebunind-o de dorinţă. Trecuse atât de mult timp… prea mult timp. După ce aflase că era însărcinată, el insistase să se abţină de la orice intimitate, de teamă că ardoarea lui ar fi putut produce o pierdere de sarcină. Oh, da, o mai sărutase, o mai ţinuse în braţe şi o mai mângâiase din când în când… dar niciodată aşa. Nu cu o asemenea dorinţă disperată. Şi nu era sigură că ceea ce împărtăşiseră de-a lungul timpului fusese vreodată atât de

primitiv şi de animalic… De parcă se întorsese sălbatic din călătoriile sale şi avea nevoie să fie îmblânzit.

Se auzi o bătaie în uşă, şi asta îl făcu să sară doi metri mai în spate, ca şi când ar fi fost surprins făcând ceva necuviincios. Amândoi respirau greu, rapid. Se citea groaza în ochii lui.

— Scuzele mele, zise el, cu glasul răguşit.

Se simţi imediat copleşită de dezamăgire pentru că se retrăsese şi regreta ceea ce tocmai se întâmplase între ei.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Eşti soţul meu.

— Dar copilul… zise el şi privirea lui se mută spre burta ei. Am rănit cumva copilul?

— Fiul tău e un pic mai puternic de atât.

Totuşi, făcu şi ea un pas în spate şi-i dădu servitoarei permisiunea să intre.

Intrară mai mulţi servitori, aducând cu ei tăvi de argint, pe care erau mai multe farfurii cu mâncare, acoperite. Julia se aşeză şi o slujnică îi aşeză tava în poală. Albert se retrăsese până în dreptul şemineului şi sorbea din vin cu înghiţituri mari, în timp ce o slujnică tânără îi aşeza tava cu mâncare pe o măsuţă.

— Mai doriţi şi altceva, milord? întrebă prima servitoare.

Albert rămase cu privirea aţintită spre foc şi mai luă o înghiţitură de vin, fără să spună nimic.

— Nu, nu, asta e tot, mulţumim, zise Julia.

Servitorii plecară, închizând uşa în urma lor. Soţul ei nu se clinti de la locul său.

— Albert? O îngrijora faptul că părea oarecum pierdut. Albert… repetă ea, un pic mai tare.

Într-un final, îşi smuci capul spre ea. Fruntea îi era atât de încruntată, încât, fără îndoială, trebuia să fie dureros.

— Stai jos, mănâncă, spuse ea.

— Eşti absolut sigură că nu te-am rănit?

— De fapt, a fost chiar minunat. A trecut atât de mult timp… începeam să îmi fac griji că nu ţi-a fost dor de mine, aşa cum mi-a fost mie de tine.

— Crede-mă… nu a trecut nici măcar o noapte în care să nu mă gândesc la tine înainte să adorm.

— Trebuie să mărturisesc că, în mod egoist, sunt bucuroasă să aud asta… Şi te-au chinuit acele gânduri?

— În moduri pe care nici n-ai putea începe să le înţelegi.

Ştia că era îngrozitor din partea ei că găsea o asemenea satisfacţie în faptul că îl chinuiseră gândurile care zburau spre ea. Totuşi, era nespus de mulţumită. Afişă un zâmbet discret.

— Hai să mâncăm, vrei?

El îşi luă hainele pe care ea le agăţase de spătarul scaunului, le mută pe băncuţa din faţa măsuţei de toaletă şi se aşeză pe scaunul care îl poziţiona în celălalt capăt al măsuţei faţă de ea. Julia sperase că va lua loc pe canapea, în colţul cel mai apropiat de ea. Poate alesese locul acela pentru că se temea că îl va distrage.

S-ar fi simţit un pic mai bine în legătură cu întreaga situaţie, dacă i-ar fi lăsat impresia că îi plăcea să fie distras. În schimb, era chinuitor de conştientă că Albert părea să regrete ce se întâmplase între ei.

*

„Slavă Domnului că au ciocănit servitorii!” Asta era tot ce-i trecea prin minte lui Edward. „Slavă Domnului, slavă Domnului că au ciocănit servitorii!”

Fusese pe punctul de a o lua în braţe şi a o duce în pat. Şi pentru prima dată de când se întorsese, nu se mai simţise mistuit de vinovăţie şi îngropat în suferinţă. În schimb, se pierduse în pasiune… într-o dorinţă cum nu mai cunoscuse vreodată. Parfumul ei. Căldura ei. Moliciunea ei. Şi nici nu mai contase că ar fi fost cel mai urât lucru cu putinţă pe care l-ar fi putut face. Pentru că, preţ de o clipită, a reprezentase o distragere a atenţiei binecuvântată. Oh şi focul din sărutul ei…

Doamne, Dumnezeule! De unde naiba venise asta? Mda, fără îndoială existase o scânteie între ei în noaptea

aceea de demult din grădină… dar ceea ce trăise acum fusese la un pas de a-l mistui cu totul. Maturitatea şi experienţa luaseră locul inocenţei şi naivităţii. O combinaţie letală care ar fi putut să arunce pe apa sâmbetei toate bunele lui intenţii.

Întinse mâna tremurândă spre sticla de vin şi începu să toarne în pahar lichidul rubiniu. O văzu ridicând delicat dintr-o sprânceană şi asta îl făcu să se abţine de la a umple complet paharul. Să fie singur cu ea în dormitor se dovedea incredibil de periculos pentru planul său. Dar cum ar fi putut evita asta? Trebuia să ţină minte că Julia nu avea nici pic de afecţiune pentru Edward… că toată bunătatea pe care i-o arăta şi ispita pe care i-o oferea se datorau doar faptului ci ea credea că el era Albert.

Aceasta era Julia. Femeia care-l izgonise din reşedinţa londoneză a fratelui lui pentru că se dusese acolo dis-de-dimineaţă în stare de ebrietate, şi ei nu-i plăcuse. Julia – care îl încurajase pe Albert să reducă indemnizaţia lui Edward, ca să nu se mai poată bucura după pofta inimii de vin, de femei şi de jocuri de noroc. Julia – care se uita întotdeauna la el ca şi când ar fi fost ceva ce răzuise recent de pe talpa pantofului ei.

Julia – care aranjase o înmormântare elegantă şi elaborată pentru un bărbat pe care nu-l putea suporta. Care îl sărutase ca şi când nimeni altcineva pe lume nu ar fi fost mai important pentru ea. Care iniţiase acel sărut. Era prima dată când o femeie făcea asta cu el. Şi era incredibil de ameţitor.

Dacă îl urâse după întâlnirea aceea de demult din grădină, fără îndoială avea să-l urască de două ori mai mult când avea să afle adevărul şi să îşi amintească de acest sărut. Trebuia să evite cu orice preţ ca buzele lui să se apropie din nou atât de mult de ale ei. Nu trebuia să mai uite vreodată că nu el era cel pe care-l iubea, cel pe cărei dorea şi cel cu care schimbase jurăminte sacre în faţa lui Dumnezeu.

Lăsă privirea spre farfurie şi reprimă cu greu o ocară. Peşte cu garnitură. Desigur că într-o asemenea zi

bucătăreasa ar fi pregătit mâncarea preferată a lui Albert. Dar lui Edward nu-i plăcuse niciodată. Prefera carnea roşie, în sânge.

— Ce amintiri depănaţi?

Smuci capul în sus şi o văzu pe Julia studiindu-l ca şi când începea din nou să aibă îndoieli în privinţa lui.

— Pardon?

— În bibliotecă. Ai spus că tu şi ceilalţi depănaţi amintiri. Presupun că amintiri despre Edward. Te-a ajutat să-ţi aminteşti de vremuri mai fericite?

Edward se gândi că probabil chiar ar fi ajutat, dacă asta ar fi făcut într-adevăr. Deşi spera să reuşească să o mintă cât mai puţin posibil, ştia că nu putea elimina cu totul minciunile mici şi nevinovate.

— Un pic, da.

— Spune-mi şi mie ceva.

„Dacă aş putea sorbi din gura ta ori decât ori mi-aş dori, m-aş putea descurca şi fără vin”.

— Cum ar fi?

— Ceva despre Edward. O amintire frumoasă. Noi doi nu am prea vorbit niciodată despre el cu excepţia momentelor în care îţi exprimai îngrijorarea că ar putea avea parte de un sfârşit neplăcut şi înainte de vreme, sau când îmi pierdeam eu răbdarea cu... cu activităţile lui îndoielnice.

Albert îşi făcuse griji pentru el? Ştia desigur că fratele său nu fusese tocmai încântat de felul cum îşi trăia viaţa, dar nu ştiuse niciodată că îşi făcea griji pentru el. Ori de câte ori Albert îl mustrase pentru ceva, îl privise ca pe un frate mai mare, care era dezamăgit de fratele său mai mic, sau încerca să îl controleze. Cu toate astea, îi promisese lui Albert că, dacă avea să-l însoţească în Africa, la întoarcere, avea să se potolească, să se însoare şi să obţină o poziţie în parlament. Ura faptul că nu era sigur că era o promisiune pe care ar fi respectat-o. Pe de altă parte, ar fi spus orice ca să-l convingă pe Albert să meargă cu el. Şi acum îl durea adevărul: că poate nu fusese complet cinstit cu singurul om care fusese mereu absolut sincer cu el.

Julia aştepta cu nerăbdare ca el să-i spună ceva despre un bărbat pe care nu-l simpatiza. Şi era pentru prima dată, când chiar îşi dorea şi el să-i povestească ceva care să-i lase o impresie bună despre el.

— Lui Edward nu-i plăcea să fie fiul al doilea.

— Suspectez că majorităţii fraţilor mai mici nu le convine asta, zise ea cu blândeţe, fără nicio urmă de dezaprobare în glas.

Înainte de a pleca în călătoria aceea cu Albert, întotdeauna când vorbise cu Edward se citise dezaprobarea în vocea ei. Şi nu îi convenea deloc că acum îi plăcea tonul dulce al vocii ei şi că deodată se pomenea simţindu-se uşurat.

— Însă, în mod ironic, nu îşi dorea absolut deloc să devină conte.

— Prea complicat şi prea multă muncă, zise ea zâmbind.

Se pomeni răspunzându-i la zâmbet. Era doar o arcuire uşoară a colţului gurii… dar cu siguranţă era mult mai mult decât sperase măcar să mai trăiască vreodată.

— Exact. Îl cunoşteai foarte bine.

— Nu chiar. Acum îmi pare rău. Dar am deviat de la subiect. Am spus ceva plăcut.

Ceva plăcut. Peştele, cu siguranţă, nu se încadra în categoria aceea. Chiar dacă nu luase mai mult de câteva înghiţituri, lăsă jos furculiţa, împinse deoparte farfuria şi ridică paharul de vin, profitând de faptul că încă mai avea o scuză să se delecteze cu alcool.

— La început nu ne-a plăcut deloc să locuim la Havisham Hall. Nu ne-a luat mult să ne dăm seama că nu era ceva tocmai în regulă. Niciunul dintre ceasuri nu funcţiona… niciunul nu ticăia. Conacul era la fel de mare ca Evermore, dar nu avea decât vreo şase servitori. Nu aveam voie să intrăm într-o bună parte din conac şi multe camere erau încuiate. Aşa că Edward a început să plănuiască prima noastră expediţie. Zâmbi în timp ce-şi amintea de asta şi cât de serios păruse totul la momentul respectiv. Dar măcar în această poveste avea să poată fi din nou el însuşi.

— Mi-ai spus odată că marchizul a oprit toate ceasurile când a murit soţia lui.

Zâmbetul lui Edward dispăru. La naiba! De unde putea să ştie ce anume îi împărtăşise deja Albert şi ce nu? Cu siguranţă, i-ar fi dat cumva de înţeles dacă ştia deja povestea asta.

— Marchizul a oprit multe lucruri când a murit soţia lui. Per ansamblu, s-a oprit din a trăi.

— Îmi imaginez. Nici eu nu ştiu ce aş fi făcut dacă ai fi murit tu în Africa, zise clătinând din cap. Îmi pare rău. Nu voiam să aduc vorba despre asta. Aşa, eram la Havisham Hall…

Cu toate astea, cuvintele ei nu făceau altceva decât să-i confirme că făgaşul actual era unicul pe care putea continua, dacă îşi dorea să onoreze promisiunea pe care i-o făcuse lui Albert. Şi deşi în trecut nu fusese un om de onoare, să fie al naibii, dar de data asta intenţiona să fie.

— Nu ştiu de ce ne-a intrat în cap că nu puteam merge să explorăm decât în mijlocul nopţii. În fond, nu era ca şi când pe timpul zilei ar fi fost cineva pe acolo care să ne împiedice.

— Îmi imaginez că a fost pentru că era ceva interzis. Să exploraţi noaptea, când ar fi trebuit să dormiţi. La fel aş fi făcut şi eu, zise ea, afişând un zâmbet ghiduş.

Dar şi incredibil de ispititor.

Se strădui din răsputeri să nu se holbeze la gura aceea senzuală şi tentantă la scânteia din ochii ei, care dădea de înţeles că ar fi fost chiar acolo lângă ei, furişându-se pe coridoare întunecoase, cu o singură lumânare aprinsă, care să le lumineze calea. Nu-i plăcea deloc să descopere că această femeie era alcătuită din atât de multe faţete necunoscute. Şi îi plăcea cu atât mai puţin că se pomenea dorind să le exploreze. Nu voia să îi ia locul fratelui său decât până se năştea moştenitorul lui… să meargă înainte cu prudenţă, fără să se lase atras pe cărări lăturalnice. Să o cunoască mai bine pe Julia nu făcuse niciodată parte din planul său. Totuşi, trebuia să admită că ea avea acest drept.

— Şi era cu atât mai aventuros, pentru că eram constant în pericol de a fi descoperiţi, de vreme ce marchizul bântuia noaptea pe coridoare. Îi auzeam adesea paşii trecând pe lângă uşa dormitorului meu, aşa că exaltarea de a ajunge înapoi în paturile noastre neprinşi a devenit o forţă călăuzitoare în expediţia noastră, recunoscu el.

Zâmbetul ei înflori atunci într-o expresie care-i făcu inima să se strângă în piept.

— Şi aţi fost prinşi vreodată? îl îndemnă ea curioasă.

— Vrei să stric povestea spunându-ţi de acum sfârşitul aventurii noastre?

În clipa aceea zâmbetul ei păli un pic.

— Acum vorbeşti ca Edward, cu obsesia lui pentru a spune poveşti.

La naiba! Făcuse o greşeală. Îi plăcuse întotdeauna să înflorească poveştile pe care le spunea. Albert preferase mereu o abordare mai directă, fără a-şi lua niciodată timp să lungească naraţiunea.

— A fost mereu foarte priceput la asta, continuă ea.

El clipi mirat, întrebându-se dacă o auzise bine.

— Nu credeam că ai observat.

— Îmi plăcea la nebunie să-i ascult poveştile. Tocmai de aceea şi organizam mereu câte-un dineu, când el şi ceilalţi se întorceau dintr-una din aventurile lor. Ştiam că nu s-ar fi obosit niciodată să-mi împărtăşească doar mie peripeţiile lui. Dar îi plăcea la nebunie să ţească o poveste fantastică pentru ceilalţi… pentru publicul său.

Şi, din fericire, nu îl stânjenea niciodată în povestire faptul că ştia că mă aflam şi eu undeva în capătul camerei… Am încercat mereu să nu-i arăt ce multă plăcere îmi făceau poveştile lui, tocmai ca să nu refuze următoarea invitaţie.

— Nu ştiam. El presupusese că făcea asta pentru atenţia pe care o atrăgea. Contesa de Greyling, care reuşea să ofere societăţii londoneze încă o noapte de distracţie, graţie Drăcuşorilor de la Havisham – aşa cum erau porecliţi adesea ei patru.

Ea ridică delicat dintr-un umăr şi zise:

— Am şi eu câteva secrete ale mele.

Se pomeni atunci dorindu-şi cu ardoare să le descopere pe toate, chiar dacă suspecta că majoritatea dintre ele erau nevinovate şi banale, comparativ cu cel pe care i-l ascundea el chiar în acel moment. Care era de-a dreptul oribil.

— A crezut mereu că nu te interesau câtuşi de puţin călătoriile lui. Dacă doar i-ai fi cerut să…

— Ar fi spus nu. Şi ştii şi tu asta. Edward nu-şi dorea deloc să-mi facă mie pe plac… De fapt, nu dorea să facă nimănui pe plac, cu excepţia lui însuşi. Îi umfla orgoliul să ştie că avea un public dornic să-l asculte, aşa că i-am oferit unul. În schimb, primeam şi eu ceva care să-mi bucure sufletul. Îl ascultam vorbind despre aventurile sale.

Se înşela. Dacă l-ar fi rugat, ar fi ţesut acele poveşti pentru ea. Numai şi numai pentru ea. Cum se făcea că nu reuşiseră să se cunoască deloc, când Albert fusese atât de important pentru amândoi?

— Haide, acum, termină povestea, îl îndemnă ea, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Dacă am început să povestesc aşa ca Edward, e pentru că am petrecut două luni ascultându-l neîncetat. Chiar îi plăcea să audă sunetul propriei voci.

Julia chicoti încet.

— Asta era evident. Nu i-a lipsit niciodată încrederea în sine.

Râsul ei cristalin îi gâdila auzul şi îi mai ridica puţin giulgiul de suferinţă care-l învăluise după moartea lui Albert. I se părea foarte straniu că ea – şi nu Ashe sau Locke – era cea care reuşea să-i ofere un licăr de speranţă că va veni o vreme când nu se va mai simţi că parcă intrase în mormânt alături de fratele său. Şi-ar fi dorit să-i poată spune adevărul acum şi să poată împărtăşi împreună amintiri frumoase despre Albert.

— Aroganţa, mai degrabă, spuse el. Şi nu s-a îndoit nicio clipă că putea pătrunde nevăzut în salonul principal.

— Aceasta a fost prima voastră expediţie?

— Da. A elaborat un plan al reşedinţei şi al traseului nostru prin casă... care nu era direct, desigur. Nu, asta ar fi fost mult prea plictisitor. A născocit o rută care includea multe cotituri şi ocolişuri. Reuşise să se strecoare în camera menajerei după ce aceasta se culcase şi să îi şterpelească cheile. El ne-a condus prin casă, cu o singură lumânare. Eram înspăimântaţi.

— Totuşi, aţi mers mai departe.

— Da. Pereţii erau plini de oglinzi. Când şi-a văzut reflexia în oglindă, Ashe a ţipat ca un şoricel, care fusese prins de o pisică. A fost sinistru. Candelabre şi policandre neaprinse, care serveau ca ancore pentru pânze de păianjen. Nicio luminiţă, cu excepţia unei lumânări solitare. Flori uscate în vaze. Totul era acoperit de praf. Şi în aer plutea un miros greu de mucegai. Cred că nu mai intrase nimeni în încăperea aceea de ani şi ani. Asta am descoperit în aventurile noastre: un salon abandonat, care nu mai era folosit. Dar am devenit din ce în ce mai îndrăzneţi în explorările noastre şi am găsit mereu ceva care să ne facă să continuăm cu bucurie. Şi cred că acesta a fost şi motivul pentru care, atunci când ne-am făcut suficient de mari, am început să explorăm lumea. Se uită spre flăcările din şemineu. Edward a pornit totul. Dacă am fi fost vreodată prinşi, probabil n-am fi început niciodată să ne considerăm invincibili. Îşi întoarse apoi atenţia înapoi spre ea. Totuşi, majoritatea amintirilor sunt frumoase.

Julia îl studia din nou, ca şi când încerca să-l înţeleagă.

— Mă bucur că le aveţi.

El încuviinţă din cap, îşi termină vinul şi se ridică în picioare.

— E târziu. O să trimit servitorii sus să facă curat, ca să te poţi culca. Şi vreau să merg să văd şi ce fac oaspeţii noştri.

— Şi apoi te întorci să dormi cu mine?

Se citea nesiguranţa şi îndoiala în ochii ei. Ştia că îi fusese greu să-i pună această întrebare. De asemenea, era perfect conştient că ea nu ar fi trebuit să-l roage nimic.

Albert i-ar fi oferit orice şi-ar fi dorit. Eşua lamentabil în a duce la îndeplinire sarcina la care se înhămase. Şovăi o clipă.

— Nu cred că e înţelept pentru copil.

— Cred că suntem în siguranţă, dacă nu facem altceva decât să ne ţinem în braţe. Până să pleci în călătoria asta, uitasem cât de mult îmi displace să dorm singură.

— Da, bine. Şi apoi, chiar dacă următoarele cuvinte erau o minciună, ştia că trebuia să le rostească: Şi mie mi-a fost dor să te ţin în braţe.

Şi apoi ea cu oferi din nou acel zâmbet… acela care îi crea, în piept, reuşind în acelaşi timp să-l facă să se simtă recunoscător pentru că i-l dăruise. Şi undeva, în sinea lui, ştia că înainte să fi terminat tot ce avea de spus şi de făcut, ea îi va aduce moartea.

Trebuia să doarmă cu ea. Dar înainte de asta, avea nevoie de un pic de whisky. Cu puţin noroc, Ashe şi Locke mai erau încă treji, i vor alătura şi astfel va avea o scuză să nu se întoarcă în patul ei, când nu era complet şi binecuvântat de beat.

Se întâlni cu ei şi cu Minerva pe scări. Tocmai se îndreptau spre camerele lor.

— Aţi vrea să bem un pahar înainte de *culcare?*

În clipa *aceea* ar fi acceptat cu braţele deschise până şi compania ducesei. Femeia avea reputaţia că îi cam plăcea să tragă la măsea şi, de altfel, cam toate lucrurile păcătoase. Şi acesta era unul dintre motivele pentru care era o pereche *grozavă* pentru Ashe.

— A fost o zi lungă, Grey, zise Ashe. Plănuim să plecăm devreme mâine-dimineaţă, aşa că ar fi mai bine ca eu şi Minerva să încheiem seara aici.

— Somn uşor, atunci…

În timp ce cuplul trecea pe lângă el, ducesa întinse mâna şi strânse de braţ uşor şi încurajator.

— În timp ce ai grijă de Julia, nu uita să ai grijă şi de tine.

— Tocmai mă duceam să am un pic grijă de mine în

bibliotecă. Şi de îndată ce rosti acele cuvinte, înţelese că Albert nu ar fi spus niciodată aşa ceva. Din fericire, Minerva nu-l cunoştea suficient de bine pe fratele său ca să ştie asta. Ashe însă se încruntă şi clătină din cap înainte de a o lua de talie pe soţia lui.

— Hai să mergem la culcare, iubito!

Aşteptă ca soţii să dispară pe coridor, după care îşi îndreptă atenţia către Locke.

— Ashe avea dreptate. Chiar dacă Albert şi Julia aveau dormitoare separate, fratele meu dormea mereu în patul soţiei sale. Tocmai a menţionat că-i e dor să-l aibă cu ea pe soţul ei. Am nevoie de un pahar de ceva ca să pot onora acest anume obicei al lui. Şi aş prefera foarte mult să nu beau singur.

Locke îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de balustradă.

— Adică ai gând să te duci în patul Juliei duhnind a whisky?

— Mă gândeam că am nevoie de puţină tărie. Trebuie să-mi amorţesc un pic simţurile, ca să nu fac vreo prostie.

— Să-ţi amorţeşti simţurile însemnând să faci o prostie.

Îi venea să izbească cu pumnul în perete. Ura când Locke avea dreptate, dar nu credea că avea o altă opţiune.

— E femeie. Dacă mă sui în pat cu ea, mădularul meu o să reacţioneze imediat.

— Şi ea probabil se aştepta la asta. Se presupune că eşti soţul ei.

El îşi trecu agitat ambele mâini prin păr şi ocărî aprig înainte de a recunoaşte.

— Nu ştiu cum să dorm cu ea!

Locke rămase încremenit o clipă, holbându-se la el.

— Doamne. Edward… Grey! Nu eşti virgin, ce Dumnezeu!

— Nu. Dar ce fac cu mâinile?

— Pardon?

Edward răsfira degetele disperat.

— Îi cuprind sânul? Îi cuprind spatele? Nu ştiu ce se

aşteaptă să fac.

Locke ridică indiferent din umeri.

— Doar ţine-o în braţe şi atât.

Mai uşor de zis, decât de făcut. Albert nu-i împărtăşise niciodată aspectele intime ale relaţiei lui cu Julia. Şi oare nu ar fi devenit suspicioasă dacă făcea ceva ce nu făcuse niciodată fratele său geamăn? Dacă reacţiona într-un fel necaracteristic lui Albert? Gândul intimităţii sub aşternuturi – chiar şi dacă nu se uneau trupeşte – îl făcea să-l treacă toate apele.

— O să mă dau de gol.

— Nu mai analiza atâta totul. Pleacă de la premisa că are nevoie doar de un pic de alinare. De o asigurare că nu s-a schimbat nimic între ea şi soţul ei cât au fost despărţiţi.

— Dar s-a schimbat totul. Asta-i şi blestemata de problemă. Se trase de ureche tare şi fără milă, după care îşi mută privirea spre foaierul care se ramifica în mai multe coridoare – dintre care unul ducea spre bibliotecă şi solar. Oftând din toţi rărunchii, se întoarse spre dormitoare, cu Locke alături, şi începu să se târască în sus pe scări, ca şi când ar fi încercat să cucerească un munte uriaş şi periculos. Pleci şi tu mâine-dimineaţă devreme?

— E un drum lung până la Havisham.

— Nici măcar n-am apucat să te întreb ce mai face tatăl tău, zise el şi se opri în faţa uşii dormitorului său. Rugase servitorii să-i pregătească o baie înainte de a se duce în patul soţiei fratelui său, pentru o noapte lungă şi interminabilă.

— Starea lui se deteriorează pe zi ce trece, spuse Locke, să vii să-l vizitezi după ce naşte Julia.

— O să-i spui adevărul despre ce se întâmplă?

Locke încuviinţă din cap.

— Vreau să mă asigur că în timpul care i-a mai rămas pe acest pământ jeleşte pierderea cui trebuie. Dar nu-ţi face griji, secretul tău e în siguranţă. N-are cui să-l spună în mlaştini.

— Cu excepţia fantomei mamei tale. Cred că am văzut-o odată… Locke îi aruncă un rânjet.

— Toată lumea crede că a văzut-o. Dar e doar un fuior de ceaţă. Nu există fantome.

— Totuşi, am cumva senzaţia că, dacă mă uit spre mausoleu, o să-l zăresc pe Albert privindu-mă la rândul său. Şi nu vreau să-l dezamăgesc.

— Atunci, în noaptea asta ţine-o în braţe pe văduva lui un pic mai strâns decât crezi că ar trebui.

Şi cu acest ultim sfat, prietenul său se răsuci pe călcâie şi porni spre dormitorul lui, lăsându-l pe Edward să se holbeze după el. În toate zilele, orele şi minutele care trecuseră de la moartea lui Albert, fusese atât de mistuit de propria vinovăţie pentru rolul pe care-l avusese în cele întâmplate, încât nu se gândise niciodată la Julia, atribuindu-i acel termen solemn: văduvă.

Capitolul 4

Cu un foc mic şi confortabil arzând în vatră şi cu o lampă care arunca o strălucire difuză de la locul ei de pe noptieră, Julia se băgă sub aşternuturi, cu mâinile strânse pe piept, ascultând zgomotele familiare, care veneau din dormitorul lui Albert. Oare pusese să i se pregătească o baie? Se auzeau atâţia oameni intrând şi ieşind, încât nu vedea cum ar fi putut fi altceva.

I-ar fi plăcut la nebunie să se dea jos din pat, să se ducă în camera lui, să îngenuncheze şi să îl spele pe spate. I-ar fi plăcut la nebunie să simtă cum îi vibrează pieptul când gemea mulţumit. Şi în cele din urmă ar fi trecut la părţile şi mai interesante ale trupului său. Atunci el ar fi sărutat-o prelung, şi degetele lui nerăbdătoare i-ar fi descheiat nasturii de la cămaşa de noapte. În scurt timp s-ar fi cuibărit în patul lui, cu trupul său încă umed alunecând peste al ei. Îi plăcea ideea de a şti cât de mult o dorea.

Totuşi, nu se putea convinge s-o facă. Nu, din moment ce nu mai făcuse niciodată asta, şi cu atât mai mult acum, când relaţia lor părea straniu de tensionată. Şi

deşi nu se aşteptase la aşa ceva, simţea în stomac fluturaşi mai tare decât în noaptea nunţii. Era vorba despre Albert. Ştia la ce să se aştepte. Doar că nu era tocmai adevărat. Trecuseră patru luni lungi… interminabile… de când nu mai fusese în patul ei. Şi, la drept vorbind, dacă ar fi fost să fie pe deplin sinceră cu ea… ei bine, uitase anumite lucruri, pe care crezuse că le va ţine minte pentru totdeauna: cum se simţea corpul lui… mirosul lui. Căldura lui.

Nu mai erau la fel de relaxaţi unul în preajma celuilalt ca înainte să plece el. Ştia că suferinţa lui era un factor important care trebuia luat în considerare. Şi la fel şi întreaga furtună stârnită în vieţile lor de moartea fratelui său geamăn. Prezenţa lui Edward era mereu acolo… plutind între ei ca o nălucă şi împiedicându-i să se relaxeze complet.

Şi apoi mai erau şi schimbările care aveau loc cu ea. De la noua formă pe care o luase trupul ei, până la însăşi esenţa din care era plămădită. Putea să râdă în hohote într-o clipă şi să plângă cu lacrimi amare în următoarea. Chiar şi camerista ei începuse să se poarte cu mănuşi, pentru că nu ştia niciodată când ar fi putut să aibă o criză de plâns sau de furie. Şi era îngrijorător să simtă că uneori nu se putea controla.

Poate că această distanţă care se crease între ei se datora tocmai dispoziţiei ei schimbătoare.

Pe măsură ce minutele treceau, începu să-şi dorească să fi cerut şi ea să i se pregătească o baie, chiar dacă se îmbăiase în acea dimineaţă şi se spălase în lavoar înainte de a se îmbrăca în cămaşa de noapte.

De ce se preocupa atât de mult de pregătirea de culcare, dacă nu vor face altceva decât să doarmă împreună? Cu toate astea, nu putea nega micul fior de plăcere când se gândea cât de grijuliu era. Albert era mereu atent… uneori prea atent. De parcă s-ar fi temut că orice pas greşit l-ar fi făcut să piardă iubirea ei. Dar asta era imposibil. Nu va iubi niciodată pe nimeni altcineva aşa cum îl iubea pe el. Şi începuse să se îndrăgostească de el de când o condusese prima dată în paşi de vals pe ringul de

dans.

Uşa care le separa dormitoarele se deschise şi fluturaşii porniră într-un zbor frenetic din stomacul ei până în piept. Îl urmări pe soţul ei cum intră în cameră, cu halatul strâns legat în jurul taliei. Îi oferi un zâmbet mic, după care se duse la şemineu, ridică vătraiul şi aţâţă lemnele din foc.

— Ţi-e frig? o întrebă el.

Julia pricepu atunci că amâna să vină la ea. Poate că şi el observase că lucrurile între ei nu erau întru totul cum ar fi trebuit.

— N-o să-mi mai fie, dacă vii lângă mine în pat.

Albert lăsă jos vătraiul şi se apropie de pat, cu privirea aţintita spre lampă.

— Vrei să lăsăm lumina aprinsă?

— Nu.

Stinse apoi flăcăruia lămpii şi umbrele apărură în încăpere, dansând în ritmul focului care ţopăia în şemineu. Îşi dezlegă cordonul, se dezbrăcă de halat şi îl aruncă la picioarele patului. Julia simţi imediat cum i se usucă gura, la vederea pieptului său dezgolit, şi roiul de fluturaşi zburdalnici cobori un pic mai jos. Se blestemă de îndată pentru că nu îl rugase să lase lumina aprinsă.

El se strecură între aşternuturi şi se aşeză confortabil pe spate. Ea se întoarse pe o parte şi-şi puse mâna pe pieptul lui, savurând căldura pielii lui.

— E prima dată când nu porţi cămaşă de noapte în pat.

Îl simţi încordându-se sub degetele ei.

— În Africa era insuportabil de cald. M-am obişnuit să dorm dezbrăcat.

Julia îşi alunecă degetele în jos pe pieptul lui şi spre betelia indispensabililor săi, pe care presupunea că îi purta din consideraţie faţă de sensibilităţile ei.

— Poate că vom dormi amândoi goi după ce se naşte copilul.

El îi prinse degetele rătăcitoare şi îşi întoarse capul. Chiar şi în întuneric, ea putea simţi intensitatea privirii lui. Îşi simţi obrajii îmbujoraţi şi calzi şi se forţă să afişeze un

zâmbet curajos.

— Cred că ar fi minunat.

Îi duse mâna la buze şi îi sărută degetele. Fluturaşii se liniştiră, o căldură plăcută o năpădi şi simţi că tandreţea gestului ei îi umple ochii de lacrimi.

— Ştiu că nu am fost tocmai în apele mele în ultima vreme…

— Şşşt! E în regulă, îl alină ea. Cred că ne-a fost mai greu decât ne-am fi aşteptat să stăm despărţiţi atâta timp. Nici eu nu m-am gândit că nu o să mă simt în largul meu când aveai să te întorci.

— Să ştii că nu vreau deloc să te fac să se simţi inconfortabil.

Degetele lui erau încă înfăşurate în jurul alor ei, ţinând-o strâns. Conexiunea aceea fantastică dintre ei era încă acolo. Va fi mereu acolo.

— Nu vreau să sugerez că e vina ta. E doar din cauza situaţiei în care ne aflăm, iar faptul că am stat atât de mult fără tine… ca să fiu complet sinceră, mă face să cred că am uitat şi lucruri pe care nu credeam că am să le uit vreodată. De exemplu, cum e să fiu cu tine. M-am cam obişnuit să văd numai de mine şi de propriile nevoi. Pe de altă parte, cât ai fost plecat, nu a trebuit să am grijă decât de mine. Şi acum că eşti din nou acasă, trebuie să mă reobişnuiesc să fiu soţie. Nu e vorba că mă deranjează. Pentru că nu mă deranjează deloc. E doar faptul că uneori mă simt un pic ciudat pentru că nu ştiu exact cum să mă port cu tine sau ce să spun.

El se întoarse atunci pe o parte şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Îmi pare rău că nu sunt bărbatul cu care te-ai căsătorit.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru nimic. Nu înţelegi? Amândoi ne-am schimbat într-o oarecare măsură şi trebuie doar să ne cunoaştem din nou.

Se rezemă şi îi cuprinse obrazul în palmă.

— Eşti atât de… perspicace. Credeam că sunt singurul care simte că nu te mai cunoaşte.

Ea întinse uşor mâna şi-şi dădu părul de pe frunte.

— Singurul lucru care nu s-a schimbat este că te iubesc dincolo de orice imaginaţie.

Albert o sărută pe frunte.

— Mă simt mic şi umil în faţa ta.

Îşi lăsă apoi braţele în jurul trupului ei şi o trase la piept. La pieptul acela lat şi minunat.

— A fost o zi lungă. Ce-ai zice să dormim un pic?

Julia încuviinţă din cap şi încercă să nu se lase deranjată de faptul că nu îi confirmase şi el că o iubea. Înainte, de fiecare dată când îi declara că îl iubeşte, se grăbea să o asigure că o iubea la rândul lui. Privind în retrospectivă, îşi dori din tot sufletul să nu îl fi încurajat să plece în expediţia aceea cu fratele său.

*

Puiul de gorilă se uită spre ei de sub lăstăriş.

— E adorabilă! Uită-te la ochii aceia mari şi căprui! Doamnele o să se îndrăgostească de ea pe loc.

— Nu te apropia prea mult.

— E totul bine. E o scumpete. Uite ce dornică e să vină la mine.

— Ai avut mereu un talent aparte la a le fermeca pe doamne.

— Ar trebui s-o luăm cu noi înapoi acasă. Gândeşte-te numai câtă atenţie vom atrage asupra noastră. Şi Julia, fără îndoială, ar adora-o.

— Nu sunt sigur că e o idee bu…

*

Răgetul acela înspăimântător spintecă visul, trezindu-l din somn, la fel cum se întâmplase în fiecare noapte de la moartea lui Albert. Stătea în capul oaselor, respirând greu şi ud leoarcă de o sudoare rece. Nu îşi amintea să se fi ridicat. Iar reminiscenţele coşmarului îl făceau să tremure incontrolabil.

— Albert?

— Iartă-mă că te-am trezit. Culcă-te la loc. Se dezveli, se dădu jos din pat şi se îndreptă cu paşi mari spre şemineu. Flăcările dinăuntru scăzuseră considerabil şi erau pe punctul de a se stinge cu totul. Îngenunche în faţa vetrei şi aşeză grijuliu încă un lemn în jarul muribund. Mai adăugă nişte surcele şi privi cum se aprinseră. Îi era frig. Îi era al naibii de frig. Se simţea la fel de rece precum era acum fratele său. Avea nevoie să se încălzească. Trebuia să-şi oprească dinţii din a clănţăni.

Avea nevoie disperată ca acel coşmar terifiant să înceteze. Simţea că nu mai putea respira. Avea senzaţia că întreaga căldură opresivă a junglei îl sufoca încă. De ce se îndepărtaseră de tabără fără călăuzele lor? De ce naiba Albert trebuise să fie atât de al naibii de bun observator şi să vadă puiul acela de gorilă? De ce trebuia să observe mereu totul? De ce el, unul, nu avusese puşca pregătită, în loc să o balanseze inutil pe umăr?

— Poftim, ia o gură din asta.

Edward făcu un efort aproape supraomenesc şi se uită spre mâna mică care îi întindea un pahar. După care ridică privirea spre ochii aceia albaştri superbi, plini de îngrijorare şi teamă.

— De unde ai luat ăsta?

— Din camera lui Edward. E whisky. O să te ajute să te linişteşti. Oare cât timp rămăsese ancorat în urmările coşmarului? Şi de unde naiba ştiuse ea că va găsi whisky în camera *lui Edward?* Luă paharul şi goli aproape o jumătate din conţinut dintr-o singură înghiţitură lungă. Savura senzaţia de arsură pe care i-o lăsa pe gât şi simţea cum toată căldura aceea i se răspândea prin piept.

— Acesta e motivul pentru care nu ai dormit cu mine până acum, nu-i aşa? zise ea.

Nu era, dar încuviinţă din cap, oricum.

— Visai despre Africa?

El îşi întoarse atenţia înapoi spre foc.

— Tot revăd scena în minte acea ultimă după-amiază. Lumina soarelui care se prelinge printre frunze larma pe

care o fac insectele şi creaturile sălbatice, în timp ce-şi văd de viaţa de zi cu zi. Rareori este linişte în junglă. Toate amănuntele acelui moment mă batjocoresc. Îmi amintesc în detalii vii.

— Nu mi-ai spus până acum ce s-a întâmplat de fapt. Spune-mi acum.

— Julia…

Ea îşi aşează mâna pe umărul lui şi îi strânse încurajator

— Descarcă-te de povara asta.

Ştia că nu ar trebui s-o facă. Dar aproape că îl devora pe dinăuntru.

— Am… ăăă… îşi drese glasul. El a… era după-amiaza devreme. Exploraserăm jungla toată ziua şi ne-am oprit să mâncăm şi să bem un pic de ceai. Am auzit un zgomot şi m-am dus să investighez, cu puşca pregătită. A venit şi el. El l-a văzut primul. Era mereu bun la asta. La a observa lucruri… chiar şi când eram copii…

Vocea lui se stinse uşor şi se pomeni prins într-un vârtej al amintirilor, care îl ducea înapoi ani în şir. Ea îl mângâia pe umăr cu mişcări circulare.

— Ce a observat?

— Un pui de gorilă. Era mic şi avea nişte ochi uriaşi… şi era al naibii de adorabil.

Simţi cum Juliei îi tresăriră degetele şi înţelese imediat că o luase prin surprindere folosirea expresiei, al naibii. Trebuia să ţină minte că Albert nu folosea niciodată expresii tari sau un limbaj vulgar când se afla în preajma ei

— S-a apropiat de el, s-a lăsat într-un genunchi şi a început să se joace cu el. Eu am rămas mai în spate şi doar mă uitam. Părea fericit. Zâmbea şi râdea, în stilul său caracteristic. Chiar gâdila creatura aia mică. Şi eu eram atât de bucuros că eram acolo, că plecam împreună în expediţia aceea… Şi apoi s-a auzit un… un… răcnet înspăimântător. Altfel nu ştiu cum l-aş putea descrie. Puteam să jur că s-a cutremurat pământul. Şi apoi o gorilă monstruoasă l-a apucat pe fratele meu şi la azvârlit de un copac, ca şi când nu era nimic… ca şi când nu ar fi fost mai

mult decât o coală de hârtie aruncată pe jos. Nu ştiu de câte ori l-a izbit de pământ înainte să reuşesc să mă mobilizez şi să împuşc bestia aia în ceafă. Dar era prea târziu. Fratele meu era deja mort.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul umerilor lui şi îl strânse tare. Tremura. Ridică mâna şi şi-o apăsă pe gură.

— Oh, Albert! Ce îngrozitor! Îmi pare foarte rău. Nici nu ştiu ce altceva să spun.

— Nu mai e nimic de spus. Cred că a murit de la prima lovitură. *Era o minciună.* Dar nu voia ca ea să ştie adevărul. Nu când soţul ei era de fapt cel care zăcuse acolo cu trupul frânt şi pe moarte. Nu a suferit prea mult. E posibil ca nici măcar să nu-şi fi dat seama. S-a întâmplat totul foarte repede. Inspiră adânc, cutremurându-se. Nu ar fi trebuit să-ţi împărtăşesc un lucru aşa îngrozitor în starea în care te afli.

— Ştiu că nu mă crezi, din cauza celorlalte sarcini pe care le-am pierdut, dar nu sunt deloc atât de delicată. Trebuie să împărtăşeşti totul cu mine. Nu trebuie să ţii în tine.

El termină whisky-ul şi lăsă paharul deoparte.

— Mai bine? îl întrebă ea.

În mod uimitor, se simţea mai bine. Şi nu credea deloc că asta se datora numai whisky-ului. Se forţă să-i întâlnească ochii şi îi susţinu privirea.

— Da. Nu mai tremura, nici dinţii nu-i mai clănţăneau. Iar frigul din oase părea să fi dispărut. Mulţumesc pentru whisky. Era exact ce aveam nevoie.

— Am încercat să te trezesc, când ai început să te zvârcoleşti.

Se zvârcolise în somn?

— Te-am rănit?

Ea clătină din cap şi îi mângâie şuviţa umedă de păr de la tâmplă. Avea degete atât de blânde…

— Nu. Dar mi-a frânt inima să te văd suferind astfel.

Nu merita deloc ca ea să simtă un astfel de chin îngrozitor din cauza lui. Nu merita să-şi facă griji pentru el.

— Cred că ar fi mai bine să dorm în camera mea până

când încetează coşmarurile.

Şi totuşi… cum ar fi putut renunţa la tot confortul sufletesc pe care i-l oferea, îngenunchind lângă el, mângâindu-i umerii şi spatele cu mâna ei mică şi delicată? Mâna ei pe pielea lui dezgolită se simţea atât de al naibii de bine! Dar nu merita să fie atins. Nu merita să fie alinat.

„Soţul tău e mort din cauza mea!”, şi-ar fi dorit să-i strige. Dar trebuia să se mai prefacă un pic. Trebuia să fie mai puternic decât fusese vreodată. Şi-ar fi dorit ca Albert să fie aici acum, ca să-i dea în pumn, de dragul vremurilor bune. Şi-ar fi dorit să fie aici ca să-i poată mărturisi toate sentimentele confuze care se învolburau în el… Ai observat vreodată cât de mici sunt picioarele soţiei tale?”

— Doamne! Mi-e atât de dor de el! mârâi el. Mi-e al naibii de dor de el.

— Ştiu, spuse ea şi îl strânse în braţe, ca şi când trupul ei ar fi fost o mantie menită să-l protejeze de stihiile înfricoşătoare. Ştiu.

Doar că de unde ar fi putut şti, de fapt? Albert fusese o parte din el. Conectat la sufletul său prin tragedie şi victorie. Şi acum nu mai era. Se simţea ca şi când fusese izbit în piept cu un baros care îl trezise la realitate…

Dar apoi îi atrase atenţia o zbatere uşoară în şale.

— Ce naiba a fost asta?

Julia se dezlipi de trupul său, îi luă mâna şi i-o lipi de burta ei.

— Julia…

— Şşşt! Aşteaptă… şopti ea, atât de încet, încât aproape nu o auzi din cauza focului care trosnea în şemineu.

Şi apoi simţi din nou mişcarea aceea în palmă. O unduire uşoară, care îi făcu mintea să i se golească de orice altceva, cu excepţia unui singur gând: Acesta era încă un moment pe care i-l fura fratelui său.

Ea îi oferi un zâmbet sublim.

— E fiul tău.

Se încruntă imediat. Şi mai devreme se referise la copil ca la un fiu.

— De unde ştii că e băiat?

— Pur şi simplu, ştiu. Femeile ştiu instinctiv tot felul de lucruri. Şi mai ştiu şi că acesta va rămâne cu noi până la sfârşit. Când mai ai coşmaruri, aminteşte-ţi doar că în curând vei avea în mâinile tale o viaţă nouă.

I se puse imediat un nod în gât şi simţi cum i se strânse inima în piept... atât de tare, încât o clipă se temu că nu va mai respira niciodată. Se aplecă uşor şi o sărută pe burtă, lângă locul în care mâna ei se odihnea peste a lui. După aceea îi întâlni privirea.

— Orice s-ar întâmpla, Julia... oricât de schimbat vei descoperi că sunt... să ştii că nu e nimic pe lume pe care să-l doresc mai mult decât ca acest copil să se nască sănătos şi puternic. Nu-mi doresc nimic mai mult decât ca tu şi el să fiţi bine şi fericiţi.

Şi în timp ce-şi lipi obrazul de al ei, îi simţi degetele mângâindu-l cu blândeţe pe păr. Şi atunci, îşi dădu seama că niciodată în viaţa lui gura sa nu grăise ceva mai adevărat de atât.

*

Edward se trezi constatând că, în mod evident, mădularului sau nu-i păsa câtuşi de puţin al cui posterior superb era lipit de el sau cât de nepotrivit era să o înghiontească astfel pe femeia pe care nu ar fi trebuit să o dorească niciodată.

Când se întorseseră în pat spre dimineaţă, o strânsese în braţe, pentru că îşi dorise să o simtă aproape. Îşi dorise să o aline, la fel cum îl alinase ea pe el mai devreme. Nu că ea ar fi fost conştientă că avea nevoie de vreo alinare... dar va înţelege asta în cele din urmă. Şi poate dacă erau tandri unul cu altul acum, va fi mai dispusă săi accepte condoleanţele mai târziu.

Şi reuşise să ţină la distanţă eventualele coşmaruri, concentrându-se la cât de moale era pielea ei şi la cât de maleabilă o simţea în braţele sale. Şi la parfumul ei ameţitor de trandafiri. Şi ori de câte ori îi dansase prin

minte imaginea ei goală, o împinsese deoparte… însă năluca aceea continuase să îl tachineze chiar şi de la distanţă. Era soţia fratelui său. Eşuase lamentabil în încercarea de a-şi aminti de celelalte nenumărate femei care trecuseră prin viaţa lui de-a lungul anilor. Şi ultimul gând care-i zburdase prin minte înainte să adoarmă fusese la picioarele mici ale Juliei, cuprinse de mâinile lui mari.

Îl trădase pe Albert în grădină în noaptea aceea de demult. Cu siguranţă, nu avea de gând să-l trădeze din nou şi după moarte. Trebuia doar să-şi ducă la bun sfârşit promisiunea pe care i-o făcuse şi apoi o va termina cu ea.

Se ridică uşor şi îi studie profilul. Părea atât de inocenta când dormea, cu o mână strânsă pe pernă şi cu degetele celeilalte mâini unite cu ale lui şi odihnindu-se un pic mai jos de sânii ei. Putea simţi ridicările şi coborârile uşoare ale respiraţiei ei. Îl încerca o dorinţă nebunească de a se apleca şi mai mult şi de a-i săruta uşor buzele întredeschise.

Noaptea trecută îl îngenunchease deja cu bunătatea ei. Nu se aşteptase la asta şi fusese complet luat pe nepregătite. Trebuia să rămână vigilent, ca nu cumva să devină prea relaxat în preajma ei şi să-şi dezvăluie din greşeală adevărata identitate şi să se dea de gol.

Julia flutură din gene şi deschise ochii, iar el se pomeni privind în adâncurile tulburătoare ale unui ocean în care s-ar fi putut îneca foarte uşor.

— Bună dimineaţa, zise ea încet.

Şi-ar fi dorit să o strângă în braţe şi să rămână cu ea pentru tot restul zilei. În schimb, îşi drese glasul şi zise:

— Cred că ar trebui să mă duc să văd ce fac oaspeţii noştri.

— Probabil. O să cobor şi eu după micul dejun.

Dar înainte să aibă timp să descifreze acea afirmaţie, se auzi o bătaie în uşă.

— A venit, zise ea. I-am spus lui Torrie să nu mă lase să dorm prea mult.

— Ne vedem mai târziu atunci, zise el şi o sărută rapid pe tâmplă, înainte de a-i părăsi patul şi a se duce în

camera lui.

Se sprijini de uşa închisă şi oftă adânc, în timp ce o asculta spunându-i cameristei că putea intra. Reuşise să treacă de noaptea aceea fără să se dea de gol, chiar dacă existaseră destule momente în care îşi dorise foarte mult să-i mărturisească totul. Nu trebuia să uite că era bună cu el numai pentru că îl credea Albert.

Îndepărtându-se de uşă, trase tare de clopoţel pentru a-şi chema valetul. Apoi înlemni imediat. Când începuse să-l considere pe Marlow valetul său, şi nu al lui Albert? se gândi apoi că probabil era un lucru bun că începuse să se obişnuiască cu acest rol. Trebuia doar să ţină minte că nimic din toate astea nu era permanent. De îndată ce avea să vină pe lume moştenitorul, el nu va fi altceva decât tutorele moşiei nepotului său, până când acesta ajungea la vârsta majoratului. După aceea îşi va putea continua viaţa. Nu trebuia să se simtă prea confortabil aici.

Julia era sigură că purta în pântec un băieţel. Fără îndoială, femeile simţeau astfel de lucruri. Nici nu voia să piardă din vedere că moştenitorul fratelui său va apărea curând.

După ce valetul îl pregăti pentru ziua în curs, Edward îşi croi drum spre salonul unde se servea micul dejun. Ashe şi Locke stăteau deja la masă. Se uitară amândoi în sus, îl studiară îndeaproape făcându-l să se întrebe dacă nu cumva îi crescuse o pereche de coarne.

— Cum a fost noaptea care a trecut? îl întrebă Ashe.

— Agitată. Julia ia micul dejun în pat.

— La fel şi Minerva. Aşa fac doamnele de obicei.

Şi în timp ce se îndrepta spre bufet, aproape că se întrebă dacă acest lucru era adevărat în legătură cu toate doamnele. Experienţele lui cu femeile de obicei nu-i oferea luxul de a zăbovi cu ele până la micul dejun. Se întrebă ce altceva nu mai ştia despre ele.

Aproape că se aşeză pe scaunul de lângă Ashe, dar, din fericire îşi aminti că locul său era acum în capul mesei. Până acum evitase acest moment, mâncând în camera sa. Îi simţea pe Ashe şi pe Locke studiindu-l atent şi se întrebă

dacă îşi dădeau seama de bătălia crâncenă din sufletul său. Trebuia să se aşeze pe scaunul acela, ca şi când stătuse pe el toată viaţa sa adultă. Le evită privirile, puse farfuria pe masă, după care trase scaunul şi se aşează. Şi în clipa aceea fu din nou copleşit de un sentiment devastator de pierdere. Oare va putea sta vreodată aici, fără să se simtă ca un uzurpator? „E ceva temporar, doar până când se naşte moştenitorul!”

Cu gesturi nonşalante, începu să-şi taie şunca.

— Şi ce altceva mai fac doamnele?

— Ne lasă pe noi, domnii, să aşteptăm, zise Ashe, de parcă nu ar fi fost conştient de emoţiile care-l devastau pe Edward. De parcă ar fi fost obişnuit ca Edward să stea în capul mesei.

— Ne conduc uşor, dar sigur, spre nebunie, zise Locke în acelaşi timp.

Edward rânji şi se uită de la unul la altul.

— E clar că toţi vedem femeile în mod diferit.

Şi servitorii aveau urechi, chiar dacă erau plătiţi bine ca să-şi ţină gura. Ar fi vrut să-i poată expedia afară din cameră pe majordom şi pe lacheu. În schimb, sorbi din ceai şi se abţinu să-şi mai pună zahăr.

— Ştiu cât de mult suferi, zise Locke încet. Dacă vrei, aş putea să mai rămân câteva zile ca să te ajut să-ţi pui în ordine afacerile moşiei după voiajul lung.

— Eşti foarte amabil, dar nu e nevoie. Mă simt în stare să mă întâlnesc cu administratorul mai târziu în dimineaţa asta.

De mai multe ori când venise în vizită, Edward stătuse în bibliotecă şi îl observase pe Albert gestionând afacerile de la moşie. Deşi fusese nerăbdător şi dornic să plece la distracţie, cu siguranţă reţinuse măcar câteva lucruri.

— Ei bine, dacă se întâmplă să ai nevoie de ajutor, nu ezita să-mi spui, insistă Locke.

— Mă tem că eu nu pot să fac acest lucru, spuse Ashe. Mie mi se pare mult mai complicată administrarea unei moşii, decât lui Locke.

— Devine mai uşor cu timpul. Şi ajută şi dacă ai

crescut acolo. Şi deşi regret nespus că nu ai putut locui la moşia ta până când n-ai ajuns la vârsta majoratului, sunt extrem de recunoscător că v-am avut pe amândoi la Havisham, şi astfel nu m-am simţit singur. Afişă un rânjet mic, după care se uită la Edward. Îţi aminteşti când fratele tău a găsit o modalitate să ne urcăm pe acoperiş?

Sosiseră la Havisham doar de câteva zile.

— Plănuiam să fugim împreună. Spera să poată zări moşia Evermore de acolo, ca să ştim în ce direcţie să o luăm.

— A fost prima mea aventură adevărată. Eram îngrozit că o să alunec.

— Nu ai fi ajuns prea departe. Eram legaţi cu toţii cu o frânghie în jurul taliei.

— Asta nu ar fi asigurat altceva decât să cădem împreună.

— Tocmai asta era şi ideea, zise Ashe. Dacă pica unul dintre noi, picam cu toţii.

— Mie nu aşa mi-a explicat fratele meu.

Ashe ridică din umeri.

— Dar acesta era adevărul. Ne-am împrietenit foarte repede. Uimitor de repede, de fapt.

Deveniseră mai mult decât prieteni. Deveniseră aproape ca fraţii.

— Îţi aminteşti când au venit în sat ţiganii? întrebă Locke. Fratele tău voia să fugim cu ei.

— S-a îndrăgostit de una din fete, mărturisi Edward. L-a lăsat să o sărute. Şi-a făcut griji foarte mult timp că o lăsase grea.

— Dintr-un sărut? întrebă Ashe.

Edward rânji.

— Aveam zece ani atunci. Ce ştiam noi? În cele din urmă şi-a făcut suficient curaj să-l întrebe pe marchiz.

Locke făcu ochii cât cepele.

— Ah! De-aia ne-a dus la fermă ca să vedem cum se împerechează caii?

Edward chicoti.

— Bănuiesc că da. Şi-mi amintesc toate întrebările pe

care le aveam după aceea. Nu că am fi îndrăznit să-i adresăm vreuna cu voce tare.

— Ar fi făcut mai bine să ne ducă la un bordel, spuse Ashe.

— Eram doar nişte flăcăi. Nici nu ne-ar fi lăsat să intrăm acolo, plus, am amintiri frumoase despre timpul pe care l-am petrecut cu fiica fermierului câţiva ani mai târziu.

— Era o fată tare dulce, zise Ashe rânjind.

— Dar nu-i plăceau decât novicii. I-am spus că eram fratele meu ca să mă bucur de două ori de experienţă. Deşi sigur s-ar fi supărat pe mine dacă ar fi aflat că i-am zădărnicit şansa. Şi apoi am aflat că el petrecea timp cu o fată de la taverna din sat.

— Nu prea i-a plăcut niciodată concurenţa, zise Ashe.

— Da, dar şi când îşi punea mintea cu noi, ne băga sub masă de băutură, sublinie Locke.

— Şi apoi a doua zi când ne era la toţi rău, el se plimba de colo-colo, umflându-se în pene, le aminti Edward, zâmbind.

— Atunci era enervant, îşi aduse aminte Ashe.

— La fel aş fi fost şi eu, dacă nu aş fi suferit din cauza efectelor secundare.

— Oare cum reuşea? întrebă Locke.

— Nu sunt sigur că el chiar bea alcool cot la cot cu noi, recunoscu Edward.

— Dar l-am văzut cu ochii noştri dând pe gât poşirca aia.

— Sorbea, nu o dădea niciodată pe gât. El umplea paharele, aşa că doar făcea să pară ca şi când îl umplea şi pe al lui.

— Chiar crezi că ne păcălea?

Edward încuviinţă din cap.

— Da. Fratele meu n-a fost mereu un model de virtute.

— Zic şi eu că nu, începu Ashe. Îţi aminteşti când…

*

Julia le putea auzi râsetele pe măsură ce se apropia de salon. Zâmbi şi se sprijini de perete şi absorbi sunetul acela dulce de veselie, recunoscătoare că exista şi bucuroasă că Albert îi avea pe prietenii săi ca să-l facă să uite de tristeţe. Era ciudat cum putea distinge râsul lui Albert printre toate acele hohote şi chicoteli. Era un pic mai rezonant şi un pic mai liber... ca şi când s-ar fi bucurat de viaţă un pic mai mult decât ei.

Fusese minunat să se trezească în braţele lui. Vor merge mai departe pas cu pas, zi după zi şi, în cele din urmă, suferinţa aceea va dispărea. Chiar dacă începea să înţeleagă că era foarte posibil să nu-l mai aibă niciodată pe Albert la fel ca înainte. Şi, în fond, cum ar fi putut? După ce petrecuseră multe luni despărţiţi, nici ea nu mai era întru totul aceeaşi persoană. Nu mai petrecuse niciodată atât de mult timp fără protecţia unui bărbat. Şi chiar dacă îi fusese îngrozitor de dor de Albert, descoperise că timpul pe care-l petrecuse sigură o ajutase să fie mai puternică.

Când auzi paşi care se apropiau, se uită în lateral şi îi zâmbi Minervei.

— Ne ascundem aici? o întrebă Minerva, în timp ce se apropia.

— Trag cu urechea la râsetele lor. Mă temem că o să treacă foarte mult timp înainte să mai aud hohote de râs răsunând prin casa asta.

— Înţeleg. E ceva foarte satisfăcător în râsetele masculine.

— Nu-mi amintesc că râsul lui Albert să fi fost vreodată atât de nestăpânit.

— Sunt altfel când nu se află şi doamne prin preajmă.

— Îmi pare rău că va trebui să-i deranjăm, dar presupun că nu avem de ales.

— Înainte să descopere că suntem aici şi-i ascultăm. Nu cred că vor aprecia prea mult că profităm de situaţie.

Cu siguranţă, Albert nu ar fi apreciat asta deloc. Julia inspiră adânc şi intră în salon. Râsetele se opriră imediat şi fură înlocuite cu hârşâitul scaunelor pe podea, în timp ce domnii se ridicau în picioare.

— Nu am vrut să vă deranjăm, zise ea în timp ce traversa încăperea şi se apropia de soţul ei. Părea mai puţin tulburat şi semănând cu el însuşi mai mult ca oricând. Şi era extrem de recunoscătoare pentru prietenia pe care o legase cu aceşti bărbaţi.

— Terminaserăm, o asigură el.

— Mi-a plăcut să vă aud râzând.

— Tinereţea noastră ne-a oferit destule motive în acest sens. Ne aminteam de unele dintre momentele mai vesele.

— Dar trebuie să plecăm acum, zise Ashe. Cât vremea încă mai ţine cu noi.

După aceea li se aduseră trăsurile, cuferele fură încărcate şi în câteva minute se aflau cu toţii afară, cu vântul rece şuierând în jurul lor.

— Să ne daţi de ştire dacă aveţi nevoie de ceva, îi spuse Minerva Juliei.

Ea se gândi imediat că nu avea nevoie de altceva decât de puţin timp singură cu soţul ei. Albert vorbea cu ducele şi cu vicontele, şi era din nou foarte serios.

— Aşa voi face. Mulţumesc mult.

În timp ce oaspeţii se urcau în trăsurile lor, Albert veni lângă ea.

— E frig afară. Ar trebui să te duci înăuntru.

Julia îl luă de braţ şi îşi dădu imediat seama că era încordat.

— Începe să iasă soarele dintre nori. Mi-ar face bine un pic de soare.

El ridică mâna în semn de rămas-bun, când vizitiii zoriră caii s-o cu din loc. Le făcu şi ea cu mâna, întrebându-se dacă lucrurile i se vor mai părea vreodată normale. Şi rămaseră acolo mult timp, uitându-se în depărtare, până când trăsurile dispărură din raza lor vizuală.

— Şi acum? zise ea, sperând că nu se va retrage în camerele lui.

El rămase cu privirea aţintită spre drum, şi asta o făcu să se întrebe dacă nu dorea şi el să se fi aflat într-una dintre trăsuri.

— O să mă întâlnesc cu Bocock în scurt timp. Trebuie să mă duc să mă pregătesc. Cu mâna ei cuibărită pe braţul lui, o conduse în sus pe scări. Ştiu că am mai spus asta o dată… dar nu pot să-ţi mulţumesc suficient pentru că te-ai ocupat de toate atât de bine. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără tine.

— Sper să nu fii niciodată nevoit să afli.

Şi atunci îl simţi tresărind din nou. Probabil nici nu şi-ar fi dat seama, dacă nu l-ar fi atins în momentul acela. Crezuse că legătura dintre ei se restabilise din nou în primele ore ale dimineţii… dar acum simţea răceala pe care o emana mai tăioasă decât vântul care şuiera în jurul lor.

Capitolul 5

Stătuse deseori în biroul fratelui său, pe un scaun din apropiere, sorbind whisky şi ascultând, atent doar pe jumătate, pentru că citea sau îşi plănuia următoarea aventură, în timp ce Albert discuta cu administratorul său despre moşie. Aşa că Edward îl cunoştea deja pe Bocock şi chiar crezuse că înţelegea cam tot ce se întâmpla pe domeniul contelui de Greyling. Dar după o oră de discutat diferite chestiuni cu administratorul, pricepu cu o claritate izbitoare că nu avea nici cea mai mică şi afurisită idee despre tot ceea ce necesita atenţia unui conte.

Când se deschise uşa şi intră Julia, fu extrem de recunoscător pentru acea scurtă pauză. El şi Bocock se ridicară în picioare.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt, zise ea încet şi zâmbind senină. Dar mă gândeam că fac o plimbare prin sat.

Şi probabil că i-ar fi spus să meargă liniştită… dacă nu ar fi părut atât de plină de speranţă. Albert ar fi însoţit-o fără să stea pe gânduri, şi asta însemna că trebuia să facă şi el acelaşi lucru. Trebuia să-i dea impresia că era nerăbdător să petreacă timp în prezenţa ei.

— Ce idee minunată! Am să te însoţesc. Nu vom mai întârzia foarte mult.

— Atunci o să te aştept, da?

Se părea că îi cam plăceau întrebările retorice, pentru că fără a-i oferi ocazia de a răspunde, se aşeză imediat pe un scaun din apropiere, îşi împreună mâinile în poală şi aşteptă. Se sili să zâmbească şi să pară mulţumit, când în realitate şi-ar fi dorit foarte mult ca ea să nu fi fost acolo, ca să fie martoră la bâjbâielile lui. Poate că Bocock nu va observa nimic, dar fără îndoială ea ştia toate variaţiunile cât de mici ale comportamentului soţului ei. Oare mai asistase la discuţii administrative?

Dar nu îşi putea bate capul cu asta în clipa de faţă. Trebuia să se asigure că moşiile şi proprietăţile erau bine gestionate pentru nepotul care se va naşte în curând. Încă vreo câteva săptămâni şi nu va mai fi nevoie să pretindă că era contele. Totuşi, va trebui să supravegheze în continuare veniturile, până când băiatul ajungea la vârsta majoratului. Prin urmare... cu cât înţelegea mai bine şi mai repede tot ce implica asta, cu atât se putea asigura mai repede că moştenirea fratelui său va rămâne intactă. Se aşeză din nou la birou. Bocock făcu acelaşi lucru.

— Uitându-mă peste rapoartele astea, am observat că a trecut ceva timp de când Rowntree n-a mai făcut plăţi, zise Edward.

— Da, milord. După cum am discutat şi înainte să plecaţi în călătorie, Rowntree consideră că din moment ce trei generaţii din familia sa s-au ocupat cu păstoritul pe terenul acela, acum îi aparţine lui şi nu ar trebui să mai plătească pentru dreptul ca oile lui să pască acolo. Eraţi hotărât să fiţi îngăduitor, în speranţa că se va răzgândi. Ei bine, nu s-a răzgândit. De fapt, mai sunt şi alţi doi arendaşi care nu au plătit de curând. Mă tem că e posibil să pierdeţi controlul.

Era *posibil* să piardă controlul? Era al naibii de clar că exact asta se întâmpla. Oare Albert chiar crezuse că îngăduinţa era cel mai bun mod de a acţiona? Ştia că Albert evita confruntările de fiecare dată când era posibil, dar în

cazul de faţă pur şi simplu nu se mai putea.

— Vreţi să vă reconsideraţi poziţia, milord? întrebă Bocock, iar Edward simţi lipsa de respect din vocea lui.

— Ai grijă cum vorbeşti, Bocock. Nu eşti singurul administrator din ţinut.

— Mii de scuze, milord! Nu am intenţionat să pun la îndoială…

— Nu am nicio problemă cu faptul că îmi pui întrebări. Te plătesc tocmai ca să supraveghezi lucrurile, să mă ţii la curent cu ce se întâmplă şi să mă sfătuieşti. Dar nu voi tolera răspunsuri impertinente. Izbi apoi cu palma de catastif. Aşa cum nu voi tolera niciun om care nu-şi plăteşte datoriile.

Bocock îşi îndreptă spatele.

— O să vorbesc cu Rowntree.

— O să mă ocup *eu* de Rowntree. Dumneata discută cu ceilalţi. Mă aştept să facă plăţile. Mă aştept să le facă regulat sau o să aflu motivul pentru care nu o fac. Şi dacă nu e un motiv al naibii de bun, o să-i ajut să-şi împacheteze lucrurile şi o să-i trimit să-şi vadă de drum. La fel cum dumneata nu eşti singurul administrator, nici ei nu sunt singurii fermieri.

— Cu tot respectul, milord. Arendaşii nu sunt tocmai uşor de găsit. Fabricile şi alte astfel de întreprinderi oferă un trai mai bun unui om.

— Atunci terenul poate să rămână necultivat, deşi suspectez că au mai rămas pe lume câteva suflete muncitoare, care ar primi cu bucurie ocazia de a lucra în aer liber, mai degrabă decât în cămăruţe înghesuite. Şi dacă nu, atunci voi lucra pământul personal.

Bocock se încruntă şi clipi uimit.

— Dar dumneavoastră sunteţi lord.

Ca şi când asta ar fi explicat totul.

— Intenţionez să mă asigur că următorul conte de Greyling va avea o moştenire bună. Şi am de gând să fac orice e nevoie ca să-i asigur viitorul.

— Desigur, milord.

Edward închise catastiful şi îl împinse peste birou spre

celălalt bărbat.

— Cred că am terminat aici.

— Şi când veţi vorbi cu Rowntree?

— În după-amiaza asta.

Bocock zâmbi.

— Văd că nu pierdeţi vremea.

— În ultimul timp am învăţat că viaţa e un lucru foarte fragil. E mai bine ca problemele să fie rezolvate de îndată ce apar, zise Edward şi se ridică în picioare.

Bocock sări şi el din scaun, jucându-se agitat cu borul pălăriei.

— Din nou, milord, îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră Nu e uşor să pierzi un frate.

— Nu, nu-i deloc uşor. Dar pierduse destul timp. Acum trebuia să se ocupe de viitorul copilului fratelui său. O să ne întâlnim din nou peste două săptămâni, ca să vedem cum stăm.

— Foarte bine, milord. Omul se întoarse să plece şi înclină uşor capul spre Julia. O zi bună, Lady Greyling.

Ea se ridică greoi din scaun. Era o mişcare destul de neelegantă, care nu ar fi trebuit să i se pară deloc fermecătoare lui Edward.

— Transmite-i complimentele mele soţiei dumitale, domnule Bocock.

— Aşa voi face, milady.

Şi apoi omul părăsi încăperea. Edward ar fi trebuit să poată răsufla uşurat în clipa aceea, însă Julia se apropia de el, aşa că încercă să păstreze o faţadă, care spera din tot sufletul că oglindea comportamentul fratelui său.

— Nu te-am mai văzut niciodată atât de tranşant, zise ea, cu ochii strălucindu-i de admiraţie.

— Sunt foarte îngăduitor, până când cineva încearcă să profite. Atunci iese la iveală latura mea fermă.

Ea chicoti.

— Îmi place să te văd aşa.

Nu putea nega că vorbele ei îi făceau plăcere.

— Nu-i pot lăsa pe arendaşi să creadă că ei conduc. Nu vreau să amân problema asta cu Rowntree. Poate ar

trebui să te duci în sat fără mine.

— O să vin cu tine la Rowntree. Putem merge împreună de acolo. Fiecare celulă din el urla că era o idee proastă. Dar ştia că nu mai putea continua să inventeze scuze ca să nu se afle în compania ei.

— Minunat. Presupun că nu e tocmai sigur să călăreşti în starea ta.

— Da. Nu am mai riscat să călăresc de când am descoperit că sunt însărcinată. O să avem nevoie de o trăsură.

— O să pun să ni se pregătească una. Îţi convine să plecăm într-o jumătate de oră?

— Perfect.

Aşteptă ca ea să părăsească încăperea, după aceea se duse la bufet şi îşi turnă un deget de whisky. Suficient cât să prindă putere, îl aştepta o după-amiază cu Julia. Ce ar putea merge prost?

Dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură lichidul de culoarea chihlimbarului, gândindu-se: „Stai să socotesc toate lucrurile care ar putea merge prost!”

*

Julia încercă să-şi ascundă dezamăgirea, când descoperi că soţul ei aranjase să-i fie pregătită cabrioleta şi ca un rândaş să stea alături de ea, servind ca vizitiu, în timp ce Albert călărea un armăsar magnific şi mergea înaintea lor. Oare de ce o îndepărta? De fiecare dată când părea că se întorceau cât de puţin de apropierea pe care o împărtăşiseră cândva, el se retrăgea în grabă. Şi, deşi era sigură că era ridicol, nu se putea abţine să nu înceapă să se întrebe dacă nu cumva Edward o discreditase atât de mult în timpul călătoriei lor în Africa, încât Albert ajunsese să nu o mai iubească.

Capota trăsurii era ridicată, protejând-o de vânt, aşa că nu putea da vina pe el pentru lacrimile care îi năpădeau ochii. Îşi făcuse speranţe mari pentru această mică excursie. Dar acum îşi dorea mai degrabă să se fi dus

singură în sat. Pe de altă parte, nu era sigură că Albert mai avusese vreodată o postură atât de frumoasă pe cal. Şi când nu se simţea rănită în mod exagerat – pentru că fără îndoială exagera şi era absurdă – nu putea să nu recunoască faptul că era foarte mândră de încrederea în sine pe care o emana soţul ei în timp ce călărea.

Şi ei îi plăcuse mereu să călărească. Dar nu mai îndrăznise s-o facă de când aflase că era însărcinată. Îşi dorea acest copil dincolo de orice raţiune, dar în acelaşi timp începea să se cam sature de tot răsfăţul pe care îl primea – mai ales atunci când devenea un motiv pentru a pune distanţă între ea şi soţul ei.

Îi venea să urle. Sau poate că pur şi simplu înnebunea, imaginându-şi tot felul de lucruri care nu existau în realitate.

El coti undeva mai în faţă, şi ei îl urmară cu trăsura. Julia zări căsuţa în depărtare şi oile care păşteau pe deal. Îl cunoştea pe Rowntree şi pe familia lui. De Crăciun le aducea coşuri cu mâncare tuturor arendaşilor.

Albert ridică pumnul, şi grăjdarul opri imediat trăsura. Soţul ei întoarse calul şi veni în spate, în dreptul ei.

— Rămâi aici, îi porunci el, după care descălecă şi-i aruncă hăţurile rândaşului.

Şi apoi se îndreptă cu paşi mari spre căsuţă. Rowntree ieşi să-l întâmpine. Deşi era aproape la fel de înalt precum Albert, avea o constituţie considerabil mai solidă, dar comparându-i pe cei doi bărbaţi, observă că Albert era numai muşchi, forţă şi fermitate, în timp ce Rowntree începuse să se îngraşe.

Auzea numai tonurile vocilor lor, dar nu şi cuvintele, aşa că aproape îl apucă strâns de mână pe rândaş când deveni evident că Rowntree era pus pe harţă. Şi apoi, dintr-odată, Albert îl apucă pe om de reverele jachetei şi-l izbi cu spatele de peretele din faţă al casei. Se aplecă apoi şi îi şopti ceva, iar Rowntree făcu ochii cât cepele. Albert vorbea foarte încet, şi Julia abia dacă îl putea auzi. Dar înverşunarea din glasul său tot îi trimitea un fior de neliniște. Şi probabil avu acelaşi efect şi asupra lui

Rowntree, pentru că bărbatul corpolent începu imediat să încuviinţeze din cap, frenetic. Apoi Albert îi dădu drumul, făcu un pas în spate, îi netezi reverele şi îl bătu scurt pe umăr. Mai schimbară câteva cuvinte, după care contele se răsuri ferm şi porni cu paşi mari înapoi spre trăsură, unde luă hăţurile înapoi de la rândaş.

Li se întâlniră privirile, iar ei îi trecu imediat prin minte că el nu se mai uitase niciodată atât de hotărât la ea – ca şi când încerca să-i evalueze reacţia, ca să se asigure că era mulţumită.

— Mai vrei să mergem în sat?

Ea încuviinţă din cap.

— Mă gândeam că o ceaşcă de ceai şi o prăjitură ar fi un mod plăcut de a ne petrece după-amiaza.

El îi oferi un mic rânjet.

— Mi-ar prinde bine un pic de relaxare. Să mergem, atunci!

Încălecă dintr-o singură mişcare fluidă, care-i făcu inima să tresară şi o luă înainte, în timp ce rândaşul zorea caii de la trăsură să-l urmeze. Probabil că îşi văzuse soţul urcându-se pe cal de o sută, de două sute de ori, de când erau împreună, aşa că nu prea putea înţelege de ce în acest moment i se părea una dintre cele mai senzuale acţiuni la care asistase vreodată. Poate pentru că viaţa ei fusese incredibil de castă pe durata absenţei lui. Cu siguranţă, nu se uitase la alt bărbat – darămite să caute un înlocuitor pentru el. Nu se mai simţise niciodată atrasă de un alt bărbat, aşa cum se simţea atrasă de el. Albert îi captase pe deplin interesul, încă de când îi fusese prezentat prima dată.

Atenţia ei rătăcise numai o singură dată. Dar şi atunci numai timp de un sărut în grădină, care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată.

După ce intrară în sat, el îşi opri calul în faţa ceainăriei, descălecă şi veni cu calul la trăsură, unde îi întinse hăţurile rândaşului şi îi zise:

— Poţi să duci calul înapoi la Evermore acum. O să conduc eu cabrioleta la întoarcere.

— Da, milord.

Cabrioleta se clătină când coborî omul.

El veni pe partea ei şi îi întinse mâna. Ea îşi aşeză uşor mâna într-a lui şi, când degetele lui se strânseră în jurul alor ei, simţi imediat toată puterea şi siguranţa pe care o emana.

— Am crezut că... începu Julia, dar se opri imediat, simţindu-se o mare prostuţă.

El înclină uşor capul şi ridică dintr-o sprânceană.

— Ce-ai crezut?

Ea îi studie o clipă chipul adorat şi se întrebă în sinea ei de ce avea sufletul atât de împovărat de îndoieli.

— Am crezut că ai ales să mergi pe cal pentru că nu voiai cu adevărat să ieşi la plimbare cu mine.

El îi ridică uşor mâna şi-i sărută delicat degetele înmănuşate.

— Îmi pare rău, Julia. Nu m-am gândit la asta... Voiam să am o figură autoritară. Şi m-am gândit că pe cal aş reuşi mai bine, decât mergând într-o trăsură.

Ea îi atinse uşor maxilarul cu vârfurile degetelor.

— Arătai magnific. Însă trebuie să-ţi mărturisesc că m-am speriat un pic când l-ai apucat de guler.

— Nu mă asculta! A trebuit să fiu un pic mai dur. Şi, ca să fiu complet sincer, mi-am pierdut un pic cumpătul când a zis că nu sunt omul care a fost tatăl meu.

— Şi ce i-ai spus?

— Că pământul pe care locuieşte aparţine de drept Coroanei şi a fost plasat în grija contelui de Greyling cu multe secole în urmă. Că el trăieşte acolo numai şi numai prin bunăvoinţa mea. Şi că dacă nu-şi plăteşte datoriile, o să vin personal să-i fac bagajele lui şi familiei sale, o să-l urc într-o căruţă şi o să-l izgonesc de pe terenul meu. M-a asigurat că îşi va plăti datoriile restante în două săptămâni şi că n-o să-mi mai dea bătăi de cap.

— Şi l-ai crezut?

— I-am acordat prezumţia de nevinovăţie. Dacă m-a minţit, o să dispară la sfârşitul acestor două săptămâni. Şi atunci nimeni de pe acest pământ nu-l va mai ajuta să-mi

mai intre vreodată în graţii. Nu sunt un om răzbunător din fire, dar nici nu sunt foarte iertător când sunt nedreptăţit.

Julia nu ştiuse niciodată că soţul ei era atât de puternic, atât hotărât. Era o faţetă a personalităţii sale pe care nu o văzuse niciodată. Şi o fascina.

— Nu te-am mai văzut niciodată cum îţi conduci afacerile.

— Şi poate ar fi mai bine ca nici să nu mă mai vezi pe viitor. Nu aş vrea să crezi că sunt un tiran.

— Oh, din contră! Respect foarte mult felul în care ai grijă de ceea ce-i al tău. În fond, şi eu sunt a ta…

El păru dintr-odată destul de stânjenit şi aproape că se îmbujoră. Sau poate că de vină era numai aerul rece?

— Să mergem să bem nişte ceai, zise el, ajutând-o să coboare.

Îi oferi apoi braţul şi o conduse în ceainărie. Clopoţelul de deasupra uşii răsună vesel când intrară.

O doamnă respectabilă îi întâmpină şi făcu o reverenţă.

— Oh, Lord Greyling! Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

— Mulţumesc, doamnă Potts. Eu şi contesa am dori nişte răcoritoare.

— Desigur, milord. Am aici pregătită masa dumneavoastră preferată, zise doamna Potts şi făcu un gest larg din mână.

O tânără domnişoară care stătea la o masă mică din colţ, de lângă fereastră îşi strânse imediat ceaşca şi farfuria şi se grăbi să plece.

Albert îi trase un scaun Juliei şi o ajută să ia loc, după care se aşeză şi el vizavi de ea, la măsuţa pătrată. În aer plutea un miros de scorţişoară, unt şi vanilie.

— Veţi dori tarta cu lămâie obişnuită, milord? întrebă doamna Potts.

— Nu. De fapt, în onoarea fratelui meu, astăzi doresc desertul lui preferat: tartă cu căpşune.

— Şi dumneavoastră, milady?

— Şi eu la fel.

— Şi ce fel de ceai să vă aduc?

— Darjeeling.

— Şi dumneavoastră?

— La fel.

— Mă întorc imediat, zise femeia şi plecă în grabă.

Julia începu să-şi scoată mănuşile.

— Să ştii că nu era neapărat să ceri şi tu tartă cu căpşune.

— Nu, nu, e preferata mea. Ador căpşunele. Vara, când nu eşti atent, mă îmbuib efectiv cu ele. Mă întreb ce alte lucruri mai aveam în comun eu şi Edward.

Cu privirea aţintită pe fereastră, Albert îşi scoase mănuşile şi le îndesă în buzunarul jachetei.

— Suspectez că nu prea multe.

Doamna Potts se întoarse cu ceainicul şi cu prăjiturile. După plecarea proprietăresei, Julia turnă ceai pentru amândoi.

— Îmi plac la nebunie aromele de aici.

— Pe mine mă fac mereu să îmi fie foame, zise Albert.

— Bănuiesc că nu ai mâncat prea multe prăjituri în Africa.

El clătină din cap.

— Dar hai să nu mai vorbim despre Africa. Tu ce ai făcut cât am fost plecat?

— Nici nu ştiu de unde să încep. Tânjise să-i împărtăşească atât de multe lucruri… dar acum, că o întrebase, părea să nu îşi găsească cuvintele. Sorbi din ceai şi profită de moment ca să-şi adune gândurile. M-am schimbat, Albert.

El înclină uşor capul într-o parte şi o privi întrebător.

— Pardon?

— Mi-am făcut griji că ai simţit asta… că nu mai sunt exact aşa cum eram când ai plecat şi că, în parte, din cauza asta a apărut şi această… această stânjeneală între noi.

— Faptul că sunt distras nu are nimic de-a face cu tine.

— Ştiu că asta spui şi nu am niciun motiv să nu te cred, din moment ce nu m-ai minţit niciodată… dar nici eu

nu mai sunt cum eram. Am făcut lucruri, cât ai fost plecat.

El miji ochii.

— Ce fel de „lucruri”?

În vocea lui se simţea o notă iritată şi Julia avea impresia că se străduia din răsputeri să se abţină să nu răbufnească.

— Pentru prima dată în viaţa asta, n-am mai dat socoteală nimănui altcuiva cu excepţia mea. Mai întâi au fost părinţii mei, pe care a trebuit să-i ascult mereu, fără să cârtesc. Apoi ei au murit de gripă şi vărul meu a preluat imediat controlul asupra situaţiei… mi-a impus ce să fac în tot şi în toate… de la fiecare aspect al sezonului meu londonez, până la tot ce era de aşteptat din partea mea.

— Şi ce anume era de aşteptat să faci?

— Să mă căsătoresc până la finalul sezonului. Dar, slavă Domnului, te-am întâlnit pe tine. Şi te ador, ştii bine. Aşa că m-am considerat cea mai norocoasă fată din lume, pentru că m-am putut căsători din dragoste. Dar am trecut direct din gospodăria vărului meu în a ta şi…

— Şi ţi s-a părut că soţul tău era un dictator?

— Nu, sigur că nu. Dar absolut tot ce-am făcut am făcut cu intenţia de a te mulţumi pe tine. Ca să te fac mândru de mine şi să mă asigur că erai bucuros că sunt soţia ta. Şi dintr-odată, când ai plecat, nu a trebuit să mai dau socoteală nimănui. Nu-i păsa nimănui dacă dormeam până la amiază. Mă îmbrăcam dimineaţa pentru tot restul zilei şi cu asta basta. Nu trebuia să mă mai schimb pentru cină, ca să mă plimb prin grădină sau pentru ceaiul de după-amiază. A fost un sentiment eliberator.

— O, vai mie! Te-ai comportat într-adevăr nebuneşte.

Obrajii Juliei se aprinseră.

— Râzi de mine.

— Nu, zise el, dar un colţ al gurii lui se arcui uşor. Mă rog, poate un pic. Cu siguranţă, ai făcut şi ceva mai îndrăzneţ decât să nu îţi schimbi hainele.

Ea muşcă din tarta cu căpşune şi zise:

— Ei bine… am citit *Doamna Bovary.*

El se uita la ea ca şi când nu ar fi recunoscut-o.

— Şi ţi-a plăcut?

— Ţi-ai face o părere mai proastă despre mine, dacă aş spune că da?

El izbucni în râs. Era un sunet rezonant şi izvorât din suflet, care îi gâdila inima. Întinse apoi uşor mâna şi-şi plimbă degetul mare de-a lungul colţului gurii ei. Iar când îşi retrase mâna, Julia observă bucăţica mică de gem de căpşune pe care doamna Potts o folosea la tarte, atunci când nu avea fructe proaspete. Cu privirea aţintită spre ochii ei, îşi strânse buzele în jurul vârfului degetului mare şi îi zise ferm:

— În niciun caz.

Simţi atunci cum i se strânge stomacul, atât din cauza gestului, cât şi a vorbelor lui.

— Tu ai citit-o?

— Da.

— Păi, şi ţie ţi-a plăcut?

— Mi s-a părut… incitantă.

— Tu ai citit toate cărţile şi revistele din camera lui Edward?

El miji ochii.

— De unde ştii ce se găseşte în camera lui Edward?

— Mă plictiseam într-o după-amiază. Servitoarele lăsaseră uşa deschisă şi m-am gândit că, dacă aş intra, poate aş reuşi să-l înţeleg mai bine. Îmi doream doar să ne înţelegem mai bine.

— Aşa ai ştiut şi că ţinea alcool în camera lui.

Ea încuviinţă din cap.

— Ţinea sticla ascunsă într-un dulăpior mic. Ştiu că ar fi trebuit să îi respect intimitatea, dar…

— Camera aceea se află în casa ta. Nu era a lui. Aveai tot dreptul să intri în dormitorul acela? Ca să fiu sincer, cred că i-ar fi plăcut foarte mult să ştie că te-a şocat.

— Dar tocmai asta e, că nu m-a şocat cu nimic. Mă aşteptam să găsesc alcool acolo. Ba chiar mă aşteptam pe jumătate să *găsesc* şi o femeie ascunsă pe undeva, care îl aştepta să se întoarcă.

El rânji.

— Păi, şi ai găsit şi asta?

— Părea să aibă mereu multe admiratoare… pe de altă parte, la fel aveai şi tu. Ca să fiu complet sinceră, încă mai sunt un pic uimită că le-ai dat la o parte pe toate pentru mine.

Albert îşi îndreptă din nou atenţia spre fereastră.

— Nu a fost la fel de greu pe cât mi-am închipuit. Îşi întoarse ochii spre ea, aproape ţintuind-o în scaun. Oare când dobândise acea abilitate de a o ţine captivă cu o simplă privire? Preferinţele sale în materie de lectură nu te-au făcut să vrei să-l mustri?

Julia clătină din cap, uşor. Putea recunoaşte adevărul pentru că aceasta era Albert şi ei erau mereu sinceri unul cu altul.

— După cum ai spus şi tu despre *Doamna Bovary,* mi s-au părut toate foarte incitante.

— Le-ai citit pe toate?

— Petreceam foarte mult timp singură. Trebuia să-mi umplu orele cu ceva.

Ochii lui Albert se umplură de remuşcări.

— Când am hotărât să plec în călătoria asta, nu m-am gândit nicio clipă că o să te simţi singură.

— Nu am fost singură, nu întru totul. Mi-a fost îngrozitor de dor de tine, dar, în acelaşi timp, am simţit cumva că am reuşit să mă descopăr. Am luat toate deciziile fără niciun ajutor sau sfat… şi asta mi-a dat încredere în mine.

— Nu mi s-a părut niciodată că ţi-ar lipsi încrederea.

— Am mai avut uneori îndoielile mele… dar nu am zis nimic pentru că nu am vrut să par slabă în ochii tăi. Tu eşti mereu atât de puternic. Meriţi o soţie pe măsură.

O studia intens, ca şi când ar fi fost un specimen interesant de insectă pe care-l descoperise sub un bolovan.

— Mă faci să mă simt umil.

Îşi întoarse din nou privirea spre fereastră, de parcă mărturisirea ei l-ar fi făcut să se simtă stânjenit.

Soarele începe să apună. Probabil ar trebui să plecăm.

După ce o ajută să urce în trăsură, Albert îşi scoase

haina şi i-o aşează pe picioare.

— O să îngheţi.

— Mi-a fost şi mai frig, o asigură el, după care fixă colţurile hainei între ea şi scaun.

— Albert… simt că am zis ceva nepotrivit sau greşit.

El ridică uşor capul şi-i întâlni privirea, după care îi cuprinse obrazul în palma sa înmănuşată, şi ea îşi dori cu disperare să nu-şi fi pus deja mănuşile. Îşi dorea să-i simtă pielea caldă pe a ei.

— Nu eşti tu de vină. Mă simt un pic melancolic. Credeam că ştiu totul despre tine. Şi acum descopăr că, de fapt, nu ştiu aproape nimic.

Ea chicoti încet, uşor stânjenită.

— Ştii totul despre mine. Poate m-am schimbat un pic cât ai fost plecat, dar sunt tot femeia cu care te-ai căsătorit.

El îşi scoase atunci pălăria şi-şi lipi fruntea de a ei.

— Dacă aş fi şi eu bărbatul cu care te-ai căsătorit…

Julia îi luă faţa în palmele înmănuşate şi-l îndemnă să se îndepărteze uşor, până când îi putu întâlni privirea.

— Timpul pe care l-am petrecut despărţiţi a avut un efect mai mare asupra relaţiei noastre decât am anticipat. Trebuie doar să ne cunoaştem din nou. Şi timpul pe care l-am petrecut împreună azi-noapte şi în după-amiaza asta e un început. În curând o să fie din nou ca şi când n-am fi fost niciodată departe unul de celălalt.

— Să nu porţi negru la cină în seara asta.

— Vreau să-i acord fratelui tău tot respectul pe care-l merită.

— Crede-mă, Edward ar fi încântat dacă ai purta altceva decât negru. E o culoare tare mohorâtă. Ar vrea să nu mai porţi doliu… măcar cât suntem acasă.

— O să cinăm formal în seara asta?

— Da. Poate că ai dreptate. Cu cât lăsăm mai repede în urmă suferinţa asta, cu atât mai repede ne vom putea regăsi unul pe altul.

O mângâie uşor pe bărbie, după care se duse pe partea cealaltă a trăsurii şi se sui şi el, cu mult mai multă graţie decât făcuse rândaşul care stătuse lângă ea. Luă

apoi hăţurile, le smuci şi asta îmboldi caii s-o ia la galop.

Julia îşi strânse ambele mâini în jurul braţului său, savurând forţa pe care o simţea acolo. Ştia că lucrurile nu vor mai fi niciodată aşa cum fuseseră înainte ca el să plece… dar asta nu însemna că altfel nu putea fi de fapt mai bine.

Capitolul 6

Juliei îi făcuse plăcere să citească materialele pe care le ascunsese în camera lui. Stând la fereastra de la bibliotecă şi bând whisky, Edward zâmbi mulţumit că Julia Alcott, contesa de Greyling, nu era tocmai atât de afectată şi cuviincioasă precum părea. Ochii ei se întunecaseră de dorinţă când luase stropul de gem de căpşune din colţul gurii ei şi şi-o pusese pe limbă. Şi deşi ştia că era imposibil, ar fi putut jura că avusese un gust cu mult mai bun după ce stătuse câteva clipe pe pielea ei.

Din clipa în care se căsătorise cu fratele său, fusese cât de enervant şi de nesuferit putuse, pentru că îşi dorise – şi avusese nevoie – să pună distanţă între ei, ca nu cumva să se pomenească tentat să facă ceva ce n-ar fi trebuit. Nu că ar fi crezut vreodată cu adevărat că Julia şi-ar fi dezonorat jurămintele… dar să vadă astăzi dorinţa oglindită în ochii ei fusese ca şi cum ar fi avut o suliţă ascuţită înfiptă în piept. Îşi dorea ca dorinţa aceea să fie pentru el. Dar dacă ar fi fost sincer cu sine, nu putea să nu recunoască faptul că servea doar ca un mandatar al fratelui său. Şi că tot ce simţea, spunea sau făcea era pentru că ea credea că se afla în compania soţului ei. Iar când va descoperi adevărul, vestea aceea nu doar că îi va frânge inima, dar ura faţă de el va creşte înzecit. Ar fi fost mai bine să inventeze o scuză ca să o evite în seara aceea. Poate ar putea spune că tarta nu-i picase bine la stomac. Că era obosit, vlăguit.

Era gelos pe un om mort.

Fusese nebun să creadă că va putea petrece atât de mult timp în compania Juliei, fără ca asta să aibă repercusiuni asupra propriei sănătăţi mintale.

Auzi paşi, aşa că se uită peste umăr, chiar când ea intra în cameră. Dumnezeule! Fusese o mare greşeală să o încurajeze să nu poarte negru! Pentru că era mai bine să existe ceva care să-i amintească întruna că doar juca un rol… unul care nu îi va aduce aplauze sau ovaţii, când făcea plecăciunea de final. Doar că era deja sătul până peste cap de tristeţe.

Julia alesese o rochie de catifea de culoare violet-închis, cu un decolteu adânc, care-i dezvăluia clavicula minunată şi pieptul generos. Avea părul strâns într-un coc elegant, dar câţiva zulufi eleganţi îi încadrau chipul drăgălaş. O considerase mereu o femeie frumoasă. Doar că ultimii ani îndepărtaseră licărirea tinereţii şi o înlocuiseră cu strălucirea maturităţii. Cu seninătate. Şi încredere în sine.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi plăcut să te delectezi cu un pahar înainte de cină, zise ea.

— Încă un obicei prost pe care l-am căpătat în călătoriile mele. Vrei şi tu?

— Nu cred că îi face bine copilului.

Oare asta însemna că i s-ar fi alăturat să bea ceva, dacă nu ar fi fost însărcinată? Până acum nu se gândise niciodată că poate îi plăcea şi ei să mai guste câte un pic de alcool din când în când.

— O singură înghiţitură.

Acum deja era suficient de aproape de el ca să-i poată lua paharul din mână. Suficient de aproape să poată inhala parfumul ei. Trandafiri… Din păcate, mirosul dulce îi amintea mereu de noaptea aceea din grădină, când o sărutase fără să se gândească la consecinţe. O privi ducând paharul spre buzele întredeschise şi înclinându-l uşor pentru ca lichidul de culoarea chihlimbarului să-i alunece pe limbă. Cum se făcea că gestul acela lent i se părea atât de excitant şi de senzual? Muşchii delicaţi de la baza gâtului ei se mişcară uşor când înghiţi. Apoi zâmbi şi îi înapoie paharul.

Nici nu tuşi, nici nu se înecă. În schimb, privi pe fereastră, gânditoare.

— Nu m-ai mai întrebat niciodată dacă vreau să beau ceva cu tine.

— Şi pentru asta îmi cer mii de scuze. Nu credeam că ţi-ar plăcea… dar acum îndrăznesc să spun că te-ai mai delectat astfel şi cu alte ocazii.

— Uneori. E micul meu secret. Îşi mută apoi privirea spre el, cu ochii strălucind ghiduşi. Comportamentul unei contese trebuie să fie dincolo de orice reproş.

— Din contră. O contesă ar trebui să aibă libertatea să facă orice doreşte. Sau cel puţin contesa mea.

Ea râse încet şi-şi mută privirea înapoi spre fereastră.

— Iubesc iarna.

El se sprijini cu umărul de perete şi zise, oarecum fascinat:

— Aş fi crezut că vara e mai pe placul tău.

— Îmi place vara, dar ador tristeţea iernii. Lasă loc pentru contemplaţie.

— Atunci înseamnă că îţi plac gândurile tale, mai mult decât îmi plac mie ale mele.

Ea se întoarse să-l studieze şi se temu că poate dezvălui prea mult.

Se ţinuse mereu ocupat cu vin, cu femei, jocuri de noroc şi călătorii, ca să nu fie obligat să-şi examineze viaţa prea îndeaproape. Nu fusese niciodată ambiţios din fire şi nu căutase altceva decât să se distreze şi să-şi trăiască viaţa fără regrete. Şi totuşi, regretele erau acolo… şi multe aveau legătură cu ea.

— Cina este servită, milord, anunţă majordomul.

Edward nici măcar nu-l auzise pe Rigdon intrând. Lăsă deoparte paharul, îi oferi Juliei braţul, savurând senzaţia degetelor ei care se cuibăreau în scobitura cotului său.

— Cred că am omis să menţionez că arăţi minunat în seara asta.

— Mă bucur să nu mai port negru. Totuşi, nu am vrut să port ceva prea deschis la culoare.

— Aş spune că e un compromis lăudabil.

— Acum mă tachinezi.

Îşi lipi apoi obrazul de braţul lui şi parfumul ei de trandafiri pluti în sus, inundându-i nările. Abia se putu struni să iasă pe uşa, fără să se oprească să o sărute. În starea în care se găsea, nu putea duce lucrurile mai departe. În plus, ştia că, dacă s-ar fi simţit că şi el în noaptea aceea în grădină, nu s-ar mai fi căsătorit niciodată cu fratele lui.

Pentru că luase de multe ori cina cu fratele său, ştia că Julia prefera să stea pe locul din dreapta lui, nu în capătul mesei, aşa că o escortă la locul cu pricina, îi trase scaunul şi o ajută să se se aşeze, abţinându-se apoi să se îndrepte spre scaunul de vizavi de ea şi optând pentru cel care marca poziţia fratelui său. Şi asta nu-i oferea mai mult decât o privelişte a profilului ei. La drept vorbind, prefera de o mie de ori priveliştea pe care o avea de pe celălalt scaun.

Li se turnă vin şi li se aduse felul întâi. Ca să se asigure că nu făcea vreo gafă, trebuia să controleze făgaşul discuţiei.

— Cu siguranţă, ai făcut mai mult decât să citeşti, cât am fost noi plecaţi. Ea se îmbujoră imediat şi o nuanţă frumoasă de roz îi acapară obrajii şi decolteul. Asta îl făcu să se întrebe dacă poate se întâmplase la fel şi atunci când citise *Doamna Bovary* sau una dintre revistele lui cu povestiri provocatoare. Spune-mi… cum altfel ţi-ai mai umplut timpul?

Ea îşi lipi delicat şervetul de buze.

— Am exersat pictura în acuarelă. Mi-am îmbunătăţit tehnica şi chiar acum lucrez la ceva special.

— Sper că îmi vei arăta şi mie.

Observă că răspunsul lui o mulţumea. Dar ştia că era în pericol să o mulţumească prea mult. Pentru că atunci zâmbetul acela hipnotizant al ei s-ar fi îndreptat prea mult spre el.

— Aş prefera să aştept până mai avansez cu lucrarea.

— Oricând te simţi confortabil. Sorbi din vin şi îi savură aroma, încercând din răsputeri să nu-şi amintească esenţa delicioasă a sărutului pe care i-l oferise noaptea

trecută. Pe de altă parte, un simplu sărut nu ar fi cauzat o pierdere de sarcină. Trebuie să inventeze o altă scuză ca să evite acele buze luxuriante. O scuză care nu ar fi făcut-o să se îndoiască de sine.

Învârti vinul în pahar, gânditor. Tânjea să termine întreaga sticlă, dar ştia că trebuia să se abţină şi să-şi păstreze mintea limpede. Era prea rigid şi prea formal cu ea. Trebuia să înceteze să se mai gândească întruna că trebuia să se relaxeze, tocmai ca să se poată relaxa.

— Crezi că Locksley se va însura vreodată? îl întrebă ea.

Era foarte recunoscător pentru un subiect de discuţie care nu avea nimic de-a face cu ei soi.

— Păi, va trebui să se însoare la un moment dat, dacă îşi doreşte să aibă un moştenitor.

— Mi se pare un motiv lipsit de romantism să te căsătoreşti.

— Şi totuşi, e motiv suficient pentru mulţi lorzi. Te gândeşti să faci pe peţitoarea?

Ea ţuguie buzele şi clătină uşor din cap.

— Nu. Oricât de simpatic mi-ar fi, nu doresc niciunei femei viaţa pe care o are de oferit. Când m-ai dus la Havisham ca să-l cunosc pe tatăl lui, am crezut că o să înnebunesc numai în timpul scurt pe care l-am petrecut în vizită. Nu-mi pot imagina cum ar fi să locuieşti acolo tot timpul. Întreg conacul pare aproape abandonat.

— Nu-i aşa de rău.

— Pentru că voi eraţi tineri atunci. Doar nişte băieţandri. Puteaţi găsi oricând o aventură cu care să vă delectaţi. Dar cred că ar fi un loc foarte singuratic pentru o femeie.

— Ţi se pare Evermore un loc singuratic?

— Nu, simt că aici e locul meu. E casa mea. Îmi place aici. Dar chiar nu ştiu cum ar putea vreodată să transforme Havisham într-un cămin.

El bătu cu degetul uşor în paharul cu vin.

— Ar fi nevoie de o femeie cu adevărat deosebită. Dar, pe de parte, ca să fiu complet sincer, nu mă aşteptam

nici ca Ashe să se căsătorească vreodată.

Julia luă paharul ei, inhală buchetul îmbietor al vinului, după care îl lăsă deoparte.

— Crezi că Edward s-ar fi căsătorit vreodată?

El clătină uşor din cap.

— Nu.

— Mi se pare destul de trist că a murit fără să ştie cum este să fi îndrăgostit.

— N-am spus că n-a fost niciodată îndrăgostit.

Julia făcu ochii mari de uimire.

— Serios? De cine?

— De o femeie pe care nu o putea avea.

— A! Deci era căsătorită.

— Putea să fie şi servitoare.

— Nu. Dacă ar fi fost servitoare, atunci s-ar fi căsătorit cu ea din simplul motiv că voia să şocheze întreaga Londră.

El rânji.

— Îl cunoşti pe Edward mai bine decât credeam.

— Nu m-ar fi deranjat nici dacă s-ar căsătorit cu o femeie cu o reputaţie proastă sau cu una implicată într-un scandal.

Zâmbea aproape ca şi când îi plăcea acel gând.

— Nu mi-am dat seama că ai pierdut atât de mult timp gândindu-te la el.

Ea se îmbujoră din nou.

— Păi, nu am făcut-o. E doar ceva ce mi-a trecut prin minte la un moment dat. Lui nu-i păsa prea mult de părerile celorlalţi.

„Îmi păsa de părerea ta”. Şi de teamă că ea gândise ce era mai rău despre el, se comportase în aşa fel încât să se asigure că avea o părere cu adevărat proastă despre el.

— Mda, bănuiesc că i-a cam plăcut să facă lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă.

— Prin urmare, pot să presupun că femeia pe care o iubea era căsătorită. Altfel, s-ar fi căsătorit cu ea.

— Iubire e un cuvânt cam mare.

— Tu l-ai folosit primul.

— Atunci m-am exprimat greşit. Era mai degrabă…

amorezat. În plus, o soţie bună nu ar trebui să se îndoiască de ce spune soţul ei.

— Am stabilit deja de mult că nu sunt „o soţie bună”. Ridică paharul, învârti vinul, îi inhală din nou buchetul şi apoi îl lăsă deoparte.

Dacă ar fi fost să ghicească, Edward ar fi spus că îi era dor de vin. Totuşi, nu putea să nu-i admire tăria şi hotărârea de a nu se delecta cu licoarea. Privirea ei se îndreptă din nou spre el, iar Edward o resimţi ca pe o lovitură în stomac.

— Tu nu te-ai căsătorit cu mine doar ca să ai un moştenitor. Mă iubeşti.

Oare se auzea o mică îndoială în vocea ei? Nu o iubea. Dar nici nu avea de gând să o mintă.

— Toţi conţii de Greyling s-au căsătorit din dragoste.

Julia se încruntă.

— De unde ştii?

— Aşa ne-a spus Marsden.

— Dar cum de aţi discutat despre acest subiect? Se simţea scepticismul din vocea ei.

— Am pierdut o bună parte din istoria familiei, când au murit părinţii noştri. Mai ales că asta nu e ceva la care cineva să se gândească prea mult... la cât de multe poţi afla din discuţii. Pe Edward îl deranja că nu ştia atât de multe lucruri. Cum s-au cunoscut părinţii noştri? Cum era tata când era student? Aşa că în fiecare noapte, înainte de culcare, Edward insista să ne povestim ceva ce ne spuseseră părinţii noştri şi nota totul într-un jurnal. Şi când am rămas fără istorioare, la rugat pe Marsden să ne povestească ce ştia. Cred că de-asta adora Edward să inventeze povestioare elaborate. Nu-i plăcea ideea ca trecutul să nu fie transmis mai departe urmaşilor. Probabil ar fi fost un menestrel destul de bun.

— Păi, şi ce s-a întâmplat cu jurnalul acela al lui?

El clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu m-am mai gândit la el de mulţi ani.

— Poate o să-l găseşti când o să începi să te uiţi prin lucrurile lui Edward.

Puţin probabil. I-l dăduse lui Albert ca să-l ţină într-un loc sigur şi să-l dăruiască mai apoi moştenitorului său. Poate când se uita prin lucrurile lui Albert.

— Poate.

— Că tot veni vorba despre lucrurile lui Edward… aş fi bucuroasă să… Nu, bucuroasă nu e cel mai bun cuvânt. Mi-aş dori să nu fie nevoie să facem asta… dar aş putea sorta eu lucrurile lui Edward, ca să te scutesc pe tine de suferinţă.

I se părea ciudat să vadă cât de implicată era Julia. Cât de mult îşi dorea să-i uşureze povara. Acea povară a soţului ei. Edward nu putea uita pe cine ajuta cu adevărat şi nici pe cine credea de fapt că ajuta. Şi totuşi… dintre toate femeile cu care fusese el de-a lungul anilor, nici uneia nu păruse să-i pese de vreo povară pe care ar fi putut-o purta. Nu le interesase decât ce ar fi putut câştiga ele însele de pe urma relaţiei cu el. Şi chiar dacă circumstanţele ar fi fost altfel, tot nu ar fi ştiut cum să accepte oferta ei generoasă. Mai cu seamă acum, când ştia că nu lucrurile lui Edward trebuiau sortate, ci ale lui Albert. Şi mai ştia că, în cele din urmă, ea va fi cea care se va uita printre posesiunile sale. Sau poate că se vor uita împreună…

Asta dacă nu îl ura cu toată fiinţa ei.

— Apreciez oferta ta, dar o să mă ocup singur de sarcina asta.

— Şi cum rămâne cu reşedinţa lui din Londra? Bănuiesc că vei dori să-i iei lucrurile de acolo cât mai repede cu putinţă.

— Nu văd de ce să mă grăbesc.

— Dar pierzi bani pe un contract de închiriere de care nu mai e nevoie.

— Îmi permit s-o fac. Cuvintele îi ieşiră mai tăios decât intenţionase. Aşa că îşi îndulci vocea şi adăugă: Nu vreau să te mai las singură până când nu se naşte copilul. Şi, cu siguranţă, în starea ta nu poţi să călătoreşti la Londra.

— Ai putea pur şi simplu să trimiţi vorbă servitorilor să-i împacheteze toate lucrurile şi…

— Nu! Încă mai avea nevoie de reşedinţa sa londoneză, din moment ce intenţiona ca ea şi copilul să locuiască mai departe în casa care îi aparţinea de drept contelui. Treaba asta mai poate aştepta. Am terminat cu cina, aşa că te rog să mă scuzi…

Julia îşi puse mâna peste a lui, lucru care făcu ca lui să i se oprească vorbele în gât.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să insist. Ştiu că dacă o să te uiţi prin lucrurile lui te va face să fii şi mai conştient că a murit. O să te ocupi atunci când vei considera tu de cuviinţă.

— Cred că va fi suficient de devreme când vom merge la Londra în sezon.

Ea încuviinţă din cap cu blândeţe şi-i oferi un zâmbet gingaş. De ce naiba trebuia să fie atât de înţelegătoare?

— Mă duc în bibliotecă să beau un pahar după cină, îi spuse el.

— Vin cu tine.

Nu era ceea ce îşi dorea. Avea nevoie să petreacă un pic de timp singur ca să-şi recâştige echilibrul mintal şi sufletesc.

— Dar tu nu bei.

— Ştiu că îţi place să foloseşti timpul de după cină ca să reflectezi. O să citesc. Mâna ei încă nu se dezlipise de pe a lui şi îl strânse uşor şi afectuos. Am petrecut prea multe nopţi fără tine în ultima vreme. Promit că n-o să te deranjez cu nimic.

Cum să nu „deranjeze cu nimic”, se întreba el, când stăteau faţă în faţă pe fotoliile din faţa şemineului din bibliotecă, el cu paharul său de whisky – care conţinea jumătate din cantitatea pe care şi-ar fi turnat-o dacă ea n-ar fi fost acolo – şi ea citind *La răscruce de vânturi? Î*n timp ce stătea acolo şi se uita la flăcările care îi învăluiau cu căldura lor, inhala parfumul ei de trandafiri şi îi asculta respiraţia ritmică. Era atât de chinuitor de conştient de prezenţa ei, încât era ca şi când ar fi stat chiar în poala lui. Nu că ar mai fi citit vreun pic dacă ar fi stat aşa. Pentru că i-ar fi cucerit buzele pofticios, şi mâinile lui s-ar fi plimbat

curioase pe spinarea şi pe umerii ei. Apoi degetele lui iscusite i-ar fi descheiat rochia la spate şi i-ar fi dat-o la o parte de pe piele…

— Cred că ar trebui să-ţi notezi lucrurile la care reflectezi.

Cu groaza că acele gânduri păcătoase i s-ar fi putut citi pe faţă, îşi mută brusc atenţia spre ea. Din fericire, fu uşurat să descopere că avea pe chip o expresie incredibil de senină. Nicio suspiciune la orizont.

— Pardon?

— Ai menţionat mai devreme că, odată cu moartea părinţilor tăi, s-a pierdut o bună parte din istoria familiei. Cât amintirile tale despre Edward sunt încă vii, cred că ar trebui să notezi ce îţi aminteşti, ca o moştenire pentru fiul tău şi urmaşii lui. Altfel, cum îl vor cunoaşte vreodată?

— Nu sunt sigur că au nevoie să-l cunoască.

— Îmi dau seama că a fost un crai şi din multe puncte de vedere un pic cam ticălos, dar, judecând după poveştile pe care le spunea, cred că a dus o viaţă fascinantă.

— Înflorea destul de mult.

— Spui asta de parcă ar fi un lucru rău.

— Păi un sinonim pentru „a înflori” este „a minţi”.

Ea ridică uşor cartea şi spuse:

— Toate poveştile sunt, de fapt, minciuni, dar există mereu un sâmbure de adevăr în ele.

— Eşti ultima persoană la care mă aşteptam să mi-l ridice în slăvi.

În fond, *ea* pusese să fie azvârlit afară din reşedinţa lor Londoneză, pentru Dumnezeu! Era motivul pentru care deţinea propria reşedinţă în Londra. Deşi nu putea să nu recunoască faptul că în realitate îi făcuse o mare favoare… din moment ce prefera de o mie de ori să locuiască singur şi să poată face orice voia, oricând voia.

— Nu îl ridic deloc în slăvi. Dar chiar cred că fiul tău ar trebui să-l cunoască. Ar trebui să notezi tot ce-ţi mai aminteşti despre el, cât ai încă lucrurile proaspete în minte. Amintirile dispar, chiar dacă noi nu vrem să credem asta. Şi, crede-mă, sunt momente în care şi eu abia dacă îmi

amintesc cum arătau părinţii mei.

— Poate că ai dreptate. Ar trebui să scriu undeva ce-mi amintesc despre el. Şi poate ai putea adăuga şi tu ce-ţi aminteşti. Să dezvălui ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea când v-am prins singuri în grădină.

Ea clipi mirată, dar privirea ei nu se dezlipi de a lui.

— Păi, ţi-am spus. Discutam despre călătorie. Înclină apoi uşor capul într-o parte şi adăugă: Ce credeai că s-a întâmplat?

El sorbi clin whisky, reflectă câteva clipe, după care zise:

— Am crezut că poate te-a sărutat.

Expresia de pe chipul ei nu se schimbă deloc. Iar privirea ei rămase pironită într-a lui.

— De ce i-aş fi permis lui să fie primul bărbat care să mă sărute, când onoarea asta era a ta?

Se simţea ca şi când ar fi luat vătraiul şi l-ar fi izbit cu el în piept. Nu mai sărutase pe nimeni înainte de el? Nu mai avusese niciodată nicio întâlnire amoroasă în grădină cu Albert? Dar Albert o curta deja de săptămâni bune. Edward presupusese mereu că fratele său profitase un pic, că Julia îl încurajase să…

Dar nu. Relaţia lor fusese castă. Nu schimbaseră nici măcar un sărut până în noaptea aceea! Nici nu era de mirare că îl detesta! Pentru că el îi furase ceea ce intenţionase să ofere altuia. Oare fratele său fusese un sfânt sau un prost? Pe de altă parte, cugeta că un domn adevărat nu o compromitea pe doamna cu care voia să se căsătorească. Edward nu ştia dacă el ar fi avut tăria de a rezista farmecelor ei. Ce să mai? Deja îi era al naibii de greu şi acum.

— Iartă-mă, te rog, Julia! Nu voiam să îţi pun la îndoială principiile morale… dar fratele meu nu era omul care să reziste tentaţiei.

— Te asigur că nu m-a considerat niciodată *tentantă.*

— Toţi bărbaţii din Londra te considerau ispititoare.

Obrajii ei căpătară imediat o nuanţă de roşu aprins şi îşi coborî privirea spre cartea sa

— Mă flatezi.

Oare chiar nu ştia cât de frumoasă era?

Îşi ridică privirea spre el şi zise:

— Tu eşti singurul bărbat care m-a tentat vreodată.

Să-l ierte Dumnezeu, dar în momentul acela îşi dorea din tot sufletul ca acele cuvinte să îi fi fost adresate lui.

— Ce bărbat norocos este contele de Greyling!

— Atracţia pe care am simţit-o faţă de tine nu a avut nimic de-a face cu titlul tău. Ştii şi tu asta.

El dădu pe gât restul paharului.

— Totuşi, un om este reprezentat de titlul său… dacă are unul.

— Puteai să fii şi cerşetor şi tot m-aş fi căsătorit cu tine.

El rânji.

— Dacă eram cerşetor, mă îndoiesc că mi-aş fi permis să mă însor.

Julia zâmbi auzind replica lui.

— Ai fi găsit tu o cale. Eşti prea deştept ca să mă fi lăsat să-ţi scap.

Nu era pe atât de deştept pe cât se considerase mereu. Dacă ar fi fost, ar fi apreciat-o mai devreme şi şi-ar fi dat seama că era ceva mai mult decât o scânteie care-i aprindea simţurile.

— Mi-a fost dor de asta, zise ea melancolică. Să stăm aşa împreună seara şi să ne împărtăşim tot ce ne trece prin minte. Am stat de multe ori singură aici cât ai fost plecat. Cred că pentru că, dintre toate camerele, asta îmi aminteşte cel mai mult de tine… şi îţi aparţine pe deplin. Aici ţi-am simţit mereu prezenţa mai mult decât oriunde altundeva.

Poarte interesant! se întrebă imediat ce părere ar fi avut Albert despre asta. Cât despre el… el şi-ar fi dorit ca prezenţa lui să se simtă cel mai mult în dormitor… în pat… când se băga sub aşternuturi şi-şi aşeza capul pe pernă.

— Este o cameră special concepută pentru un conte, recunoscu el. Şi dacă Julia avea dreptate, atunci într-o zi încăperea aceea îi va aparţine fiului ei.

— Cred că fiecare conte a făcut-o cumva a lui.

Se întrebă atunci ce încăpere din casă ar fi transformat ea în „camera ei”. Un salon de lectură, fără îndoială. Deşi aproape că îl îngenunchease de-a binelea cu sărutul ei de noaptea trecută din dormitor.

Ea oftă adânc

— Ei bine, tu ţi-ai terminat paharul, iar eu mi-am terminat capitolul. Cred că ar trebui să mergem la culcare.

Lui Edward nu prea îi plăcea nerăbdarea pe care o simţea auzind sugestia ei. Localizase cămăşile de noapte ale fratelui său şi reflectase cam o jumătate de minut că poate ar trebui să poarte una în seara aceea… dar îi oferise deja un motiv pentru faptul că nu mai purta. Şi, la drept vorbind, prefera de o mie de ori ca pielea lui să se afle în imediata apropiere a degetelor ei. Regreta că nu avusese parte de o noapte cu ea, când nu purtase nici ea cămaşa de noapte… o noapte despre care îi dăduse de înţeles că va veni după ce va naşte. Dar după ce venea pe lume copilul, îi va dezvălui adevărul şi atunci, cu siguranţă, nu îl va mai primi în patul ei – cu sau fără haine.

Ar trebui să inventeze o scuză. Că voia să mai verifice o dată registrele sau că încă nu îi era somn. Pe de altă parte, avea o predispoziţie înnăscută pentru a nu face ceea ce trebuia. Lăsă paharul pe masă, se ridică şi îi întinse mâna. Şi fu imediat traversat de un fior de dorinţă, când palma ei se atinse de-a lui… piele pe piele. Era posibil să ia foc cu totul dacă li se mai şi apropiau trupurile. Aceasta era Julia. Soţia fratelui său, îşi repetă în minte. Nu o femeie pe care să o dorească carnal. Şi se întâmpla asta numai pentru că nu mai fusese cu o femeie de foarte mult timp. Încă vreo câteva săptămâni şi va putea avea toate femeile pe care le râvnea.

Cu excepţia celei pe care o dorea cu adevărat.

Îşi aşeză cealaltă mână pe spatele ei, oferindu-i sprijinul de care avea nevoie ca să se ridice. Şi apoi îl luă de braţ cu o mişcare lină, care nu îi dădea de ales, decât să o însoţească în dormitorul ei. Era prea târziu pentru scuze. Prea târziu să evite să petreacă încă o noapte cu ea în

braţe.

Nu ar fi trebuit să-şi limiteze cantitatea de whisky. Noaptea aceea cu siguranţă ar fi fost mai uşor de îndurat, dacă avea toate simţurile amorţite. Dar era prea târziu şi pentru asta.

Capitolul 7

Singurul lucru în legătură cu care Julia îl minţise vreodată pe soţul ei era sărutul acela afurisit din grădină. Oare de ce deschisese subiectul acela în seara aceea? Oare Edward îi mărturisise ce se întâmplase, în timp ce explorau jungla?

Evită să se privească în oglindă în timp ce Torrie îi împletea părul. Nu. Nu îşi putea închipui aşa ceva. Poate că aflarea adevărului despre acel sărut ar fi cauzat o ruptură între ea şi Albert, dar cu siguranţă ar fi cauzat una şi mai mare între Albert şi Edward. Şi sigur ştia asta şi Edward. Din acelaşi motiv nu-i dăduse în vileag minciuna în noaptea aceea îngrozitoare.

Nu-i plăcea să se gândească la acel sărut. Fusese primul ei sărut, şi minunăţia lui o luase complet prin surprindere. O lăsase dorindu-şi încă unul. Şi mai târziu, când Albert o sărutase pentru prima dată, fusese dezamăgită că gura lui nu fusese la fel de flămândă, de provocatoare şi de stăpânită de dorinţă pură. Albert se stăpânise pentru că ea era o doamnă. Slavă Domnului că asta se schimbase după ce se căsătoriseră şi sărutările lor deveniseră mai profunde.

Dar nu va putea uita niciodată acel prim sărut. Şi nici nu-l va putea ierta vreodată pe Edward pentru că o păcălise şi fusese cel care îi dăruise acea primă degustare a pasiunii. Privilegiul acela îi aparţinuse omului pe care îl iubea. Lui Albert. Se potriveau perfect. Şi un sărut inoportun cu siguranţă nu schimba asta.

— Mai doriţi şi altceva, milady? o întrebă Torrie.

— Nu, asta e tot, mulţumesc.

Şi abia după ce camerista plecă, îndrăzni să se privească în oglindă. Era nedrept să gândească de rău despre morţi. Dar măcar aşa putea fi liniştită că Albert nu va afla niciodată despre trădarea ei. Îşi făcuse mereu griji că Edward – într-un moment de beţie – ar fi putut scăpa porumbelul în legătură cu ce se întâmplase în noaptea aceea printre trandafiri. Şi fusese incredibil de recunoscătoare şi uşurată atunci când se mutase în reşedinţa lui personală de la Londra.

„Nu ai făcut nimic rău”, îşi asigură reflexia din oglindă. Cu excepţia faptului că nu-i putuse distinge pe cei doi fraţi. Dar din noaptea aceea nu mai repetase niciodată această greşeală. Şi acum cu atât mai mult nu mai exista această posibilitate. Ceea ce o uimise însă era cât de mult o întristase moartea lui Edward. Nu crezuse niciodată că îi dorise vreodată cu adevărat răul. Nu, sigur nu. De vină fusese numai comportamentul său zburdalnic şi neastâmpărat. Iar pentru ea fusese o lovitură în orgoliu, un mare motiv de ruşine şi cu siguranţă nu-şi dorea ca soţul ei să afle vreodată. Se putea strădui să îi împărtăşească nişte amintiri legate de el… dar noaptea aceea din grădină sub nicio formă nu va fi una dintre ele.

Se ridică de la măsuţa de toaletă şi se uită spre uşa care ducea se dormitorul soţului ei. „Ne vedem în curând”, îi spusese, înainte de a pleca să se pregătească de culcare.

În dimineaţa aceasta ea aproape că-i poruncise valetului să arunce la gunoi toate cămăşile lui de noapte, ca să se asigure că nu le va mai purta niciodată la culcare. Era absolut divin să aibă atât de uşor acces la pielea lui caldă. Se duse spre pat, folosi scăriţa ca să urce pe saltea, după care se strecură sub aşternuturi, studie baldachinul şi ascultă liniştea din camera alăturată. Apoi auzi uşa deschizându-se întoarse capul într-o parte. Zâmbi la vederea pielii lui dezvăluite de croiala în V a halatului.

— Ţi-e destul de cald? o întrebă el, aruncând o privire spre focul muribund din şemineu şi apoi înapoi spre ea.

— O să-mi fie, zise ea şi bătu uşor cu palma pe pat,

făcându-i semn să i se alăture.

Albert stinse lampa înainte de a se cuibări în pat lângă ea. Se aşeză confortabil pe spate şi studie o clipă baldachinul care cu o clipă mai devreme îi atrăsese şi ei atenţia.

— Nu e prea interesant, să ştii, zise ea.

El întoarse capul spre ea şi Julia îşi dori în secret să nu fi stins lampa. Acum erau prea multe umbre şi nu-i putea vedea ochii pe cât de clar ar fi vrut. Nu îşi putea da seama la ce se gândea. Pe de altă parte, cenuşiul care trona în încăpere îi făcea mai uşor să rostească vorbe care o făceau să se simtă vulnerabilă.

— Nu m-ai sărutat deloc de când te-ai întors acasă…

Totuşi, era suficientă lumină în încăpere ca să vadă cum se încruntă.

— Te-am sărutat azi-noapte.

— Nu. Eu te-am sărutat pe tine. Mi-ai răspuns foarte pasional, desigur… dar tu nu ai iniţiat niciun sărut.

— Copilul…

— Un sărut sigur nu-i va face niciun rău copilului. În timp ce dacă nu mă săruţi… asta îmi provoacă îndoieli… mă face să mă tem că s-au schimbat mult mai multe lucruri între noi, cât ai fost plecat, decât credeam. Înainte ne sărutam atât de des. Şi acum… nu ne-am sărutat nici măcar o dată toată ziua.

El se ridică într-un cot, îi cuprinse faţa în palmă şi o mângâie pe obraz cu degetul mare. Ochii lui erau aţintiţi asupra ochilor ei.

— Doar nu putem permite să te îndoieşti de devotamentul soţului tău, nu?

Îşi aplecă uşor capul şi închise pleoapele, în timp ce primea cu bucurie buzele lui calde care se atingeau tandru de ale ei, înainte să-şi lase gura să o devoreze pe a ei. Acesta era singurul cuvânt prin care putea descrie forţa şi siguranţa cu care limba lui îi cotropea gura, cucerind pentru sine fiecare colţişor, ridicătură şi vale. Sărutul de noaptea trecută îi înmuiase genunchii. Dar acesta îi înmuia întreg trupul şi făcea să i se reverse căldură fluidă prin fiecare celulă. Se întoarse cu totul spre el şi îşi vârî un genunchi între coapsele lui, savurând ecoul mârâitului lui gutural de plăcere.

Îşi trecu mâinile dornice pe pieptul său gol, pe umerii şi pe spatele lui. Era atât de ferm şi puternic… chiar dacă nu la fel de tare precum acea parte a corpului său care i se lipea senzual de burtă. Degetele ei călătoriră în jos pe abdomenul şi pe şoldul lui şi apoi mai jos, până când reuşi să-l cuprindă.

El ridică brusc capul şi mâna lui se strânse în jurul încheieturii ei.

— Nu face asta. Şi aşa abia mă mai stăpânesc.

— Vreau să te ating… vreau să te ating cu totul.

— Nu.

El îi luă atunci mâna şi o lipi de piept, fixând-o acolo.

— Poţi să atingi orice parte din mine, care nu e acoperită de haine.

— Asta nu e tocmai corect, când eu sunt dispusă să te las să atingi orice doreşti.

Îl auzi inspirând adânc şi-i simţi pieptul umflându-se sub palma ei. Închise ochii strâns şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Atunci voi juca şi eu după aceleaşi reguli.

Nu avea cum să nu observe sunetul gutural şi primitiv al vocii lui. Ca şi când avusese nevoie de un efort de voinţă supraomenesc ca să rostească acele cuvinte. O dorea. Nu avea nicio îndoială că o dorea, îl sărută jucăuş pe bărbie.

— Strici toată distracţie!

El chicoti gutural.

— Mă chinui aici să fiu un soţ bun şi atent… grijuliu faţă de starea ta. Se lăsă apoi pe spate. În plus, gândeşte-

te cât de nebuni vom fi unul după celălalt după ce se va naşte copilul.

— Eu sunt nebună după tine şi acum…

Cu un mârâit gutural, el îi cuceri din nou gura, sărutând-o cu un abandon sălbatic, care o ameţi cu totul. Şi îşi păstră promisiunea de a o atinge numai acolo unde hainele nu-i despărţeau pielea de a lui. Slavă Domnului că observă repede că tivul cămăşii de noapte i se ridicase până pe coapsă. O mângâie pe gambă şi în locul sensibil din spatele genunchiului. Şi în tot acel răstimp îşi ţinu gura lipită de ea ca şi când prin ea îşi extrăgea însăşi voinţa de a trăi.

Se simţea înfierbântată. Din ce în ce mai înfierbântată. Atât de înfierbântată, că voia să arunce păturile deoparte şi să se abandoneze pasiunii, în timp ce fiecare terminaţie nervoasă din corpul ei tremura de dorinţă primordială. Deveni conştientă de umezeala care se forma între coapsele ei şi de durerea care-i acapara sânii. O uluia puterea sărutului lui. Şi toate senzaţiile pe care i le stârnea. Împărtăşiseră câteva sărutări caste în timpul în care o curtase. Iar cele mai senzuale fuseseră mereu însoţite de uniunea trupească a iubirii lor, devenind o parte integrantă din întreg. Şi fusese atât de pierdută în moment, încât nu observase niciodată tot ce putea aprindea un sărut.

Totul.

Avea gust de whisky şi mirosea a pere pergamute. Gemetele lui guturale îi trimiteau valuri de plăcere prin corp. Se înfiora cu totul, se înfierbânta şi devenea în acelaşi timp letargică şi energică. Îşi dorea să-şi descheie cămaşa de noapte, pentru ca mâinile lui să alunece pe sub material şi să se joace cu sânii ei… dar ţinând cont unde ar fi dus un asemenea gest, nu putea să nu aprobe înţelepciunea regulii ui. Să nu atingă nimic din ce era acoperit de material.

Buzele lui călătoreau în jos pe maxilarul şi pe gâtul ei. Gura lui era fierbinte… incredibil de fierbinte. Era o minune că nu îi luă foc pielea. Apoi mâna lui se ridică de pe piciorul ei, cuprinzându-i ceafa şi ascunzându-i faţa în scobitura umărului, unde i se umezise uşor pielea. Căldura lui pulsa

violent sub obrazul ei.

— Ar trebui să dormim, şopti el cu glas răguşit.

Ea încuviinţă din cap, cu mâna cuibărită pe partea laterală a trupului său şi cu palma lipită de spatele său, în timp ce degetele ei desenau cercuri mici pe pielea lui febrilă. Dacă ar fi ştiut că o călătorie în Africa îi va crea obiceiul de a dormi fără cămaşă de noapte, probabil l-ar fi încurajat să se ducă mai demult.

Dar regula lui legată de haine nu părea să se mai aplice când gura lui nu o mai devora pe a ei. Braţele lui se strânseră în jurul trupului ei, lipind-o de el şi adormi inhalându-i parfumul delicios, sporit înzecit de căldura pielii sale.

Judecând după starea de letargie care pusese stăpânire pe ea, ar fi trebuit să doarmă neîntoarsă. În schimb, vise despre cum era sărutată în grădină o trezeau violent ori de câte ori aţipea mai profund.

Când Albert începu să se zvârcolească, se prefăcu adormită şi cu se mişcă deloc, când el părăsi patul şi se duse în camera lui.

Şi acum stătea la măsuţa ei de toaletă şi se holba la propria reflexie din oglindă, încă bântuită şi chinuită de vise. Nu se mai gândise la detaliile acelui sărut de ani în şir. Îndepărtase din minte toate reacţiile necuviincioase pe care le stârnise în ea. Răspunsese cu atât de multă dorinţă gurii care se lipise de a ei, pentru că crezuse că era a lui Albert. Din cauza umbrelor nu-l văzuse suficient de clar şi se înşelase…

Se auzi o bătaie în uşă care o făcu să alunge aproape imediat din minte acele gânduri care începeau să prindă contur în mintea ei.

— Intră.

Şi el intră. Acum nu mai existau umbre. Recunoştea trăsăturile acelea. Linia pătrăţoasă a maxilarului, linia dreaptă şi ascuţită a nasului, ochii aceia căprui şi părul blond-închis.

— Torrie mi-a spus că nu ai sunat după micul dejun. Voiam să mi asigur că eşti bine.

Tonul aspru şi răguşit al vocii sale.

— M-am trezit mai greu în dimineaţa aceasta.

Se apropie cu un pas.

— Te simţi rău?

Încruntarea aprigă a frunţii şi îngrijorarea din ochii lui.

Ştia toate lucrurile acestea despre el, la fel de bine precum îşi cunoştea podul palmei. Îl cunoştea *pe el* la fel de bine cum se cunoştea pe ea însăşi.

Chiar dacă amândoi recunoscuseră că se schimbaseră în timpul pe care-l petrecuseră separaţi, esenţa fiinţei lui nu ar fi trebuit să se schimbe şi totuşi, ceva trezise în el dorinţa de a o evita şi de a nu avea nimic de-a face cu Edward. Oare se simţea vinovat pentru că se comportase greşit? Ochii care nu se văd se uită şi tot aşa?

— Ai mai exersat cât ai fost plecat?

El ridică din sprâncene şi se încruntă şi mai mult.

— Pardon?

Julia înghiţi apăsat, simţindu-se deopotrivă mâhnită şi oripilată de acele suspiciuni.

— Ai sărutat alte femei cât ai fost plecat? Ştiu că am fost despărţiţi mult timp şi că bărbaţii au anumite nevoi şi…

— Julia! Îngenunchea lângă ea, prinzându-i mâna, înainte ca ea să poată da glas şi altor cuvinte odioase. Stătea în aceeaşi poziţie ca atunci când o ceruse în căsătorie. Soţul tău nu ţi-ar fi niciodată infidel.

— Tu eşti soţul meu. De ce ai vorbi despre tine la persoana a treia?

— Am vrut doar să spun că orice bărbat suficient de norocos să te numească soţia lui te-ar adora dincolo de orice raţiune şi nu ar rătăci niciodată. Orice bărbat. Inclusiv eu. O strânse uşor de mână. De ce-ai crede că am sărutat alte femei?

Ea se uită în jos la mâinile lui, bronzate de săptămâni lungi petrecute în soare. Păreau să fi dobândit o putere nouă, iar venele şi muşchii ieşeau tare în relief.

— Sărutul de azi-noapte mi-a amintit de… Amintirile nu erau întotdeauna corecte. Ştia asta. Amintirile părinţilor ei deveniseră neclare cu timpul. Iar sărutul acela din

grădină… nu semănase deloc cu cel din noaptea trecută. Şi totuşi, fusese oarecum similar. De… de foame.

— Am stat mult timp despărţiţi. Cred că era de aşteptat să apară o mică foame de tine.

— Dar cel de noaptea trecută…

— A fost temperat de suferinţă. Ridică o mână şi îi cuprinse faţa. Înclinându-i bărbia până când ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Îţi jur, Julia! Îţi jur pe mormântul fratelui meu că nu am sărutat nicio altă femeie cât am fost despărţiţi. Că nu m-am culcat cu nicio altă femeie.

Ea îi cercetă ochii expresivi şi nu văzu acolo altceva cu excepţia sincerităţii şi a adevărului.

— Mă simt îngrozitor de proastă!

— Nu ai de ce. Vreau să simţi că-mi poţi împărtăşi mereu toate grijile şi îndoielile tale. Este datoria mea să te asigur că totul e bine.

Julia râse stânjenită şi-şi lipi degetele de frunte.

— Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

El o prinse atunci de încheieturi şi îi coborî braţele, după care se aplecă şi îşi atinse uşor buzele de ale ei.

— O să mă străduiesc mai mult să-mi ţin în frâu pasiunea.

— Nu, nu!

El făcu ochii mari de uimire, şi ea conştientiză că se înroşise în obraji. Era o femeie senzuală şi foarte obraznică!

— Îmi place pasiunea ta. Îmi place că pare să fie mai intensă ca înainte… poate că absenţa face inima să se aprindă mai mult.

— Cu siguranţă aşa pare, da. Şi acum ar trebui să mănânci ceva. Se ridică în picioare şi porni spre uşă. Dar se opri în prag şi se uită în spate.

— Nimic nu rămâne niciodată la fel, Julia. Indiferent cât de mult ne-am dori să fie aşa.

*

Sărutările acelea aveau să-l ducă la moarte sigură. În timp ce scotocea prin sertarele dulapului cu dosare din

biroul fratelui său, căutând orice semăna cât de puţin cu un testament, conversaţia tulburătoare pe care o avusese cu Julia continua să-i răsune prin minte. Se temea că sărutările sale aveau să-i amintească de cel pe care i-l oferise în grădină. Un sărut era doar un sărut...

Dar primise suficiente la viaţa lui, încât să ştie că erau foarte diferite. Cu toate astea, mai ştia şi că se schimbau cu timpul, pe măsură ce un cuplu devenea mai apropiat. Sau cel puţin sărutările pe care le oferea el la începutul unei nopţi păreau diferite de cele pe care le oferea la sfârşit. Relaţiile lui cu femeile fuseseră destul de scurte, pentru că nu-şi dorise niciodată ceva permanent. Era recunoscător căii putuse vorbi sincer despre faptul că nu mai fusese cu altă femeie şi că nu mai sărutase altă femeie cât fusese plecat. Totuşi, îi înţelegea mult prea bine suspiciunile. Nu se comporta tocmai ca un bărbat care călca pe un teren cunoscut, ci mai degrabă ca unul care explora noi perspective minunate.

Blestemă aprig şi închise tare sertarul, frustrat că nu găsea nici o menţiune de la Albert privind aranjamentele pe care le făcuse în eventualitatea morţii sale, dar şi de propria incapacitate de a-şi însuşi pe deplin rolul uzurpator de conte fals. Îi era groază că urma încă o seară în care vor trebui să cineze împreună, să stea în bibliotecă şi să discute. Să-l ia naiba pe Albert pentru că o iubea atât de mult pe soţia lui. I-ar fi fost mult mai uşor, dacă ar fi avut o relaţie platonică şi le-ar fi plăcut să *nu* petreacă atât de mult timp unul în compania celuilalt.

Se mai învârti o ultimă dată prin cameră, căutând orice posibile ascunzători şi, în cele din urmă, hotărî că va trebui să-i scrie o scrisoare avocatului. Putea s-o scrie şi aici, dar prefera să se ducă în bibliotecă. Odată ce ajungea acolo, îşi putea turna un pahar de whisky şi să-l dea pe gât dintr-o singură înghiţitură, ca să-şi stingă frustrările rămase. Existau atât de multe lucruri pe care Albert ar fi trebuit să i le spună şi nu o făcuse. De ce naiba nu discutaseră niciodată despre cum şi-ar fi dorit Albert să se aibă grijă de Julia în eventualitatea morţii sale?

Edward se aşeză la birou şi bătu darabana pe lemnul de mahon, străduindu-se să-şi dea seama cum ar fi fost cel mai bine să formuleze scrisoarea către avocat, astfel încât să nu se dea de gol. Şi apoi privirea îi zbură spre cutia de abanos. Era destul de sigur că probabil Julia trimisese deja scrisori de mulţumire tuturor celor care le transmiseseră condoleanţe. Nu-l atrăgea deloc ideea de a le citi, pentru că i se părea cumva o trădare, din moment ce oamenii aduceau un ultim omagiu unui om care încă respira. Împinse cutia spre marginea biroului, se lăsă pe spate în scaun şi studie tavanul.

Julia avusese dreptate. Încăperea aceasta îi amintea de Albert mai mult decât oricare alta din casă. Dacă ar fi fost să revendice o încăpere ca fiind a lui, aceea ar fi fost sala de biliard. Se întrebă din nou ce cameră şi-ar fi ales Julia. Ori de câte ori se gândea la ea, îi apărea mereu în minte o imagine cu ea în dormitor… dar asta nu făcea altceva decât să-i invoce alte imagini periculoase cu ea întinsă pe pat, cu o privire somnoroasă…

Oh, Doamne, Dumnezeule! Avea nevoie disperată de o femeie şi pe ea nu o putea avea niciodată. Iar faptul că nu părea să şi-o poată scoate din minte era mai degrabă o dovadă incontestabilă a necesităţilor lui trupeşti, decât a stării ei dornice. Avea burta umflată de sarcină, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era nimic atrăgător în asta. Doar că mâinile ei erau atât de calde şi de catifelate când călătoreau pe pieptul şi pe spatele lui. Iar gura ei, focoasă şi nerăbdătoare. Şi gemetele ei atât de şoptite şi de răguşite.

Împinse scaunul cu putere, sări în picioare şi se năpusti la fereastră. Era atât de înfierbântat că era de mirare că nu lua foc cu totul. Ar trebui să meargă la mausoleu, ca să-şi amintească de datoria pe care o avea faţă de fratele lui. Îşi lipi fruntea de geamul rece şi pricepu că trebuia să înlocuiască acele imagini cu ea în dormitor cu unele cu ea altundeva.

În sufragerie, poate. Închizând buzele peste furculiţă, cu o expresie de încântare senzuală întipărită pe chip.

Vârful limbii ei atingându-i colţul gurii... Nu! Sigur nu din sufragerie!

Dacă se plimba prin casă, poate că va găsi un loc în care s-o vadă ca fiind neatrăgătoare şi plictisitoare. Datora asta propriei sănătăţi mintale.

Conacul Evermore era imens. Avea două aripi. Puteai bântui pe holurile acelea zile întregi fără să întâlneşti pe cineva. Îi fusese destul de uşor să o evite când venise în vizită. Dar acum se presupunea că era cineva care tânjea să se afle în compania ei. Dacă se întâlnea cu ea, putea pretinde că plecase s-o caute. Ar fi fost o minciună, desigur... pentru că sigur nu rătăcea prin casă, uitându-se în fiecare cameră pentru că *îşi dorea* să o vadă. Nu simţea dezamăgirea ca pe o lovitură puternică în stomac pentru că descoperea fiecare încăpere goală. Ci mai degrabă – hotărî – pentru că niciuna dintre camere nu se potrivea nevoilor lui.

Niciuna nu îi amintea de ea. Toate păreau prea formale, prea impunătoare şi complet neprimitoare.

Se gândi că ar fi trebuit să-i sugereze să renoveze casă, astfel încât să reflecte personalitatea ei, mai mult decât pe cea a oricărei alte contese de dinainte. Oricum nu era ca şi când ar fi avut vreun fel de ataşament sentimental faţă de ceva de acolo. Nici măcar nu ştia pe care dintre acele camere le decorase mama lui sau dacă decorase vreuna. Când era copil, îşi petrecuse aproape tot timpul în odăile dedicate copiilor. Mai puţin atunci când el şi Albert erau aduşi pentru inspecţia părinţilor lor, timp de câteva minute în fiecare după-amiază sau seară. Avea mult mai multe amintiri cu dădaca lui decât cu părinţii lui.

Şi era mult mai ataşat de Havisham, decât de Evermore. Şi chiar dacă majoritatea încăperilor din acel conac stătuseră încuiate şi inaccesibile, el şi ceilalţi fuseseră liberi să bântuie pe coridoare după pofta inimii. Şi deşi el şi Albert cercetaseră fiecare cotlon al conacului, acesta îi era încă străin. Se simţea mai acasă în reşedinţa de la Londra.

Trebuia să facă cumva să se simtă acasă şi aici. Albert

şi-ar fi dorit ca fiul său să crească între aceşti pereţi, şi asta însemna că trebuia să lase în urmă mare parte din viaţa sa libertină. Va trebui să fie un exemplu demn de urmat şi să-l înveţe pe băiat cum să fie un lord în adevăratul sens al cuvântului. Nu plănuise niciodată să se căsătorească sau să aibă copii, şi totuşi iată că acum se pomenea pe punctul de a fi nevoit să crească un băieţel fără să se bucure de nici unele dintre beneficiile maritale. Nu va avea nicio femeie în patul său. Nu că nu i-ar fi plăcut să simtă căldura trupului Juliei, cuibărit lângă al lui. Nu că nu îi va fi dor de sunetul respiraţiei sale, când va fi nevoit să încheie această şaradă afurisită. Nu că nu ar fi găsit vreun soi de consolare în a o privi dormind liniştită.

Ajunse la capătul unui coridor lung şi aruncă o ocheadă în camera din colţ, care era decorată cu un tapet cu flori galbene. Ferestrele de sus până jos pe unul dintre pereţi ofereau o privelişte minunată asupra dealurilor unduitoare. Spaţiul era foarte aerisit şi nu exista aproape deloc mobilier. În faţa şemineului se afla un divan micuţ, iar în spatele lui o masă mare, decorată cu o mulţime de desene. În apropierea uneia dintre ferestre se afla Julia. Stătea aşezată pe o băncuţă de pluş, cu un şevalet în faţă şi cu acuarelele întinse pe un suport mic de lângă el.

Îi vedea doar o parte din profil, dar părea atât de senină, atât liniştită, un contrast direct cu vântul care biciuia copacii şi cu norii negri care se adunau ameninţător pe cer. I-ar fi plăcut să o vadă scăldată de lumina soarelui. Suspecta că alesese această încăpere anume tocmai pentru că îi plăceau zilele senine, când soarele o încălzea.

Şi cânta. Un cântecel şoptit şi liric despre îngeri care vegheau asupra unui micuţ, în timp ce bebeluşul dormea. Şi-o închipui ţinând în braţe acel copil, legănându-l şi fredonându-i acelaşi cântecel. Din păcate, se îndoia că va avea vreodată ocazia de a vedea asta pe viu. Pentru că, fără îndoială, îl va izgoni din viaţa ei după ce avea să afle adevărul. Nu înţelegea de ce pieptul i se strânse dintr-odată.

Va lua parte la viaţa copilului. Va insista asupra

acestui fapt. Dar ştia că nu se putea insinua cu forţa şi în viaţa mamei lui. Indiferent cât timp va mai avea cu ea va fi trecător, nişte momente împărtăşite doar până la naşterea copilului… până când nu va mai exista niciun motiv să nu-şi dezvăluie înşelăciunea.

Dar până atunci era soţul ei… dacă nu în adevăr, măcar în minciună, pentru un bine mai mare. Ca să onoreze un jurământ pe cărei făcuse fără să se gândească la consecinţe.

Încercă să-şi imagineze ce ar fi făcut Albert în momentul acela.

Pe de altă parte… ce importanţă mai avea? Şi el, şi ea recunoscuseră că avuseseră loc multe schimbări în răstimpul separării lor. Trebuia să înceteze să mai calce ca pe coji de ouă în preajma ei. Trebuia să înceteze să-şi mai facă griji să-l imite pe Albert. Putea fi el însuşi – în limitele bunului-simţ, desigur. Aşa că hotărî să cedeze în faţa tentaţiei.

Cât putu de în linişte, se furişă pe covorul gros de Aubusson, până când ajunse exact în spatele ei. O prinse cu mâinile de o parte şi de alta a taliei. Ea scoase un icnet speriat, delicat. Şi atunci o sărută pe ceafă. Cu un oftat, ea îşi lăsă capul pe spate.

— Nu te-am auzit intrând.

Îşi plimbă buzele pe zona sensibilă de sub urechea ei.

— Voiam să te surprind.

Julia se ridică şi se întoarse spre el, cu ochii strălucindu-i ca două safire.

— Mă bucur. Mi se făcuse dor de tine.

Se ridică pe vârfuri, iar el se aplecă uşor, sărutând-o cum ar făcut orice soţ devotat. Cu foame şi cu dorinţă. Reacţia lui ar fi trebuit să fie forţată… ar fi trebuit să vină ca rezultat al faptului că juca un rol. În schimb, era la fel de firească precum femeia din braţele sale.

Şi dacă nu îşi distrăgea atenţia, ar şi ademenit-o pe divan şi ar fi profitat de entuziasmul ei. Poate că era un libertin, dar nu îşi dorea deloc să fie complet ticălos în ceea ce o privea. Ea fusese lăsată în grija lui şi chiar dacă pe

moment acest lucru necesita o abordare neconvenţională, nu avea nici cel mai mic gând de a trăda încrederea pe are şi-o pusese în el fratele său. Îşi îndreptă spatele şi îi zâmbi.

— Ai un mod minunat de a face un bărbat să se bucure că a venit să te caute. Plecă apoi privirea în pământ şi permise regretului să i se strecoare în glas. Dar trebuie să fim cuminţi.

Ea ridică din sprâncene şi se muşcă uşor de buza inferioară.

— Să ştii că aştept cu nerăbdare momentul în care nu va mai trebui să fim cuminţi... în care o să putem fi... obraznici.

Lui Edward i se tăie brusc respiraţia, iar plămânii încetară să-i mai funcţioneze când mintea îi fu bombardată cu imagini cu ea zvârcolindu-se sub el pe cearşafuri de satin, cu trupurile lor înfierbântate unite de dorinţă şi acoperite de sudoare. Cu mare dificultate, îşi mută privirea spre pânza din spatele ei, aşteptându-se pe deplin să vadă acolo o zeiţă goală.

În schimb, îl salută un şoarece, îmbrăcat cu pantaloni, cămaşă, vestă şi haină şi purtând la gât o lavalieră perfect înnodată. Din fericire, imaginea asta îi domoli dorinţele sălbatice.

— Foarte interesant. Credeam că doamnelor nu le plac şoriceii.

Şi spera al naibii de mult ca nu cumva să îi fi arătat această creatură şi lui Albert înainte de a pleca.

Dar ea izbucni în râs.

— Ştiu că eşti obişnuit să desenez mereu peisaje... dar în ultima vreme pur şi simplu îmi dansează prin minte tot felul de astfel de creaturi zburdalnice.

Se duse la masă, pe care era împrăştiate multe foi. Crease o întreagă menajerie de animale îmbrăcate în haine.

— Sunt foarte reuşite.

Ea veni lângă el şi-l frecă uşor pe braţ.

— Chiar crezi? Nu consideri că sunt exagerat de copilăreşti?

— Cred că sunt absolut minunate!

Minunate precum îmbujorarea care-i acapara obrajii.

— M-am gândit să le leg într-un volum, zise ea, şi o tristeţe ciudată îi cuprinse ochii. Mă gândeam să-l rog pe Edward să scrie o poveste care să se potrivească.

— I-ar fi plăcut asta.

Când se va ridica din morţi, va face asta. Pentru ea şi pentru copilul fratelui său. Se uită în jur. Aceasta era camera ei. Chiar şi atunci când vremea de afară era mohorâtă, aici era soare şi cald. Era bucura că ea avea această cameră... şi spera din tot sufletul că îi va aduct alinare în zilele care aveau să vină.

Capitolul 8

O săptămână mai târziu, zorindu-şi calul la galop prin ploaia: e o Edward ignoră lapoviţa care-i biciuia faţa şi blestema în gând vremea pentru că se schimbase atât de repede. Îl blestemă şi pe fermierul care avusese nevoie de ajutor să-şi împingă căruţa ca s-o scotă din noroi. Îşi blestemă şi propria nevoie de a se implica activ în administrarea moşiei şi de a-şi verifica arendaşii ca să se asigure că era totul în regulă.

Preţ de o clipă chiar se gândi să se întoarcă la fermă şi să se adăpostească acolo până când se oprea furtuna, dar ştia că Julia şi-ar fi făcut griji. Şi unicul scop al acestei şaradei era tocmai să se asigure că nu trăia vreo spaimă.

Şi la naiba cu tot, nu voia să mai treacă nici măcar un moment fără să o vadă. Îşi dorea să petreacă seara în compania ei, luând cina şi discutând... şi mergând împreună la culcare.

Faptul că îl mulţumea şi doar să doarmă cu ea venise ca o revelaţie. Îi plăcea să asculte sunetul respiraţiei ei şi să-i inhaleze parfumul, amestecat cu mirosul de somn – pentru că era un pic diferit când era trează.

Uneori sforăia. Dar până şi acela era un sunet dulce şi înăbuşit.

Indiferent dacă stătea cu faţa sau cu spatele la el, picioarele ei reuşeau mereu să-şi facă loc între gambele lui. Şi erau întotdeauna al naibii de reci, când se lipeau prima dată de pielea lui. Şi probabil că ar ţipa, dacă nu ar şti că asta ar fi descurajat-o. Şi ajunsese să-i placă la nebunie să îi simtă trupul împletit cu al lui.

Era periculos – atât de periculos – cât de mult îi plăcea să fie în compania ei şi nici nu mai contau motivele pentru care era cu el. Conta numai că era acolo…

Calul lui necheză. Nu era conştient de nimic din ceea ce-l înconjura şi o durere îi săgetă dintr-odată umărul, răspândindu-i-se prin trup. Aerul refuza să îi mai umple plămânii, şi ochii i se umeziră. Se rostogoli pe spate şi se pomeni în pericol de a se îneca din cauza ploii.

„Relaxează-te! Nu te opune durerii! Trage un pic de aer în piept! Doar un pic”.

Nu era prima dată în viaţa lui când o încasa. Şi se îndoia că avea să fie ultima. Dar, cu siguranţă, nu s-ar fi putut întâmpla într-un moment mai inoportun. Se lăsa întunericul. Şi îi era al naibii de frig.

Se gândi la focul cald care îl aştepta, la coniacul cald şi la femeia caldă.

Se chinui să stea în capul oaselor. Era foarte recunoscător că plămânii păreau să-i funcţioneze din nou şi era mai recunoscător să-şi vadă armăsarul în picioare, chiar dacă putea observa că îşi ocrotea piciorul stâng din faţă. La naiba! Se ridică în picioare, se apropie prudent şi se lăsă în genunchi în faţa animalului. Îşi trecu uşor mâna peste piciorul lui rănit.

— Nu pare rupt. Asta e bine, dar bănuiesc că o să şchiopătezi.

Se ridică în picioare, luă căpăstrul şi conduse încet calul înainte. Şchiopăta, într-adevăr. Dar măcar nu necheza de durere.

Edward se uită în jur, încercând să cartografieze mintal zona rurală din jur. Să calculeze distanţa. Când el şi Albert ajunseseră la virila majoratului, se întorseseră la Evermore şi primul lucru pe care-l făcuseră fusese să

călărească pe fiecare centimetru al proprietăţii care le aparţinea, să se prezinte arendaşilor şi să înţeleagă exact ce anume moştenise Albert. Edward nu simţise niciun dram de gelozie sau invidie la adresa fratelui său şi nici vreo dorinţă cât de mică de a poseda ceea ce îi fusese lăsat lui Albert. Fusese mulţumit să fie fratele mai mic, să primească o indemnizaţie şi să fie liber de orice obligaţii şi responsabilităţi. Nici chiar acum nu era moştenitorul titlului de conte decât ipotetic, până când năştea Julia şi aducea pe lume adevăratul moştenitor al fratelui său.

Cu toate astea, acum nu va mai putea fi complet liber de orice responsabilitate. Va trebui să se ocupe de creşterea copilului lui Alfred. Într-o zi îl va lua pe flăcău la o plimbare prin ţinut, îi va face cunoştinţă cu arendaşii şi îi va povesti despre tatăl său. Şi nu putea decât să spere că într-o zi va uita cât de firesc i se păruse să o strângă în braţe pe Julia.

Oftă frustrat şi îşi dădu seama că probabil se afla la jumătatea distanţei dintre conac şi căsuţa arendaşului, unde şi-ar fi putut lăsa calul şi lua altul. Nu era tocmai dornic să vină următoarele ore, dar ştia că nici nu avea ce să facă în privinţa asta.

— O să fie o plimbare lungă, bătrâne. Ar fi mai bine s-o luăm din loc.

De mai multe ori, când începeau să îi amorţească mâinile şi picioarele, se gândi să se oprească, să se aşeze jos şi să se odihnească, Dar se temea că, dacă se oprea chiar şi câteva minute, nu se va mai mişca de acolo niciodată. Şi nu se putea aşa ceva. Nu când Julia îl aştepta acasă. Sau, mai bine spus, nu când îşi aştepta soţul.

Şi-o închipui lucrând cu acuarelele sale, privind pe fereastră din când în când şi uitându-se spre dealuri, străduindu-se să îi zărească silueta elegantă în şa, călare pe armăsar, în timp ce cobora panta dealului. Edward o luase intenţionat într-o direcţie de unde putea fi zărit când se întorcea, dar asta nu avea să se mai întâmple acum, întunericul cobora cu rapiditatea unei cortine.

Dacă ar fi crescut aici – dacă ar fi cunoscut şi acel

pământ la fel de bine cum cunoştea fiecare deal şi vâlcea care înconjura Havishamul poate ar fi fost mai încrezător că mergea pe drumul corect. Dar lapoviţa şi zăpada ascundeau stelele. Iar busola pe care o purta mereu în buzunar era practic inutilă fără lumină şi se îndoia că, dacă ar fi aprins un chibrit, ar fi putut ţine flacăra aprinsă suficient în vântul acela, ca să desluşească săgeata busolei.

Totuşi, era extrem de hotărât ca într-un fel sau altul să-şi croiască drum înapoi spre Julia. Nu voia să îi dea vreun motiv să jelească un soţ pe care îl pierduse deja.

*

Julia nu făcuse aproape nimic în după-amiaza aceea, în afară de a sta la fereastră şi a se uita după soţul ei, care trebuia să se întoarcă. Nu ar fi trebuit să îl lase să plece. Ar fi rămas, dacă l-ar fi rugat. Era sigură de asta. Era mai preocupat de ea ca oricând, acordându-i mai multă atenţie ca niciodată. Nu îi lipsise vreodată grija şi atenţia soţului ei, desigur. Dar parcă acum îi era mai devotat – ceea ce nu crezuse că era posibil.

Atingerile sale veneau mai frecvent, iar interesul pe care-l manifesta pentru ea mai intens. Părea să-i pese de fiecare aspect al vieţii ei

Crezuse că îl iubea deja mai mult decât era omeneşte posibil. Şi totuşi, pricepea cu uimire că începea să-l iubească un pic mai mult cu fiecare zi care trecea.

Înainte să plece în expediţia din Africa, i se păruse că dragostea loc atinsese un punct maxim. Ca şi când nu mai aveau nimic în plus să-şi ofere unul altuia. Dar acum îşi dădu seama că se înşelase. Va exista mereu ceva mai mult. Ceva nou de descoperit sau de dezvăluit. Un motiv pentru ca sentimentele lor să se reaprindă cu o pasiune care părea să o depăşească cu mult pe cea dinainte.

Aşa că se străduia din răsputeri să nu se îngrijoreze că soarele dispăruse şi că soţul ei încă nu apăruse de peste dealuri. Până atunci nu mai observase niciodată cât de frumos şi de elegant arăta atunci când plecase călare. Şi îşi

închipuia că va arăta splendid când avea să se întoarcă, zâmbind de bucurie că o vedea. Dar deja se făcea prea întuneric ca să mai poată vedea ceva.

Sună din clopoţel ca să-l cheme pe majordom, după care-şi reluă poziţia la fereastră. Dacă expediţia lui din Africa nu s-ar fi încheiat cu o tragedie, poate că nu ar mai fi fost la fel de îngrijorată. Dar ar fi fost mult prea uşor să fie el cel pe care-l ataca gorila în loc de Edward. Viaţa era un lucru foarte fragil. Auzi uşa deschizându-se şi apoi paşii lui Rigdon.

— M-aţi chemat, milady? întrebă omul.

— Excelenţa Sa a plecat călare în dimineaţa asta. Şi încă nu s-a întors. Mă tem că poate a suferit vreun accident.

— Este un călăreţ excelent, milady. Fără îndoială, întârzie din cauza vremii. Sau poate că s-a adăpostit undeva peste noapte.

Nu ar fi făcut asta. Nu ar fi lăsat-o să-şi facă griji. Se întoarse de la fereastră.

— Adună servitorii de afară şi trimite-i să-l caute.

Chipul lui Rigdon fu traversat de o scurtă expresie de uimire, înainte să aibă timp să se controleze, dar reveni repede la purtarea sa sobră şi cuviincioasă.

— E o vreme oribilă afară, milady.

— Şi tocmai de aceea trebuie să se ducă să-l caute.

Deşi pe chipul lui Rigdon nu se clinti niciun muşchi, Julia era destul de sigură că, undeva în interiorul său, omul se agita, poate chiar mutându-şi greutatea de pe un picior de altul de nelinişte.

— Nu sunt sigur că Excelenţa Sa ar fi de acord cu o astfel de acţiune. Nu, sigur nu ar fi fost de acord. Să pună în pericol vieţile servitorilor. Nu, nu i-ar fi plăcut asta deloc.

— Atunci ar fi trebuit să se întoarcă mai repede. Trimite-i să-l caute.

— Cum doriţi, milady.

Majordomul plecă, şi Julia îşi întoarse atenţia spre fereastră. Era într-adevăr o vreme cumplită. Ştia că era egoistă că se gândea numai la propria fericire. Albert nu

avea să fie mulţumit de acţiunile ei – chiar dacă poate căzuse şi avea probleme. Dar nu putea îndura gândul că zăcea pe undeva…

O formă din depărtare, o siluetă stranie, îi atrase atenţia. Nu părea să fie nici om, nici cal, dar era destul de sigură că era un om… şi poate şi un cal.

— Rigdon! Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, părăsi încăperea în grabă şi aproape că se izbi de un lacheu. Găseşte-l pe Rigdon şi spune-i că se apropie cineva de pe deal. Ar putea fi Excelenţa Sa.

— Da, milady.

Omul o luă din loc imediat. Paşii lui mari se îndepărtară aproape imediat de ea, şi Julia se pomeni dintr-odată foarte recunoscătoare că avea un lacheu atât de înalt şi cu picioare aşa lungi. Se fâţâia prin hol, când uşa principală se deschise în cele din urmă şi îşi făcu apariţia o siluetă familiară.

— Albert! În clipa imediat următoare era deja în braţele lui, conştientă că tremura şi că pielea lui era rece ca gheaţa, când îşi lipi obrazul de tâmpla ei.

— Nu ar trebui să mă atingi, spuse el. Sunt mizerabil, însă o ţinea în braţe atât de strâns, încât nu era sigură că s-ar fi putut îndepărta de el, nici dacă ar fi vrut. Dar, desigur, nu voia.

— Am fost atât de îngrijorată!

— Îmi pare rău, iubito. Am ajutat un fermier, a cărui căruţă s-a împotmolit în noroi. Şi în drum spre casă a început să-mi şchiopăteze calul. A fost o zi plină de accidente.

— Mi-era teamă că te-ai rătăcit.

Îi ridică uşor bărbia cu mâna lui înmănuşată.

— Nu când te am pe tine să-mi fii steaua nordului.

Apoi gura lui o găsi pe a ei, ca şi când fuseseră despărţiţi ani întregi, mai degrabă decât câteva ore. Sau ca şi când ar fi urmat o despărţire pe care nu o puteau evita. Julia înţelegea foarte bine că era îngrijorat în legătură cu pericolele naşterii. Dar asta părea ceva mai mult. Ceva care se împletea cu urgenţa şi cu o dorinţă abia stăpânită Se

întrebă dacă nu cumva îşi făcuse şi el griji că nu va mai ajunge înapoi la ea… că poate din cauza furtunii nu va mai avea niciodată ocazia să o strângi în braţe şi să o sărute.

Se depărtă de ea, dar rămase cu privirea aţintită spre ochii ei.

— Încălzeşti mai bine decât orice foc.

Julia zâmbi.

— Păi, aşa sper şi eu. Rigdon, pregăteşte o baie pentru Excelenţa Sa.

— M-am ocupat deja, milady.

Albert încuviinţă din cap şi o eliberă din braţele sale.

— Atunci o să profit de asta.

— Vin cu tine să te ajut să…

— Nu e nevoie. Nu întârzii mult. Mi-e la fel de foame, pe cât mi-e de frig. Îşi puse mâna pe umărul ei şi adăugă: Vin şi eu la cina în curând.

— O să te aştept.

În fond, îl aştepta mereu.

Îl privi pornind în sus pe scări şi nu putea scăpa de senzaţia că l-ar fi putut pierde în seara aceea. Că tragedia părea încântată să viziteze această familie.

*

Edward intră în apa fierbinte, înfiorându-se de plăcere. Ar fi preferat de o mie de ori să se cufunde în Julia… şi tocmai de aceea se forţase să-i refuze oferta de a-l ajuta. Abia îşi mai putea ţine în frâu pasiunea.

Cu fiecare pas epuizant, îi vizualizase chipul şi zâmbetul şi îşi imaginase cum vocea ei blândă îl îndemna să înainteze. Apoi, când deschisese uşa şi o văzuse acolo, când văzuse uşurarea şi bucuria care îi însufleţea trăsăturile, tot ce simţea pentru ea – tot ce îşi petrecuse ani în şir negând şi îngropând sub remarci caustice şi reacţii încăpăţânate şi înecându-se în băutură – izbucnise în el ca un vulcan, revărsând cenuşă şi lavă. Şi la fel cum magma topită acoperea totul în calea ei, la fel şi el îşi dorise s-o învăluie cu fiinţa lui şi să o revendice. Să o aibă pentru el în

toată deplinătatea cuvântului.

Ştia că Julia nu l-ar fi refuzat, l-ar fi dat orice i-ar fi cerut. Vedea asta în ochii ei strălucitori ca două safire. Doar că ea ar fi crezut că îi oferea toate astea lui Albert. Bucuria pe care o simţise la întoarcerea lui nu era de fapt pentru el. Iar această constatare îl îngheţase mai tare decât vântul, zăpada şi gerul care se dezlănţuiau dincolo de zidurile casei. Doar că asta nu-i domolea şi dorinţa pe care o simţea pentru ea… şi tocmai asta era blestemata de problemă.

Auzi uşa deschizându-se încet.

— Încă nu sunt gata, Marlow.

— Atunci eşti foarte norocos că nu sunt el.

Se ridică în capul oaselor, făcând apa din jurul său să se învolbureze şi să dea pe afară. Se uită peste umăr şi o văzu pe Julia în pragul uşii, cu un pahar în mână.

Îi oferi un zâmbet angelic.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea un pic de whisky.

— Eşti un dar de la Dumnezeu. Întinse mâna, aşteptându-se ca să-i dea paharul şi apoi să plece.

În schimb, se apropie şi îngenunche lângă cadă, înainte de a-i înmâna paharul. El luă o înghiţitură zdravănă, delectându-se cu căldura pe care i-o împrăştia prin corp. Îi aruncă o privire piezişă şi zise:

— N-o să mai întârzii mult.

— Aş vrea să te spăl pe spate.

— Nu e nevoie.

Însă ea luă cârpa şi săpunul de pe un stativ din apropiere, le cufundă în apă şi începu să le frece.

— Vreau să o fac.

— Julia…

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Ştii că e mai bine să nu te contrazici cu mine, când sunt hotărâte să fac ceva.

Nu ştia nimic altceva, cu excepţia faptului că nu era deloc înţelept să o lase să-l atingă când, în drum spre casă, mintea lui alunecase pe făgaşul gândurilor lascive, ca să se poată mobiliza să continue. Mai luă o înghiţitură de whisky – mai mare decât prima. Se oţeli mintal şi îşi propti coatele

pe genunchii ridicaţi, permiţând spatelui său să se arcuiască uşor.

— Poţi să începi, nu mi-e frică!

Ecoul cristalin al râsului ei pluti în încăpere.

— De mult îmi doresc să fac asta, zise ea şi-şi aşeză mâinile de-o parte şi de alta a şirei spinării lui.

Unde naiba dispăruse afurisita aia de cârpă?

Şi atunci îi veni în minte alt gând. Nu făcuse niciodată asta pentru fratele său. Dădu pe gât şi restul de whisky şi strânse tare paharul cu degetele-i păcătoase, care nu îşi doreau nimic mai mult decât să se întindă spre spate, s-o aducă în faţa lui şi să o sărute. Trebuia să facă ceva ca să-şi distragă atenţia de la palmele ei, care alunecau suav în jos pe spatele lui, apoi în sus şi pe umeri. Doamne, Dumnezeule! Era absolut fantastic!

— *A* cui era căruţa care s-a împotmolit în nămol? întrebă ea.

Cum naiba ar fi trebuit să mai gândească, când degetele ei dansau pe pielea lui?

— A lui Beckett, cred. Da, a lui Beckett.

De ce suna vocea lui ca şi când era strangulat? Pentru că îi era al naibii *de* greu şi să tragă aer în piept.

— Te doare? îl întrebă ea.

— O, Doamne, nu!

— Să mă opresc?

„O, da! Da, te rog, opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu…”

— Nu, zise el şi închise ochii strâns. Sau doar dacă vrei tu asta…

— Nu vreau. E minunat, exact cum mi-am imaginat. Apa şi săpunul îmi fac mâinile să alunece grozav pe pielea ta.

Paharul pe care-l avea în mână era în pericol să se spargă din cauza presiunii pe care o exercita asupra lui. Era un risc… dar trebuia să întrebe:

— Dacă voiai să faci asta şi mai demult, de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că nu am crezut că ţi-ar plăcea îndrăzneala

mea. Dar în seara asta, când mi-a fost teamă că ţi s-a întâmplat ceva rău… că era posibil să te pierd… mi-am dat seama că am fost prostuţă.

Se răsuci uşor, până când putu să o vadă, şi zise:

— Julia, mie mi-au plăcut mereu femeile îndrăzneţe.

Ea se încruntă uşor.

— Credeam că mă vrei serioasă şi cuviincioasă. O contesă dincolo de orice reproş.

— Vreau să fii oricum eşti tu. Nu trebuie să te prefaci pentru mine.

Ironia cuvintelor nu-i scăpă, din moment ce el chiar se prefăcea cu ea. Şi ura că trebuia să facă asta. Ura că nu-i putea spune adevărul. Doar încă vreo câteva săptămâni. Se mai putea ţine de plan încă puţin. Însă nu exista niciun motiv ca ea să fie altceva decât era. Nu-i plăcea să creadă că poate fratele său o făcuse să-şi ţină pasiunile în frâu. Bănuia că nu o făcuse intenţionat, desigur… dar dintre toţi Drăcuşorii de la Havisham, Albert fusese cel mai onorabil şi evitase mereu pe cât posibil cenzurile societăţii, în timp ce ei, ceilalţi, le primiseră cu braţele deschise.

Julia se trase într-o parte până când o putu vedea mai clar. Începu apoi să-i maseze cu palmele cerculeţe mici pe umeri, care alunecau în jos pe braţele lui şi înapoi în sus. Ţinea privirea aţintită spre mişcările mâinilor ei, mai degrabă decât spre chipul lui.

— Mi-a fost dor de momentele astea de intimitate, murmură atât de încet, încât abia o auzi.

— Am fost de acord ca de dragul copilului să…

— Da, da, ştiu, îl întrerupse ea, întâlnindu-i privirea. Dar asta nu potoleşte şi dorinţa.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Ar fi trebuit să o roage să plece, să o anunţe că voia să se îmbrace. Dar în ochii şi în vocea ei se citea o dorinţă primordială, astfel încât nu-i putea trece cu vederea cuvintele, aşa cum nu o putea îndepărta nici pe ea.

— Da, aşa este…

Se simţea un adevăr mult prea real în vorbele lui.

Mâna ei alunecă uşor sub apă şi se strânse în jurul

mădularului său. Buzele ei se curbară imediat într-un zâmbet lent şi senzual, fără îndoială pentru că îl găsise tare şi pregătit. O prinse cu blândeţe de încheietură şi îi opri mâna.

— Julia…

— Te rog… Lasă-mă să fac asta pentru tine, şopti ea, cu glas răguşit şi cu atâta dorinţă, încât îşi simţi întregul trup încordându-se de pasiune nestăvilită.

— Nu prea am obiceiul de a primi fără a oferi înapoi.

Doamne, Dumnezeule! Cuvintele acelea îi ieşiseră pe gură firi să gândească. Dar cum ar mai fi putut gândi, când îl ispitea atât de mult? Nu putea decât să spere că nu se dăduse de gol şi că nu aves să-l demaşte ca fiind un mincinos.

— Fără îndoială e una dintre regulile tale nespuse… Dar regulile sunt făcute pentru a fi încălcate. Şi mi-ar face o imensă plăcere să o încalc pe aceasta.

— Plăcerea ar fi numai de partea mea, Julia.

Ea clătină din cap.

— Deloc. Îţi promit că o să-mi facă la fel de mare plăcere să te privesc. A trecut atât de mult timp. Permite-mi să-ţi ofer această mică eliberare. Te rog…

Îl va urî când va afla adevărul. Dar cum i-ar fi putut nega ceva ce, în mod evident, îşi dorea, fără să o lase cu inima îndoită în privinţa atracţiei pe care o simţea soţul ei faţă de ea, a dragostei lui? Când compara momentul acesta cu ceea ce ştia că se va întâmpla în viitor, nu mai conta nimic altceva decât clipa prezentă… să se asigure că era fericită şi sigură că sentimentele soţului ei nu se schimbaseră.

Relaxa uşor degetele, ridică mâna şi-i dezmierdă cu blândeţe obrazul, fără să-i pese că îi picura apă pe rochie. O trase mai aproape de el şi o sărută. Buzele ei se întredeschiseră într-un suspin şoptit, iar limba lui o mângâie pe a ei în ritmul atingerilor ei. Ridică apoi şi cealaltă mână şi îi cuprinse faţa, fără a se mai obosi să-şi ţină în frâu pasiunea. Se abandonă complet senzaţiilor delicioase pe care ea i le oferea cu atâta pricepere.

Avusese dreptate. Trecuse prea mult… mult prea mult timp. Şi-ar fi dorit să nu mai poarte rochia aceea afurisită… şi-ar fi dorit să-şi plimbe mâinile pe fiecare centimetru din trupul ei… dar le păstră acolo unde erau, ştiind că era imperativ necesar să-i minimalizeze regretele. Oh, dar era atât de dificil când suspina atât de suav şi când propriul lui corp îl trăda şi când era atât de pricepută…

Gura lui călători în jos pe gâtul ei şi-şi cuibări pofticios limba în scobitura claviculei sale.

— Oh, Jules… O, Doamne, Dumnezeule, Jules!

— Să mă opresc? Vocea ei părea să răsune de undeva de departe, dintr-o altă lume, sau poate chiar dintr-o altă dimensiune.

— Numai dacă vrei să mă omori…

Ea îi muşcă uşor bărbia, după care îi prinse între dinţi lobul urechii şi supse încet, înainte de a-şi lipi cu totul gura de urechea lui. Putea simţi căldura, umezeala ei…

— Îmi place la nebunie să-ţi simt mădularul pulsând în mâna mea, şopti ea cu glas răguşit.

Doamne! Abia îşi stăpâni reacţia. Aproape că explodă chiar atunci şi acolo, dar reuşi să se controleze, amintindu-şi că Albert nu auzea prea bine cu urechea aceea. Cu urechea dreaptă. Era surd de o ureche. Crezuse că nu îl putea auzi. Cum ar fi putut un bărbat să nu reacţioneze la aşa ceva? Ar fi un afurisit de sfânt!

Îi cuceri gura cu o foame primordială, tânjind să obţină cât de multă intimitate putea cu ea, fără să fie mistuit de vinovăţie. Ştia că asta tot va veni mai târziu. Dar pentru moment era pierdut în senzaţiile pe care i le trezea cu degetele ei abile, cu palmele păcătoase şi cu sugestiile obraznice. Cealaltă mână a ei se plimba pe carnea lui, ca şi când ar fi fost un explorator care descoperise un continent pierdut şi voia să cartografieze fiecare drum, fiecare vale şi fiecare deal.

Întreg trupul lui pulsa cu forţa orgasmului care i se acumula în corp. Eliberă un mârâit animalic şi gutural, cu gura lipită de a ei, înghiţindu-i cu lăcomie geamătul moale şi suspinul de triumf. Fu la un pas să o tragă cu el în cada

de aramă.

În schimb, răsuflă adânc şi-şi lipi fruntea de a ei.

— Fir-ai tu să fii!

Râsul ei încântat era cel mai dulce sunet pe care-l auzise vreodată. Julia se lăsă uşor pe spate, cuprinzându-i faţa în palme. Cum reuşea să pară atât de al naibii de inocentă şi de dulce, când rostea astfel de obrăznicii despre mădularul lui? Şi trebuia să se comporte ca şi când nu auzise nimic, când în realitate cuvintele ei i se impregnaseră în memorie şi răsunau iar şi iar, ca o rugăciune preferată.

— Ştiam că o să-mi facă la fel de multă plăcere, zise ea.

Chiar îi plăcuse! Se citea asta în strălucirea păcătoasă din ochii ei.

— Ar trebui să fii mai egoistă.

Ea zâmbi cu tandreţe şi clătină din cap.

— Te iubesc atât de mult.

Realitatea se răsfrânse atunci în jurul său cu o forţă răzbunătoare, care aproape îl îngenunche. El nu era bărbatul pe care-l iubea. Profitase de ea prin minciuni şi toate motivele pentru care făraşe asta se întorceau să-l batjocorească.

— Julia…

Ea se aplecă uşor şi-l sărută pasional. După aceea se ridică în picioare şi zise:

— O să întârziem la cină.

Părăsi încăperea, lăsându-l să se scufunde sub apă, ştiind că într-o zi îl va urî din tot sufletul pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Şi era un ticălos pentru că el nu părea să regrete.

Fusese intim cu nenumărate femei şi totuşi fiecare moment petrecut cu ele pălea pe lângă ceea ce tocmai trăise atunci. La naiba cu tot, dar cu Julia îşi dorea o uniune completă şi deplină. Un abandon complet şi deplin. Îşi dorea cu ea ceea ce nu putea avea niciodată.

Capitolul 9

— Ai de gând să păstrezi expresia aia îngâmfată toată noaptea? Stând lângă soţul ei, la masa mică din sufragerie, Julia nu părea să poată controla senzaţia imensă de satisfacţie pe care încă o simţea.

— Mă bucur că, după atâta timp, încă mai reuşesc să te surprind. Albert ridică paharul şi sorbi din vin.

— Da, chiar ai reuşit să faci asta.

— Mi-a plăcut la nebunie.

Ochii lui deveniră dintr-odată mult mai calzi.

— Suspectez că mie mi-a plăcut şi mai mult.

Se întinse şi-i acoperi mâna cu a ei.

— După ce-am pierdut trei sarcini, înţeleg de ce atâta precauţie şi a trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să ne asigurăm că nu îl pierdem şi pe acesta… dar mărturisesc că mi-a fost îngrozitor de dor le momentele noastre de intimitate.

Privirea lui zbură mai întâi spre un lacheu, după care se întoarse şi rămase aţintită asupra ei.

— Poate ar trebui să discutăm mai târziu despre asta.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Nu ştiu ce să zic… sunt într-o dispoziţie un pic obraznică.

El îşi strecură degetele printre ale ei, îi ridică mâna şi i-o sărută, fără ca privirea lui să se dezlipească de la ea.

— Îmi cam place când eşti obraznică. Şi deşi servitorii noştri sunt plătiţi să fie discreţi, cred că ar fi mai bine să nu le dăm motive de bârfă.

Nu exista nimic dezaprobator în vocea lui, însă cuvintele lui erau pline de înţelepciune. Chiar dacă vorbeau în şoaptă şi vântul şuiera puternic dincolo de ferestre, fără îndoială se cerea discreţie. Julia încuviinţă din cap, îşi eliberă degetele şi îşi întoarse atenţia spre puiul glazurat din farfuria ei.

— Nu mi-ai mai spus niciodată Jules.

— Pardon? întrebă el, încruntându-se uşor. Părea cu

adevărat uluit.

— În timpul… băii tale… mi-ai spus Jules.

— Nu pot fi tras la răspundere pentru nimic din ce aş fi putut spune în timpul… băii mele.

— Voiam să-ţi spun că mi-a plăcut…

— Baia mea?

Acum o tachina. Ochii îi străluceau ghiduşi, chiar dacă el fusese cel care ceruse discreţie, îi aruncă un zâmbet secret.

— Jules. Îmi place. Mi se pare mai puţin formal.

— Păi, a fost un moment mai puţin formal.

— Într-adevăr.

Conversaţia se mută apoi spre cum îşi petrecuse ea ziua şi se abţinu elegant de la a recunoaşte că nu făcuse aproape nimic altceva facă griji pentru el. Îi povesti despre ultima ei pictură în acuarelă: un iepure cu un baston. Albert nici nu râse, nici nu glumi pe seama ei. Ea chiar părea să considere absolut normal că atribuia creaturilor ei imaginare calităţi umane.

— E un tip destul de singuratic, zise ea.

Nu părea deloc surprins. Pur şi simplu încuviinţă din cap şi zise?

— Îl reprezintă pe Locke, deci.

O luară prin surprindere cuvintele lui, după care cugetă asupra importanţei afirmaţiei sale.

— Da, cred că el este. Nu m-am gândit niciodată în termenii aceştia.

— Toate creaturile reprezintă pe cineva.

Mai luă o îmbucătură din friptura de pui şi se forţă să mănânce şi boabele de mazăre, de dragul copilului.

— Serios?

El îi aruncă o privire cunoscătoare.

— Bursucul îl reprezintă pe Ashe. Hotărât. Încăpăţânat… Nevăstuica este Edward… care încearcă mereu să se sustragă de la îndatoririle lui şi să scape nepedepsit.

Julia dădu să protesteze, dar se opri imediat.

— Asta a fost prima pictură de genul acesta pe care

am făcut-o. Chiar după ce-ai plecat. Dacă mă gândesc bine, cred că am fost un pic supărată pe el că te-a luat de lângă mine. Poate ar trebui s-o rup…

— Prostii! Fratelui meu i-ar fi plăcut foarte mult să vadă cum l-ai portretizat.

— Acum mi se pare doar meschin.

— Creativitatea imită adesea viaţa. Sigur ţi-ar aprecia eforturile. Nu era deloc sigură că le-ar fi apreciat atât de mult pe cât sugera Albert.

— Şi care te reprezintă pe tine? îl provocă ea.

— Tu eşti vulpea, zise el. Inteligentă. Ridică dintr-o sprânceană şi adăugă: Şi frumoasă. Deşi ai cam greşit culoarea.

— Dar vulpile sunt roşcate.

— Nu toate. Odată am văzut o vulpe neagră prin mlaştinile de la Havisham. Sunt foarte rare… şi asta ţi se potriveşte şi mai bine, de vreme ce şi tu eşti o piatră rară.

Îşi simţi imediat obrajii invadaţi de o căldură plăcută. Trecuse foarte mult timp de când nu mai flirtase cu ea. Şi, la drept vorbind, îi cam plăcea să se simtă din nou ca o fetişcană, inocentă şi aşteptând cu sufletul la gură primul ei dans. Cum ar fi putut ştiind că primul său dans va fi cu el şi o va conduce în braţele lui pentru totdeauna?

— N-am auzit niciodată să existe vulpi negre.

— Atunci va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Îmi cam plăcea să pretind că am şi eu părul roşcat.

— Mie îmi place părul tău exact aşa cum este. Îţi scoate în evidenţă albastrul ochilor.

— Mi s-a părut mereu destul de banal.

— Nu e nimic banal la tine.

Ea îşi înclină uşor capul într-o parte şi miji ochii.

— Cumva mă curtezi, milord Greyling?

El se îmbufnă imediat.

— Un bărbat nu-şi curtează propria soţie.

— Atunci înseamnă că eviţi să-mi răspunzi la întrebare. Care dintre animale te reprezintă pe tine?

El inspiră adânc şi bătu uşor din degete pe cupa paharului de vin, aparent gânditor.

— Nu şoarecele. La început am crezut că acela e Edward… răvăşind prin gunoaie şi tot aşa… dar apoi am văzut nevăstuica cu ochii mici şi mijiţi.

— Nu ştii care te reprezintă pe tine, anunţă ea, destul de surprinsă că nu-şi dădea seama.

— Calul. Nobil. Puternic. Te poţi baza pe el. Nu e el tocmai amuzant, dar nu te va dezamăgi niciodată.

— Cu excepţia celui pe care l-ai călărit tu în seara asta.

El clătină din cap, destul de serios.

— Acolo a fost vina mea. Îl zoream prea tare, pentru că voiam să ajung mai repede acasă. Zăpada începuse să se aştearnă. Am avut noroc că n-a călcat în vreo groapă şi să-şi rupă gâtul.

— Probabil ar fi trebuit să te adăposteşti undeva peste noapte.

— Nu voiam să-ţi faci griji pentru mine.

Dădu pe gât ce mai rămăsese din vin, de parcă nu se simţea tocmai în largul său cu această mărturisire. Ciudat! Nu-i fusese niciodată greu să-şi exprime sentimentele. Dar, pe de altă parte, în ultimele săptămâni trecuse printr-o gamă foarte largă de emoţii.

De fiecare dată când credea că ştia exact la ce să se aştepte de la el, descoperea că, de fapt, nu ştia absolut nimic.

Îşi terminară cina şi se retraseră împreună în bibliotecă. În timp ce stătea relaxată într-un fotoliu în faţa şemineului, citind din cartea sa, Edward se întinse în fotoliul de vizavi, bătând cu degetul în paharul cu vin de Porto. Păruse surprinsă că reuşise să-şi dea seama pe cine reprezentau animalele din desenele ei. Ar fi preferat să fie veveriţa, adică amuzant şi plin de viaţă. Sau chiar şi iepure promiscuu. Pe de altă parte, nevăstuicile erau cunoscute pentru că furau lucruri, iar el îi furase într-adevăr un sărut… sau mai bine zis, îl furase de la soţul ei. Şi chiar şi acum fura aceste momente pe care le petrecea cu ea.

Ar fi mai bine să inventeze o scuză. Că trebuia să lucreze sau să se mai uite peste registre, sau să studieze

bilanţurile contabile, în schimb stătea aici şi se delecta cu curba delicată a gâtului ei, în timp ce stătea aplecată deasupra cărţii, bucurându-se în secret că pe chipul ei încă mai era întipărit zâmbetul acela afurisit de îngâmfat şi era şi normal să fie aşa. Nu ştia dacă mai reacţionase vreodată atât de visceral la atingerea vreunei femei. Şi-ar fi dorit să dea vina pentru intensitatea reacţiei sale pe abstinenţa prelungită de care avusese parte în ultima vreme. Dar suspecta că, dacă s-ar fi ridicat din fotoliul ei, ar fi venit la el şi şi-ar fi lipit mâna de obrazul lui, ar fi tras-o în poala sa şi i-ar fi revendicat gura cu o pasiune, care ar fi făcut majoritatea doamnelor să fugă din încăpere mâncând pământul. Doar că ea nu era o femeie care să fugă, ruşinată. Nu, ea i-ar fi răspuns la fel de pasional.

La fel cum făcuse şi în noaptea aceea în grădină. La fel cum făcea de fiecare dată când o săruta.

Pentru că la fel ca atunci, credea că era Albert.

Oare chiar semănau atât de mult în toate, încât nu-i putea distinge? La asta se rugase neîncetat pe corabie, pe toată durata călătoriei peste marea învolburată, care îl aducea înapoi în Anglia. „Te rog, Doamne, n-o lăsa să-şi dea seama că sunt eu! Ticălosul care ia ce nu-i aparţine. N-o lăsa să-şi dea seama că nu sunt soţul ei!”

Repetase mantra aceasta de mii de ori, în timp ce stătuse în cală, veghind coşciugul simplu din lemn şi ţinându-i companie fratelui său. Se aşteptase să îi fie greu să nu se dea gol şi să pretindă că era Albert.

Dar nu se aşteptase nicio clipă să fie iadul pe pământ.

Ea ridică uşor capul şi-i întâlni privirea, încruntată, ca şi când ai fi ghicit făgaşul gândurilor sale. O parte din el spera să o audă spunând. „Tocmai mi-am dat seama cine eşti”. Şi o parte din el începea să spere că nu-şi va da seama niciodată. Cum ar fi putut distruge o femeie atât de remarcabilă?

— Servitorii se întrebau dacă să înceapă să decoreze casa pentru Crăciun.

El studie o clipă vinul care-i mai rămăsese în pahar.

— Aproape că nu-mi vine să cred că a venit din nou

această perioadă a anului.

— Şi mie mi se pare că luna decembrie a venit pe nesimţite. Nu am ştiut ce să le spun, din moment ce suntem încă în doliu…

— Pune-i să mai învelească puţin casa.

Julia închise cartea.

— Nu am vrut să fiu insensibilă. Ştiu că probabil nu eşti într-o dispoziţie tocmai festivă.

— Am avut la dispoziţie două luni în care să-l jelesc, până să ajung aici. O să fiu vesel de Crăciun. Şi acum spune-mi… ce cadou ţi-ar plăcea?

Ea îşi ţuguie buzele, nemulţumită.

— Ştii bine ce-mi doresc.

La naiba! Oare discutaseră despre cadourile de Crăciun înainte de plecarea lui Albert? Şi cum naiba ar fi trebuit să deducă Edward ce anume îi ceruse fratelui său? Oare Albert îi cumpărase deja cadoul? Trebuia să verifice cu atenţie fiecare colţişor şi ascunziş din dormitorul principal şi din bibliotecă. Şi dacă nu găsea ce căuta…

O studie o clipă, stând acolo şi uitându-se la el, de parcă ar fi fost sigură că el ştia ce îşi dorea.

Oare ce naiba îşi dorea? Ce voiau de obicei femeile?

Bijuterii.

Un colier? Cercei? O brăţară?

Mai bine toate trei.

Rubine. Nu. Safire, care să se asorteze cu ochii ei. Nu. Onix. Nu. Perle negre, dar perle negre nu văzuse decât pe o insulă din Marea Sudului. Erau la fel de rare ca ea. Atât de blândă şi de binevoitoare, dar cu o mică latură năstruşnică şi obraznică, pe care i-ar fi plăcut la nebunie să o exploreze pe deplin. Dar asta era o explorare care-i era interzisă. În schimb, va trebui să se mulţumească să îi memoreze râsul, zâmbetul şi felul în care îi străluceau ochii de năzdrăvănie… cum se întunecau de pasiune şi cum se îndulceau, atunci când se mângâia pe burtă aşa cum făcea acum.

— Un copil sănătos, şopti el cu convingere. Nu bijuterii sau alte zorzoane. Asta îţi doreşti de Crăciun.

Zâmbetul ai ar fi putut supune până şi zbuciumul şi

şuieratul vântului geros. Ar fi putut oferi un adăpost departe de ploaie.

— Asta am căzut de acord să ne oferim unul altuia. Dar este posibil să fi calculat greşit, pentru că doctorul spune că s-ar putea să nu sosească decât abia la începutul anului viitor. Dar nu mai e mult. Şi sper că va moşteni părul tău.

— Eu sper că îl va moşteni pe al tău. Nu i se părea o dorinţă inechitabilă, din moment ce îl vedea pe Albert de fiecare dată când se în oglindă.

— Şi ochi căprui.

— Albaştri.

— Ai de gând să te contrazici cu mine în fiecare aspect?

— Ca să fiu complet sincer, Julia, nu-mi pasă câtuşi de puţin cum arată. Atâta timp cât e puternic şi sănătos. „Şi băiat”, adăugă în minte. Un fiu i-ar asigura Juliei poziţia în societate, ar face-o să nu depindă în niciun fel de bunătatea lui Edward.

— E o prostie să ne batem capul cu celelalte aspecte, zise ea. Dar e amuzant să speculăm. Ştii? Îl văd foarte clar în mintea mea. Probabil e ceea ce se cheamă intuiţie maternă.

— Cred că o să fii o mamă minunată.

— Cu siguranţă, mă voi strădui din răsputeri. Mi se pare o treabă destul de dificilă.

— N-am nicio îndoială că vei reuşi cu succes.

Ea îşi puse mâna în dreptul inimii.

— Nu ţi-ai mai exprimat niciodată atât de ferm încrederea în mine. Nu că aş mai fi avut nevoie de cuvinte, doar mi-ai arătat asta la fiecare pas… însă tot e plăcut s-o aud.

Edward îl iubea pe Albert, dar fratele său fusese mereu mai tăcut şi mai puţin guraliv. Îl durea să vadă că primea cu atâta bucurie cuvinte care altfel ar fi rămas nerostite… şi nu îşi putea da seama de ce. Acţiunile erau într-adevăr suficiente, dar ea merita şi acţiuni, şi cuvinte. Merita cu mult mai mult decât îi putea oferi el vreodată.

Decât va fi avut vreodată dreptul să îi ofere. Şi era foarte important să nu uite că faptul că se bucura de compania lui era doar ceva temporar. Îşi termină vinul şi se ridică în picioare.

— Cred că ar trebui să mergem la culcare. A fost o zi lunga şi sunt destul de obosit.

Julia se ridică greoi şi îşi aşează mâna pe braţul lui. Se străduia din răsputeri să nu-şi amintească ce făcuse mâna aceea mai devreme… cum dansaseră degetele ei pe trupul lui. Fusese o greşeală să cedeze în faţa rugăminţilor ei. Deşi la drept vorbind, nu prea putea să aibă remuşcări.

Traversară coridoarele şi urcară scările în tăcere. Când ajunseră la uşa ei, îi ridică mâna şi îi sărută blând degetele.

— Ne vedem în scurt timp.

— Dezbracă-mă!

Înlemni şi simţi cum i se încordează fiecare părticică din corp. Rămase încremenit o clipă, studiindu-i zâmbetul ispititor şi ochii plini de pasiune.

— Este târziu, adăugă ea. N-aş vrea s-o mai deranjez pe camerista mea.

— E plătită ca să fie deranjată.

Vocea lui suna răguşită şi aspră, şi nu mai semăna deloc cu a lui. Julia îşi lipi atunci palma de pieptul lui şi se întrebă dacă îi putea simţi inima bătându-i nebuneşte în piept. La drept vorbind, nu-şi dorea nimic mai mult decât să o dezbrace… dar ştia mult prea bine ci era o cale încărcată de primejdii.

— Aş prefera s-o faci tu.

— Nu sunt sigur că este un lucru înţelept. Abia mă mai ţin în frâu, Julia.

Ea coborî uşor mâna şi ridică bărbia. Un licăr provocator îi întuneca senzual ochii de culoarea safirelor.

— Eu cred că doar faci pe pudicul.

Pudic? El? Doar dezbrăcase de haine o mie de femei. Sau mă rog… cel puţin câteva zeci. Nu ştia de ce dintr-odată se simţea ruşinat de aventurile sale sexuale. De ce dintr-odată şi-ar fi dorit să fi fost mai cu discernământ… să

o merite mai mult. De parcă ar fi putut-o merita vreodată. Dar să fie al naibii dacă avea să se dea în lături de la o provocare... mai ales de la una pe care i-o lansa ea.

Putea să fie puternic. Chiar dacă însemna că trebuia să fie mai puternic decât trebuise vreodată. Îi putea rezista. Se putea asigura că nu se va întâmpla nimic care să pună în pericol copilul. Cu toate că blestema în minte jurământul pe care i-l făcuse lui Albert, trecu pe lângă ea, apăsă pe clanţă, deschise uşa tare, o prinse de mână şi o trase după el în dormitor.

*

Felul în care se trântise uşa în spatele lui, ar fi trebuit s-o facă pe Julia să se întrebe dacă nu îl împinsese prea departe. În schimb stătea în mijlocul camerei, cu spatele la el şi cu trupul fremătând de nerăbdare.

Simţi când trase uşor de şnururile rochiei şi apoi cum i se desprindea uşor materialul de corp, în timp ce-i desfăcea fără grabă legăturile. Îşi trecu un deget peste umerii şi spatele ei şi zăbovi câteva clipe pe şira spinării, înainte de a călători în jos pe o parte şi în sus pe cealaltă. Îşi lipi buzele de ceafa ei şi simţi cercul înfierbântat de umezeală format de gura lui întredeschisă. Simţea cum se topea cu totul pe dinăuntru. Îşi dorea ca umezeala aceea febrilă să îi acoperea fiecare părticică din corp.

Îi trase uşor rochia până la glezne şi ea păşi în afară.

— Restul te las pe tine, zise el.

Fu copleşită de dezamăgire. Se răsuci, dar îl văzu îndreptându-se deja spre garderobă ca să-i pună rochia pe umeraş. O aşeza în dulap când ea ar fi preferat de o mie de ori să o arunce pe podea, pentru că era prea nerăbdător să o dezbrace şi de restul hainelor. Fusese naivă să creadă că ar mai fi găsit-o atrăgătoare în starea în care era în clipa de faţă. Încetase de mult să mai poarte corsete sau altceva care să strângă corpul, aşa că nu mai avea nimic de dat jos cu excepţia cămăşuţei şi a lenjeriei intime. Camerista îi lăsase o cămaşă de noapte pregătită la picioarele patului.

Julia era incredibil de tentată să nu se îmbrace cu ea deloc. Să îl oblige să-i privească goliciunea şi să recunoască schimbările pe care le suferise corpul ei.

Faptul că ştia ce risc şi-ar fi asumat nu domolea deloc dorinţa pe care o simţea pentru el. Din contră, de când se întorsese părea să-l dorească mai mult ca niciodată. Era mult mai direct şi mai sincer în legătură cu sentimentele lui şi mai darnic cu laudele. Şi felul în care îl surprindea uneori privind-o – de parcă ar fi fost oricând pe punctul de a o seduce – o făcea să-l dorească şi mai intens.

Aşadar, nu corpul ei umflat era motivul care-l făcea să-i întoarcă spatele. Ci dorinţa pe care o simţea şi el pentru ea. Găsi o alinare în acest gând, aşa că-şi puse cămaşa de noapte şi abia apoi se întoarse spre el. Era încă la garderobă. Stătea acolo şi se uita, ca şi când ar fi încercat să îi înţeleagă rochiile.

— Ai putea să te dezbraci aici, îi spuse, ducându-se spre măsuţa de toaletă şi aşezându-se pe băncuţa capitonată. Se apucă apoi să-şi scoată agrafele de păr.

— Lasă-mă pe mine…

Îl privi în oglindă venind în spatele ei. Deja nu mai purta haina, lavaliera şi vesta, şi avea manşetele descheiate şi la fel şi doi nasturi de la cămaşă, lucru care-i dădea un aer destul de sălbatic. Îi luase mult mai puţin să se dezbrace pe sine, decât îi luase să o dezbrace pe ea. Lăsă mâinile în poală şi îi aminti:

— N-ai mai făcut asta niciodată.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în oglindă.

— M-am gândit de o mie de ori cum ar fi s-o fac.

Ea se încruntă uşor.

— Păi, şi de ce n-ai făcut-o?

— Nu ştiam dacă ţi-ar plăcea.

— Nu am ştiut că-ţi lipseşte încrederea.

— Poate că nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi.

Îşi strecură uşor degetele prin părul ei şi începu să-i scoată agrafele, una câte una, aşezându-le apoi cu grijă în vasul din porţelan de pe măsuţa de toaletă.

— E un pic ciudat că, după atâta timp, încă mai

descoperim lucruri noi unul despre celălalt, zise ea.

Părul i se revărsă atunci ca o cascadă în jurul umerilor şi el îşi îngropa mâinile printre şuviţele dese, masându-i scalpul cu delicateţe.

— Cred că nu ar fi suficientă nicio viaţă întreagă ca să te descopăr totul.

— Nu sunt cine ştie ce mister.

Un colţ al gurii lui se arcui într-un zâmbet strâmb.

— Ba eşti, pentru un om care vrea să cunoască totul.

— Eu nu am secrete.

Privirea lui era mult prea cunoscătoare şi avea expresia unui om care ar fi putut descoperi şi adâncuri ale fiinţei ei pe care nu era nici ea conştientă că le avea.

— Fiecare doamnă are cel puţin unul.

Julia înghiţi apăsat şi se strădui să nu se fâstâcească vizibil din cauza justeţei afirmaţiei sale, deşi îi zburdau prin minte amintiri ale acelei nopţi de demult din grădină cu Edward. Nu-şi permisese niciodată să studieze cu de-amănuntul acea amintire, temându-se de ce ar fi putut descoperi despre ea însăşi.

El se întinse pe lângă ea, luă peria de păr de pe măsuţă şi începu s-o pieptene.

— Trebuie să te pieptăn de o sută de ori, nu?

— În seara asta cred că o să mă mulţumesc şi cu douăzeci.

— Eu s-ar putea să nu mă mulţumesc cu mai puţin de două sute.

— Credeam că eşti obosit.

— Nu prea obosit ca să fac asta. E destul de liniştitor, de fapt.

Era atât de atent şi de grijuliul Ar fi putut adormi chiar aici şi acum, dacă nu ar fi fost atât de dornică să nu rateze nicio clipă din atenţia pe care i-o oferea. Cum putea să fie atât de lacomă de atingerile lui? De apropierea lui? Poate că din când în când era chiar bine să mai petreacă câteva luni despărţiţi.

— Te pricepi foarte bine. Când erai burlac, ai mai bucurat şi alte doamne cu talentul tău de a pieptăna?

— Cred că e un pic cam târziu să fii geloasă pe ele.

— Nu sunt geloasă. Ci doar curioasă.

— N-am mai făcut asta pentru nicio altă doamnă. Nu mi-am mai dorit niciodată s-o fac.

Exista o fermitate uimitoare în cuvintele lui. Nu se îndoia de el – nu se îndoise niciodată de el. Dar toate schimbările care aveau loc în corpul ei păreau să facă ravagii cu mintea şi cu gândurile ei. În unele zile plângea fără absolut niciun motiv. În unele nopţi se îndoia de capacitatea sa de a-i păstra interesul viu. Iar alteori era mai încrezătoare ca oricând. Deşi în clipa aceea tânjea să primească foarte multă afecţiune.

Îi plăcea să-i privească mâna alunecând pe părul ei şi să observe concentrarea de pe chipul lui – de parcă ar fi fost la fel de pierdut în senzaţia aceea cum era şi ea. Nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată atât de absorbit de o sarcină atât de simplă. Se întorsese la ea ca un bărbat care nu mai părea să ia nimic de bun. Şi aprecia foarte mult această nouă latură a lui.

Îi strânse părul şi i-l dădu peste un singur umăr, după care se aplecă uşor şi o sărută pe partea liberă a gâtului, chiar în spatele urechii.

Părea că începuse să-i placă şi gâtul ei.

— Nu-l mai împleti, îi şopti apoi pe o voce răguşită, care-i trimise fiori prin tot corpul. Lăsă peria pe măsuţa şi se duse în zona fotoliilor, se aşeză şi începu să-şi scoată o cizmă.

Masculinitatea acelui gest o luă complet prin surprindere. Şi la fel şi constatarea că până atunci nu-l mai văzuse niciodată pe soţul ei îmbrăcându-se sau dezbrăcându-se. Întotdeauna venise la ea deja pregătit pentru a da piept cu ziua sau pentru a se bucura de noapte, îşi făcea mereu toaleta în dormitorul personal, ajutat de valet.

Se ridică de pe băncuţă şi se îndreptă spre pat, neputându-se abţine să nu arunce câteva ocheade în direcţia lui. Tocmai aşeza a doua cizmă lângă prima. Ajunse la scăriţa pe care o folosea ca să se urce în pat. Acum îşi

dădea jos şi ciorapii.

Se cocoţă pe saltea. El se ridică în picioare, întinse mâinile spre spate, prinse tivul cămăşii şi începu s-o tragă peste cap. Puţin câte puţin, pielea lui apărea la iveală. Oare exista pe lume ceva mai senzual decât dezvelirea trunchiului unui bărbat – chiar şi a unuia cu care era extrem de familiarizată? I se uscă gura.

Se acoperi cu păturile, ca şi când acele cârpe ar fi putut-o proteja de ceea ce simţea. Dar ele nu puteau ajunge acolo unde rătăcea mintea ei, nu fără a-l pune în pericol pe copil. Era destul de sigură de asta. Mai avea câteva săptămâni până să nască, apoi câteva săptămâni până se va vindeca de tot şi abia apoi se va putea delecta cu trupul lui splendid. Se va aşeza sub el, va depărta larg coapsele şi îl va primi acasă aşa cum se cuvenea.

Se dezbrăcă de pantaloni, după care îi aruncă neglijent pe teancul de haine de pe divan.

„Nu te opri aici!” îl îndemna mintea ei şi abia se putu abţine să nu-şi exprime dorinţa cu voce tare. Ce părere şi ar fi făcut de o rugăminte atât de îndrăzneaţă? Probabil ar fi fost îngrozit de unele dintre locurile indecente spre care zbura imaginaţia ei. O contesă cuviincioasă nu-şi dorea o aventură amoroasă în grădină, care trecea cu mult de un sărut. O contesă cuviincioasă nu se holba la fundul ferm al unui bărbat, când se apleca să aţâţe focul în şemineu, dorindu-şi să fi fost suficient de aproape încât să-l poată apuca de fese. Nu se gândea să-şi strecoare mâinile pe sub hainele lui, să-i cuprindă în palme mădularul fierbinte, să-l împingă pe spate şi să-şi coboare gura spre…

Se apropia de ea. Temându-se că i se puteau citi pe faţa acele gânduri lascive, se întoarse pe o parte, oferindu-i privelişte spatelui ei. I se învârteau prin minte atâtea fantezii senzuale şi ştia că obiecţiile sale din cadă fuseseră cel puţin slabe. Poate că va fi deschis să accepte să fie mai aventuroasă după ce se năştea copilul.

Întunericul se instală în cameră, când stinse flacăra lămpii. Patul scârţâi şi se lăsă în jos, după care îi simţi pieptul lipindu-se de spatele ei. Îi dădu părul într-o parte şi

buzele lui îşi croiră încă o dată drum pe ceafa ei, aproape de umăr. Una dintre mâinile lui o mângâia pe partea laterală a corpului şi pe şold. Mai întâi în sus, apoi în jos. Dezmierdând-o cu adevărat minunat, încât îi luă ceva timp să îşi dea seama că mângâierile lui ajungeau de fiecare dată un pic mai jos

Un pic deasupra genunchiului. Apoi pe genunchi. Un pic mai jos. Pe gambă. Acolo unde era tivul cămăşii ei de noapte.

Şi de data aceasta, când mâna lui urcă din nou, se afla pe sub material. Aluneca peste genunchi şi pe coapsă.

— Ce faci?

— Şşşt! şopti el şi respiraţia lui îi gâdilă urechea. Ţi-am spus că nu primesc niciodată fără să ofer înapoi.

— Dar copilul…

— O să fiu blând. Foarte blând, *Jules.* Mâna lui se strânse apoi coapsa ei. Vreau doar să-ţi ofer. Uşor… pe îndelete… Degetele lui îi despărţeau uşor faldurile. Până când gemu de plăcere.

Să geamă? Deja îi venea să ţipe de plăcere! Trecuse mult prea mult timp de când nu mai fusese atinsă cu atâta tandreţe… atât de intim. Şi faptul că-i simţea mădularul lipit de fese şi pulsând de dorinţă, servea doar să intensifice şi mai mult senzaţiile care i se revărsau prin corp, în timp ce degetele lui o hipnotizau cu magia pe care-o ţeseau cu iscusinţă. Îi cuprinse apoi lobul urechii între dinţi şi se simţi inundată de un val de căldură lichidă.

Reuşise cumva să-i coboare cămaşa de noapte doar suficient cât gura lui fierbinte să poată călători pe umărul ei gol. Strângea şi relaxa degetele de la picioare. Simţea furnicături prin degetele de la mâini. Fusese mereu tandru cu ea, respectuos… dar era ceva diferit în seara aceasta. O dorinţă aproape animalică îi clocotea prin vene şi aproape că i se răsfrângea prin toţi porii, ajungând până la marginea conştiinţei sale.

Ca un val de fum care apărea şi dispărea. Şi nu îşi putea da seama cu exactitate despre ce era vorba. Nu când aproape toată atenţia ei era concentrată asupra propriului

corp, asupra mâinii dintre coapsele ei şi asupra gurii lui, care o săruta pe umăr. Era aproape ca şi când ar fi ţesut o plasă de plăcere între acele două puncte de contact. Numai că senzaţiile se răspândeau mai departe de atât, acaparându-i întreaga fiinţă. Atât de profund şi de puternic. Până când o mistuiau şi o copleşeau cu totul. Arcui spatele şi ţipă odată cu eliberarea aceea de mult reprimată.

Degetele lui încremeniră şi o lipi şi mai tare de el. Aproape că părea să se încolăcească în jurul ei.

Şi apoi veniră lacrimi în hohote şi suspine lungi, pe care nu le putea controla.

Se ridică într-un cot, studiind-o.

— Julia?

Îşi lipi o clipă degetele tremurânde de buze, clătină uşor din cap şi zise cu glas răguşit:

— Îmi pare rău. Doar că… doar că n-am mai fost atât de apropiaţi de secole.

Nu de când doctorul confirmase era însărcinată. Se temuse îngrozitor de tare să n-o rănească. Îşi ţinuse în frâu propriile pasiuni. Şi ea încercase să facă la fel cu ale ei… dar tot plutiseră undeva, imediat sub suprafaţă, chinuind-o permanent cu dorinţă şi nevoie dureroasă.

— E în regulă, Jules, îi şopti el, alinând-o, în timp ce o răsucea uşor până când faţa ei ajunse cuibărită la pieptul său. Apoi o strânse în braţe, în timp ce o mângâia uşor pe spate. E în regulă.

— Am ajuns atât de greoaie… mi-era teamă că nu mă mai doreşti.

— Te-am dorit mereu.

Sinceritatea din vocea lui făcu să-i scape încă un hohot de plâns odios.

— Mă comport prosteşte. Senzaţia asta bruscă de singurătate chinuitoare… Nici nu ştiu de unde a apărut.

El o sărută pe creştet.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că…

Ea clipi printre lacrimi şi izbucni:

— Te rog să nu mă mai părăseşti!

— Nu te voi părăsi, promise el şi o strânse şi mai tare

în braţe. Niciodată.

Îşi frecă obrajii ca să-şi şteargă lacrimile şi îi scăpă o tiradă strangulată de cuvinte, încărcate de recunoştinţă şi teamă:

— În ultima vreme mi-e foarte greu să-mi controlez lacrimile.

— M-am speriat că te-am rănit.

Julia lăsă capul pe spate şi îi studie chipul între umbre.

— A fost minunat! Atât de intens! M-a luat complet pe nepregătite. Îşi îngropă faţa din nou la pieptul lui. Dar a fost o senzaţie absolut incredibilă. Înghiţi apăsat şi făcu cerculeţe mici cu degetul în jurul sfârcului lui. La fel de frumos a fost şi pentru tine mai devreme?

El chicoti scurt.

— Aproape m-a omorât.

Râse şi ea încet.

— M-am simţit de parcă aş fi murit şi apoi am fost mai vie ca niciodată.

— Judecând după reacţiile noastre, probabil ar trebui să ne abţinem de la a ne produce plăcere.

Ea încuviinţă din cap şi se cuibări şi mai strâns în braţele lui. Avea dreptate, desigur. Dar era extrem de recunoscătoare pentru seara asta. Pentru că îi va da puterea să treacă mai uşor peste următoarele săptămâni, până când vor putea face dragoste din nou.

Capitolul 10

„Te rog să nu mă mai părăseşti!

Nu te voi părăsi. Niciodată”.

Ce naiba îl apucase să-i facă o asemenea promisiune? Gândul acesta îl ţinuse treaz aproape toată noaptea, în timp ce stătuse în pat, cu Julia cuibărită în siguranţă la pieptul lui. Doar că mintea lui alergase necontenit cu toate ramificaţiile acelei promisiuni. Făcuse un jurământ pe care nu avea cum să-l onoreze.

Şi acum stătea la fereastră, privind furtuna care continua să biciuiască zăpada pe pământ, imitând aproape la perfecţie zbuciumul său interior. Se deşteptase mai devreme şi se îmbrăcase cu pantalonii şi cu cămaşa, dar era reticent să se ducă în dormitorul său până când nu o vedea trezită. Felul în care se cutremurase de plăcere în braţele lui fusese cel mai mulţumitor moment pe care-l trăise vreodată. Era atât de uşor să-i stârnească pasiunea. Iar felul în care îi răspundea era absolut încântător.

Şi-ar fi dorit să-i simtă acei muşchi interiori strângându-se şi pulsând în jurul lui, în timp ce era îngropat adânc în ea. Încă ceva ce nu se putea întâmpla niciodată.

— Te gândeşti să ieşi? îl întrebă ea, cu o voce răguşită de somn, care-i făcu mădularul să răspundă numaidecât.

La naiba, dar îşi dorea foarte mult să se întoarcă în pat, lângă ea. În schimb îşi mută privirea într-acolo... spre ea. Părul i se revărsata jurul umerilor ca o cascadă ciufulită.

— Nu. Nu se vede aproape nimic. O să lucrez de acasă azi.

Julia se ridică în şezut, cu spatele lipit de perne şi îi zâmbi. Şi la clipa aceea resimţi chinuitor de mult motivul pentru care îi promisese că n-o s-o mai părăsească niciodată. Adora felul în care i se arcuiau colţurile gurii şi în care i se încălzeau ochii de plăcere. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să poată onora fiecare promisiune pe care i-o făcuse de când se întorsese.

Abia îşi dădu seama că se îndrepta spre pat, până când nu ajunse aproape de ea şi se aşeză pe marginea saltelei. Mirosea a somn şi foarte slab a sex... era un parfum seducător şi ameţitor. Îi îndepărtă şuviţele întunecate de pe faţă.

— Ar trebui să-ţi pieptăn părul din nou.

— Mi-ar plăcea să te las... dar s-ar putea să ducă la alte lucruri.

O sărută scurt pe frunte şi apoi pe buze.

— Fără îndoială, ai dreptate.

— Trebuie să fim cuminţi.

— Păcat!

Ea chicoti atunci şi se pomeni imediat fascinat de ecoul bucuriei unei tinere femei. Nu-şi amintea să o mai fi auzit vreodată scoţând un sunet atât de ştrengăresc.

— Nu ştiu de ce m-am îndoit vreodată. Faptul că sunt însărcinată face ravagii cu emoţiile mele.

— Să nu ai îndoieli. Îi cuibări faţa în palmă şi o sărută cât putu de tandru, ţinându-şi la respect propriile dorinţe. Degetele ei începură imediat să se joace prin părul lui. Se simţea absolut tentat să se lase pierdut în ea. În schimb, se îndepărtă şi se ridică. Cred că ar trebui să merg să mă ocup de treburile zilei. Ne vedem la cină.

Ea îi aruncă o privire lascivă şi provocatoare.

— Sau mai devreme.

Oare de ce doamnelor li se servea micul dejun la pat?

Edward cugetase asupra acestui fapt şi în timp ce servise micul dejun în salonul mai mic şi aruncase o privire asupra unui articol din ziarul pe care i-l adusese Rigdon. Ziarul era vechi de câteva zile şi sosise cu o zi înainte, împreună cu alte câteva. Iar acum stătea la biroul său din bibliotecă, privind pe fereastră dansul elegant al zăpezii şi se îndoia că astăzi vor fi fost făcute livrări de orice fel.

Reuşise în sfârşit să înţeleagă şi să controleze terenul, locatarii şi potenţialul venit. Cel puţin pentru această anume moşie. La primăvară va trebui să meargă să le viziteze şi pe celelalte două care se aflau temporar în grija sa, până când moştenitorul de drept ajungea la vârsta majoratului. Se întrebă dacă poate ar trebui să o invite şi pe Julia să-l însoţească, ca să vadă cu ochii ei ce va moşteni fiul său. Deşi mai mult ca sigurii arătase deja fratele său. În plus, era foarte posibil ca la primăvară încă să mai fie furioasă pe el.

Se lăsă pe spate în scaun, bătând cu degetele în biroul de mahon. Ştia că toate momentele plăcute pe care le mai avea cu ea, se vor încheia în curând. Aşa că de ce naiba stătea aici, revizuind registre contabile şi făcând calcule şi străduindu-se să găsească o modalitate de a face moşia mai profitabilă? Va avea suficient timp să facă asta, când îşi va petrece de unul singur zilele şi nopţile. I se

părea destul de ciudat că nu se imagina umplându-şi nopţile cu femei şi băutură.

Îl stricase faptul că stătea atât de mult timp în compania ei. Pe altă parte, cugeta că era de fapt firesc ca viitorul său apropiat să ai plin de suferinţă. Dar încă nu venise timpul să iasă din rolul fratelui său. Da, toate astea al naibii de sigur mai puteau aştepta. Pentru moment, trebuia să adune cât mai multe amintiri cu putinţă.

Şi ştia exact de unde să înceapă. Ştia exact unde să o găsească.

Doar că Julia nu se afla în camera în care picta. Nu că o putea învinui că nu se adăpostea acolo, când abia dacă se mai putea distinge peisajul de dincolo de ferestre. Când avea să se domolească odată vremea aceasta afurisită?

Pe de altă parte, era o vreme perfectă pentru a sta în faţa unui foc călduros, cu puţin coniac. Poate că ar fi putut-o ruga să citească cu voce tare din *Doamna Bovary.* Zâmbi când şi-o imagină descoperind cartea aceea în camera lui…

Dar zâmbetul îi dispăru imediat. Cu siguranţă nu era acolo chiar anim, căutând ceva incitant de citit. Încă nu se uitase prin cufărul său şi nici prin lucrurile lui Albert. Nu era deloc o sarcină pe care să o aştepte cu nerăbdare. Îşi tot spunea în fiecare zi că se putea ocupa de asta şi mâine. Doar că trecuseră deja atât de multe zile de „mâine… şi el tot nu se ocupase de corvoada aceea.

Dar nu, Julia nu s-ar fi dus acolo. Conacul era atât de mare… putea fi în oricare din cele o sută de camere.

Ieşi pe coridor. Şi până la urmă de ce ar fi avut nevoie de o casă atât de mare? Din câte ştia el, regalitatea nu mai venise în vizită de pe vremea lui Elizabeth. Nu aşa spusese Marsden într-o seară? Că unul dintre conţii de dinainte fusese unul dintre preferaţii ei? Dar ce mai conta acum? Adevărul era că nu avea nicio importanţă. Tot ce conta era să o găsească pe Julia.

— Hei, tu, de-acolo! îi strigă unei lacheu în trecere, care se opri imediat în poziţie de drepţi în faţa lui. Ştii unde aş putea s-o găsesc pe Lady Greyling?

— Nu, milord. Nu am văzut-o deloc astăzi.

Oare se putea să fie încă în pat? Nu că ar fi putut-o învinovăţi, când vremea era cu adevărat îngrozitoare. Dar dacă i s-ar fi alăturat acolo... nu, asta ar fi putut duce spre alte lucruri. Pentru că niciunul dintre ei nu părea suficient de puternic să reziste tentaţiei, când venea vorba de a primi plăcere. Flutură din mână vag spre lacheu.

— Continuă-ţi treburile!

Şi făcu şi el acelaşi lucru, cercetând cameră după cameră şi găsind-o pe fiecare pustie în absenţa ei. Nici măcar parfumul ei nu mai persista în aer. Fără îndoială, nu era pe drumul cel bun.

Ajunse în foaier şi porni în sus pe scări spre acea aripă a conacului unde se aflau dormitoarele familiei. Bătu încet la uşa ei. Dar nu veni niciun răspuns. Deschise uşa. Camera era goală.

Ieşi înapoi pe coridor. Porni cu paşi repezi spre dormitorul din capătul holului, care îi era alocat lui de câte ori venea în vizită. Uşa era deschisă. Nu era un semn bun. Le ordonase servitorilor să nu intre acolo. Şi îi spusese acelaşi lucru şi Juliei.

Intră, dar încremeni imediat, când o văzu stând pe podea, lângă un cufăr deschis, cu capul aplecat şi ţinând în poală un jurnal legat în piele.

— Am spus că o să mă ocup de lucrurile lui, mârâi el şi regretă imediat duritatea tonului folosit.

Ea ridică privirea.

— Prin ale lui Edward, da. Dar acesta e cufărul tău. Ridică jurnalul şi spuse: Toate însemnările tale de jurnal încep cu „Iubita mea dragă”. Mi-ai scris în fiecare zi cât ai fost plecat. De ce nu mi-ai spus?

„Pentru că nici măcar n-aveam habar că există blestemăţia aia”.

— Îl păstram să ţi-l dau de Crăciun.

Era un mincinos. Doamne! Îi veni să-şi muşte limba, când văzu expresia descurajată de pe chipul ei.

— Oh! Ţi-am stricat surpriza.

— N-are importanţă. Se duse lângă ea şi se lăsă pe vine, cu coatele proptite pe coapse. Nu ar trebui să umbli

prin astea. O să mă ocup eu la un moment dat.

— Ştiu. Dar ai fost aşa de ocupat în ultima vreme, că n-ai apucat să te uiţi nici prin lucrurile tale. M-am gândit că aş putea să te ajut. Îşi aşează mâna pe încheietura lui şi zise: Am o stare foarte ciudată. Am senzaţia că trebuie să fac ceva… dar nu ştiu sigur ce. Ştii că chiar mi-am făcut singură patul în dimineaţa asta? Biata cameristă nici n-a ştiut ce să creadă. Am făcut curăţenie şi-n odaia copilului, deşi nu era deloc mizerie. Voiam doar să fac ceva un pic mai productiv. Dar n-am reuşit decât să te supăr.

— Nu sunt supărat. Doar că nu vreau să te oboseşti. Presupun că ne putem uita împreună prin lucruri, zise apoi, deşi şi-ar fi dorit foarte mult s-o facă singur. Nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi putut găsi în cufărul fratelui său. Nimic care să dezvăluie adevărul, desigur… dar fără îndoială multe lucruri care l-ar fi făcut să retrăiască toate amintirile. Era mai bine să se ocupe singur de asta.

Dar ea clătină din cap şi-şi lipi mâna de şale, arcuindu-i-se uşor.

— Mi-a cam pierit interesul. M-a durut spatele toată dimineaţa. Probabil am dormit prost.

— Ar trebui să fii în pat, atunci.

— Nu am chef să stau întinsă. Poate ar trebui să mă plimb puţin.

— Ştii că e furtună afară, nu?

Ea zâmbi.

— Pot să mă plimb şi prin casă. Sunt o groază de coridoare, care sigur ar fi suficiente.

Edward se întinse în spatele ei, îşi lipi mâinile de zona lombară a spatelui ei şi o masă uşor.

Ea gemu încet.

— Oh, ce bine se simte!

— Hai să mergem în dormitor la tine! Poţi să stai pe o parte şi o să-ţi fac un pic de masaj la spate.

— Credeam că ai treburi de rezolvat.

— Niciuna din treburile mele nu-i mai importantă decât confortul tău.

— Bine, m-ai convins, zise ea, ronţăindu-şi uşor buza

de jos. Pot să păstrez jurnalul?

Ce putea fi rău în asta? În mod evident, Albert oricum intenţionase să ajungă la ea, din moment ce însuma o serie de scrisori pe care i le adresase.

— Desigur. Şi acum, hai, sus cu tine!

Îi oferi un sprijin de care să se poată susţine şi o ajută să se ridice cât mai uşor cu putinţă. Julia făcu un pas, ţipă scurt, se aplecă şi-şi lipi palma peste burtă.

— Oh, Doamne!

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, cuprinzând-o de umeri şi străduindu-se din răsputeri să nu se alarmeze că putea fi ceva îngrozitor de rău.

— Tocmai m-a trecut o durere. Se uită apoi la el, cu ochii plini de groază. Îmi… Mi se scurge ceva ud pe interiorul coapselor. O, Doamne…

El o ridică imediat în braţe.

— E în regulă. O să fie bine.

— E prea devreme. Vocea ei era încărcată de panică şi tremurând din cauza lacrimilor care îi năpădiseră ochii.

— S-ar putea să nu fie ce credem noi. Spera cu toată fiinţa lui să nu fie aşa. Se năpusti spre uşă cu paşi mari. Ieşi pe coridor şi intră furtunos în dormitorul ei. O aşeză pe pat cât de uşor putu şi zise:

— O să arunc o privire, da?

Ea încuviinţă din cap, dar se citea spaima din ochii ei şi asta îi frângea inima. Nu trebui să-i ridice fusta prea mult, ca să vadă umezeala amestecată cu firicele de sânge de pe coapsele ei. Înainte să apuce să spună ceva, Julia se prinse strâns cu pumnii de aşternuturi şi închise ochii.

Se simţea neajutorat şi neputincios. Nu prea avea ce să facă, altceva decât s-o privească luptându-se singură cu durerea aceea.

Când deschise din nou ochii erau plini de lacrimi, gâfâia şi se chinuia să respire.

— Vine! Vine copilul! Dar e prea devreme! E mult prea devreme!

Aruncă apoi capul pe spate pe perne şi izbucni în plâns de-adevăratelea. Lacrimile i se prelingeau pe obraji

ca un şuvoi.

— Uită-te la mine, Julia! Uită-te la mine!

Ea răsuci tare capul dintr-o parte în alta şi închise din nou ochii strâns.

— Mi-e frică! Mi-e aşa de frică!

Şi el era absolut îngrozit, dar nu putea permite ca ea să vadă asta. Nu putea permite să i se citească pe chip nici măcar o picătură de panică. Pentru că asta nu ar fi făcut altceva decât să-i întărească frica şi să o facă să intre în panică.

— Julia! Îi cuprinse chipul în palme. Uită-te la mine! Uită-te în ochii mei!

Şi în cele din urmă ea se supuse, şi în clipa aceea fu mai sigur decât fusese vreodată în viaţa lui de orice.

— N-o să pierzi copilul acesta. N-o să te pierd. Nu voi permite aşa ceva.

— Nu poţi controla destinul.

— Destinul mi-e dator aici. Nu voi permite să se întâmple nimic, care să mă facă să vă pierd pe oricare din voi.

Julia clipi frenetic, încercând să îndepărteze lacrimile care-i înţepau ochii, după aceea încuviinţă din cap şi strânse buzele într-o linie fermă, care semnala că era la fel de hotărâtă ca şi el.

— Da. Bine. Dar încă nu e vremea.

— Aparent mititelul nostru nu e de aceeaşi părere. Aşa că hai să avem un pic de încredere... Relaxează-te! Fii tare! Fii curajoasă! Trebuie să aducem un copil pe lume!

Capitolul 11

Cum ar fi putut să nu-l creadă când părea atât de sigur? O cuprinse imediat o stare de linişte, în timp ce îl privea sunând din clopoţei ca să o cheme pe camerista ei.

— Crezi că e din cauza a ce am făcut aseară? întrebă ea.

El se întoarse spre ea. I se citea în ochi convingerea când răspunse

— Absolut sigur nu.

— De unde ştii?

— Păi, dacă era, atunci ar fi trebuit să se întâmple astă-noapte.

Îşi dorea să îl creadă, pentru că măcar aşa putea scăpa de sentimentul de vinovăţie.

— Vine cu o lună mai devreme.

El se aşeză pe marginea patului şi o luă de mână.

— Poate că nu-i chiar aşa. Cum ar putea un doctor prezice cu exactitate data naşterii, când nu ştie absolut sigur momentul conceperii?

— Mda, cred că aici ai dreptate.

— Ai încredere-n mine, Jules! Nu o să pierzi copilul acesta!

Julia încuviinţă din cap, dorindu-şi să-l creadă cu fiecare fibră a fiinţei sale.

— Bine, ai dreptate. Urmă o altă contracţie şi îl strânse tare de mână. Ar fi putut jura că auzise un os frângându-se, dar de vreme ce el nu ţipă, ci doar o prinse de umăr încurajator, se gândi că probabil se înşelase.

Durerea se diminuă apoi şi inspiră adânc. Uşa se deschise şi intră Torrie.

— Trimite pe cineva în sat să-l aducă pe doctor, îi porunci Albert.

— Pe vremea asta?

— Da, pe vremea asta. Şi găseşte o servitoare care să ştie ceva despre naşteri. Şi apoi treci înapoi aici ca s-o ajuţi pe milady să se schimbe

Torrie îşi lipi mâna peste gură de şoc.

— O, Doamne, Dumnezeule! Cumva…

— Da! Acum du-te şi ocupă te de ce ţi-am zis!

Torrie se năpusti din camera şi paşii ei răsunau grăbit pe scări.

— Îmi place la nebunie când eşti aşa dur, zise Julia.

El se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Bine… atunci mai târziu vom discuta despre nişte

modalităţi mai puţin dramatice de a mă încuraja să fiu mai dur. Dar pentru moment, hai să te schimbăm în cămaşă de noapte, da?

Până când se întoarse Torrie, reuşise deja să-i descheie toate şnururile rochiei. Se dădu deoparte şi o lăsă apoi pe cameristă să o ajute să-şi pună cămaşa de noapte. Se duse la şemineu şi aţâţă flăcările.

Doamna Bedell, menajera-şefă, intră chiar când Julia se băga înapoi sub aşternuturi.

— Au trecut ceva ani de când am ajutat-o pe mama să nască ultimu' copil, da eram suficient de mare pe atunci să ţin minte. Se întoarse spre Albert: Dumneavoastră mergeţi acum, milord. O să avem noi grijă de Lady Greyling şi de cel mic.

— În nici un caz, zise el şi îşi împinse un scaun mai aproape de marginea patului, după care se aşeză şi o luă de mână pe Julia.

— Dar nu e cuviincios să fiţi de faţă, milord.

— E cuviincios ca un soţ să-şi lase soţia grea, dar nu să fie prezent când se naşte copilul? Astea-s prostii! Se întinse apoi şi-i dădu o şuviţă de păr din ochi. Dacă nu cumva vrei tu să plec…

Nu fusese lângă ea când pierduse celelalte trei sarcini. Şi nu ştia exact la ce să se aştepte nici acum… habar nu avea la ce ar fi putut asista… dar avea nevoie de hotărârea şi de siguranţa lui.

— Nu, vreau să rămâi. Tu eşti puterea mea.

Albert îi sărută mâna încurajator.

— Vom trece cu bine de asta.

Puţin mai târziu, îşi dădu seama că lui îi fusese foarte uşor să rostească acele cuvinte, când nu era el cel chinuit de durerile facerii. Dar Dumnezeu să-l binecuvânteze că nici măcar nu tresări şi nu se clinti din loc, indiferent cât de tare l-ar fi strâns de mână. Ci continua să-i şoptească vorbe încurajatoare şi de alinare, în timp ce îi ştergea fruntea cu o cârpă udă şi rece. Şi îi spunea poveşti… despre copilăria lui… despre călătoriile sale. O făcea să râdă, când credea că ar fi fost imposibil, şi o făcea să creadă că până la

sfârşitul zilei va strânge în braţe un copil sănătos, care plângea.

Începuse să se întunece afară.

— Unde-i doctorul? întrebă ea.

— Fără îndoială, întârzie din cauza furtunii, îi răspunse. Dar nu trebuie să-l aşteptţi.

Julia râse încet.

— De parcă aş putea…

Îi dădu părul de pe faţă şi zise admirativ:

— Eşti foarte curajoasă!

— Doar pentru că eşti tu aici. Nu vreau să fiu o persoană îngrozitoare… dar mă bucur enorm de mult că nu ai murit tu în Africa. Nu ştiu cum aş putea să trec prin asta fără tine.

— Nu eşti o persoană îngrozitoare. Şi n-ai putea fi o persoană îngrozitoare nici dacă ai încerca. Am ştiut că eşti specială de când te-am văzut prima dată.

— M-am îndrăgostit de tine aproape din prima clipă.

— *Aproape* din prima clipă? Păi ce-a fost cu întârzierea?

— Au fost doar câteva minute. De când ni s-a făcut cunoştinţă şi până la primul nostru dans. Erai atât de serios… m-am gândit: „Sigur nu ar fi deloc amuzant”. Şi apoi mi-ai zâmbit şi am fost pierdută.

— Aşadar, te-ai lăsat cucerită de ceva atât de simplu ca un zâmbet?

— Ai un zâmbet absolut minunat. Sper ca fiul tău să-ţi moştenească zâmbetul.

— Eu sper să aibă tăria ta de caracter.

Avu încă o contracţie dureroasă. Dar el era încă acolo, ţinând-o de mână. Se simţea din ce în ce mai obosită şi mai slăbită.

— Albert, dacă mor…

— Nu o să mori, insistă el.

— Dar dacă se întâmplă… trebuie să-mi promiţi că nu o să-l abandonezi pe copilul nostru, aşa cum Marsden i-a abandonat pe ai lui. Să nu învinovăţeşti acest copil de moartea mea!

— Julia…

— Promite-mi…

— Îţi promit că acest copil nu va şti niciodată cum e să nu fii iubit.

Ea încuviinţă din cap, ştiind că încă nu se putea abandona nevoii de a se odihni. Nu până când nu venea pe lume fiul lor. Nu până când nu-i oferea lui Albert moştenitorul pe care şi-l dorea.

— Cred că mai are un pic, milady, zise doamna Bedell încurajator, îi văd deja creştetul. Are părul negru.

Julia îi zâmbi soţului ei.

— Are părul negru…

El îi şterse cu blândeţe fruntea cu cârpa umedă.

— O să arate exact ca tine!

Ea clătină din cap, epuizată.

— Nu. O să arate exact ca tine. Doar că va avea părul negru. Te mulţumeşte asta?

— Mă mulţumeşte enorm orice copil adus pe lume de tine.

— Cred că veţi vrea să împingeţi data viitoare când încep contracţiile, milady, zise doamna Bedell.

— Da… bine…

Îi atrase atenţia sunetul de paşi care răsunau tare pe coridor şi apoi, brusc, doctorul Warren se năpusti în cameră.

— Mii de scuze de întârziere, anunţă el. E o vreme oribilă. Hai să vedem ce-avem noi aici!

Servitoarele se dădură mai în spate. Julia era incredibil de recunoscătoare că Albert rămăsese unde era, servind drept santinela ei. Doctorul Warren începu să-i ridice poalele cămăşii de noapte.

— Ar trebui să plecaţi acum, milord.

Albert oftă adânc, deja extrem de iritat.

— Am discutat deja o dată asta cu servitoarele. Nu plec.

— Ar fi mai bine ca unele lucruri dintre un soţ şi o soţie să rămână un mister.

— Şi ar fi mai bine ca un om pe care-l pot face afiş cu

un singur pumn să se concentreze asupra soţiei şi copilului meu.

— Da, desigur, bălmăji omul, nesigur. Milady, va trebui să împingeţi…

Nu mai avea nevoie să-i spună asta. Corpul ei deja făcea o treabă minunată. Doamna Bedell şi Albert o ridicară de umeri ca să aibă mai multă forţă şi un unghi mai bun, în timp ce durerile contracţiilor îi spintecau trupul. Nu se putea reţine să nu ţipe… dar măcar nu urla cât o ţineau plămânii – chiar dacă şi-ar fi dorit din tot sufletul s-o facă.

— Aşa, fata mea curajoasă! Bravo, fata mea curajoasă! îi şoptea Albert la ureche, încă ţinând-o de mână.

— Aproape a venit, anunţă doctorul Warren. Următoarea contracţie ar trebui să-i împingă şi umerii şi gata.

Julia încordă tare maxilarul, mârâi şi scrâşni din dinţi un pic mai tare, îl strânse de mână pe soţul ei şi împinse cu toată forţa sa.

— Aşa, aşa, o încuraja doctorul Warren. Uite-o!

Julia se prăbuşi pe spate, pe perne, gâfâind şi întrebă cu sufletul la gură:

— Ea?

— Da, aveţi o fiică.

O fiică? Dar ar fi trebuit să dea naştere unui fiu. Moştenitorul contelui de Greyling. Şi totuşi, în mod ciudat nu simţea nicio dezamăgire. Nici cel mai mic regret. Se uită la Albert şi i se strânse inima. Era sigură că nu văzuse niciodată mai multă iubire în ochii lui.

— Băieţelul nostru e o fetiţa.

— Aşa se pare.

— Poţi s-o vezi?

— În clipa asta nu pot şi te văd decât pe tine. Eşti superbă, Jules

Nu îşi dădea seama cum ar fi putut fi aşa.

— De ce nu plânge? ceru să ştie Albert, ca şi când el ar fi fost cel care controla şi viaţa, şi moartea. Ar trebui să plângă…

Apoi izbucniră ţipetele şi plânsetele, iar Julia se gândi că nu mai auzise niciodată în viaţa sa un sunet mai frumos decât acela. Începu şi râdă şi să plângă de fericire, de recunoştinţă... şi de iubire. Creatura aceea micuţă şi plăpândă care ieşise din trupul ei îşi făcea ferm ştiută prezenţa.

— Vreau s-o văd!

— Iat-o, zise doamna Bedell şi aşeză copilul înfăşat în braţele lui Albert.

El se aplecă uşor ca ea să-şi poată vedea fiica... pe copila lor, care ţipa cât o ţineau plămânii. Îi întâlni privirea lui Albert şi îi zise:

Îmi pare rău că nu ţi-am oferit moştenitorul pe care-l voiai.

Un văl de lacrimi strălucitoare îi învălui ochii în clipa în care atinse pumnul mic al copilului. Fiica lor descleştă pumnul şi îl apucă de deget.

— Îţi promit, Julia, că soţul tău nu ar putea fi mai fericit. Arată exact ca tine. Ce tată ar găsi o problemă în asta?

*

O fetiţă. Soţia fratelui născuse o fetiţă. Nu un fiu. Nu un moştenitor. Ceea ce însemna că titlul îi revenea lui Edward. Rolul pe care îl jucase timp de săptămâni bune acum nu mai era deloc un rol, ci adevărul gol-goluţ. Realitatea lui. El era şi va rămâne contele de Greyling.

Luă o sticlă de whisky şi, fără să îşi mai bată capul să-şi ia şi o haină, pălărie sau fular, ieşi pe uşile de la terasa bibliotecii şi păşi afară în zăpadă, în vânt şi în lapoviţă. În gerul năprasnic. Dar abia dacă observa gheaţa rece care-i biciuia pielea sau fulgii de nea care i se adunau pe gene.

Era conte. Nu era ceea ce-şi dorise. Nu-şi dorise niciodată aşa ceva.

Şi totuşi, cum şi-ar fi putut dispreţui nou-descoperita poziţie, când ghemotocul acela delicat şi firav de viaţă nouă îşi înfăşurase mâna în jurul degetului său? Cu părul ei negru

ca abanosul, cu obrăjorii ei grăsuni şi cu faţa încreţită de plâns… cum putea o creatură atât de mică şi atât de inocentă să-i cucerească inima cu atâta uşurinţă?

Mărşăluind orbeşte prin pătura de omăt, luă un gât de whisky şi salută căldura care i se răspândi prin piept. Dar chiar şi aşa… era o căldură care pălea în comparaţie cu ceea ce simţise când o ţinuse în braţe pe fiica fratelui său. Pe fiica Juliei.

Nu îşi mai bătuse capul nici să ia cu el un felinar, dar, din fericire, luna strălucea pe cerul întunecat şi, în ciuda faptului că era aproape miezul nopţii, zăpada reflecta lumina. Putea la fel de bine să fie şi zi, la cât de bine vedea drumul. Vântul năprasnic îl izbea cu putere, parcă împingându-l înapoi, dar îi ţinea piept cu stoicism. Nimic nu îl putea împiedica să ajungă la destinaţie. Julia şi copila dormeau. Aveau nevoie de odihnă. Iar el avea nevoie disperată să fie în altă parte.

Apăru apoi mausoleul în raza lui vizuală, precum un sceptru ameninţător în noapte. Deschise cu greu uşa masivă şi intră. Şi fu imediat recunoscător pentru tăcerea vântului, când uşa mare şi grea se închise la loc în urma sa. Un felinar, care ardea veşnic, îi lumina calea în timp ce se apropia de noul cavou mortuar. Se lipi cu spatele de marmura rece a mormântului şi se lăsă până la podea.

— E superbă, Albert… amândouă sunt! Şi fiica, şi soţia ta! Ridică apoi sticla într-un toast neconvenţional. Felicitări pentru amândouă, frate! Luă o înghiţitură mare de whisky şi se lovi cu capul de marmură. Doamne, Albert! Mi-aş dori să fi fost aici s-o vezi. A fost un pic speriată la început, dar atât de curajoasă şi puternică atunci când a contat. Acum înţeleg de ce ai iubit-o atât de mult.

Se răsfăţă cu încă o înghiţitură din lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Voi doi aţi creat o minune. Noi ne-am hotărât amândoi să-i spunem Alberta… în onoarea ta. Închise ochii strâns. „Noi”… „amândoi”… asta suna ca şi când chiar ar fi fost împreună, iar Julia îi aparţinea. Dar nu era aşa. Nu putea fi niciodată aşa. Legile engleze s-ar fi asigurat de

asta. Fiica ta are cel mai negru păr, cei mai albaştri ochi şi cei mai grăsuni obraji. Seamănă foarte mult cu mama ei, dar să ştii că te văd şi pe tine în ea.

Şi asta însemna că se putea vedea şi pe sine în ea. Oare de ce treaba asta îi cauza o durere în piept? De ce îl făcea să-şi dorească să fi fost el cel care plantase sămânţa vieţii? Îi va fi ca un tată micuţei… chiar dacă acel privilegiu îi aparţinea de drept fratelui său.

— Dacă erai aici, îţi creştea inima, de-ţi zburau nasturii de la vestă. Sunt absolut sigur de asta. Şi ai fi închinat şi tu un toast pentru sănătatea şi fericirea lor.

În timp ce el, unul, ar fi făcut exact ceea ce făcea şi acum. S-ar fi străduit să bea până nu mai ştia de el, ca să poată uita că nu erau ale lui. Că toate emoţiile care i se învolburau în piept – mândria, afecţiunea, bucuria – trebuiau temperate de faptul că era frate prin alianţă matrimonială şi unchi. Nu soţul. Şi nici tatăl.

Dar la naiba cu tot, dacă nu se simţise şi una, şi alta, când Julia îl strânsese de mână, pentru că durerile facerii deveniseră prea puternice… când menajera îi pusese copilul în braţe… când i-o arătase Juliei şi apoi o aşezase pe micuţă la sânul mamei ei. Erau lucruri pe care nu credea că le va trăi vreodată.

Lucruri care-l emoţionaseră incredibil de mult. Care îşi puseseră amprenta în adâncul sufletului său.

Îşi îndeplinise promisiunea. Îşi onorase jurământul. Se asigurase că Julia aducea pe lume copilul cu bine. Nu mai exista niciun motiv să continue cu secretele.

Dar existau o mie de motive ca să se îmbete criţă.

— Noroc, frate!

Şi dădu pe gât conţinutul sticlei, până când nu mai rămase nimic. Până când putea uita de ce era aici. Până când reuşi ea să se convingă să nu-i spună adevărul Juliei, până când nu se refăcea complet după chinurile facerii.

Se trezi înfrigurat, înţepenit, cu dureri în tot corpul şi cu o migrenă îngrozitoare. Dar măcar reuşise să ajungă înapoi în bibliotecă înainte de a leşina. Altfel era posibil chiar să i se fi alăturat fratelui său – la propriu. Deşi cel mai

probabil Albert era în rai, în timp ce el fără îndoială s-ar fi îndreptat în direcţie opusă. Îşi dori atunci să fi ajuns măcar pe canapea, în loc să se prăbuşească pe podea. Se ridică în picioare cu greu şi ocări aprig, când capul său protestă la adresa mişcării.

Era greu de crezut că mai demult fusese ritualul său matinal să-şi înceapă ziua simţindu-se absolut îngrozitor şi cu stomacul ca o pungă şi cu totul în jurul său învârtindu-se. Fusese un mare idiot! Deşi la drept vorbind, la vremea aceea i se păruse absolut firesc… din moment ce nu văzuse alternativă.

Nu fusese răspunsul nici atunci şi nu era răspunsul nici acum – mai cu seamă că în prezent el nu mai era singurul care avea de suferit. Trebuia să facă bine să ţină minte asta.

Nu intenţionase să o abandoneze complet pe Julia, chiar dacă suspecta că probabil avea să doarmă o săptămână întreagă ca să se refacă după chinul prin care trecuse. Fiica ei, pe de altă parte, era puţin probabil să doarmă la fel de mult. Nu că ar fi ştiut ceva despre obiceiurile de somn ale bebeluşilor. Până atunci reuşise să-i evite cu succes.

Dar de ieri era unchi şi trebuia să înceapă să se gândească serios la cum să facă să fie unul bun.

Şi mai era şi conte, pe deasupra. Oficial şi fără echivoc.

Toată munca pe care o depusese pentru a avea grijă de moşiile fratelui său dintr-odată devenea evident că o făcuse pentru el însuşi. Toate responsabilităţile aferente titlului erau acum povara lui – inclusiv cea de a produce un moştenitor. La naiba cu tot şi cu toate! Căsătoria nu se numărase niciodată printre planurile lui de viitor. Şi iată că acum nu va mai avea de ales.

Dar acesta era un lucru la care trebuia să se gândească într-o altă zi – sau poate într-un alt deceniu. Pentru că în prezent încă trebuia să mai aibă grijă de Julia. Să se asigure că se recupera cu bine. Nu era un lucru rar întâlnit ca femeile să se îmbolnăvească la scurt timp după

ce năşteau… aşa că decizia lui de noaptea trecută de a nu-i spune încă adevărul era pentru sănătatea ei. Şi fusese cea corectă. Avea un copil de care trebuia să aibă grijă.

Dar trebuia să ia totul pas cu pas. Mai întâi o baie şi micul dejun.

După ce le îndeplini pe amândouă, parcă îşi mai veni în fire şi se simţi mult mai apt să dea piept zilei. Să dea piept cu Julia. Când intră în dormitorul ei, o găsi stând în capul oaselor în pat, cu micuţa Alberta cuibărită în braţe. Erau perfecţiunea întruchipată… atât mama, cât şi fiica. Torrie se ridică din scaunul de lângă pat, făcu o reverenţă scurtă şi părăsi încăperea, discret.

— Arăţi îngrozitor, zise Julia, încruntându-se. Eşti bine?

Poate că nu-şi venise întru totul în fire. Vinovăţia îl măcina pe dinăuntru pentru că o făcea să-şi facă griji inutile.

— Am luat o sticlă de whisky şi m-am dus la mausoleu ca să sărbătoresc naşterea Albertei împreună cu fratele meu. Plănuiam mereu să bem împreună în cinstea acestei ocazii fericite. Cred că m-a luat un pic valul. Se aplecă uşor şi o sărută pe buze. Îmi pare rău dacă ţi-ai făcut griji din cauza mea.

— Mie îmi pare rău că nu a fost şi el aici să sărbătoriţi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să fie greu pentru tine să…

— Nu-ţi bate capul cu asta. Ai deja destule griji. Se aşeză pe marginea patului. Ce face fiica ta în dimineaţa aceasta?

— Este şi fiica ta…

La naiba! Se pare că nu i se ridicase complet valul de ceaţă de pe creier.

— Fiica noastră. Într-un fel mi-e greu să cred că noi chiar o avem aici…

— Ai vrea s-o ţii în braţe?

Răspunsul corect era „nu”… pentru că, dacă s-ar fi îndrăgostit şi mai mult de ea, iar Julia nu va mai fi dispusă să o mai împartă cu el, după ce afla adevărul… ei bine,

existau şanse mari să i se frângă inima de-a binelea. Dar în clipa aceea pretindea că era tatăl ei – nu unchiul ei. Şi ce tată ar fi refuzat să-şi ia în braţe copila? De fapt, la drept vorbind… şi ce unchi sănătos la cap ar fi refuzat asta? În plus, era disperat s-o strângă în braţe din nou.

— Mi-ar plăcea, da.

Alberta nu făcu altceva decât să gângurească uşor când Julia o mută în braţele lui. Îşi îndreptă spatele şi începu s-o legene uşor.

— Bună dimineaţa, Lady Allie.

— Allie?

— Alberta mi se pare un pic prea sever pentru o creatură aşa de micuţă ca ea, nu crezi?

Julia zâmbi cu căldură.

— Ba da, cred că ai dreptate. Eşti sigur că nu eşti dezamăgit că nu e băiat?

— Îţi jur cu mâna pe inimă că nu sunt deloc dezamăgit.

— Eram aşa de sigură… Dar bănuiesc că nu ai niciodată de unde să ştii sigur. Data viitoare.

El înghiţi apăsat.

— Data viitoare, da.

Dacă Julia va mai avea parte de o „dată viitoare”, în cazul că s-ar fi recăsătorit. Îi va oferi unui alt lord norocos un moştenitor. Dar nu voia să se gândească la faptul că Allie s-ar fi dus să locuiască pe altă moşie şi ar fi crescut în umbra altei reşedinţe. Nu. Aici era locul ei.

Aceasta era casa tatălui ei.

Şi el, şi Albert ar fi trebuit să crească tot aici. Doar să soarta le refuzase acest privilegiu. Toate acele amintiri. Şi nu voia să i se răpească şi lui Allie şansa de a copilări pe aceste meleaguri. Şi ştia că nici Albert nu şi-ar fi dorit asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Julia. Chipul tău e întunecat ca un nor de furtună.

El clătină din cap şi îndepărtă din minte acele gânduri chinuitoare.

— Îmi pare rău. Mă gândeam doar cât de important este să aibă ocazia să crească aici… şi cum ni s-a refuzat

şansa asta mie şi fratelui meu.

— Probabil acum totul îţi lasă un gust dulce-amărui… faptul că îţi trezeşte amintiri din copilărie… că Edward nu e aici…

— Îţi jur că este mai mult dulce, decât amărui. Şi n-am apucat să te întreb cum te simţi tu.

— Încă mai am dureri, dar sunt fericită. Doctorul Warren mi-a poruncit să stau la pat două luni… dar m-am ridicat deja un pic ca să-mi fac toaleta şi mă simt foarte bine.

— Ar trebui să-l asculţi pe doctor.

— Nu cred că e bine să stau aşa mult în pat. N-o să fiu nechibzuită… dar chiar nu văd nimic rău în a sta pe scaun. Şi vreau să-mi recapăt puterile suficient cât să pot coborî de Crăciun. Acesta o să fie primul nostru Crăciun ca o familie. Vreau ca totul să fie perfect.

Un Crăciun perfect. Acesta ar trebui să fie cadoul lui pentru ea.

Un Crăciun perfect. Şi apoi îi va spune adevărul.

Capitolul 12

Stând în salon şi privind cum servitorii terminau de aranjat pomul, Juliei abia dacă îi venea să creadă că era deja Ajunul Crăciunului… că trei săptămâni trecuseră atât de repede. Allie dormea într-un pătuţ din apropiere, decorat cu fundiţe de catifea roşii şi verzi. Era o minune absolută! Dar încă atât de micuţă… Şi de curând doctorul Warren hotărâse că trebuia să fie hrănită cu lapte praf, mai degrabă decât cu lapte matern.

— Simt că parcă o dezamăgesc cumva, îi spuse ea lui Albert.

— O dezamăgeşti numai dacă nu asculţi sfaturile doctorului, o asigură el.

Nu se aşteptase ca soţul ei să fie atât de grijuliu şi să petreacă atât de mult timp ţinând-o în braţe pe fiica sa.

Fiind deja iarnă, nu prea mai era deloc nevoie ca el să meargă pe moşie să verifice ce făceau arendaşii săi. Dar chiar şi aşa, nu se aşteptase ca el să-şi petreacă majoritatea zilelor amuzând o pe ea Jucau cărţi şi uneori chiar îi citea. Se mai îmbufna uneori când insista să se plimbe prin casă.

— Cred cei doctorul tău a avut motive întemeiate când te-a încurajat să stai în pat.

Cu toate acestea, o însoţea mereu, îi oferea braţul său pentru sprijin şi nu insista niciodată asupra nemulţumirilor sale. Plimbările lor erau momentele ei preferate ale zilei uneori rămâneau tăcuţi. Alteori depănau amintiri despre tinereţe şi discutau despre planurile lor de viitor pentru Allie… despre tot ce aveau să-i arate şi tot ce aveau să o înveţe. Călcând pe urmele tatălui ei, va călători şi ea prin toată lumea. Da, în mod sigur fiica lor va avea parte de o educaţie unică şi foarte deosebită.

Julia crezuse mereu că îl iubea pe Albert atât cât era omeneşte posibil. Aşa că i se părea ciudat să descopere că îl iubea tot mai profund cu fiecare zi care trecea.

Acum Albert stătea lângă şemineul, decorat cu crengi veşnic verzi. Ţinea cotul proptit de marmura şi sorbea whisky, privind spre toată agitaţia din jurul bradului. Era incredibil de atrăgător şi masculin şi fiecare centimetru din el părea să-i activeze dorinţele uşuratice. Din când în când se mai uita spre ea, îi zâmbea şi apoi privirea lui se muta spre leagănul micuţei, şi atunci ochii lui căpătau o moliciune cu totul nouă. Erau o familie. Vor avea multe astfel de momente. O viaţă întreagă de astfel de momente.

— Vă place, milady? o întrebă doamna Bedell, în timp ce toţi servitorii care o ajutaseră la decorarea bradului stăteau în poziţie de drepţi, cu expresii pline de speranţă întipărite pe chip.

— Da, mulţumesc. Este absolut minunat.

Menajera-şefă zâmbi mulţumită, după care îi trimise pe servitori la treburile lor. Albert veni şi se aşeză pe fotoliul de lângă ea.

— Mă mir că nu te-ai dus să-i ajuţi.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc că am pus într-adevăr câteva globuleţe, cât te-ai dus să-ţi iei whisky.

El izbucni în râs.

— Eşti o femeie tare încăpăţânată!

— Nu am de gând să mai pierd şi alt alt timp stând în pat.

El se răsuci în scaun, ca să o poată vedea mai bine.

— Julia…

— Sunt bine, Albert.

Se întinse atunci şi o luă de mână, cu o expresie foarte serioasă întipărită pe chip.

— Nu vreau să păţeşti ceva.

— Mă simt cel mai bine când sunt în picioare şi mă plimb. Acum că nu mai alăptez, corpul meu nu mai are nevoie de la fel de mulţi odihnă.

— Bine… bănuiesc că nu e niciun pericol real în asta. Ce-i drept când eram în Africa, am văzut o femeie născând şi apoi întorcându-se imediat la jupuit piei de animale.

— Şi nu ai crezut că merita să-mi menţionezi asta mai devreme?

— Ei haide… doar nu puteam să-ţi dau motive întemeiate să te contrazici cu mine, nu?

Ea îl plesni pe braţ, jucăuş, fericită să-i vadă din nou ochii strălucind de amuzament.

— Ar trebui să fiu supărată pe tine.

— Nu în Ajunul Crăciunului.

— Nu, nu în Ajunul Crăciunului.

Se aplecă apoi spre ea şi zise:

— Şi ia spune-mi… ce cadou mi-ai luat?

Ea strâmbă din nas imediat.

— Nu îţi spun. Dar ar trebui să sosească din clipă în clipă.

El se încruntă atunci.

— Ai pus să mi se aducă ceva astăzi?

— E un fel de-a spune.

El ţuguie buzele, uşor surprins.

— Ce este?

— Răbdare, dragul meu soţ. Răbdare! Plănuiesc asta

de ceva timp. Aşa că n-am de gând să stric surpriza spunându-ţi despre ce e vorba. Îl luă apoi de mână şi se lăsă pe spate în fotoliu.

Albert îşi termină whisky-ul, lăsă deoparte paharul şi rămase privind bradul.

— E atât de linişte, zise el, solemn.

— Ştiu că ţi-e dor de el.

— Mai mult decât pot exprima în cuvinte. Ar fi fost într-adevăr un Crăciun foarte dificil, dacă nu era Allie.

— Atunci mă bucur că a venit mai devreme, chiar dacă este cam micuţă.

— A începu deja să crească. O simt din ce în ce mi grea în braţe. Parcă şi văd… Crăciunul viitor o să fie suficient de mare să se caţere în brad!

Julia auzi uşa de la intrare deschizându-se, apoi mai multe voci în intrândul principal şi se strădui să nu îşi schimbe expresia facială, ca nu cumva să trădeze ceva.

— Cine crezi c-o fi? întrebă Albert, ridicându-se în picioare. Crezi că sunt colindători?

Julia se ridică şi ea.

— Poate. Cred că ar trebui să mergem să vedem.

El îi oferi braţul. Dar nu apucară să facă mai mult de doi paşi, că intrară în salon ducele şi ducesa de Ashebury şi vicontele Locksley.

— Crăciun fericit! ziseră cu toţii, la unison.

— Ce naiba căutaţi voi aici? întrebă Albert, uluit.

— Am fost invitaţi, anunţă Ashebury zâmbind…

Vădit confuz, Albert se uită spre Julia. Ea îi zâmbi imediat.

— Cadoul tău a sosit în sfârşit. Crăciun fericit, iubitule!

— Este cel mai frumos cadou pe care îl puteam primi!

După aceea o strânse în braţe şi o sărută.

Nu o mai sărutase de dinainte să nască. Şi ştia că nu şi-ar fi putut alege un moment mai prost de atât – când aveau public. Dar adevărul era că se gândise cu groază la sărbători, ştiind că-i vor aminti mai mult decât oricând de absenţa fratelui său. Şi era sincer emoţionat că Julia îi oferise darul prietenilor săi.

Şi primi recunoscător această scuză de a-i arăta recunoştinţa sa printr-un sărut. Suferea agonia de a o strânge în braţe în fiecare noapte cast – cu braţul înfăşurat în jurul taliei sale mici. Cu fiecare zi, rămâneau tot mai puţine dovezi că dăduse naştere unui copil. Şi se pomenea dorind-o cu atât mai mult... dar fiind obligat să-ţi tină dorinţele în frâu.

Iar acum lupta care se dădea în interiorul lui era mai puternică decât oricând – şi din păcate, tot în faţa unui public.

Rupse apoi sărutul şi se apropie de vizitatorii săi.

— E o surpriză minunată. O îmbrăţişă pe ducesă şi o sărută pe obraz. Îi strânse mâna lui Ashe şi-l bătu pe spate, tovărăşeşte, după care făcu la fel şi cu Locke, înainte de a-l întreba: Păi şi tatăl tău?

— Nu i-a plăcut niciodată Crăciunul, zise Locke. Ştii şi tu asta. Oricum, mă îndoiesc că o să observe măcar că nu sunt acolo.

— Ei bine, eu mă bucur enorm că eşti aici, şi-acum, daţi-mi voie să v-o prezint pe Lady Alberta!

Minerva nici nu se mai obosise să-l lase pe el să-i conducă. Era deja lângă Julia şi se minuna de micuţă, pe care Julia o legăna în braţe, afectuos.

Până atunci, Edward nu înţelesese niciodată cât de mult îşi putea iubi copilul o mamă. Şi nu se gândise niciodată cât de multe momente pierduseră el şi ceilalţi, neavându-şi mamele aproape, în timp ce crescuseră şi deveniseră bărbaţi în toată firea.

— E superbă! exclamă Minerva.

— Aşa credem şi noi, recunoscu Julia. Şi Albert e un tată minunat! O leagănă mereu în braţe, ca s-o liniştească noaptea când se trezeşte din somn.

Putea simţi privirile lui Ashe şi Locke aţintite asupra lui. Ştia ce gândeau. Ştia că îl judecau. Dar nici nu îi putea învinui pentru asta. După ce terminară să le acorde toată atenţia cuvenită Juliei şi micuţei, el sugeră ca domnii să se retragă în bibliotecă să bea un păhărel înainte de cină.

Uşa bibliotecii abia se închisese în spatele lor, când

Ashe spuse:

— Încă nu i-ai spus!

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie. Edward se duse la bufet, turnă coniac în trei pahare, după care se întoarse şi le întinse fiecăruia câte unul.

— Îşi dorea un Crăciun perfect. Nu credeam că s-ar mai întâmpla asta, dacă ar şti că e văduvă. O să-i spun după aceea.

— Mi se pare o decizie foarte neînţeleaptă.

Nu era prima dată când se întâmpla asta. Ignoră însă dezaprobarea de pe chipurile prietenilor săi şi nedorindu-şi să le răspundă, ridică paharul într-un toast.

— Să bem pentru Lady Alberta şi pentru sănătatea Juliei!

Domnii băură în cinstea celor două. Şi desigur, Edward dădu pe gât mai mult alcool decât ceilalţi doi. Şi acum trebuia să inventeze un alt toast... să continue să bea, ca să nu mai aibă timp de întrebări.

— Şi ce-a fost cu sărutul acela? îl întrebă Ashe.

Edward se strădui să nu-şi arate iritarea la adresa faptului că Ashe se comporta ca un însoţitor sever. Nu voia ca ei să interpreteze nemulţumirea lui drept altceva decât ceea ce era: enervare că toate acţiunile sale erau puse la îndoială.

— Un soţ îşi sărută soţia atunci când face ceva care îl bucură, nu?

— Nu mereu cu atât de mult entuziasm, zise Locke. Voi doi aţi generat mai multă căldură decât lemnele din şemineu.

— Mai lăsaţi-mă în pace, amândoi.

— A ajuns să-ţi placă de ea! exclamă Ashe, vădit uluit.

— Cred că e posibil să o apreciez mai mult acum decât înainte.

Nu era nimic rău în a recunoaşte asta. În fond, ei cu plăcuseră dintotdeauna... iar el fusese un mare idiot pentru că nu făcuse la fel.

— Cu cât aştepţi mai mult...

— Lua-te-ar naiba, Ashe! Crezi că nu ştiu şi eu că nu

va exista niciodată un moment bun să-i frâng inima? Doar că mi se pare că sărbătorile de iarnă pur şi simplu sunt un moment deosebit de crud, ca s-o fac. La începutul anului nou. Până atunci îşi va reveni complet după chinurile facerii şi va fi mai capabilă să gestioneze suferinţa. O să-i spun atunci.

Ashe încuviinţă uşor din cap, sorbi din coniac, după care miji ochii şi zise:

— Doar ai grija s-o faci… altfel o s-o fac eu.

— Nu e dreptul tău să faci asta.

— Ca prietenul lui Albert, trebuie să te contrazic. El sigur nu ar vrea să profite cineva… oricine… de soţia lui.

— Şi mai exact cum, Doamne, iartă-mă, profit de ea? Nu mă culc cu ea şi un sărut ocazional e absolut inofensiv. De la bun început, nu am făcut altceva decât s-o protejez. Nu câştig nimic pentru mine continuând cu şarada asta.

— Aici cam are dreptate, zise Locke, bătând cu degetul în pahar. Acum chiar este contele de Greyling. Aşa că rolul temporar a devenit unul permanent.

Edward încuviinţă din cap şi le întâlni pe rând privirile, dorind să le confirme adevărul sentimentelor sale.

— Îmi doresc din tot sufletul ca Julia să fi adus pe lume un băiat. Titlul ar trebui să meargă la fiul lui Albert, nu la fratele său… dar trebuie să mărturisesc că micuţa asta chiar mi-a furat inima.

— E imaginea vie a mamei sale, zis Locke.

— Aşa este. Albert ar fi fost încântat.

— Şi acum ar trebui să ţinem un toast în cinstea noului conte de Greyling, zise Ashe ridicând paharul. Bun venit în rândul nostru, milord.

Ridicară toţi paharele, după care goliră ce mai rămăsese în ele. Edward mai turnă un rând de coniac pentru fiecare dintre ei.

— O să fii un conte bun, zise Locke.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, zise el, apoi chicoti încet. Nu pot să cred că Julia mi-a ascuns faptul că v-a invitat aici.

— Se temea că o să fii melancolic.

— Dar voi doi veţi împiedica asta.

— Absolut. În fond pentru ce sunt prietenii?

Pentru a păstra secrete.

*

— Chiar ţi-a plăcut surpriza? îl întrebă Julia pe Albert, când i se alătură în zona de canapele din dormitorul ei.

Cina fusese un succes fulminant. Cu mult mai multe râsete şi veselie decât auzise de secole. Şi îi crescuse inima de fericire, când îl văzuse pe soţul ei distrându-se şi bucurându-se.

— Nu puteai să-mi faci un cadou mai frumos de atât, zise el şi se aşeză lângă ea pe canapea.

Julia se schimbase deja în cămaşă de noapte, în timp ce el încă mai purta ţinuta elegantă de seară. Şi poate s-ar fi gândit că el şi ceilalţi domni voiau să meargă să joace biliard, dacă nu ar fi ştiut că oaspeţii lor se retrăseseră deja în dormitoarele lor.

— Mă tem că darul meu pentru tine va păli prin comparaţie cu cel pe care mi l-ai oferit tu.

— Păi mi-ai dat deja jurnalul, deşi am hotărât să nu-l citesc până după sărbători. Altfel mă simt ca şi când aş trage cu ochiul la cadou înainte de vreme.

— Meriţi mult mai mult decât un biet jurnal.

Dar înainte să îi poată spune că era cel mai frumos cadou pe care i l-ar fi putut oferi, el scoase o cutiuţă mică de piele din buzunarul jachetei şi i-o aşeză în poală.

— Nu ar trebui să o pui sub brad ca să o pot deschide mâine?

— Păi poţi să crezi în continuare că ţi-a adus-o Moş Crăciun. Dar aş prefera s-o deschizi acum, când suntem doar noi doi.

Ea ridică uşor capacul cutiei şi descoperi înăuntru o brăţară splendidă, compusă din trandafiri de argint.

— Oh! E superbă!

— De fiecare dată când văd trandafiri mă gândesc la tine, zise el încet.

Ea îi zâmbi cu adoraţie.

— Sunt florile mele preferate. Şi parfumul meu preferat.

El îi cuprinse atunci obrazul cu mâna lui mare.

— Au devenit şi preferaţii mei, de când te-am sărutat prima dată.

Şi apoi o sărută cu o asemenea tandreţe şi blândeţe, că aproape îi venea să plângă de emoţie. Încă îşi mai revenea după naştere, şi el se dovedise incredibil de răbdător şi minunat de atent. Nu o presase şi nu insistase niciodată să-şi exercite drepturile conjugale. Nu că ar fi trebuit să insiste vreun pic. Dacă ar fi fost complet vindecată, l-ar fi condus chiar ea spre pat, chiar în clipa aceea.

El mârâi gutural şi îşi schimbă poziţia, îmbrăţişând-o strâns. Şi se pomeni deodată întinsă în poala lui, în timp ce limba lui dulce fierbinte dansa pe gâtul şi pe clavicula ei. Apoi pe valea micuţă dintre sânii ei, înainte de a urca mai sus spre movilele sensibile ale sânilor săi. Se simţi imediat inundată de o fierbinţeală lichidă şi i se adună umezeala între coapse. Începu apoi să-i descheie nasturii cămăşii de noapte. Îşi dorea cu disperare să-i simtă gura pe fiecare milimetru din sânul ei… şi apoi pe celălalt.

Mâna lui se strânse în jurul mâinii ei mici, ridică uşor capul şi îi întâlni privirea.

— Nu cred că mă voi putea opri…

Julia se scufundă atunci în braţele lui. Încă mai sângera… aşa că nu era tocmai o vulpiţă ispititoare. Îşi trecu degetele prin părul lui şi se luptă să-şi liniştească bătăile nebuneşti ale inimii.

— Te doresc atât de mult… încă două săptămâni mi se par o eternitate. Alunecă apoi mâna mai jos şi-şi lipi degetele pe gâtul său, chiar sub maxilar, ca să-i poată simţi ritmul nebun al pulsului. Dar lasă-mă măcar să-ţi ofer un Crăciun fericit!

El clătină din cap uşor.

— Ştii regula mea de domn… în plus, când vom fi în sfârşit împreună, o să fie cu atât mai frumos, pentru că am

aşteptat.

Gura lui magnifică o găsi apoi din nou pe a ei, un pic mai puţin blândă de data aceasta. Un pic mai flămândă şi un pic mai fierbinte. Mâinile lui se cuminţiră însă, îndrăznind să o mângâie numai pe spate, pe şolduri şi pe şira spinării. Dar buzele şi limba lui se lăsau pradă unui abandon deplin, răsfăţându-i fiecare colţişor al gurii, smulgându-i gemete şi suspine şi făcând fierbinţeala aceea lichidă să i se reverse prin fiecare colţişor din trup, până când deveni înnebunită de dorinţă pentru el.

Se străduia din răsputeri să-şi păstreze şi ea atingerile la fel de caste, mâinile ei călătorind dornice, doar peste umerii, pieptul şi spatele lui, slăbindu-i lavaliera şi desfăcându-i câţiva nasturi de la cămaşă, dar fără a coborî niciodată mai jos de talie. Fără să se aventureze nici măcar o dată spre esenţa bărbăţiei lui… chiar dacă îi putea simţi clar mădularul lipit de trupul ei şi pulsând în strânsoarea pantalonilor.

Încet-încet, că abia dacă pricepu ce se întâmplă, el îşi schimbă poziţia, până când ajunseră întinşi pe canapea, cu picioarele ei încolăcite în jurul alor lui şi cu braţul său puternic cuibărind-o aproape de el şi fiind singurul lucru care o susţinea să nu cadă de pe canapea.

El rupse sărutul cu greu şi izbucni într-un hohot de râs masculin, rezonant şi foarte mulţumit.

— De ce naiba stăm înghesuiţi aici pe canapea, când am putea să stăm întinşi bine mersi pe pat?

— Pentru că aşa ceea ce facem pare cumva un lucru interzis.

Cu privirea aţintită spre ea, îşi lăsă degetele să danseze lasciv pe obrazul şi pe gâtul ei.

— Îţi plac lucrurile interzise.

Julia simţi o îmbujorare caldă acaparându-i obrajii, când îşi aminti toate lucrurile necuviincioase pe care i le şoptise în urechea surdă. Cuvinte pe care nicio doamnă cuviincioasă n-ar fi trebuit să le ştie, darămite să le mai şi rostească. Dar erau incredibil de excitante. Şi rămâneau micul ei secret vinovat. Oare ce părere şi-ar fi făcut despre

ea dacă le-ar fi auzit?

— Să ştii că nu trebuie să-mi ascunzi niciodată nimic, Jules, îi şopti el, pe o voce joasă, care reverberă prin fiecare părticică a fiinţei sale, făcând-o să-şi dorească să-l audă murmurându-i lucruri necuvincioase şi sugestive. Poţi să fii mereu tu însăţi cu mine.

Doar că nu putea. Nu şi în privinţa asta. Pentru că odată ce rostea acele cuvinte şi le auzea şi el, nu le mai putea retrage. Dacă îl jignea fără să vrea? Dacă îl şoca? Dacă îl făcea să-şi piardă orice respect pentru ea? Dar dacă nu? Tentaţia de a-i şopti la ureche lucruri păcătoase va dispărea fără îndoială. Îi plăcea s-o facă pentru că ştia că nu ar fi trebuit.

— Sunt mereu eu însămi cu tine, îl asigură ea. Fiindcă o parte din a fi ea însăşi implica să aibă şi câteva secrete delicioase numai ale ei.

Îi aplecă uşor capul spre ea, până când li se întâlniră buzele şi limbile lor se angrenară într-un dans senzual, inventat pe ritmul gemetelor pline de dorinţă ce răsunau prin ei şi în jurul lor. Până când se dezlănţui pasiunea din ei şi se rostogoliră de pe canapea, ajungând pe podea. Şi nu putea deloc să înţeleagă cum făcuse asta, reuşind să aterizeze el primul, astfel încât să îi atenueze căderea şi să cadă pe pe moale.

Deja îl dorea cu disperare. Acum! În noaptea aceasta! Îşi dorea să-l simtă împingându-se în ea şi umplând-o…

— Suficient! zise el cu glasul răguşit şi se îndepărtă de ea, până când ajunse cu spatele lipit de perete. Stătea cu un picior întins în faţa lui şi cu celălalt îndoit, respira greu şi-şi trecea mâna prin păr. Se trăgea de ureche în felul acela adorabil şi se uita la ea cu ochii arzându-i cu o pasiune care întrecea cu mult fierbinţeala flăcărilor din şemineu. Eşti o vulpiţă vrăjitoare!

Ea râse mulţumită şi se ridică până când ajunse să se sprijine cu spatele de canapea. Îşi trase apoi genunchii la piept şi-şi ascunse tivul cămăşii de noapte sub degetele de picioare.

— Mă vrei…

— Normal că te vreau! Te vreau mai mult decât aerul!

Julia aproape chicoti ca o copilă. Era ciufulit şi avea cămaşa pe jumătate scoasă din pantaloni, atârnându-i peste şold. Ea făcuse asta. Ea îl adusese în halul acesta. Era prima dată când se aventurau să facă astfel de lucruri altundeva decât în pat. Avea dreptate. Chiar îi plăceau lucrurile interzise.

— Dai dovadă de o stăpânire de sine remarcabilă, milord. Şi-ar fi dorit să se târască spre el în patru labe… să se apropie de el ca o pisică ce îşi urmărea prada. Dar i se părea cumva prea crud să-l tachineze atât de mult, până nu puteau să-şi ducă pasiunile spre o uniune fizică deplină.

— Nu ai nici cea mai mică idee.

Ea flutură din gene, cochet.

— Oh, ba cred că am.

El râse atunci şi lăsă capul pe spate.

— O să mă omori, femeie!

— Păi doar i se spune „mica moarte”, nu-i aşa? întrebă ea, mimând o timiditate pe care nu o simţea de fapt. În ultima vreme fusese mai îndrăzneaţă cu el ca niciodată. Poate că naşterea o făcuse să ajungă să fie atât de degajată cu nevoile propriului corp. Şi cu ale lui. Înghiţi în sec şi adăugă: Momentul acela, când întreaga lume din jur dispare…

— Aşa simţi tu?

Julia încuviinţă din cap, pe deplin conştientă că se îmbujorase. Probabil ar fi luat foc de pasiune, dacă ar fi îndrăznit vreodată săi împărtăşească şi lui acele cuvinte pe care le rostea ştiind că nu o putea auzi.

— Dar tu?

El eliberă atunci un oftat lung şi greoi.

— Eu mă simt de parcă aş putea cuceri întreaga lume. Şi în plus se simte şi al naibii de bine!

Ea râse încet şi apoi îndrăzni să-i repete cuvintele.

— Da, chiar se simte al naibii de bine!

El se ridică în picioare, după care se apropie şi îi întinse mâna ca s-o ajute şi pe ea.

— Vino acum, vulpiţa mea mică! În pat cu noi! Mâine

avem invitaţi de întreţinut, un festin de devorat şi o zi întreagă de care să se bucurăm.

Juliei îi plăcea la nebunie că o considera o vulpiţă, aşa că îşi alunecă mâna într-a lui, deosebit de încântată.

— Şi vom avea cu o zi mai puţin de aşteptat până când vom putea fi împreună în toată deplinătatea cuvântului, îi spuse ea, în timp ce o ajută să se ridice.

— Cu o zi mai puţin, repetă el, conducând-o spre pat.

I se părea ciudat că părea să-l întristeze cumva perspectiva aceea. Dar îşi păstră observaţia pentru ea, se strecură sub pături şi în curând era cuibărită la pieptul lui. Îşi dorea din tot sufletul ca nimic să nu strice acest Ajun al Crăciunului absolut perfect.

*

— Voi, domnilor, nu vă pricepeţi absolut deloc la jocul acesta, anunţă Julia, încrucişând braţele la piept, mimând o bosumflare care se dovedea a nu fi atât de pretinsă pe cât ar fi trebuit. Încerca să nu se supere că nu luau deloc în serios activitatea.

După un festin de Crăciun, plin de pălăvrăgeli şi râsete, în loc să-i lase pe domni să se retragă în salon pentru vin de Porto şi trabucuri, insistase ca ei să li se alăture ei şi Minervei în salonul principal pentru câteva jocuri.

În clipa aceea erau cu toţii aşezaţi în cerc. Scopul era să nu zâmbească deloc. În general, oamenilor le venea destul de greu să nu chicotească sau să-şi stăpânească amuzamentul când trebuiau să se abţină. Dar nu şi aceşti domni. Până acum, ea şi Minerva pierduseră pe rând rundă după rundă, în timp ce domnii stăteau acolo extrem de serioşi, fără să-şi mişte măcar buzele de nevoia de a surâde măcar.

Şi ca să înrăutăţească şi mai rău lucrurile, faptul că se uita la gura frumoasă a lui Albert, în timp ce aştepta să-l vadă zâmbind, nu făcea decât să-i amintească de sărutările lui pasionale de noaptea trecută… şi asta o făcea să-şi

dorească să se ridice de la locul ei, să se aşeze în poala lui şi să-şi unească gura cu a lui, până când o lua pe sus şi o purta afară din încăpere.

— Ba de fapt, ne pricepem chiar foarte bine, zicea el acum, cu chipul încununat de o expresie îngâmfată, pe care Julia credea că i-ar fi putut-o şterge complet de pe faţă cu un sărut. Încă nu am zâmbit.

— Dar ar trebui! exclamă ea, frustrată.

— Doar că ne-ai spus să n-o facem.

Minerva izbucni atunci în râs, şi Julia se uită urât la ea.

Pentru Dumnezeu! Ajută-mă şi tu un pic.

— Poate ar trebui să încercăm şi o partidă de mimă.

— Trebuie să fim număr egal pentru a juca mimă, zise ea, după care flutură din mână acuzator spre viconte. Dacă Locksley doar s-ar căsători şi el odată…

Vicontele scoase un sunet chinuit şi gâtuit, de parcă cineva l-ar fi strâns de gât.

— Acum vorbeşti exact ca tata.

— Şi el te bate la cap să te căsătoreşti? întrebă Minerva.

— Necontenit! Speram ca măcar aici să am parte de o clipă de respiro de la cicălelile lui continue.

— Vei obţine asta numai prin căsătorie, îl asigură Julia. Eu şi Minerva vom transforma în misiunea noastră ca sezonul acesta să-ţi găsim o femeie pe care să o iubeşti.

— Oh, dar nu m-aş căsători niciodată cu o femeie pe care aş putea-o iubi. Dacă am învăţat ceva de la tatăl meu, este că aceasta este o cale sigură spre nebunie.

Julia se cutremură, când auzi cuvintele lui.

— Numai dacă moare de tânără.

— Ceea ce e mereu o posibilitate.

— Mi se pare un mod destul de morbid de a-ţi trăi viaţa. Nici nu-i de mirare că eşti îngrozitor la jocul acesta.

— După cum a subliniat deja şi Grey… de fapt noi câştigăm. Neştiind ce altceva să mai spună, Julia eliberă un oftat prelung şi plin de frustrare.

— Julia, trebuie să înţelegi că noi nu jucam niciodată jocuri de salon de Crăciun, zise Edward cu blândeţe.

În trecut fuseseră numai ea, Albert şi Edward de sărbători. Şi tocmai acesta era şi motivul pentru care îi invitase acum pe prietenii lui. Dar aparent nu avea ce să facă. Oricât ar fi încercat, anul acesta avea să fie diferit de cel din trecut. Doar că îşi dorise foarte mult ca acest „diferit” să nu implice şi melancolie.

— Dar ce făceaţi?

El ridică din umeri.

— Păi de obicei ne făceam de cap. Fără jocuri de salon, fără brad, fără festin şi fără crengi veşnic verzi sau funde decorative. Şi fără Moş Crăciun. Pentru noi era o zi ca oricare alta.

— Cu siguranţă colindătorii din sat nu se aventurau niciodată să vină la Havisham, zise Ashebury.

— Mă întristează să aud asta. Îşi mută apoi privirea spre soţul ei. Şi ştiai că m-ar întrista. Presupun că de-asta nu mi-ai spus niciodată.

— Păi nu ar trebui să fii tristă. Noi sigur nu eram.

— Dar sigur mai aveţi măcar amintiri cu părinţii voştri de la Crăciun.

— Da, aveam. Şi erau magice şi speciale. Iar Marsden nu ne-a oferit nimic cu care să le înlocuim. Într-un fel, acesta a fost cel mai frumos cadou.

Julia se uită atunci spre Locksley.

— Aşa că aţi ajuns oameni în toată firea până să sărbătoriţi un Crăciun cum se cuvine?

El îşi schimbă poziţia în scaun, părând destul de stingherit.

— De fapt… pentru mine aceasta e prima ocazie de a lua parte la tradiţiile sezonului de iarnă. Şi ca să fiu complet sincer… nu prea îmi plac jocurile de salon.

Julia flutură din mână prin aer.

— Gata! Plecaţi, atunci! Duceţi-vă la trabucurile şi la vinul vostru de Porto, în timp ce eu şi Minerva…

— Veniţi cu noi, zise Albert şi îi întinse mâna. E Crăciunul. Hai să întemeiem o nouă tradiţie!

La drept vorbind, îi surâdea ideea, dar ca amfitrioană, trebuia să se asigure că le convenea asta şi invitaţilor ei. Se

uită spre Minerva.

— Ai vrea?

— Absolut! Şi data viitoare, aş putea sugera să jucăm poker, în loc de jocuri de salon?

Ashe apăru imediat lângă ea, ajutând-o să se ridice.

— Numai dacă promiţi să nu trişezi.

— Dragul meu soţ... nici nu aş îndrăzni să iau în considerare aşa ceva... dacă nu cumva miza este ceva ce-mi doresc.

Râzând, o escortă apoi pe soţia lui afară din încăpere. Şi Locksley era chiar în spatele lor.

Julia îşi aşeză mâna în palma întinsă a lui Albert şi el o trase sus, până când ajunse cuprinsă în îmbrăţişarea lui şi cu gura lui sărutând-o pasional. Ea îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui şi îi răspunse la sărut cu aceeaşi ardoare.

Cineva îşi drese apoi glasul, şi asta îi făcu să sară ca arşi şi să se îndepărteze, ca şi când ar fi fost doi tineri îndrăgostiţi, prinşi făcând ceva ce nu ar fi trebuit. Ashe stătea în pragul uşii, cu o sprânceană ridicată întrebător.

— Veniţi şi voi?

— Devii enervant, Ashe, zise Albert, după care îi oferi braţul lui şi o conduse afară din salon.

— Crede-mă că aş putea să fiu şi mai mult. Se răsuci apoi pe călcâie şi porni spre soţia lui, care îl aştepta.

— Ce a vrut să spună cu asta? întrebă Julia, simţind că pe soţul ei îl acaparase o tensiune, care înainte nu fusese acolo.

— Fiind cel mai mare dintre noi şi cu cel mai înalt rang, a simţit mereu că are dreptul să facă pe şeful cu noi. E doar Ashe, fiind Ashe şi nimic mai mult.

— Dar te bucuri că e aici.

— Mă bucur enorm de mult. Mi-ai oferit un cadou minunat astăzi.

Când ajunseră în salonul de fumat, îl găsiră pe Locksley împărţind paharele cu vin de Porto, pe care le turnase în aşteptarea lor. Ridică apoi paharul şi spuse:

— Pentru noi amintiri de Crăciun!

— Nu, staţi! zise Julia, înainte să apuce cineva să bea.

E un toast minunat, dar aş vrea ca înainte de toate să ne gândim un moment la Edward.

— Julia…

— Albert, nu vreau să aduc iar tristeţea în vieţile noastre, dar m-am gândit că ar fi frumos să păstrăm un moment de reculegere în care să ne amintim de un moment în care ne-a făcut să zâmbim.

— Pe tine te-a făcut vreodată să zâmbeşti?

— Mai des decât şi-a dat seama, şi ştiu că fără îndoială l-ar enerva să ştie asta… dar pe mine doar mă face să zâmbesc şi mai mult. Nu-i niciun secret că am avut neînţelegerile noastre, dar sper din tot sufletul că şi-a găsit pacea. Ridică apoi paharul şi zise: Aşadar… în cinstea lui Edward.

— Pentru Edward, repetară ei, mai solemn decât şi-ar fi dorit ea, înainte de a sorbi din vin.

— Bun, anunţă apoi Minerva. Şi acum aş vrea şi eu un trabuc.

În timp ce Ashe şi Locke se întoarseră spre cutia de lemn de pe bufet, în care se aflau trabucurile, Julia se întoarse spre soţul ei, îi cuprinse obrazul cu palmele, se ridică pe vârfuri şi-l sărută dulce şi tandru.

— Crăciun fericit!

— Crăciun fericit, Jules!

— Şi fie ca noul an să ne aducă numai fericire. Ridică apoi paharul şi îşi termină vinul de Porto, în timp ce-l privea pe soţul ei făcând acelaşi lucru.

Şi nu putu să nu se întrebe în sinea ei de ce dintr-odată părea incredibil de trist.

Capitolul 13

În seara aceasta! În seara aceasta îi va spune adevărul. O privea stând la masă şi sorbind din vin, în timp

ce aştepta să fie servit felul următor şi ştia în sinea lui că trebuia să-i spună. Amânase deja destul timp.

Trecuseră un pic mai mult de trei săptămâni de la Crăciun şi de când plecaseră invitaţii lor. Nopţile lor fuseseră pline de sărutări pasionale şi de atingeri exploratoare. Da, nopţile lui deveniseră pline de frustrare. O dorea cu o disperare pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Îşi dorea să o descopere cu totul. Să o venereze din creştetul capului până în vârful picioarelor.

În schimb, îşi întoarse atenţia spre friptura de porc din farfuria sa şi încercă să-şi mute gândurile spre altceva.

— Mă gândeam să ies mâine să călăresc, dacă nu mai plouă.

Începuse ploaia chiar înainte de amurg. Puternică, torenţială şi rece.

— Vrei să mergi să vezi ce mai fac arendaşii?

— Nu. Doar de plăcere. Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să vii cu mine.

Îi putea spune atunci. Nu, trebuia să îi spună în seara aceasta. Să o facă şi gata. Să termine odată cu întreg calvarul.

— Mi-ar plăcea asta foarte mult. Nu m-am mai urcat pe cal de aproape un an. Şi am putea să ne oprim la ceainăria din sat să mâncăm nişte tarte cu căpşune?

Îi veni imediat în minte imaginea ei mâncând o tartă… rămânându-i gem de căpşune pe buze. Ar fi putut s-o sărute ca să-i cureţe buzele…

— Nu văd de ce nu. O să fie o zi în care o să facem orice dorim.

— Mi-aş dori să fie suficient de cald să ieşim la un picnic.

Şi-o imagină apoi întinsă pe pătură… descheindu-i corsetul şi dând la o parte materialul pentru ca soarele să o sărute acolo unde nu o sărutase el. Înjură aprig în gând, apucă paharul de vin şi dădu pe gât conţinutul.

— Când se mai încălzeşte.

În ultima vreme părea să nu mai conteze deloc despre ce discutau. Şi-o închipuia constant întinsă în faţa lui,

ademenindu-l… ispitindu-l. Dacă nu avea grijă, ar fi înnebunit la fel de tare precum păţise marchizul de Marsden.

Dintr-odată, împinse scaunul şi se ridică în picioare.

— Am chef de biliard. Ai vrea să mi te alături?

Ea se uită în sus la el, uimită.

— Dar încă nu am terminat de mâncat.

— Eu m-am săturat.

Şi trebuia să facă ceva ca să nu se mai uite la buzele ei, care se închideau provocator pe tacâmuri. Avea cea mai senzuală gură pe care o văzuse vreodată. Iar imaginea aceea dădea dependenţă. Trebuia să o ia de acolo. Departe de masă şi departe de servitori, şi atunci îi va spune cine era cu adevărat. Fără îndoială, reacţia ei îl va face să nu se mai gândească la buzele acelea hipnotizante.

— Nu m-ai mai invitat niciodată să joc biliard cu tine.

— Atunci ar fi şi timpul s-o fac, nu crezi? Îi trase scaunul şi o ajută să se ridice.

— O să îţi schimbi părerea despre mine, dacă îţi mărturisesc că atunci când erai plecat m-am dus în salonul tău de biliard şi am lovit câteva bile?

— De ce mi-aş schimba părerea despre tine doar pentru că ai vrut să te bucuri un pic de joc?

— Salonul acela a fost mereu sanctuarul tău.

— Şi acum o să fie al tău, zise el şi-i oferi braţul.

În timp ce se îndepărtau de sufragerie, Julia îi mai făcu o mărturisire:

— Nu sunt sigură dacă am făcut-o corect… să lovesc bilele, mă refer.

— Păi, au intrat în buzunare?

— Ce buzunare?

— Găurile de pe margini.

— Oh, da… uneori. Dar de ce se numesc buzunare?

— Sună mai bine decât găuri, nu crezi?

— Cred că da.

Intrară apoi în sala de biliard, şi ea spuse:

— Nu încetează niciodată să mă uimească masculinitatea acestei încăperi. Numai lemn negru şi

vişiniu, şi miros de trabuc. Nu mi s-a părut niciodată corect că bărbaţii au voie să fumeze, să bea şi să joace tot felul de jocuri de-astea, în timp ce doamnele trebuie să tricoteze şi să brodeze.

La drept vorbind, şi lui i se păruse mereu destul de nepotrivit că bărbaţii nu le invitau şi pe doamne în sanctuarele lor private. Şi tocmai de aceea de Crăciun le invitase pe ea şi pe Minerva să li se alăture. Plecă de lângă ea, se duse la bufet şi îşi turnă un pahar de whisky. După aceea se uită peste umăr şi o întrebă:

— Ai vrea şi tu un pahar?

— Da, cred că da. Mi-ar plăcea să încerc nişte coniac.

Îi înmâna paharul şi apoi îi privi muşchii gâtului mişcându-se în timp ce sorbea. În seara aceea purta o rochie de culoare vişiniu-închis, care se asorta de minune cu încăperea şi îi dezvăluia umerii şi umflăturile sânilor. Şi îi plăcea la nebunie.

— E chiar bun, zise ea.

— Ai grijă, că te păcăleşte. Să nu-l bei prea repede, dacă nu vrei să ţi se urce la cap.

— Păi, şi ce se întâmplă dacă mi se urcă la cap?

— Începe să-ţi dispară toate inhibiţiile.

— Dar suntem căsătoriţi. Nu contează dacă ne eliberăm de inhibiţii unul în faţa celuilalt, nu?

— Hmm. Cred că depinde ce anume protejează acele inhibiţii. Se duse apoi spre locul unde erau agăţate tacurile pe perete. Luă două şi îi întinse şi ei unul. Cred că acesta are lungimea potrivită pentru tine. Hai să vedem ce ai învăţat cât am fost plecat!

Edward se dădu la o parte şi o privi străduindu-se să apuce tacul corect. Ştia în sinea lui că Julia nu avea nici cea mai mică idee cât de periculos ar fi fost dacă s-ar fi eliberat şi el de inhibiţii... dacă ar fi dărâmat zidurile care îl avertizau până în ce punct poate să meargă, şi nu mai departe.

Trebuia să îşi distragă atenţia, înainte să facă ceva ce chiar nu se cuvenea. Îl amuza să o vadă pe Julia cum se concentra. Se încruntase atât de tare, încât, fără îndoială, o

durea fruntea.

— Stai, îi porunci el.

Ea ridică imediat privirea. Doamne! De ce naiba trebuia să se uite la el aşa, ca şi când el ar fi fost răspunsul tuturor întrebărilor de pe lume? Şi de ce îl făcea să înceapă să-şi dorească să fie?

Lăsă paharul pe bufet şi se duse la ea.

— Nu ţii tacul cum trebuie. Vrei să-l ţii aşa… zise el şi îi făcu o demonstraţie.

— A, am înţeles. Şi chiar înţelesese. Învăţa foarte repede.

— Apoi te apleci ca să vezi ţinta mai clar şi încerci să vizualizezi unghiul loviturii.

Ea făcu întocmai. Ţinea spatele arcuit într-un fel incredibil de ispititor. Pentru numele lui Dumnezeu! Era doar un om, nu un sfânt!

Nu ar fi trebuit să se uite. Şi totuşi se uita şi se delecta pe deplin cu formele ei sublime şi ispititoare.

— Prinde tacul printre degete, aşa, zise el.

— E un gest destul de erotic, nu? Mai ales dacă îţi imaginezi că degetele tale reprezintă o femeie, şi tacul un bărbat.

— Dumnezeule, Julia! exclamă el şi se îndepărtă în grabă de masa de biliard.

Ce lucruri făcea şi spunea uneori! Dumnezeule mare!

— Îmi pare rău. Cred că vorbeşte coniacul.

Se întoarse şi-i aruncă o privire neîncrezătoare.

— Ai luat o singură înghiţitură.

— Păi, atunci poate ar trebui să mai iau una, nu?

El izbucni în râs şi clătină din cap.

— Nu şi dacă o singură înghiţitură te face să-ţi dai drumul la limbă aşa.

Ea se sprijini de masă şi îşi aşeză mâinile de-o parte şi de alta a corpului, arcuindu-se apoi suficient cât să-i ofere o privelişte provocatoare.

— Ce-ar fi să vii aici şi să vezi exact cât de mult mi-am dat drumul la limbă?

Atât de curajoasă! Atât de obraznică! Atât de al naibii

de ispititoare! Şi totuşi în ochii ei se citea o mică urmă de îndoială şi de teamă ca nu cumva să fie respinsă. Nu îl lăsa inima să îi întoarcă spatele. Să dea acelor seminţe de neîncredere motiv să crească şi să înflorească. Nu când o dorea cu atâta disperare pe ea şi tot ce avea de oferit. Nu va lua tot ce avea de oferit. Dar îi va fura un sărut şi se va asigura că va fi unul pe care nu-l va uita niciodată.

Înainte să aibă timp să se răzgândească sau să se gândească mai bine, o trase în braţe şi-i cuceri gura. Apoi mârâi încet şi gutural, atunci când întredeschise buzele, şi limba ei se aventură în gura lui, pentru a o mângâia pe a lui. Se agăţa de el cu o ardoare pe care n-o mai afişase niciodată... cu o urgenţă care lăsa de înţeles că ar fi murit, dacă nu ar fi primit mai mult.

O ridică şi o aşeză pe masa de biliard, după care îşi propti mâinile în spatele ei ca să o susţină, în timp ce o lăsa în jos pe muşamaua verde. Îşi plimbă gura pe gâtul ei, pe umerii ei şi pe umflăturile delicioase ale sânilor ei, în timp ce degetele ei îi ciufuleau părul şi îi desfăceau lavaliera.

Se afla între picioarele ei... unde tânjise atât de mult să ajungă... unde nu avea niciun drept să fie. Se ridică în mâini şi se uită în jos la ea. Era îmbujorată de dorinţă şi pieptul i se ridică şi cobora într-un ritm accelerat, în timp de gâfâia.

— Te vreau! zise ea, cu glas răguşit, lamă! Pentru Dumnezeu, te rog, ia-mă acum!

— Julia...

— Mi-am revenit. Sunt complet şi absolut recuperată. Ia-mă aici şi acum!

Ar fi fost atât de uşor să-i ridice fustele şi să-şi descheie pantalonii...

Dar nu.

Trebuia să-i spună adevărul. Dar nu aici.

— Nu după ce am aşteptat atât de mult, mârâi el, după care o luă în braţe şi o purtă afară din încăpere.

Ţinea o mână strânsă în jurul umerilor lui, în timp ce cu cealaltă îi desfăcea de tot lavaliera. Şi în acelaşi timp îi muşca uşor urechea. Urcă scările câte două o dată, în timp

ce ea râdea încet.

Intră furtunos în dormitorul ei şi trânti uşa în urma lor. Patul trona în încăpere, mare şi ademenitor, chemându-l ca un cântec de sirenă. Scrâşni din dinţi, ignoră totul şi o aşeză în picioare pe covorul gros.

— Julia…

— Te doresc atât de mult! Te doresc de-o veşnicie!

Îi luă faţa în palme şi se uită adânc în ochii ei albaştri ca două safire. Trebuia să-i spună adevărul. Acum! Înainte să meargă mai departe. Înainte să ajungă să-l urască complet şi pe deplin. Înainte să ajungă să se urască pe sine. Trebuia să-şi mărturisească păcatele… duplicitatea. Trebuia să fie sincer cu ea.

Trebuia să o piardă pentru totdeauna!

Sau putea să-şi ţină gura. Să continue să joace acel rol pentru tot restul vieţii sale. Să fie Albert până la ultima suflare. Să onoreze promisiunea pe care i-o făcuse că nu o va mai părăsi niciodată. Pentru că aceasta era singura cale de a-şi îndeplini promisiunea.

Să nu-şi audă niciodată numele rostogolindu-se suav de pe buzele ei sau strigat în focul pasiunii.

Să nu fie niciodată bărbatul cu care era cu adevărat căsătorită.

Să nu fie niciodată bărbatul pe care-l iubea cu adevărat.

Să îşi trăiască tot restul vieţii cu resturile lăsate în urmă de fratele său.

Dar în cele din urmă ar fi avut-o. Ar fi avut-o pentru totdeauna. Orice sacrificii va avea de îndurat vor merita ca s-o menţină fericită. Ca să nu-i frângă inima.

Ştia că motivele lui nu erau complet altruiste, dar, pe de altă parte, nu pretinsese niciodată că nu era un om egoist. Pentru că în cele din urmă tăcerea lui o va fi ţinut-o lângă el. Şi o dorea mai mult decât îşi dorise orice altceva în toată viaţa lui.

Gura lui o revendică pe a ei. Şi era deja pierdut.

*

Nu o speria sălbăticia sărutului său. Ci doar aprindea fiecare dram de pasiune care exista deja în fiinţa ei. Avusese dreptate. Să se abţină… doar să se tachineze unul pe celălalt cu ce va fi urmat făcea ca fiecare atingere, fiecare suspin şi fiecare geamăt de plăcere să fie cu atât mai dulce.

Hainele zburară într-o frenezie de nasturi rupţi şi cusături pocnite. Lucrurile între ei nu mai fuseseră nicicând atât de sălbatice… atât de nestăpânite. Era ca şi când Africa îl schimbase cu totul. Ca şi când îl deposedase de orice comportament civilizat.

Părul i se revărsă pe umeri ca o cascadă şi abia atunci îşi luară o clipă să aprecieze ceea ce dezgoliseră.

— Doamne, cât eşti de frumoasă! exclamă el cu glasul răguşit şi cu ochii arzându-i de o pasiune mistuitoare şi strălucind de dorinţă.

Trupul lui era numai muşchi netezi şi încordaţi. Putere şi scop. Familiar şi totuşi nu. Avea o cicatrice rigidă, care i se întindea de pe şold. Îşi plimbă degetele peste ea.

— Africa nu a fost deloc blândă cu tine. Se aplecă apoi şi îi sărută cicatricea.

El mârâi încet, o ridică din nou în braţe şi porni spre pat cu paşi mari şi nerăbdători. Odată ajunşi acolo, el o aşeză pe saltea şi veni după ea, acoperindu-i o jumătate din trup cu al lui. Mâinile lui se plimbau pe trupul ei ca şi când ar fi fost un teritoriu nedescoperit. Şi apoi limba lui dansa pe pielea ei… gustând-o… ispitind-o. Îşi trecu tare degetele prin părul lui şi apoi pe umerii lui laţi. Albert îi sărută sânii şi i se întăriră imediat sfârcurile. După aceea îşi strânse buzele în jurul unui mugure şi supse încet şi aproape că sări de pe pat de plăcere şi excitaţie.

— Oh, Doamne! gemu ea cu sufletul la gură, în timp ce plăcerea îi inunda fiecare părticică din corp.

O sărută sub sâni. Mai întâi sub unul, apoi sub celălalt, după care cobori şi acordă aceeaşi atenţie şi torsului. Aluneca în jos pe trupul ei centimetru victorios după centimetru victorios. Făcu cerculeţe cu limba în jurul

buricului ei, după care se lăsă şi mai jos, până când coapsele ei ajunseră să se odihnească pe umerii lui şi o prinse cu mâinile de fese.

— Ce fa…?!

— Şşşt! şopti el şi îi întâlni privirea. Vreau să te venerez cu totul.

Îşi aplecă apoi capul. Şi gura. Limba lui îi linse însăşi esenţa feminităţii. Catifea pe mătase. Căldură arzătoare pe căldură umedă. Îşi încolăci degetele în părul lui şi se arcui în sus, oferindu-i-se cu totul. Şi el primea totul: şi entuziasm, şi dorinţă.

Cu mângâieri domoale şi muşcături mici şi provocatoare şi atingeri sublime ale limbii. Cu călătorii lente în sus şi coborâri şi mai lente. Trupul ei se zvârcolea deja sub el, implorând o eliberare. Spori apoi presiunea aplicată şi chiar când ea se apropia de culmile extazului…

Se retrase. Deveni din nou tandru şi blând. Ţipă de frustrare. Dar el doar râse încet, periculos, şi în râsul lui se ascundea promisiunea unor plăceri nebănuite. Îl va face să plătească pentru asta! Oh, da! Când va veni rândul ei, îl va face să plătească cu vârf şi îndesat.

O ridică din nou spre culmile plăcerii. Şi apoi se retrase din nou.

Deja tremura de dorinţă.

— Nu mai pot, îl imploră atunci. Nu mai…

— Încă o dată.

Îi ridică uşor şoldurile, ca şi când ar fi fost o ofrandă adusă zeilor decadenţei şi dorinţei. Gura lui crea magii nebănuite, degustând şi muşcând şi aruncând-o într-un vârtej de plăcere, până când întreaga lume dispăru în jurul ei. Până când nu mai rămase nimic altceva cu excepţia senzaţiilor. Nimic cu excepţia terminaţiilor nervoase şi a dorinţei pure. Eliberarea extaziantă explodă cu o asemenea putere, încât ridică umerii de pe pat, îşi înfipse unghiile în umerii lui şi se uită în jos… unde-l descoperi privind-o cu o satisfacţie tăcută şi cu o dorinţă arzătoare.

I se tăie răsuflarea şi cu corpul încă tremurând de plăcere, se cufundă la loc pe saltea şi înghiţi apăsat,

luptându-se să-şi recapete controlul. Îşi aşeză apoi trupul peste al ei, până când îşi ascunse faţa în scobitura dintre gâtul şi umărul ei. Adora senzaţia pielii lui mătăsoase alunecând pe a ei.

— Abia aştept să-ţi simt mădularul îngropat adânc în mine, îi şopti ea în urechea surdă.

— Oh, ce fată obraznică! mârâi el.

Simţi cum totul în ea încremeni şi se încordă. Şi înlemni şi el imediat. Îi împinse umerii, până când se ridică de pe ea suficient cât să se poată uita în ochii lui. Ochii lui, care cu o clipă în urmă fuseseră înflăcăraţi de pasiune şi acum erau precauţi şi în expectativă.

— M-ai auzit…

Nu era o întrebare. Ci o afirmaţie şi se simţi dintr-odată cuprinsă de panică.

— Păi, ai spus cuvintele cu voce tare, nu?

— Ţi le-am şoptit la urechea surdă.

— Probabil ai vorbit mai tare decât ai crezut…

Ea clătină din cap.

— Nu. Şi totuşi, m-ai auzit. Inima începu să-i bată nebuneşte în piept. I se strânse stomacul şi o clipă simţi că avea să i se facă rău. M-ai auzit! Începu să-l împingă şi se trase înapoi, aproape căzând de pe pat, dar îşi găsi echilibrul, când picioarele ei atinseră podeaua. Apucă brusc cămaşa de noapte de la locul ei de la picioarele patului, şi-o smuci în jurul corpului şi se acoperi, ţinând-o strâns în dreptul taliei. Nu era cu putinţă şi totuşi ştia că trebuia să fie adevărat. Nu eşti Albert. Eşti Edward!

El întinse mâna, implorând-o:

— Julia…

Nicio negare, niciun hohot de râs la adresa absurdităţii acuzaţiei ei. „Îmi pare rău că nu sunt bărbatul cu care te-ai căsătorit!” De câte ori îi spusese asta?

— Oh, Doamne! Oh, Doamne, Dumnezeule!

Îi venea greu să respire şi avea senzaţia că se sufoca. Chiar aici şi acum. Tot aerul părea să se fi scurs din încăpere. Simţea cum fiecare dram de viaţă îi fusese stors din membre.

Se ridică în poziţie şezândă.

— Julia…

— E adevărat, nu-i aşa?

El nu zise nimic. Ci doar rămase acolo tăcut, uitându-se la ea. Şi vinovăţia cioplea adevărul în trăsăturile lui faciale.

— Oh, Doamne! Albert! Albert!

Picioarele ei goale se grăbeau pe podea, în timp ce fugea din încăpere. Fugea de adevăr. Fugea de amintirile a tot ce se întâmplase între ea şi Edward de când se întorsese din Anglia. Se năpusti în jos pe scări şi afară din casă, direct în ploaia rece şi în întunericul nopţii, pierzându-se în constatarea terifiantă că Albert era mort.

Capitolul 14

La naiba şi pe toţi dracii!

Fusese atât de pierdut în dorinţă, atât de pierdut în fierbinţeala ei senzuală, încât uitase că se presupunea că trebuia să fie pe jumătate surd. Nu mai cunoscuse nicio altă femeie care să-i poată stârni dorinţele aşa cum o făcea ea. Iar când îi şoptise cuvintele acelea obraznice, devenise atât de excitat, încât nu mai putuse gândi limpede.

Şi acum Julia ştia adevărul. Fusese nebun să creadă că i-ar fi putut ascunde asta pentru totdeauna. Dar cu siguranţă nu intenţionase ca ea să afle aşa. Se dădu jos din pat în grabă şi îşi luă hainele, îşi trase pe el în grabă pantalonii, cămaşa şi cizmele. Se năpusti afară din dormitor, îşi luă jacheta şi se îmbrăcă din mers cu ea. Era destul de sigur că ştia încotro se îndrepta.

Afară în frig şi în ploaie. Ce femeie prostuţă! Nu, nu prostuţă. Îndurerată. Probabil i se frângea inima în mii de bucăţi… probabil i se dărâma întreaga lume… şi nu doar din cauza morţii soţului ei, ci şi a trădării fratelui lui. Fugea prin ploaie, blestemând în sinea sa că nu se obosise să-şi ia şi pălărie. Cu toate acestea, neplăcerile lui momentane nu

mai contau absolut deloc.

Singurul lucru care conta era Julia. Să o găsească şi să facă tot ce-i stătea în putere ca să-i aline suferinţa. Din păcate, se cam îndoia că orice din ce ar fi putut face el ar fi reuşit asta. Văzuse expresia de groază de pe chipul ei. Repulsia. Se întâmplaseră atât de multe lucruri între ei, care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Se dispreţuia pe sine pentru că fusese atât de slab în ceea ce o privea. Dar îşi închipuia că ea îi detesta şi mai mult.

O găsi în mausoleu, agăţată de cavoul lui Albert. Hohotele ei de plâns îndurerate răsunau cu ecou prin încăperea goală. Nu se mai simţise niciodată atât de neputincios şi atât de pierdut când venea vorba de ce să facă. O privi cu groază cum se prăbuşeşte la podea. Plânsetele ei se diminuară ca intensitate, dar erau mai sfâşietoare ca oricând, iar în clipa aceea îşi dori mai mult decât oricând să poată face schimb de locuri cu fratele lui. Se lăsă pe vine lângă ea.

— Julia…

— Nu? exclamă ea, cu glasul răguşit de plâns. Nu! Nu poate să fie mort! Nu poate!

Dar era. Pentru totdeauna. Şi pe veci.

Edward îşi scoase haina şi o înveli cu ea.

— Nu poţi să stai aici. Eşti udă până la piele. O să te îmbolnăveşti şi o să mori. Trebuie să te gândeşti la Allie. Îşi alunecă blând braţele pe sub ea, o cuibări la pieptul lui şi se ridică cu greu.

— Te urăsc! îi strigă ea, cu vocea plină de durerea pierderii şi a trădării.

— Ştiu.

Dar nu mai mult decât se ura el.

Ploaia îi biciuia cu putere, în timp ce se străduia din răsputeri să o ocrotească de vântul năprasnic şi de ploaie, ştiind că haina lui îi oferea doar o mică protecţie împotriva furiei elementelor naturii. Tremura de la frig, de la umezeală şi de la suferinţă. De ce naiba nu-i spusese mai devreme? De ce naiba crezuse că ar fi putut trăi o minciună pentru următorii cincizeci de ani?

Intră în dormitorul ei, dar încremeni în loc când o văzu pe Torrie stând la picioarele patului şi frământându-şi mâinile, agitată.

— Am văzut-o pe domnia sa fugind afară din casă şi apoi pe dumneavoastră după ea. M-am gândit că s-ar putea să fie nevoie de mine când vă întoarceţi.

Un stăpân nu dădea explicaţii în faţa unui servitoare. Aşa că, după ce încuviinţă din cap spre Torrie, o aşeză pe Julia pe canapeaua din faţa şemineului, aţâţă cărbunii în vatră şi adăugă un lemn. Focul începu să ardă imediat. Se ridică în picioare şi se uită la ea. Tremura, era palidă şi stătea cu privirea aţintită spre flăcări.

— Am nevoie de o baie, zise sec Julia.

— Da, milady, răspunse Torrie.

— Şi schimbă aşternuturile. Duhnesc a conte.

Slujnica smuci imediat privirea spre el. Edward ştia că se întreba cum să răspundă cel mai bine cerinţei stăpânei fără să-l insulte pe Excelenţa Sa şi să-şi piardă postul de la conac. În cele din urmă, se mulţumi să încuviinţeze scurt din cap, făcu o reverenţă şi se năpusti afară din cameră.

Edward se lăsă într-un genunchi. Şi-ar fi dorit s-o strângă în braţe, să o aline la fel cum făcuse ea pentru el. Dar ştia foarte bine că nu ar fi putut accepta atingerea, cuvintele sau alinarea lui.

— Julia, te implor să nu le spui nimic servitorilor până când nu ne dăm seama cum să rezolvăm cel mai bine această situaţie.

Ochii ei îndureraţi rămaseră aţintiţi spre foc.

— Ieşi afară!

Pentru servitori nu conta decât să-l slujească pe conte. Nu mai conta cine era acesta: Albert sau Edward. Pentru ei nu avea să existe niciun proces dificil de tranziţie. Totul va rămâne la fel pentru ei. Contele e mort. Trăiască contele!

— Julia…

Ea îşi mută încet privirea spre el, şi Edward se gândi imediat că nu credea că mai văzuse vreodată atâta ură în ochii cuiva.

— Lady Greyling. Ieşi afară!

Era mult prea îndurerată ca să înţeleagă pe deplin ramificaţiile întregii situaţii. Dar trebuia să aibă încredere că nu va spune nimic. Şi dacă spunea... ei bine, atunci nu avea de ales decât să rezolve situaţia. Se ridică în picioare.

— N-am intenţionat niciodată să te rănesc.

Părăsi încăperea, ştiind că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel între ei.

*

Julia aşteptă să audă uşa închizându-se în spatele lui, după care se ghemui pe canapea şi îşi lăsă lacrimile să curgă libere. Albert era mort, iubitul, dulcele şi minunatul ei Albert era mort. Dus de pe această lume pentru totdeauna. Şi ea nu ştiuse.

O durea în piept şi i se puse un nod în gât. Cum putea să fie mort? Şi cum era posibil ca ea să nu-şi fi dat seama?

Albert era mort.

Absent din viaţa ei de mai mult de şase luni în total... dintre care două luni răsese şi îl tachinase şi îl dorise pe un bărbat care pretinsese că era soţul ei. Un impostor. O imitaţie. Un uzurpator.

„Dar pe legea mea că a fost unul bun şi foarte inteligent!”

Asta era ceea ce nu putea ierta mai presus de orice. În ultimele săptămâni iubirea ei pentru el crescuse înzecit. Şi fusese mai fericită decât fusese vreodată. Şi totul fusese o minciună.

Şi ceea ce făcea ca lucrurile să fie cu adevărat îngrozitoare era că şi-ar fi dorit să fie acum aici cu ea. Să o strângă în braţe, să o consoleze, să îi promită că totul va fi bine. Îl crezuse atunci când chinurile facerii începuseră prea repede. Avusese încredere în el.

Edward. Cum putuse fi atât de proastă? Atât de oarbă. Cum era posibil să nu-şi fi dat seama?

Bea whisky, dar nu în exces. Nu îl văzuse niciodată efectiv beat, deşi suspectase că se îmbătase în noaptea în

care Allie…

Alberta! Botezată după tatăl ei. El insistase să fie aşa. Şi ce îi spusese atunci?

„Nu vom boteza moştenitorul Greyling după un asemenea nemernic egoist. Va fi botezat după tatăl său, aşa cum trebuie”. „Nemernic egoist”. Vorbise despre el însuşi.

Totul avea sens acum. Cât de mult jelise şi cât de profund. Vinovăţia pe care probabil o simţise pentru că el fusese cel care insistase ca Albert să îl însoţească în călătorie. Toate situaţiile în care se referise la el însuşi ca la soţul ei sau ca la conte, când îi pusese o întrebare.

„Doar nu putem permite să te îndoieşti de devotamentul soţului tău, nu?”

„Îţi promit, Julia, că soţul tău nu ar putea fi mai fericit. Arată exact ca tine. Ce tată ar găsi o problemă în asta?”

I se păruse, într-adevăr, ciudat, dar numai pentru moment. Şi apoi nu mai dăduse nicio atenţie exprimării.

Îşi îngropă faţa în palme. Toate situaţiile acelea în care îi făcuse avansuri. Toate lucrurile obraznice pe care i le şoptise, crezând că nu o putea auzi. Oh! Nemernicul! Cum l-ar mai fi putut privi în ochi vreodată?

Lăsă mâinile în jos. Ştia că îl va putea privi din nou în ochi. Şi că o va face cu toată ura şi cu toată furia indignată care se învolbura prin ea din cauza trădării lui. Nu îl va ierta niciodată pentru asta. Pentru că îşi bătuse joc de ea. Pentru că profitase de situaţie.

Va găsi o cale să-l facă să plătească. Să-l facă să sufere.

Îşi făcea griji că le va spune servitorilor?

Ei bine, intenţiona să spună întregii Londre.

*

„N-o lăsa să piardă copilul!

Fii eu! Fii eu! Ai grijă de ea!

Du-o în Elveţia.”

Cuvintele fratelui său de pe patul de moarte. Ciudate

la final. Ca şi când să o ducă pe soţia lui în vacanţă ar fi avut o importanţă vitală. Poate că regreta că nu apucase să o ducă el. Era, într-adevăr, o ţară inimoasă.

Lăsându-se într-un genunchi, Edward îngenunche în faţa mormântului lui Albert. Trecuseră trei zile de când Julia aflase adevărul şi încă nu vorbise cu ea. Lua toate mesele în dormitorul ei. Nici măcar nu era sigur dacă ieşea vreodată din cameră. Intrase de două ori la ea, doar ca să-i întoarcă spatele şi să-i spună să plece.

Servitorii ştiau că era ceva în neregulă, din moment ce se mutase în cealaltă aripă a casei. Şi nu putea fi sigur că nu îl va înjunghia în mijlocul nopţii când dormea. Însă nu putea nega că nu merita asta… şi chiar mult mai rău.

— Am dat-o în bară rău, Albert. Incredibil de rău. Şi prost.

Ar fi trebuit să îi spună imediat după Crăciun. Ba nu, imediat după ce se născuse Allie. Sau şi mai bine, ar fi trebuit să-i spună de când ajunsese la Evermore. Era mai puternică decât o credea Albert. Da, pierduse trei sarcini, dar credea că asta fusese vina mamei natură. Julia nu ar fi putut face nimic ca să prevină asta. Şi, de fapt, niciunul din ei nu ar fi putut face nimic să prevină sau să schimbe asta.

Ar fi jelit moartea lui Albert, da. Însă nu într-un mod care să fi pus în pericol viaţa copilului. Ar fi avut ea grijă să nu se întâmple asta. Era inteligentă şi înţeleaptă şi… şi al naibii de furioasă pe el.

Auzi scârţâitul sumbru al uşii care se deschidea. Se uită într-acolo şi o văzu stând în pragul uşii, înveşmântată în straiele văduvei îndurerate. Rochie neagră, mănuşi negre, pălărie neagră, văl negru, pelerină neagră.

Dar chiar şi prin voalul acela negru îi putea simţi privirea încruntată şi furioasă sfredelindu-l. Pe de o parte, era surprins că nu izbucnea într-o minge de foc. Se ridică în picioare încet şi se îndreptă spre uşă în tăcere.

Ea făcu un pas în lateral, când se apropie. Ca şi când ar fi fost un lepros.

Se opri. Cugetă o clipă.

— Când te întorci la reşedinţă, vino în bibliotecă.

Trebuie să vorbim.

— Nu am nimic să-ţi spun.

— Poate că aşa este, dar trebui să ne gândim cum să gestionăm cel mai bine situaţia, cum să îţi protejăm reputaţia şi cum să facem ce e mai bine pentru Allie.

— Lady Alberta, îl corectă ea sec.

Doamne, Dumnezeule, nu avea de gând să-i uşureze deloc situaţia, nu? Nu că o putea învinui pentru asta.

— Lady Greyling, noi doi am trăit ca soţ şi soţie mai bine de două luni. Trebuie să ne punem de acord cu povestea. Voi aştepta să vii în bibliotecă.

Putea simţi cum ura ei îi deschidea o gaură în spate, pe măsură ce se îndepărta. Trebuia s-o facă să înţeleagă… măcar ce anume îl făcuse să pornească această şaradă blestemată de la bun început. De ce nu îi pusese capăt înainte să ajungă prea departe era cu totul altceva. Nu se aştepta la niciun fel de iertare din partea ei în privinţa asta. Şi nici nu avea de gând să-i ceară iertare.

*

Julia aşteptă până când uşa se trânti în spatele lui Edward, după care îngenunche în faţa mormântului şi-şi lipi fruntea de marmura rece. Nu putea ajunge mai aproape de atât de soţul ei. Doamne, cât de tare durea!

O durea inima, sufletul şi întregul corp. Durerea era aproape de nesuportat.

— De ce a trebuit să mori? şopti ea. De ce? Oh, Albert, mi-e îngrozitor de dor de tine. Când mă gândesc de cât timp ai plecat de fapt, mă simt trădată. Înşelată! E o prăpastie pe care nu o pot traversa! Un abis înfricoşător. De ce mă gândesc că mi-ar fi fost mai uşor să mă împac cu asta, dacă aş fi ştiut mai devreme? Sunt văduvă de mai bine de patru luni. Şi nici măcar nu mai purtam negru!

Înţelegea atât de multe acum. Înţelegea de ce omul pe care-l crezuse soţul ei venise aici în noaptea în care se născuse Alberta.

— Ştiu că ţi-a spus că s-a născut fiica ta, dar eu ar fi

trebuit să fiu cea care să-ţi spună! Şi-l urăsc pentru asta! Îl urăsc pentru tot! Ştiu că îţi spun asta de fiecare când vin aici, dar mă macină pe interior. Nu ai cum să-ţi închipui măcar cât de dor mi-e de tine!

Clătină din cap şi îşi lipi palma de marmura rece.

— Vreau doar să te mai strâng în braţe o ultimă dată. Vreau să mă strângi tu în braţe. Vreau să-mi spui ce să fac… cum să merg mai departe?!

Suferinţa pe care o simţea era absolut devastatoare, dar trădarea lui Edward făcea totul să fie cu atât mai rău. Nu ştia cum va reuşi să supravieţuiască… dar, într-un fel sau altul, va supravieţui.

*

Stând la biroul său, Edward începu să încropească pe hârtie e strategie despre cum să gestioneze mai bine explicarea acestei situaţii inimaginabile nobilimii. Aceasta era cheia… problema principală. Era nevoie de un echilibru delicat. Îşi va exprima regretele pentru înşelăciune, dar nu putea fi nici prea pocăit. La urma urmei, toate acţiunile pe care le făcuse fuseseră în numele fratelui său. Îi va asigura pe toţi că nu se întâmplase nimic deplasat şi că relaţia lor fusese castă, din cauza stării ei. Şi nu credea că va fi greu să convingă pe cineva de această posibilitate. Nu fusese niciodată un secret că abia o putea tolera pe cumnata lui. Şi nici ea nu pretinsese vreodată că-l considera altfel decât nesuferit şi dezagreabil. Iar lucrurile bine ştiute de toată lumea acum puteau fi folosite în beneficiul amândurora – pentru a-i salva reputaţia şi poziţia în societate.

Se lăsă pe spate în scaun şi înţelese cu stupoare că era posibil chiar ca el să iasă la final arătând ca un erou. Doamnelor le-ar fi plăcut la nebunie un domn care fusese atât de atent şi de cumsecade, încât să îşi petreacă timpul în compania unei femei pe care nu o putea suferi.

Va fi aplaudat pentru altruismul său, pentru cât de mult îi păsa şi pentru devotamentul de care dăduse dovadă faţă de fratele lui şi de sora lui prin alianţă. Doamnele îl vor

considera galant, îl vor lăuda şi vor aranja întâlniri amoroase în grădină ca să guste din savoarea sărutului său. Va câştiga mai multă atenţie decât ar fi visat vreodată.

Şi totuşi, nu-şi dorea nimic din toate acestea.

Când Julia mărşălui apoi pe uşă, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp şi cu chipul schimonosit într-o expresie neiertătoare, înţelese imediat că ea sigur nu-l va vedea vreodată ca pe un erou. Îl va considera mereu doar un ticălos viclean care făcea oamenilor glume proaste şi crude. „O nevăstuică şireată”… se gândi el cu ironie, amintindu-şi cum îl portretizase.

Îşi îndreptă spatele, se ridică din scaun şi se pregăti sufleteşte să dea piept cu tigroaica.

— Ai vrea să închizi uşa?

Ea rămase neclintită.

Normal. Doar nu avea de gând să-i facă pe plac sau să-i acorde vreo favoare. Deja toată discuţia asta nu prevestea nimic bun… nu se întrevedea niciun final favorabil. Trecu pe lângă ea cu paşi mari, se duse la uşă şi o închise. Ceea ce aveau să-şi spună unul altuia trebuia rostit fără ca servitorii să audă ceva din greşeală. Măcar fusese prevăzător şi mai devreme îl trimisese în treaba lui pe lacheul care se ocupa de obicei cu închisul şi cu deschisul uşilor.

Edward se răsuci spre ea.

— De ce? vru ea să ştie, lansând astfel primul atac din ceea ce, firi îndoială, avea să fie o conversaţie de luptă. De ce ai făcut asta?

— Albert m-a rugat.

— El ţi-a cerut să mă păcăleşti?

— M-a rugat să mă asigur că nu o să pierzi copilul. „Fii eu”, mi-a zis. „Ai grijă de ea”. S-a temut… la fel ca şi mine, de altfel… că suferinţa cauzată de moartea lui te va face să pierzi sarcina. Aşa că m-am prefăcut că sunt el.

— Nu te cred.

Şi nu avea nicio altă modalitate de a o convinge că ceea ce spunea era adevărat, decât prin cuvinte.

— De ce aş fi făcut asta dacă nu m-ar fi rugat el? De

ce m-aş fi prefăcut atâtea săptămâni că sunt Albert?

— Pentru că ţi-era teamă că port în pântec un băiat. Un fiu. Voiai titlul, moşiile, puterea şi prestigiul. De-asta n-ai fost deloc dezamăgit când am adus pe lume o fată.

— Nu am vrut titlul.

Ea clătină din cap, fermă.

— Şi totuşi, după aceea ai continuat cu farsa asta. Şi nu poate exista decât un singur motiv pentru asta: ca să mă umileşti, să îţi baţi joc de mine… ca să câştigi ceea ce ţi-am refuzat atunci în grădină… ca să mă faci să plătesc pentru palma aceea!

— Chiar mă crezi atât de meschin? Crezi că aş fi în stare să profit de moartea fratelui meu într-un mod atât de mârşav?

— Ce altceva ar trebui să cred, când ai avut nenumărate ocazii să-mi spui adevărul şi totuşi ai continuat cu prefăcătoria? Tot ce ţi-am spus… *tot ce ţi-am făcut!* Oh, Doamne, Dumnezeule! Probabil te-ai amuzat copios, nu?!

Nu îl asculta. Nici măcar nu auzea ce-i spunea.

— Îţi jur, Julia, că n-am râs absolut niciodată în timpul acesta.

Îşi lipi apoi palma peste gură.

— Tot ce mi-ai făcut tu mie. Cum ai putut?!

— Încercam să îl imit pe soţul tău. Nu vedeam nimic bun în a te îndepărta. Mi-era teamă că o să devii melancolică şi că o să se ajungă exact la ceea ce încercam să evit.

Julia îl izbi tare cu pumnul în umăr, aproape făcându-l să se împleticească înapoi. În toată furia ei îndreptăţiră, dezvoltase un croşeu foarte puternic.

— Ce minciună! Ţi-a făcut plăcere! Ţi-a plăcut să mă păcăleşti!

— Ba nu.

— Ai fost mereu gelos pe Albert! Ai vrut mereu titlul! Dacă aş fi născut un băiat, nu l-ai fi obţinut niciodată, aşa că ţi-ai luat măsuri de precauţie ca să-ţi asiguri poziţia.

— Nu. A fost exact aşa cum ţi-am spus. Albert m-a rugat să…

— Minţi! A fost planul tău mereu să iei totul! Titlul lui… moşiile lui… şi chiar şi pe soţia lui… copilul lui…

— Nu! N-am plănuit niciodată să iau nimic! Intenţionam să-ţi spun totul de îndată ce se năştea copilul.

— De îndată ce se năştea copilul? Au trecut şase săptămâni de atunci! Ce naiba mai aşteptai?

— Să nu mai fiu îndrăgostit de tine!

Capitolul 15

Năucită de declaraţia lui, Julia făcu un pas mare înapoi şi rămase holbându-se neîncrezătoare la Edward. Se aştepta ca el să izbucnească în râs din clipă în clipă, dar el rămase solemn şi serios. Fără îndoială, se străduia să o păcălească încă o dată sau să obţină simpatie ori iertare, sau alt lucru îngrozitor pe care ea nu-l putea identifica.

— Dar nici măcar nu ţi-a plăcut vreodată de mine.

— Sfinte Dumnezeule, dacă ar fi adevărat!

Nu reuşea să îi cuprindă cu mintea comportamentul, aşa că rămase holbându-se la el, când trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre bufet. Turnă whisky într-un pahar şi coniac în altul, după care i-l întinse pe cel din urmă. Iată încă un aspect în care cei doi fraţi erau fundamental diferiţi. Albert nu i-ar fi oferit niciodată tărie. Oare de ce crezuse că o simplă călătorie în Africa i-ar fi putut schimba atât de drastic filosofia de viaţă?

Dar nu putea să-l ia. Nu părea să-şi poată mişca deloc picioarele. Nimic din toate astea nu avea niciun sens.

Edward lăsă paharul deoparte, se duse la fereastră şi privi afară.

— E foarte important ca Allie… pardon, Lady Alberta… să crească aici, zise el încet.

Julia clipi uimită, încercând să îşi concentreze toată atenţia asupra cuvintelor lui. S-ar fi aşteptat să dezvolte subiectul din afirmaţia pe care o făcuse mai devreme. De fapt, avea nevoie ca el să se explice, în noaptea aceea în

grădină o făcuse să se simtă ca o mare proastă. Oare încerca să facă acelaşi lucru şi acum?

— Experienţa asta ne-a fost refuzată mie şi lui Albert. Şi nu m-ar ierta niciodată dacă i-ar fi refuzată şi ei. M-am mutat în cealaltă aripă a casei. Dumnezeu ştie că reşedinţa asta e suficient de mare, încât să putem locui aici mulţi ani, fără să ne vedem măcar. Şi desigur, voi petrece cât mai mult timp posibil la celelalte moşii sau la Londra, ca să nu te deranjez cu prezenţa mea.

Acum o oră... de fapt şi acum cinci minute, s-ar fi aşteptat ca el să spună: „Ca să nu mă deranjeze prezenţa *ta*". Dar pretindea că o iubea.

Se apropie un pic reticentă, având grijă să rămână suficient de departe de el ca să nu-i inhaleze parfumul familiar de pere pergamute, dar şi suficient de aproape ca să poată vedea clar fiecare linie pe care i-o cioplea pe faţă greutatea poverii pe care o purta.

— Abia dacă vorbeai cu mine.

El închise ochii strâns.

— Julia...

— Dacă intram într-o încăpere, tu ieşeai imediat.

El clătină din cap şi încleştă maxilarul.

— Nu mi-ai adresat nici măcar o dată un cuvânt amabil. Deşi, ca să fiu complet sinceră, nu mi-ai adresat vreodată nici vreunul urât. E doar că... toate vorbele tale sunau mereu... destul de politicoase... ca şi când le rosteai pentru că erai obligat şi pentru că aşa era de aşteptat să faci.

— A fost mai uşor aşa. Se răsuci spre ea şi se împinse cu spatele în marginea pervazului, ca şi când ar fi avut nevoie de ceva cu care să se înjunghie. Ridică uşor genunchiul şi lipi talpa piciorului de perete. Era o întrupare vie a masculinităţii pure, şi Julia se ura pe sine pentru că observa asta. Era mai uşor să te uiţi la mine cu dispreţ... pentru că ce fel de om ar dori o femeie care îl priveşte cu dezgust? Şi când nici asta n-a fost suficient, am băut şi apoi am băut şi mai mult ca să-mi potolesc dorinţa şi să mă fac suficient de nesuferit, pentru ca soţia fratelui meu să nu mă

primească în casa lor cu braţele deschise, pentru că, ferească Dumnezeu, ca Albert să fi priceput vreodată ce dorinţă nestăvilită simţeam pentru femeia pe care o iubea şi cu care se căsătorise.

De atât de mult timp? Avusese sentimente pentru ea de atât de mult timp? Cum de nu-şi dăduse niciodată seama? Cum de nu ghicise asta nici Albert? Se lipi cu spatele de cadrul unei ferestre, având nevoie de un sprijin, din moment ce genunchii ei ameninţau să cedeze din cauza caracterului subit al mărturisirii lui. Aproape că nu i se părea real.

— Când ai început să ai aceste sentimente?

El ridică paharul, dădu pe gât restul conţinutului şi-şi mută privirea înapoi pe fereastră. Miji ochii, uitându-se în depărtare.

— Oh, pluteau de mult timp în aer. Şi noaptea aceea din grădină a pecetluit totul. M-am gândit: „E interesantă doar pentru că e interzisă. Sărut-o, fă-ţi hatârul şi termină odată cu ea”. În schimb sărutul acela blestemat m-a făcut să te vreau şi mai mult.

Julia închise ochii strâns şi zise, cu glasul răguşit:

— În noaptea aceea în grădină am crezut că eşti Albert.

— Ştiu. Abia după ce ne-am sărutat mi-am dat seama că chiar reuşisem cumva să mă conving că, de fapt, pe mine mă aşteptai. Am fost un mare prost. Şi, când mi-ai spus Albert, a fost ca o lovitură în plex… dar tot n-a domolit deloc tumultul pe care l-ai stârnit în mine.

Julia deschise ochii şi îl descoperi din nou studiind-o. Expresia de pe chipul lui era o mască a impasibilităţii… dar în adâncul ochilor lui văzu dorinţa disperată pe care o simţea pentru ea. Cum de fusese atât de oarbă până atunci? Pentru că fusese atât de incredibil de dezagreabil, încât nu se obosise niciodată să privească dincolo de suprafaţă.

— Din moment ce ne-ai confundat în grădină, m-am gândit că exista o şansă mică să se întâmple la fel şi după ce fuseseşi despărţită de Albert patru luni şi că o să reuşesc

să duc la bun sfârşit ceea ce m-a rugat.

Din prima clipă în care intrase în bibliotecă, ar fi putut jura că fusese mai sincer cu ea decât oricând. Dar o parte din povestea lui tot nu avea nicio logică. Oare doar se folosea din nou de înşelăciune, în încercarea de a scăpa basma curată? Oare tot ce-i spusese fusese simplă minciună, ca să-i câştige simpatia şi iertarea? Cum ar mai putut avea încredere în ceea ce-i spunea, când făcuse un lucru atât de inimaginabil? Se încruntă imediat.

— Când te-a rugat Albert să faci orice e nevoie ca să te asiguri că nu voi pierde copilul?

El clipi.

— Pardon?

— Păi, presupun că toată povestea pe care mi-ai spus-o despre felul în care a murit Edward a fost, de fapt, adevărată, despre Albert… că a murit pe loc. E adevărat?

El încuviinţă din cap, solemn.

— Atunci când a mai avut ocazia să-ţi ceară ceva? Cum e posibil ca orice din tot ce ai făcut… zise ea, fluturând din mână, încercând să cuprindă săptămâni întregi de înşelăciune şi minciuni… să fi fost la rugămintea lui?

Edward ridică paharul şi se încruntă când văzu că era gol.

— Într-o noapte când stăteam lângă foc, mi-a zis că, dacă i se întâmpla ceva rău, să nu îţi spun până după ce se năştea copilul. Se temea că o astfel de veste ar putea să te facă să pierzi sarcina. Presupun că a avut un fel de premoniţie.

— Din nou, nu te cred. Era mult prea tras de păr. Ori minţea în legătură cu rugămintea lui Albert, ori în legătură cu felul în care fusese ucis. Simţea că mai avea un pic şi i se făcea rău. Nu a murit de fapt pe loc, nu-i aşa?

El coborî paharul. Îl strângea atât de tare în mână, încât aproape i se albiseră de tot degetele. Îi întâlni privirea şi rămase privind-o.

— E întocmai după cum ţi-am spus. A murit de la prima lovitură. Nici nu tresări, nici nu-şi feri privirea. Julia şi-ar fi dorit foarte mult să creadă că Albert avusese parte de

o moarte rapidă şi că nu simţise nicio durere… dar, dintr-un motiv sau altul, i se părea foarte puţin probabil.

— Deci, într-o noapte oarecare, când purtaţi o conversaţie, s-a întâmplat să te roage să te prefaci să fii el, dacă murea?

— Cu două nopţi înainte să vedem puiul de gorilă.

Povestea asta pe care i-o vindea cu premoniţia era absolut absurdă. Totuşi, şi-ar fi dorit din tot sufletul să fie adevărată. Şi-ar fi dorit să creadă că Albert nu suferise. Dar Edward probabil ar fi ştiut asta, nu? Dacă ţinea într-adevăr la ea, aşa cum pretindea, ar dori şi ar încerca să-i uşureze durerea.

Nu ştia ce să creadă despre declaraţia lui… despre mărturisirea lui o bulversa complet şi o făcea să se simtă în acelaşi timp şi trădătoare, şi persoana trădată. Nu-i plăcea deloc tot tumultul sufletesc pe care-l stârnise în sufletul ei.

— L-am iubit pe Albert. Încă îl mai iubesc.

— Ştiu. Şi nu-ţi cer să mă iubeşti, Julia. Nici măcar nu-ţi cer să mă priveşti cu indulgenţă sau să mă ierţi pentru duplicitate. Înţeleg că eşti nervoasă şi furioasă. Şi ai tot dreptul să fii. Tot ce îţi cer este să nu acţionezi pripit… să nu faci ceva care ar putea avea efecte nedorite asupra viitorului Albertei.

Lua-l-ar naiba să-l ia! Şi la naiba cu toată înşelăciunea lui. La început nu-şi dorise nimic altceva decât să găsească o modalitate de a-l răni. De a-l umili public. Dar trebuia, într-adevăr, să aibă grijă să nu distrugă viitoarele şanse ale fiicei sale de a-şi găsi o partidă bună pentru căsătorie.

— Nu ştiu dacă voi mai putea locui aici, recunoscu ea, nefiind sigură dacă se putea încrede în propriile sentimente. Sau în el. Rănile cauzate de trădarea lui încă mai erau infectate şi supurau. Iar suferinţa pe care o simţea… pierderea lui Albert… părea să o secătuiască de viaţă.

— Unde o să te duci? La vărul tău? El poate avea grijă de tine mai bine decât mine?

Julia detesta faptul că el înţelegea adevărul despre situaţia ei şi că îl folosea în avantajul său, pentru a le ţine

aproape pe ea şi pe Alberta. Părinţii ei erau morţi. Nu avea alte rude de gradul întâi. Iar vărul său, care moştenise titlul şi toate proprietăţile tatălui ei, fusese extrem de mulţumit că se căsătorise de la nouăsprezece ani.

— Cu siguranţă, Albert a făcut ceva aranjamente pentru mine.

— În mod ironic, cred că eu sunt tot ce ai. Până acum nu am reuşit să găsesc niciun testament.

Aparent, toate orele pe care le petrecuse în bibliotecă nu avuseseră legătură numai cu administrarea moşiei.

— Cu siguranţă, avocatul său are o copie.

— I-am scris să-l întreb dacă Edward a lăsat vreun testament şi să-i cer să mă sfătuiască în legătură cu al meu. Am formulat totul astfel încât să nu fie evident că nici contele nu ştia dacă avea unul sau nu. Răspunsul lui a fost că Edward nu a lăsat niciun testament… Ceea ce ştiam, desigur, fiind Edward, la urma urmei. Iar sfatul pe care l-a avut cu privire la testamentul contelui a rămas acelaşi ca în trecut: Că trebuia pregătit unul repede şi cu sârguinţă.

Julia se prăbuşi pe perete, dar se îndreptă imediat, încercând să evite să-şi arate orice dezamăgire sau slăbiciune.

— Se pare că sunt complet la mila ta. Depind numai şi numai de bunătatea ta.

— Îţi voi oferi o indemnizaţie mai mult decât generoasă şi mă voi asigura că lui Lady Alberta nu-i va lipsi nimic. Păru să şovăie o clipă după care oftă şi adăugă: Există o casă în Cotswolds. Conform notiţelor pe care le-am descoperit, se pare că tatăl nostru intenţiona ca aceasta să fie casa de văduvă a mamei noastre. Se pare că îi plăcea peisajul rural de acolo. Nu face parte din moştenire. Aş putea să ţi-o dăruiesc ţie, dar după cum am menţionat deja, chiar cred din tot sufletul că Albert şi-ar dori ca fiica lui să crească aici.

Din păcate, era şi ea de aceeaşi părere. Vorbise adesea despre cum tânjea să-şi vadă copiii crescând şi jucându-se în umbra moşiei Evermore. Despre cât de mult regretase că lui i se negase această şansă.

— Din moment ce am multe lucruri la care să mă gândesc, în clipa asta nu pot lua nicio decizie definitivă şi nici nu pot hotărî vreun curs de acţiune. Cu toate astea, sunt de acord că trebuie să avem mare grijă cum gestionăm situaţia… de dragul Albertei. Ce-ai de gând să le spui servitorilor?

— Ei toţi îl slujesc pe contele de Greyling. Eu sunt contele de Greyling. Aşa că n-am să le spun absolut nimic.

— O să fie suspicioşi că te-ai mutat în cealaltă aripă a casei. Edward afişă un rânjet strâmb.

— Vor crede că avem o mică neînţelegere maritală. Şi dacă ţin la posturile pe care le au în gospodăria asta, atunci o să-şi ţină suspiciunile pentru ei.

— Şi societatea?

— Cred că ar fi mai bine să aşteptăm să facem orice fel de mărturisire, până când toţi lorzii şi doamnele sosesc la Londra pentru sezon. O să fiu şi eu acolo şi mă pot ocupa personal de orice repercusiuni care ar putea apărea ca urmare a dezvăluirii duplicităţii mele. Şi asta o să ne dea timp să ne dăm seama exact ce şi cum vrem să procedăm.

Julia încuviinţă din cap şi-şi mută privirea spre grădinile iernatice de dincolo de ferestre.

— Soţia ta n-o să fie prea mulţumită, dacă eu şi Alberta rămânem aici.

— Soţia mea?

— După cum ai spus, acum tu eşti contele de Greyling. Şi este de aşteptat să produci un moştenitor.

— Asta se va întâmpla abia peste ani… poate chiar zeci de ani. Abia după ce Lady Alberta se va căsători cu bine. Ea contează mai presus de orice altceva.

Julia atinse uşor geamul cu degetele. Era la fel de rece ca sufletul ei. Se întrebă dacă va mai cunoaşte vreodată căldura sufletească.

— Vom rămâne aici pentru moment. Nu voi lua masa cu tine şi nu voi petrece deloc timp în compania ta seara. Dacă trebuie să comunici cu mine, te rog fă-o prin intermediul servitorilor.

— Şi dacă tu ai nevoie să vorbeşti cu mine…

Se răsuci spre el, în grabă.

— Nu voi avea nevoie.

Acestea fiind spuse, se răsuci pe călcâie şi ieşi din bibliotecă, întrebându-se cum era posibil ca doi fraţi să-i frângă inima în două moduri atât de diferite. Şi întrebându-se şi cum se putea ca inima să o doară în egală măsură pentru pierderea fiecăruia dintre cei doi fraţi.

*

Stând la fereastră şi savurându-şi băutura, Edward privea cum se lăsa întunericul peste moşie. Un pahar era tot ce avea de gând să-şi permită. Nu voia să amorţească în niciun fel durerea usturătoare a cuvintelor ei de despărţire, pe care le merita din plin, sau durerea pe care o simţea în piept, ca urmare a faptului că îşi deschisese inima în faţa ei. O mică parte din el sperase – ba de fapt se rugase cu ardoare – şi îşi dorise că îşi va declara şi ea iubirea faţă de el, după ce i-o mărturisea pe a lui. Însă în cea mai mare parte ştiuse că să pornească pe acest făgaş se va fi dovedit o treabă zadarnică.

La drept vorbind, nici măcar nu era sigur că înţelesese pe deplin profunzimea propriilor sentimente, până când nu scosese pe gură acele cuvinte. Nu era sigur când anume se întâmplase să se îndrăgostească de ea. Ştia doar că se întâmplase. Era îndrăgostit până peste cap. Şi fără echivoc. Şi se temea că Julia va ocupa pe veci acest loc în inima sa. În timp ce, pentru ea, el va rămâne mereu un fel de rozător… un ticălos care încerca să fure mişeleşte resturile vieţii fratelui său, la care nu avea niciun drept.

— Cina e servită, milord, anunţă atunci Rigdon.

Se îmbăiase, se bărbierise şi se îmbrăcase în cea mai elegantă ţinută de seară. Pentru orice eventualitate. În caz că mânia pe care o simţea ea pentru el se mai domolea un pic şi i se făcea milă de el suficient cât să vină să cineze în compania lui. Nu-i păsa dacă nu vorbea cu el. I-ar fi fost suficient fie şi doar să se afle în preajma ei. Ar fi putut lua cina în sufragerie. Îmbrăcată în straiele ei de doliu – de

văduvă – s-ar aşeza, fără îndoială, în cel mai îndepărtat capăt al mesei. La câţiva metri buni de el. Bănuia că i s-ar alătura, dacă ar înţelege agonia pe care i-o provoca simpla ei prezenţă.

— Şi contesa… zise el, gândindu-se că, dacă ar mai fi aşteptat un pic, poate şi-ar fi făcut apariţia.

— Excelenţa Sa a informat-o pe Torrie că va cina în camera sa. Din câte am înţeles, nu se simte tocmai bine.

Nu putea să nu-i acorde credit majordomului pentru că măcar se străduia să se prefacă că totul era în regulă între stăpânul şi stăpâna casei.

— Vin imediat!

Doamne, Dumnezeule! Cu siguranţă, era un lord vrednic de milă, lamentându-se şi smiorcăindu-se aşa cum făcea. Petrecuse un pic mai mult de două luni alături de ea. Şi trebuia să facă cumva ca amintirile acestea să-i ajungă pentru toată viaţa. Edward oftă adânc, îşi termină băutura şi porni spre sufragerie.

Nu ştia de ce se aştepta să o vadă acolo. De ce se simţea de parcă primise o lovitură puternică în stomac, când descoperise că singurii care îl aşteptau *acolo* erau majordomul şi un lacheu, inima era o stăpână capricioasă şi crudă, pentru că oferea mereu o licărire de speranţă.

Se aşeză la masă şi rămase privind în gol spre sfeşnicul aprins de pe masă, în timp ce i *se* turna vin şi îi era servită supa. Încăperea era afurisit de tăcută. Singurul sunet care răsuna era clinchetul pe care-l scotea periodic lingura lui de argint, care se lovea de porţelan. Nu crezuse niciodată că va ajunge să-i fie dor de vântul şuierător de la Havisham Hall. Dar în momentul acela orice ar fi fost mai bine decât să fie înconjurat de tăcerea absenţei Juliei.

Capitolul 16

Iubita mea dragă,

Mi-aş dori foarte mult să fi fost şi tu aici să te bucuri de aventura asta cu noi. Edward este un mic tiran şi ne zoreşte tot timpul să înaintăm. Pare să fie în elementul său şi să înflorească în acest rol de lider al micii noastre expediţii. Nu mai bea la fel de mult. Nu l-am văzut deloc beat. Poate pentru că se simte ca acasă aici. Sau poate pentru că stocurile noastre de băutură sunt limitate şi nu ai unde să mai găseşti prin junglele astea. Iar dacă acesta e, într-adevăr, motivul, atunci, cu siguranţă, dă dovadă de o stăpânire de sine remarcabilă.

Chiar dacă am mers în multe călătorii împreună şi a avut mereu obiceiul de a da ordine oamenilor, nu ştiu de ce, dar acum chiar apreciez foarte mult felul în care preia conducerea. Privindu-l aşa, nu pot să nu mă gândesc că el ar fi mai potrivit să *fie contele decât mine. Mie mi s-a părut mereu o sarcină împovărătoare să fiu responsabil pentru alţii, dar lui chiar pare să-i placă. Cred că ar trebui să se ia în considerare mai mulţi factori în stabilirea moştenitorului unui titlu, decât acela că e îndreptăţit la asta doar cine iese primul din pântecul mamei.*

Julia închise jurnalul soţului ei, îl aşeză cu grijă în poală şi se uită pe fereastra dormitorului său. Ajunsese în ziua a douăsprezecea a călătoriei lor. Nu voia să citească despre cum Edward îl făcea să râdă sau cum îi învăţa să prevină apariţia băşicilor sau cum se asigura că serveau un ceai bun în sălbăticiile junglei. Voia să citească despre cât de dor îi era lui Albert de ea. Îşi dorea să citească un pasaj în care scria: „Am avut o premoniţie noaptea trecută. Vreau să-l ierţi pe Edward pentru ceea ce o să-l rog să facă. Să ştii doar că o face din dragoste pentru tine şi pentru copilul nostru născut”.

Dar până atunci nu descoperise nicio astfel de mărturisire. Nu scrisese niciun cuvânt de alinare şi nimic care să-i confirme că înţelesese că avea să moară. Nu existau ultime cuvinte în care să-şi reafirme dragostea pentru ea. Niciun mesaj de despărţire şi niciun „rămas-bun” tandru. Totul era neimportant şi nu exista nimic cu

subînţeles. Era ca şi când se aşteptase pe deplin să mai scrie în jurnalul acela încă de o mie de ori cel puţin.

Deşi îşi dorea din tot sufletul să ajungă la însemnările finale, refuza să le citească altfel decât în ordine. Îşi dorea să trăiască ultimele lui săptămâni de viaţă întocmai cum le trăise el. Şi deşi nu o interesaseră niciodată prea mult călătoriile, se pomenea dintr-odată dorindu-şi să fi fost lângă el, în tot timpul în care fusese plecat. Ca şi când prezenţa ei acolo ar fi fost suficientă pentru a preveni lucrul îngrozitor care se întâmplase.

Era văduvă. Şi la drept vorbind, era văduvă de mai bine de patru luni. Şi totuşi, timpul petrecut cu Edward îi temperase cumva suferinţa. Şi se gândea că probabil pentru asta îl ura cel mai mult dintre toate. Când ar fi trebuit să se gândească la soţul ei, se gândea în schimb la fratele lui. La felul în care o făcuse să râdă, în care o ţinuse în braţe... în care nu plecase deloc de lângă ea atunci când o adusese pe lume pe fiica ei. La mărturisirea faptului că se îndrăgostise de ea. Dacă o iubea cu adevărat, atunci cum ar fi putut permite să trăiască o minciună atâtea luni? Cum îi putuse ascunde adevărul? Şi poate că l-ar fi putut ierta pentru săptămânile de dinaintea naşterii Albertei, dar cele care veniseră după aceea...

Se auzi un ciocănit la uşă, dar ea abia dacă tresări.

— Intră!

Torrie intră prudentă, părând oarecum îngrijorată şi îi întinse un bileţel.

— De la Excelenţa Sa.

Julia îl luă, îl despături şi citi cuvintele acelea scrise ordonat şi apăsat... şi aproape identic cu scrisul fratelui său, dar nu în totalitate. Acum se pomenea căutând cele mai banale şi mai simple diferenţe dintre cei doi fraţi şi blestemând în şoaptă de fiecare dată când găsea una, întrebându-se cum de nu o observase până atunci.

Voi fi în odaia copilului de la două până la şi jumătate.
Greyling

Nu era deloc surprinsă. Îi trimisese acelaşi mesaj în fiecare zi în decursul ultimei săptămâni. Şi înţelegea foarte bine că ştia şi el că nu îi putea interzice să o viziteze pe Lady Alberta, fără să cauzeze speculaţii şi bârfe în rândul servitorilor, pentru că nu îl lăsa pe *tatăl* micuţei să petreacă timp cu ea. Şi chiar dacă la modul ideal personalul domestic nu ar fi trebuit să trăncănească despre ce se întâmpla între stăpâni, nu era atât de proastă încât chiar să creadă că ţineau pentru ei tot ceea ce observau. Primul bilet îl rupsese în bucăţi, ocărând aprig şi deloc feminin. Pe al doilea îl rupsese doar în jumătate. Pe al treilea îl mototolise. Cât despre restul... ei bine, nu făcu mai mult decât să ofteze adânc şi să le împăturească la loc.

Cel puţin o prevenea dinainte despre intenţiile lui, ca să nu dea nas în nas cu el pe coridor sau în odaia copilului şi să fie obligată să-l vadă.

— Aţi vrea să îi transmit vreun mesaj de răspuns Excelenţei Sale? întrebă Torrie.

Probabil „Du-te dracului!” nu era tocmai ce avea în minte camerista.

— Nu. Doar spune-i doicii s-o pregătească pe Lady Alberta pentru vizita de la ora două a contelui.

— Da, milady. Să vă calc o rochie pe care s-o purtaţi la cină?

Şi întrebarea aceea devenise parte din ritualul ei zilnic.

— Nu. Pune să mi se aducă o tavă în camera mea.

— Da, milady.

Auzea dezamăgirea şi tristeţea din vocea lui Torrie. Camerista ei ştia că era ceva în neregulă. Fără îndoială, întreg personalul domestic îşi dăduse seama că era ceva în neregulă. Doar că pur şi simplu nu îşi puteau închipui despre ce ar fi putut fi vorba. Dar în fond de ce ar fi suspectat ei – sau oricine altcineva, de altfel – adevărul, când era absurd şi de neimaginat?

— Nu se ocupă doica, milady, icni Torrie dintr-odată.

Julia se uită nedumerită la tânăra care îşi frământa mâinile, ca şi când conştientiza că spusese ceva ce nu ar fi

trebuit.

— Pardon? N-am înţeles?!

— Toată lumea ştie că Excelenţa Sa merge în odaia micuţei în fiecare după-amiază. Spălătoreasa de vase de la bucătărie e un pic mai prostuţă de fel… zice că probabil Excelenţei Sale îi cam place de doică şi că de-asta se duce acolo… că niciun tată nu arată atât de mult interes faţă de un bebeluş. Dar Excelenţa Sa o trimite mereu pe doică jos în bucătărie să bea o ceaşcă de ceai, când merge s-o vadă pe micuţă. Pur şi simplu petrece timp cu Lady Alberta. Nu vă este infidel.

Nu se gândise niciodată că i-ar fi putut fi infidel. Poate că ar fi trebuit să se gândească. În fond, era un bărbat tânăr şi viril…

Ce naiba era în capul ei? În definitiv, nici nu îi datora niciun fel de fidelitate. Oare de ce o deranja acest gând? De ce i-ar fi păsat ei cu cine se culca Edward? Îşi întoarse privirea înapoi spre fereastră. Chiar îşi dorea ca vremea să se îmbunătăţească. Voia să se încălzească mai repede ca să poată merge să călărească.

— Îi place să meargă în camera dumneavoastră de relaxare.

În camera unde picta. Îşi aminti că îi spusese cândva lui Torrie că o relaxa să stea acolo, şi de atunci Torrie începuse să o numească camera ei de relaxare. Şi acum fata îi oferea această mică bârfă, ca şi când asta ar fi trebuit să-l absolve cumva de păcate în ochii Juliei. Doar că biata de ea habar nu avea pentru ce avea nevoie contele de iertare.

— Când?

— La diferite ore, dar mereu cel puţin o dată pe zi.

Oare spera să o găsească acolo? Sau să dea peste ea acolo? Ei bine, nu avea de gând să permită aşa ceva. Julia sări în picioare. O va pune pe cameristă să-i transmită lui Edward un mesaj prin care-i spunea să nu mai intre în camera ei de…

Doar că nu mai era camera *ei.* Era a lui. Întreaga reşedinţă îi aparţinea lui – fiecare încăpere, fiecare tablou,

fiecare fleac, fiecare bijuterie şi fiecare statuetă. Nu putea să-i dea ordine. El i-ar fi râs în nas. Se afla aici numai şi numai din bunăvoinţa lui. Tot ce îi oferea… îi oferea numai pentru că proclama el că merita să fie al ei. Se scufundă înapoi pe fotoliu, descurajată. Dintr-odată se pomenea dorindu-şi cu disperare să picteze. De când îşi descoperise noul statut de văduvă, nu-şi mai părăsea dormitorul decât pentru a vizita mausoleul şi pe Alberta. În tot restul timpului stătea retrasă în camera ei, jelind o pierdere, care adesea îi făcea dificil chiar şi să-şi găsească motivaţia de a se mai da jos din pat. Şi acum existau şanse să dea nas în nas cu el chiar şi în sanctuarul ei, dacă s-ar fi hotărât să se ducă acolo. Doamne, Dumnezeule! Cât de uşor o lipsea de lucruri!

— Mulţumesc, Torrie. Poţi pleca acum.

— Mi-aş dori să ştiu de ce sunteţi atât de tristă, milady.

Ea îi oferi cameristei sale un zâmbet solemn.

— Am descoperit că contele nu este cine credeam eu că este.

Un răspuns sincer, dar criptic. Nu avea nicio îndoială că acele cuvinte nu-i satisfăceau deloc curiozitatea tinerei… dar, cu siguranţă, o făcură să se retragă în grabă. Julia se ridică, se duse la oglindă şi-şi studie reflexia câteva clipe. Negrul pe care îl purta îi conferea un aspect serios şi posomorât. Probabil că personalul domestic îşi punea întrebări şi în legătură cu schimbarea neaşteptată a vestimentaţiei sale. Se îmbrăcase arareori în negru, când se presupunea că Edward era cel care zăcea mort în mausoleu. Dar acum nu mai purta altceva decât negru. Slavă Domnului că nu trebuia să se explice în faţa servitorilor. Îi era şi aşa destul de greu să-şi explice ei înseşi propriile acţiuni şi comportamente… mai cu seamă atunci când ceasul de pe şemineu anunţa ora două şi se grăbea să-şi lipească urechea de uşă.

El era mereu extrem de punctual. Nu înţelegea de unde îi venea această pornire nebunească de a asculta după sunetul paşilor să-i era mereu atenuat de covor… dar

totuşi îl auzea, călcând cu paşi mari şi apăsaţi. Şi apoi sunetul înceta şi ştia că se oprise în faţa uşii ei. Aşa făcea de fiecare dată. Era o nebunie să creadă că îi putea simţi privirea prin lemnul masiv al uşii sau că îi putea auzi respiraţia.

Era o nebunie să creadă că mirosul lui reuşea cumva să se strecoare în cameră şi să-i tachineze nările.

Nu voia ca el să ştie că era acolo, aşa că îşi ţinea respiraţia. Însă tot se temea că el ştia cumva că se afla acolo… că îi simţea prezenţa de cealaltă parte a uşii, la fel cum ea o simţea pe a lui. Se întrebă dacă poate era tentat să bată la uşă sau o să o strige, sau să-şi lipească palma de lemn… în acelaşi punct în care se odihnea şi a ei.

Auzi apoi sunetul inconfundabil al plecării lui. Paşii lui erau mereu mai energici şi mai rapizi ca mai devreme. Expiră, cutremurându-se, îşi lipi fruntea de uşă şi aşteptă. Aşteptă până când auzi ecoul mersului rapid al doicii şi al tocurilor ei, în timp ce se grăbea în jos pe scări. Da, ştia deja că dădaca pleca întotdeauna.

Încet şi cu prudenţă, deschise uşa şi se uită afară pe coridorul gol. Cu mult mai multă încredere decât simţea în realitate, îşi îndreptă umerii şi ieşi. Se mai uită în jur o ultimă dată, după care îşi ridică rapid tivul fustei şi se furişă pe covor în picioarele goale, în direcţia odăii copilului. Uşa era deschisă. Rămânea mereu deschisă.

Se apropie cât de mult putu, fără să fie văzută şi se lipi cu spatele de perete. Scârţâitul scaunului-balansoar plutea încet pe uşă şi şi-l imagina ţinând-o în braţe pe fiica ei, în timp ce se legăna încet înainte şi înapoi. Închise ochii şi ascultă.

*

Acea jumătate de oră pe care o petrecea cu Allie era partea lui preferată a zilei. Şi nu doar pentru că îi plăcea felul în care nepoţica lui clipea în sus la el din ochii ei mari, albaştri şi minunaţi – deşi avea într-adevăr ochii albaştri ai mamei sale. Dar şi pentru că avea atenţia mamei sale.

Putea vedea un sfert de centimetru de fustă neagră furişându-se prin dreptul tocului uşii… şi ştia că până când îşi termina timpul cu ea, va fi devenit un centimetru întreg, pe măsură ce Julia se apleca tot mai mult spre uşă, ca să-l poată auzi. Abia în a treia zi observase colţul negru al rochiei ei. Până atunci îi oferise toată atenţia lui micuţei Allie – doar că în acea anume după-amiază adormise. Şi parcă fusese ca un făcut. Pentru că, atunci ridicase privirea, zărise colţul volanului rochiei ei. Şi apoi continuase să se legene în scaun.

— Hai să vedem, Allie… unde rămăsesem?

Era atât de tentat să o strige pe Julia şi să o întrebe unde rămăsese cu povestea de ieri. Dar o cunoştea deja suficient de bine, încât să înţeleagă că nu ar fi apreciat deloc tachinarea aceasta. Şi atunci fără îndoială ar fi încetat să se mai strecoare pe coridor ca să li se alăture în timp ce el îşi spunea povestea. Simplul fapt că era acolo îi dădea cumva speranţă că poate la un moment dat vor putea măcar şi se înţeleagă civilizat. Trebuiau s-o facă… de dragul lui Allie.

— Ah, da! Armăsarul mare şi magnific care avea grijă de toate animalele a descoperit că se întrevăd necazuri la orizont. Cred ar trebui să-i dăm un nume… săi spunem Greymane? Grey în onoarea tatălui tău, desigur. Cred că i-ar plăcea asta. Badger, care chiar este un bursuc şi poartă o vestă verde, îi spune lui Greymane că l-a făcut pe Stinker the Weasel[1], cu ochii lui mici şi mijiţi şi cu colţii lui ascuţiţi, şi cu nasul lui lung şi ascuţit, să se furişeze prin spatele copacilor. Cred cu toţii că pune la cale ceva rău şi că are de gând să strice picnicul pe care prinţesa Allie plănuieşte să-l ţină în luminişul cu flori sălbatice galbene, pentru toţi prietenii ei din pădure.

Continuă apoi să împletească povestea frumoasei prinţesei şi a prietenilor ei nobili. Şi a nevăstuicii geloase şi invidioase care voia să strice totul. Legănându-se mai departe, vorbi până când deveni vizibil un centimetru întreg

1 În traducere din limba engleză ar fi „Nevăstuica Puturoasă"

din fusta ei neagră. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să fi fost roşie, albastră sau roşie. Dar ştia că acum purta cu adevărat doliu şi jelea, pe deplin conştientă că era văduvă.

Fără ştirea ei, în fiecare dimineaţă, cu o oră înainte de răsăritul zorilor, o urmărea în linişte, în timp ce îşi croia drum spre mausoleu. Se ascundea printre copaci şi stătea de pază. Şi până când se întorcea ea spre conac, cerul căpăta o nuanţă de albastru-deschis şi luminos aşa că nu o mai putea urmări la fel de îndeaproape. Cel puţin făcea acea scurtă drumeţie, când servitorii erau prea ocupaţi ca să observe. Altfel, personalul şi-ar fi putut pune semne de întrebare în legătură cu motivul pentru care era dintr-odată atât de devotată plimbărilor matinale şi de ce petrecea atât de mult timp în locul de veri al familiei.

În afară de aceste momente, nu mai zărea decât o frântură din fusta ei, în timp ce o legăna pe Allie. Probabil era nebun să se bucure atât de mult de o bucăţică de cârpă, doar pentru că îi aparţinea ei. În rest, continua să mănânce singur, să stea singur în biblioteca sa şi să joace biliard singur. Iar în orele târzii ale nopţii, când nu avea somn, lucra la povestea pe care o scria pentru Allie despre creaturi fantastice care purtau haine, vorbeau şi se comportau într-un fel care semăna foarte mult cu cel al oamenilor.

Şi acum, uitându-se în jos la ea, aşa cum dormea în braţele sale, ştia că îi va scrie un raft întreg de povestiri. Cu coada ochiului, văzu *fusta* dispărând. Şi trei secunde mai târziu auzi sunetul rapid ai paşilor doicii, când intră pe coridorul de dincolo de uşă.

Se ridică în picioare şi o duse pe Allie spre pătuţul ei, unde o aşeză cu grijă. Ea deschise ochii larg şi începu să dea din mâini şi din picioare.

— Ne vedem mâine, micuţo!

Mai schimbă apoi câteva cuvinte cu doica şi ieşi pe coridor. Parfumul Juliei era mai puternic acum. Inspiră adânc, aproape ca un om disperat să respire, umplându-şi plămânii cu aer şi delectându-se pe deplin cu savoarea ei. Înaintă până când ajunse în dreptul uşii ei. Acolo se opri o

clipă şi-şi lipi palma de lemnul masiv. Nu ştia de ce, dar gestul acesta simplu îl făcea să se simtă mai aproape de ea. Era un gest prostesc şi complet absurd... şi totuşi nu părea să se poată abţine.

După aceea porni în jos pe scări şi se afundă în pustiul singuratic, care era acum viaţa lui.

*

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Julia se trezi, auzind hohote de plâns. Timp de o clipă se gândi că poate propriile-i lacrimi îi perturbaseră somnul, din moment ce avea obrajii umezi şi acum era tăcere deplină. Concluzionă imediat că probabil propriul ei plâns o trezise din somnul profund.

Rămase acolo, culcată pe pat, în linişte şi privind la baldachin, încercând să-şi dea seama ce era în neregulă. Dormise cu multe întreruperi în ultima săptămână. Se săturase de tristeţe, de durerea din piept, pe care o resimţea ca pe o lovitură fizică, de îndoieli, de vinovăţie. În seara aceea ajunsese la limită, aşa că se dusese în dormitorul care fusese cândva al lui Edward şi luase o sticlă de coniac din dulăpiorul în care îşi ţinea băutura. Şi sorbise din licoarea aceea, până când aproape nu-şi mai putuse ţine ochii deschişi. După aceea se urcase în pat şi se abandonase uitării binecuvântate.

Dar acum era trează şi avea senzaţia că ceva important o trezise din visul în care alerga spre Albert, doar ca să-l întâlnească la final pe Edward, care îi apărea în faţă şi îi bloca drumul. Sau poate de fapt alerga spre Edward? Nici măcar nu-i mai putea deosebi în visele sale.

Se ridică în capul oaselor, îşi propti cotul pe genunchi şi îşi aşeză fruntea în palmă. Nu putea gândi coerent şi se simţea de parcă se străduia cu greu să-şi croiască drum printr-o minge din pânză de păianjen. În visul ei, auzise plânsete undeva în depărtare.

Începuse să alerge în direcţia din care veneau sunetele, dar cu cât fugea mai repede, cu atât păreau să se

îndepărteze mai mult, până când dispăreau cu totul. Şi o înspăimântase tăcerea aceea, care părea rău-prevestitoare.

Alberta. Alberta fusese cea pe care o auzise plângând. În vis? Nu, în afara visului. Plânsese până când ţipetele ei îi invadaseră visul. Dacă nu ar fi băut coniacul acela, care-i amorţise simţurile, s-ar fi trezit mai devreme şi şi-ar fi dat seama care era sursa planşetelor. Julia aruncă păturile deoparte şi se dădu jos din pat în grabă. Era sigură că doica se dusese imediat s-o liniştească pe Alberta… dar tot simţea o nevoie puternică de a-şi strânge în braţe fiica, de a o alina şi de a o asigura că nu o va răni niciodată nimic.

Se năpusti afară din dormitor, pe coridor, spre odaia micuţei. Doica era într-adevăr acolo… stătea pe un scaun, cu o lampă dată la minimum şi cu o carte în mâini. Nu o avea în braţe. Nu ea o ţinea în braţe pe Alberta.

Ci Edward. Stătea pe patul doicii, cu ochii închişi, cu Alberta aşezată pe pieptul lui şi cu genunchii adunaţi sub ea, astfel că funduleţul ei mic se ridica în aer. De o parte şi de alta a trupului lui, se întindea o barieră de perne, astfel încă să nu ajungă prea departe, dacă se rostogolea cumva de pe pieptul său. Nu că Julia ar fi crezut că s-ar fi mişcat de acolo chiar şi un centimetru. Una din mâinile lui mari era cuibărită pe spatele ei, ţinând-o locului.

Doica lăsă cartea deoparte şi se apropie de ea pe vârfuri.

— Plângea îngrozitor de tare. N-am putut s-o liniştesc. Şi apoi a venit contele, încruntat şi nervos. Îi putea auzea ţipetele tocmai din bibliotecă. Am crezut c-o să mă dea afară pe loc. În schimb, a luat-o în braţe şi a aşezat-o la piept, iar ea s-a potolit numaidecât.

Julia îşi dădu seama atunci că îi sărise în ajutor Albertei, în timp ce ea bolea de la prea mult coniac băut şi nu făcuse altceva decât să se trezească lent şi cu mare dificultate. Cum naiba reuşise Edward să trăiască aşa ani în şir, bând în exces? Trezirea din beţie era extrem de neplăcută.

— Du-te şi găseşte-ţi un pat în altă cameră, ca să apuci să dormi un pic, îi spuse atunci doicii.

— Nu ar trebui să o părăsesc.

— E bine, nu-ţi face griji.

— Mulţumesc, milady.

Julia aşteptă ca femeia să plece, după care se duse şi se aşeză pe fotoliul de lângă pat. Aproape că îi venea să plângă văzând imaginea aceea… cu bărbatul acesta înalt şi puternic, înghesuit pe patul acela micuţ, cu fiica ei cuibărită aproape de inima sa. Nu voia deloc să se lase emoţionată. La naiba cu nevăstuica vicleană care venise să o salveze pe prinţesă. Şi blestemată să fie şi inima ei pentru că tresărea de bucurie că-l vedea… de fapt, simţea că mai avea un pic şi îi sărea din piept… când nici măcar nu îl mai zărise de zile bune.

Slăbise. Sub ochii lui se aşternuseră umbre adânci. Şi părea obosit, chiar şi când dormea. Oare era corect să-l pedepsească astfel pentru ceva ce-l rugase Albert? Dar, nu. Pedeapsa aceasta era pentru acele şase săptămâni în care îi ascunsese adevărul şi în schimb o fermecase.

„Cred că ţi-ar plăcea de el, dacă l-ai cunoaşte mai bine”, îi spusese Albert cândva.

Problema era tocmai că îi plăcea de el mult prea mult.

Nu voia să-i ceară căsuţa aceea din Cotswolds, pentru că avea dreptate, lua-l-ar naiba să-l ia! Locul Albertei era aici. Nicăieri altundeva nu ar fi fost mai iubită, mai protejată sau mai răsfăţată.

Din păcate, se temea că nicăieri altundeva ea, una, nu ar fi fost mai nefericită.

Capitolul 17

Fusese o iarnă oribilă. Edward blestemă vânturile reci care şuierau în jurul său, în timp ce descăleca în faţa ceainăriei din sat, după care îşi adresă şi lui însuşi nişte cuvinte destul de dure, pentru că se hotărâse «a înfrunte ceea ce era probabil ultima furtună înainte de sosirea primăverii, pentru ceva atât de frivol, cum erau nişte tarte

cu căpşune. Mai cu seamă că nici măcar nu erau pentru el. Trecuse aproape o săptămână şi jumătate, şi Julia tot nu comunicase încă cu el în niciun fel. Ştia că încă suferea şi spera că poate tartele acelea o vor mai înveseli un pic şi o vor face să îl privească cu ceva mai puţin dispreţ. Ori asta, ori o vor înfuria şi mai tare… dar mai bine s-o ştie mânioasă decât s-o ştie suferind.

Clopoţelul de deasupra uşii sună când intră. Salută căldura care îl întâmpină înăuntru. Mai era un singur client în magazin – un băieţel. Desculţ şi fără haină. Ce fel de părinţi ar fi fost atât de neglijenţi, încât să-şi lase copilul să iasă aşa din casă pe vremea aceea? Mai că îi venea să-i caute ca să le zică vreo două.

— Vă rog… imploră băieţelul, ridicând un pumn mic, care părea să fie strâns în jurul unei monede. Mamei mele îi e foame.

— Îmi pare rău, scumpule, zise doamna Potts, dar cu jumătate de penny nu poţi cumpăra o plăcintă cu carne.

— Da’ o să moară!

— Sunt sigură c-o să fie bine, zise doamna Potts, după care se uită la Edward. Bună ziua, Lord Greyling. Ce-aţi dori astăzi?

Edward înţelegea că nu se putea face profit dacă ofereai gratis mâncare, dar, cu siguranţă, se mai puteau face şi excepţii. Pe de altă parte, dacă femeia dădea ceva pe degeaba, s-ar fi pomenit cu tot soiul de cerşetori la uşa ei.

Îngenunche în faţa băiatului – care după estimările lui avea în jur de şase ani – şi fu surprins să vadă cât de îmbujorat era. Nu era chiar atât de cald aici înăuntru.

— Ce are mama ta, băiete?

— E bolnavă.

— Probabil suferă de gripă, zise doamna Potts. Mulţi oameni au început să se îmbolnăvească în ultima vreme.

Se întinse şi-şi lipi palma de fruntea băiatului.

— Are fruntea mult prea fierbinte.

— Atunci n-ar trebui să fie aici. Du-te de-aici, băiete! Du-te înapoi acasă!

Edward ridică mâna, oprind-o pe femeie din tirada sa aproape isterică şi-şi strânse cealaltă mână în jurul umărului osos al băiatului.

— Cum te cheamă, băiete?

— Johnny. Johnny Lark.

— Şi câţi sunt în familia ta, Johnny?

— Patru.

— Pune la pachet patru plăcinte cu carne, doamnă Potts. Şi trece-le în contul meu.

Îşi dădu apoi jos haina şi o strânse în jurul umerilor copilului, pe care-l luă apoi în braţe. Băieţaşul era aproape la fel de uşor ca un fulg. Luă apoi cutia pe care doamna Potts o aşeză pe tejghea şi zise:

— Pune la pachet şi patru tarte cu căpşuni. O să mă întorc după ele în curând. După aceea îşi întoarse atenţia spre băiat şi zise: Arată-mi unde locuieşti, Johnny!

Era o căsuţă mică şi în paragină, de la marginea oraşului. Judecând după sforile pe care le putea vedea întinse în spatele casei, pe măsură ce se apropiau, Edward deduse ca mama lui Johnny era spălătoreasă. Îl aşeză pe micuţ în picioare pe prispă şi ciocăni la uşă. Când nu primi niciun răspuns că putea intra, deschise încet uşa. Dar aproape că fu dărâmat de duhoarea îngrozitoare de boală.

— Doamnă Lark, strigă el, păşind înăuntru.

Pe un pat mic din colţ, zăcea o femeie cu un păr roşu încurcat, care se chinui să se ridice în capul oaselor.

— Ce făcuşi, Johnny?

Vocea ei era răguşită, chinuită şi foarte slabă. Faţa îi strălucea de sudoare şi avea o privire stinsă şi pierdută.

— V-am adus nişte mâncare. Sunt contele de Greyling.

— Oh, milord!

Edward înaintă în grabă şi aşeză cu blândeţe mâna pe umărul femeii. Fu imediat şocat de căldura pe care o emana pielea ei, chiar şi prin flanel.

— Nu te ridica! Am venit să am grijă de tine.

— Dar dumneavoastră sunteţi un lord…

— Unul care a fost foarte impresionat de

ingeniozitatea fiului dumitale. Se întoarse de la ea o clipă, îşi luă haina de pe umerii copilului şi o agăţă pe spătarul unui scaun de la o masă din apropiere. Deschise cutia cu mâncare şi puse pe masă o plăcintă cu carne.

— Trebuie să mănânci, Johnny.

— Dar mama…

— O să am eu grijă de mama ta.

În clipa imediat următoare se târî de sub pat o fetiţă roşcovană, care părea un pic mai mică decât băiatul. Edward puse o plăcintă cu came pe masă şi pentru ea, după care o ridică în braţe şi o aşeză pe un scaun. Le găsi apoi nişte linguri. Al patrulea membru al familiei era încă bebeluş şi se afla în pătuţul său. Va trebui să piseze un pic de plăcintă pentru el. Şi trebuia să găsească şi nişte lapte.

Luă apoi o plăcintă şi i-o duse femeii.

Dar ea clătină din cap şi zise cu tristeţe:

— Nu pot să mănânc, o s-o vărs.

— Trebuie să încerci măcar câteva înghiţituri. Ce-a zis doctorul despre starea dumitale?

— Nu vrea să vină aici. N-am cu ce să-l plătesc.

— Deci n-a fost deloc să te consulte?

Ea clătină din cap încă o dată.

— N-a vrut să vină nici săptămâna trecută, când era pe moarte soţu’ meu. A zis că n-avea ce să facă. Şi Ben a murit. Dup-aia o venit omu’ de la pompe funebre şi l-o luat, împreună cu ultimii mei bani. Apoi m-am îmbolnăvit. Cine-o să aibă grijă de copiii mei, după ce mă duc şi eu?

— N-o să te duci nicăieri. Îi puse plăcinta în mâini şi zise: Mănâncă atât cât poţi. Mă duc să aduc doctorul. Îşi luă haina şi porni spre uşă.

— Vă spun io că n-o să vină…

Edward se opri şi se uită peste umăr.

— Pentru mine, ar face bine să vină.

Se năpusti apoi din casă, abia sesizând ploaia mocănească, care începuse să cadă. Când o văzuse pe femeia bolnavă, bebeluşul şi pe fetiţa care ieşise de sub pat, aproape că îl cuprinsese panica. Îi apăruse în minte o imagine cu Julia, singură şi trăind în astfel de condiţii

precare. Ştia că, dacă s-ar fi hotărât să părăsească Evermore, nu ar fi locuit într-o asemenea baracă. Ar fi avut căsuţa de la Cotswolds, o armată de servitori şi fonduri suficiente, ca să se asigure că ea şi Allie nu vor duce niciodată lipsă de nimic. Le va deschide un cont. Şi trebuia să se ocupe de asta imediat. Dar şi de un testament. Trebuia să se asigure că vor avea tot ce le trebuia. Nu-l înfuria deloc gândul că Albert nu se ocupase de toate astea mai devreme. În fond, fusese un bărbat tânăr, sănătos şi în putere. De ce s-ar fi gândit vreodată că şi-ar fi găsit moartea înainte de a împlini măcar treizeci de ani? Doar că moartea nu ţinea cont nici de calendar, nici de ceas, iar Edward nu avea de gând să permită să fie prins pe picior greşit, când îi venea şi lui timpul.

Până atunci se străduise din răsputeri să-şi pună toate proprietăţile în ordine şi să se ocupe de tot ce îi revenise odată cu titlul de conte. Fratele lui lăsase lucrurile destul de bine, dar tot mai avea multe de învăţat şi multe de înţeles. Şi deşi nu era stăpânul satului, tot simţea că trebuia să joace un rol important şi în bunăstarea oamenilor. Era cel mai mare proprietar de teren din partea locului şi singurul din zonă care avea un titlu. Şi chiar şi numai aceste două aspecte veneau la pachet cu o responsabilitate de care nu se putea descotorosi.

Când ajunse la reşedinţa doctorului, bătu tare la uşă. Îi deschise o femeie minionă, cu părul de culoarea mătăsii porumbului. Făcu ochii mari de uimire când îl văzu.

— Lord Greyling! Nu ar trebui să fiţi pe afară pe o asemenea vreme! Intraţi!

El îşi scoase pălăria şi trecu pragul casei.

— E acasă soţul dumitale?

— S-a dus la domnul Monroe să se ocupe de un furuncul. Dar nu cred că mai întârzie mult, dacă vreţi să-l aşteptaţi.

— Aşa voi face, mulţumesc.

— Aţi dori o ceaşcă de ceai?

— Nu aş vrea să te deranjez.

— Oh, nu-i niciun deranjez.

— Atunci, da, mulţumesc. O ceaşcă de ceai ar fi foarte bine-venită.

— Vă rog, luaţi loc!

— Sunt ud leoarcă, doamnă Warren. Nu aş vrea să vă distrug canapelele. O să rămân în picioare.

— Cum doriţi. Mă întorc imediat.

Warren, pe de altă parte, părea să întârzie destul de mult. Trecură aproape două ore şi bău două ceşti de ceai, până când intră pe uşă omul. Făcu şi el ochii mari.

— Greyling! Ce surpriză plăcută!

— Nu chiar atât de plăcută. Tocmai vin de la doamna Lark. Este bolnavă.

— Da, suferă de gripă.

— De unde ştii? N-ai fost s-o vezi.

Warren ridică bărbia şi afirmă ferm:

— O jumătate din sat s-a îmbolnăvit de gripă.

— Şi care-i tratamentul?

— Nu există niciunul. Boala trebuie lăsată să-şi urmeze cursul.

— Soţul ei a murit.

Coborî atunci bărbia aceea sfidătoare, în care Edward mai că era tentat să-i dea un pumn.

— Boala poate fi destul de… neiertătoare.

— Are trei copii mici. Şi cred că şi băiatul are febră.

— Da, mă tem, că gripa e foarte contagioasă.

— Păi, şi mai exact ce anume te-a făcut să nu te duci s-o consulţi? Faptul că nu are bani sau că n-ai dumneata curaj?

Omul ridică din nou bărbia şi nasul cu o expresie arogantă.

— Nu accept sugestia dumneavoastră cum că aş fi un laş.

— Bun. Atunci înseamnă că de vină a fost lipsa banilor. Ştiu cum să tratez cu un om care nu dă dovadă de compasiune. O să vii cu mine chiar acum s-o consulţi. Şi după aceea o să-i vizitezi şi pe toţi ceilalţi oameni care sunt bolnavi. Dacă nu-şi pot permite să te plătească pentru timpul dumitale, atunci o să vii la mine să te plătesc eu. De

asemenea, vreau să spui tuturor că sunt dispus să plătesc o sumă frumuşică pe oricine e dispus să aibă grijă de cei care n-au pe nimeni să-i îngrijească.

Warren clătină din cap.

— Dacă îi punem laolaltă pe cei sănătoşi, cu cei bolnavi, n-am face altceva decât şi împrăştiem şi mai mult boala.

— Deci soluţia dumitale e să-i laşi să moară?

— Nu toţi cei bolnavi ajung să moară.

— Atunci înseamnă că unii doar sunt bolnavi o vreme. Vei face ce îţi cer, sau de la primăvară va exista un alt doctor în sat. Se gândi apoi că, indiferent dacă Warren făcea ce-i cerea sau nu, va fi adus oricum încă un doctor în sat. În fond, un pic de concurenţă servea mereu să scoată la iveală ce era mai bun din oameni. Să mergem?

Warren oftă din greu.

— De vreme ce tocmai a murit domnul Lark, nu ştiu dacă voi avea noroc să găsesc pe cineva dispus să se ducă acolo să aibă grijă de doamna Lark şi de copii. Moartea tinde să-i cam sperie pe oameni. Ca şi când, dacă vine în vizită o dată, o să vină şi a doua oară.

— Nu trebuie să cauţi pe nimeni să aibă grijă de ea. Nu o să cer altcuiva să facă ceva ce nu vreau să fac eu. O să mă ocup personal de doamna Lark. Vreau doar s-o consulţi şi să-mi spui cum să mă îngrijesc de ea mai bine.

*

Stând în dormitorul ei, pe canapeaua din faţa focului, Julia se uita la ceasul de pe şemineu. Se uita cum limba ceasului se apropia de ora fixă şi minutarul se apropia de fără douăsprezece. Încă nu primise niciun bilet care să-i dea de ştire că se apropia momentul în care contele avea să meargă în vizita obişnuită de după-amiază în camera micuţei. Oare presupusese că după aproape zece zile era de la sine înţeles că îşi făcuse un ritual din a merge s-o vadă pe fiica ei?

Sau poate se plictisise de acele vizite şi de a-i acorda

Albertei timpul său? Oare o folosise pe Alberta ca să încerce să o manipuleze, iar când văzuse că ea nu muşcase momeala, se hotărâse să o dea la o parte pe fiica ei, ca şi când ar fi fost un gunoi?

Dar chiar în timp ce se gândea la aceste lucruri, tot nu şi-l putea închipui făcând aşa ceva. Nu după ce îl văzuse cu Alberta cuibărită protector la pieptul său cu două nopţi în urmă.

Fără îndoială, Torrie era de vină – probabil pierdea timpul pe undeva, în loc să se ocupe de îndatoririle ei. Sări în picioare nervoasă, traversă încăperea şi trase tare de sfoara clopoţelului care o chema pe tânără. După aceea începu să se învârtă de colo-colo prin cameră, întrebându-se de ce se simţea încordată ca un arc. Iar când se auzi în sfârşit ciocănitul mult aşteptat, o cuprinse uşurarea.

— Intră.

Torrie păşi înăuntru şi făcu o reverenţă mică.

— M-aţi chemat, milady?

— Nu ai cumva o misivă pentru mine?

— Nu, milady.

Julia nu se aşteptase deloc la dezamăgirea care o cuprinse când auzi răspunsul fetei.

— Contele nu ţi-a dat niciun bilet pentru mine?

— Nu ştiu cum ar fi putut. Nu este aici.

— Cum adică nu e aici?

Unde era? La Londra? Se dusese la o altă moşie? Sau la Havisham Hall? Dar nu putea pleca aşa, fără să-i spună nimic.

— S-a dus în sat azi-dimineaţă şi încă nu s-a întors.

— Pe vremea asta?! Dar ridică imediat mâna şi zise: Nu-i nevoie să-mi răspunzi. Nu e treaba ta să-i pui la îndoială acţiunile.

Dar oare de ce naiba părea să-i placă atât de mult omului să călătorească pe o vreme îngrozitoare? Fără îndoială, era o aventură pentru el. Mai că îi era şi milă de biata lui soţie, care, cu siguranţă, îşi va petrece incredibil de mult timp făcându-şi griji pentru el. Nu că Julia ar fi fost îngrijorată. N-avea decât să se îmbolnăvească şi să moară,

la cât îi păsa ei. Aşa îi trebuia pentru că nu zisese niciodată nimic, când ea îi şoptise lucruri obraznice la ureche. Încă o mai îngrozea dincolo de cuvinte să ştie că auzise fiecare cuvinţel ruşinos pe care îl rostise.

— Asta e tot.

— Să vă anunţ, când se întoarce?

— Ar fi minunat. Mă duc să petrec o jumătate de oră cu Alberta şi apoi merg să pictez. Începuse de ceva vreme să îşi imagineze un nou personaj pentru menajeria ei şi era nerăbdătoare să înceapă să lucreze.

Torrie zâmbi, ca şi când Julia tocmai o anunţase că avea să-i dăruiască o casă şi că nu va mai trebui să muncească pentru tot restul vieţii sale.

— Foarte bine, milady. Camera aceea a fost foarte singură fără dumneavoastră.

— Nu fi ridicolă, Torrie! O cameră nu are cum să se simtă singură.

— Aţi fi surprinsă, milady.

Sau poate că avea dreptate, de vreme ce şi dormitorul ei i se păru foarte pustiu şi singuratic pe timp de noapte. Ieri, aproape de miezul nopţii, se dusese în dormitorul principal, căutând un fel de alinare pe care nu şi-o putea explica şi nu o putea înţelege. Şi negăsind-o acolo, se dusese în dormitorul care-i fusese atribuit lui Edward, oricând venea în vizită. Cuferele erau încă acolo, neatinse de la ultima ei expediţie în acea încăpere. Se prăbuşise la podea, deschisese cufărul lui Albert şi plânsese, când mirosul lui familiar o înconjurase. Iar după aceea, din motive pe care nu le putea cuprinde cu mintea, deschisese cufărul lui Edward şi plânsese şi mai tare.

Ce sarcină dificilă îi lăsase Albert lui Edward! I se derulară atunci prin minte tot felul de conversaţii aleatorii pe care le avusese cu el de când se întorsese. Acum le vedea într-o cu totul altă lumină. Vedea un om care se străduia să rămână cât putea de sincer cu ea, dar înşelând-o în acelaşi timp.

Clătină din cap, ca să împrăştie acele gânduri chinuitoare, se încălţă cu papucii şi porni spre camera

Albertei. Acum nu mai era nevoie să se furişeze pe acolo, încercând să facă linişte.

Doica sări imediat în picioare, când o văzu.

— Milady.

— Du-te şi delectează-te cu o ceaşcă de ceai! O să am eu grija de Lady Alberta o vreme.

Doica se încruntă brusc, gânditoare şi se uită spre uşă.

— Excelenţa Sa nu vine astăzi, atunci?

— Poate mai târziu. Se duse la pătuţ şi o luă în braţe pe Alberta. Bună, draga mea. Chipul micuţei se schimonosi, ca şi când ar fi fost pe punctul de a urla ca protest. Ştiu că nu sunt cine te aşteptai, dar el mai întârzie. Sunt sigură că o să vină să te vadă de îndată ce se întoarce acasă.

O cuibări la pieptul ei pe micuţă şi se aşeză în scaunul balansoar.

— Eu nu am darul de a spune poveşti pe care-l are unchiul tău. Ce crezi că pune la cale nevăstuica aceea obraznică? Ştii ce cred eu, Allie? Cred că nevăstuica… care se presupune că e personajul negativ din povestea noastră… s-ar putea să se dovedească a fi de fapt eroul.

*

Multe ore mai târziu, lăsă deoparte acuarelele şi se duse la fereastră. Se întunecase afară şi el tot nu se întorsese. Tocmai se gândea dacă poate ar fi trebuit să trimită băieţii de la grajduri să-l caute când intră Torrie şi îi întinse un bilet.

Lady Greyling,

O văduvă din sat are nevoie de ajutorul meu. Nu sunt sigur când mă voi întoarce. Sărut-o pe Lady Alberta din partea mea şi transmite-i toată dragostea mea.

Greyling

Julia mototoli hârtia în pumn, îmbufnată. Chiar o

credea proastă? Ştia exact ce fel de *ajutor* îi oferea acelei presupuse văduve. Era un bărbat care avea anumite nevoi şi acestea îi vor fi fost fără îndoială îndeplinite după o noapte petrecută în braţele acelei văduve. Într-adevăr... *ajutor.*

Julia luă cina în sufragerie pentru prima dată din acea noapte fatidică, când descoperise adevărul. Îi ţineau companie numai ceasul care ticăia pe şemineu şi lacheul care venea ocazional ca să-i ia farfuria şi să o înlocuiască cu o alta. Deşi cinase singură nenumărate seri de-a rândul cât fusese plecat Albert, nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de devastator de singură.

După cină, se delectă cu un pahar de vin de Porto în biblioteca lui Edward. Stătea pe un fotoliu şi asculta cum trosneau lemnele în şemineu şi şi-l imagina stând singur aici noapte după noapte, în timp ce ea rămânea izolată în dormitorul ei, căutând să se asigure că înţelegea foarte bine neplăcerea pe care i-o cauzase tot ce făcuse şi sperând că aşa o să-l facă să se simtă mizerabil. Dar în cele din urmă, sfârşind prin a fi ea însăşi nefericită.

Era trecut de ora zece, când se duse în salonul de biliard şi îşi folosi mâna, în loc de un tac, pentru a împinge bilele înainte şi înapoi pe masă. Şi amintindu-şi cât de uşor o ridicase şi o aşezase pe masă. Şi ce zâmbet diavolesc îi aruncase. Se gândi la toate momentele în care se uitase la ea cu dorinţă şi cu foame. La toate momentele când o făcuse să simtă ca şi când nu-l interesa nicio altă femeie. Când o făcuse să creadă că nicio altă femeie de pe lume nu l-ar fi putut satisface.

Fusese o mare proastă. Tot continua să şi-l închipuie cu văduva aceea afurisită. Şi îşi dorea în sinea ei ca femeia să fi fost bătrână, plină de riduri şi cu o jumătate din dinţi lipsă. Ba nu, cu toţi dinţii lipsă. Dar în realitate, suspecta că era tânără şi frumoasă şi mai mult decât dispusă să ofere o noapte de alinare unui bărbat atât de chipeş şi cu o constituţie atât de atletică precum a lui.

Acum înţelegea mult prea bine de ce băuse şi de ce căutase să-şi amorţească simţurile. Îi venea să plângă când

se gândea la el în braţele altei femei, când ştia că nu avea de fapt niciun drept asupra lui şi niciun motiv să se aştepte să-i fie loial.

Nu avea de unde să ştie că nu mai căutase şi cu alte ocazii o distracţie în braţele altei femei. Doar că până atunci fusese incredibil de discret şi acum nu mai avea de ce să fie discret. Dar chiar şi în timp ce gândea aceste lucruri, mintea şi inima ei respingeau ideea că s-ar fi dus cu alte femei până atunci. Ciudat cum îl cunoscuse pe Edward ca pe un beţivan, un afemeiat şi un parior înrăit, şi totuşi nu exista absolut nicio îndoială în mintea sa că, de când se întorsese din călătoriile lui şi până în seara aceasta, îi fusese fidel.

Iar faptul că acum era cu altă femeie nu ar fi trebuit să-i provoace această durere pe care o simţea în piept. Nu ar fi trebuit să îi fie dor el.

Dar era recunoscătoare pentru seara aceasta. Pentru realitatea momentului. Pentru că o făcea să-şi dea seama că poate la urma urmei nu era atât de puternică precum crezuse, ca să rămână aici.

Două după-amiezi mai târziu, Julia era absolut convinsă că văduva nu era doar tânără, dar şi incredibil de pricepută la a-i produce plăcere domniei sale şi a-i distrage atenţia de la îndatoririle sale. În timp ce împroşca pânza cu acuarele, pentru a crea ceruri vijelioase, era pe jumătate tentată să călărească în sat şi să-i amintească contelui de Greyling de toate responsabilităţile pe care le avea. Deşi probabil între timp trecuse deja la o femeie uşuratică de la tavernă. Pentru că avea într-adevăr tendinţa de a se deda viciilor sale – indiferent dacă era vorba de vin sau de femei – şi de a se delecta totul timpul în exces.

Crezuse că se schimbase, că era un alt om. Dar uşor-uşor cădea înapoi în vechile lui obiceiuri.

Torrie deschise uşa şi intră cu o tavă cu ceai. O aşeză pe măsuţa joasă din faţa focului.

— V-am adus ceaiul de după-amiază.

Julia luă loc pe canapea şi zâmbi încântată când zări tartele cu căpşune.

— Te rog transmite-i bucătăresei omagiile mele. Habar nu aveam că ştie să facă tarte care arată exact precum cele care se vând la ceainăria din oraş.

— De fapt, milady, chiar sunt de la ceainăria din oraş. Le-a adus Excelenţa Sa.

Julia îşi smuci capul.

— S-a întors contele?

— Da, milady. Acum nici douăzeci de minute. I-a dat tartele domnului Rigdon, împreună cu ordinele de a vi le servi împreună cu ceaiul, apoi s-a dus direct în camerele dumnealui.

Se întorsese şi îi adusese un cadou. Era emoţionată că îşi amintise cât de mult îi plăcuseră acele tarte cu căpşune… aproape atât de impresionată, încât să treacă cu vederea faptul că îşi petrecuse ultimele trei nopţi ţinându-i companie unei văduve.

Muşcă din tartă şi suspină de plăcere, când simţi gustul acela familiar şi îndrăgit. Era atât de decadent… mda, acum îi era datoare. Va trebui să îi mulţumească.

Torrie dădu să plece.

— Calcă-mi rochia roşie, te rog. Voi lua cina cu contele în seara aceasta.

Zâmbetul cameristei era atât de mare şi de strălucitor, că aproape o orbea.

— Da, milady. Cu mare plăcere.

După aceea aproape că părăsi încăperea ţopăind veselă, în timp ce Julia mai muşcă o dată din tartă, întrebându-se dacă Edward va veni şi în camera aceasta astăzi sau dacă se va duce să o viziteze pe Allie.

*

Edward se sprijini de peretele de lângă fereastră, în timp ce valetul său supraveghea felul cum i se pregătea baia şi cum se aprindea focul în şemineu. Nu mai fusese niciodată în viaţa lui atât de epuizat. Văduvei îi cedase într-un sfârşit febra seara trecută, iar fiului ei în această dimineaţă. Din fericire, ceilalţi doi copii păruseră să scape

de boală – cel puţin până în acel moment. Simţi frisoane zguduindu-i corpul şi se gândi imediat că el, unui, nu avea să fie la fel de norocos.

În timp ce călărise înapoi spre casă, crezuse că frisoanele îl chinuiau din cauza epuizării şi a vremii oribile de afară. Dar acum nu mai era sigur. Când servitorii îşi terminară treburile, valetul rămase în poziţie de drepţi lângă uşă. Edward îi poruncise deja să păstreze distanţa.

— După ce ieşi de aici, să nu mai intri înapoi.

— Cred că nu sunteţi bine, milord.

— Foarte perspicace. O să-mi strâng hainele într-o pătură şi o să le aşez la uşă. Ai grijă să le atingi cât mai puţin cu putinţă. Şi arde totul. Probabil era o măsură de precauţie extremă, dar nu voia să rişte să se mai îmbolnăvească şi altcineva. La fiecare două ore să-mi laşi la uşă o carafă cu apă şi un castron cu supă de pui. Dacă rămân neatinse timp de două zile, abia atunci poţi intra.

— Dar, milord…

— Dacă intri aici înainte de asta, eşti concediat. Şi să nu-i spui absolut nimic despre asta contesei. Nu că ar fi crezut cu adevărat că Julia ar întreba de el, dar era nevoie să-şi ia nişte măsuri de precauţie. Nu avea nevoie s-o ştie rugându-se pentru moartea lui grabnica.

— Nu mă simt bine în privinţa asta, milord.

— E doar gripă. O să-mi fie îngrozitor de rău vreo două, trei zile şi apoi o să fiu bine. Nu e nevoie să mai deranjăm sau să mai îngrijorăm şi pe altcineva.

— Cum doriţi, milord.

— Mulţumesc, omul meu bun. Şi acum du-te de aici!

Cu o reticenţă aproape palpabilă, Marlow deschise uşa şi ieşi afară. Edward luă o pătură de pe pat şi o întinse pe podea. Era tentat să facă la fel şi să se întindă chiar în acel moment ca să se odihnească, în schimb, se apucă de procesul laborios de a-şi scoate hainele.

Spera ca Julia să se fi bucurat de tartele ei cu căpşune.

*

Julia cina singură din nou, lua-l-ar naiba să-l ia. Şi nu venise nici în camera ei de relaxare, cât timp pictase. Şi n-o vizitase nici pe Allie. Absenţa lui era ciudată, din moment ce părea să o adore pe micuţă. Oare chiar se prefăcuse într-adevăr în tot timpul acela ca să reintre în graţiile ei?

Nu credea. Din clipa în care se născuse fiica ei, fusese incredibil de tandru şi îşi exprimase sincer interesul pentru bunăstarea ei. Poate că era doar epuizat în urma escapadelor sale. Ştia sigur că investea foarte mult efort – şi că se implica total – în actul de a oferi plăcere. Şi oricât de mult s-ar fi străduit, nu reuşea să nu îşi mai imagineze muşchii lui puternici încordându-se şi mişcându-se în timp ce îşi aluneca trupul pe…

Lua-l-ar naiba să-l ia! Lua-l-ar naiba pentru că îi oferise o mostră delicioasă din ceea ce nu putea avea. Şi la naiba şi cu propriul ei corp slab pentru că îşi dorea să fie venerat de el.

Se zvârcoli în pat aproape toată noaptea. Şi de fiecare dată când reuşea să adoarmă, îl visa pe Edward venind spre ea. Chiar dacă el şi Albert arătau exact la fel, ştia că era Edward, din cauza zâmbetului său diabolic şi a ochilor înflăcăraţi de pasiune.

Se trezi prost dispusă, chinuită de o dorinţă puternică de a-l înfrunta. De a da faţă cu el. Dar se temea că avea să-i facă plăcere acea nevoie a ei de a-l vedea. Că urma să-şi dea seama că trezise în ea o gelozie îngrozitoare, petrecând mai multe nopţi la rând cu altă femeie. Ceea ce era absolut ridicol, desigur! În fond, nu avea niciun drept asupra lui. În plus, era văduvă. Purta doliu şi jelea. Şi ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să se gândească la un alt bărbat.

Dar chiar şi aşa, tot trebuia să-i mulţumească pentru tarte. Şi era de neconceput că încă nu apucase s-o facă. Dacă lua micul dejun la parter, în sufragerie, ar fi avut ocazia să-şi exprime recunoştinţa pentru gestul său.

Cu toate acestea, când intră în salonul rezervat pentru luarea micului dejun, Rigdon o informă că contele

lua masa în camera sa. Mai întâi cina şi acum micul dejun? Se izola la fel cum făcuse şi ea. Dar de ce?

— Plănuieşte să ia toate mesele în dormitorul său?

Cu o expresie destul de vinovată întipărită pe chip, Rigdon îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi zise:

— Pentru moment, da.

Ea mîji ochii.

— E ceva ce nu-mi spui?

— Nimic, milady.

Ah, sigur era ceva! Altfel nu şi-ar fi ferit privirea. De ce se închidea Edward în camera lui? Oh, Doamne, Dumnezeule! Oare o adusese pe văduva aceea veselă înapoi acasă cu el? Oare se izola pentru că îşi petrecea timpul culcându-se cu ea?

Dar până la urmă ce conta, chiar dacă o făcuse? Nu era în niciun fel treaba ei. În fond nu îi putea interzice să aducă femei în propria casă... nu ca înainte, când fusese a ei. Doar că acum toată lumea din casă credea că era Albert şi că îi era infidel. Şi nu putea tolera asta. Îl discredita pe Albert şi relaţia ei cu el.

Dintr-odată, Rigdon îşi îndreptă spatele, ferm şi îşi încordă maxilarul.

— Nu e normal, milady. Cred că în chestiunea asta Excelenţa Sa se comportă extrem de nesăbuit.

Oh, Doamne! Avusese dreptate, şi servitorii ştiau că îşi făcea de cap cu altă femeie. De ce naiba nu putuse să fie discret? Furia se revărsă prin ea, într-un val copleşitor de indignare fierbinte...

— Ne-a poruncit să nu vă spunem nimic, dar sunt foarte îngrijorat pentru el.

Şi aşa şi trebuia să fie! Va face tot ce îi stătea în putere ca să se asigure că Edward nu-şi va mai putea arăta niciodată faţa în salonul nici unei amfitrioane din înalta societate. Să o umilească astfel era ceva sub orice critică! Ba se gândea chiar că ar fi putut să ia un vătrai şi să i-l înfigă în zonele intime, ca să se asigure că nu mai satisfăcea vreodată nicio altă văduvă.

— Încă nu s-a atins de supa de pui sau de apa pe care

i le-a lăsat Marlow, îi spuse apoi Rigdon.

Supă de pui? Îi servea amantei sale supă de pui? Nu era chiar cea mai fermecătoare tactică de seducţie. Şi totuşi, ei îi adusese tarte cu căpşune. Nimic din toate astea nu avea nicio noimă. Clătină din cap.

— Pe care i le-a lăsat Marlow *unde?*

— Pe hol, la uşa dormitorului Excelenţei Sale.

— De ce?

— Pentru că a interzis oricui să intre în camera dumnealui… dacă nu cumva supa rămâne neatinsă timp de două zile. Abia atunci are voie cineva să intre. Pentru că presupun că atunci Lord Greyling va fi deja mort.

Oare un om putea muri de la prea mult sex? Se gândea că era posibil şi că nu era tocmai un mod neplăcut de a părăsi acest pământ…

— Rigdon, nu sunt sigură că înţeleg ce spui.

— Sigur că nu, milady, pentru că nu avem voie să vă spunem nimic.

— Atunci ţi-aş sugera să spui tot.

— O să mă concedieze.

— O să te concediez eu chiar acum dacă nu începi să vorbeşti.

Omul oftă din toţi rărunchii.

— Foarte bine. Lordul Greyling este bolnav.

— Bolnav?

— Da, doamnă. Gripă. Se temea că dacă nu se izolează…

Restul cuvintelor lui se stinseră apoi, din moment ce deja fugea afară din încăpere. Părinţii ei muriseră de gripă! Cum naiba se întâmplase aşa ceva? Cum ajunsese să se îmbolnăvească? Era prea puternic, prea curajos şi prea tânăr ca să fie dărâmat de o astfel de boală.

Abia când ajunse în aripa casei pe care o revendicase ca fiind a lui, îşi dădu seama că habar nu avea în ce cameră se instalase. Supă de pui. Ca să-l localizeze nu trebuia decât să găsească castronul de supă de pe coridor. Porni în sus pe scări, în grabă. Când ajunse în foaier, o luă la stânga.

Şi se dovedi că nu mai era nevoie să localizeze supa, la urma urmei. Marlow stătea pe un scaun la capătul holului. Omul sări imediat în picioare când o văzu apropiindu-se.

— Lady Greyling!

Ea trecu pe lângă el.

— Excelenţa Sa nu vrea să fie dera…

Dar şi cuvintele lui se stinseră, când ea izbi uşa, deschizând-o larg, şi se năpusti înăuntru. Doar că încremeni când îl văzu pe Edward, zăcând pe pat, între cearşafuri încurcate, cu trunchiul dezgolit şi ud leoarcă de sudoare.

Se ridică în capul oaselor şi flutură cu greu din mână.

— N-ar trebui să fii aici.

— Şi totuşi, iată-mă!

În timp ce ea traversa încăperea, el se prăbuşi înapoi pe saltea.

— Trebuie să pleci.

Ignorându-l, ea îşi lipi palma de fruntea lui.

— Arzi de-a binelea!

— Şi tocmai de-asta trebuie să pleci!

Şi tocmai de asta nu trebuia să plece. Se răsuci pe călcâie şi fu recunoscătoare să vadă că Marlow o urmase şi acum stătea în pragul uşii.

— Trimite pe cineva după doctorul Warren.

— N-are ce să facă, bălmăji Edward.

— Şi mai exact când anume ai devenit tu expert în medicină?

— Când am avut grijă de doamna Lark şi de fiul ei.

Cine naiba erau doamna Lark şi fiul ei? Şi unde era domnul Lark? Doamne, Dumnezeule, oare chiar era posibil să fi fost plecat să aibă grijă cu adevărat de o văduvă, în loc să-şi facă de cap cu ea?

— Doamna Lark e văduvă?

El încuviinţă din cap slăbit.

— Soţul ei a murit de curând. Răpus de febră. Era bolnavă. Şi băiatul era bolnav. Nu ar fi trebuit să mă întorc aici. Ar fi trebuit să rămân în sat… dar eram prea obosit. Credeam că mi-e frig din cauza vremii.

— Nu contează. Ar trebui să fii acasă, când eşti bolnav. Dar de ce, Doamne, iartă-mă, aveai *tu* grijă de femeia asta şi de copilul ei?

— Pentru că nimeni altcineva nu voia.

Edward stătuse în sat ca să facă un bine, şi ea presupusese automat ce era mai rău. Cât naiba mai trebuia să treacă până ca ea să accepte că omul cu care trăise timp de aproape trei luni era adevăratul Edward Alcott?

Se întoarse spre Marlow.

— Trimite pe cineva să-l cheme pe doctorul Warren. Să vină aici cât mai repede cu putinţă!

În timp ce Marlow pleca pentru a-i îndeplini porunca, ea îşi întoarse atenţia înapoi spre Edward şi se rugă în sinea ei ca acel „cât mai repede cu putinţă” să fi fost suficient de repede.

*

— Trebuie să fii pregătită, Lady Greyling, zise solemn doctorul Warren, întorcându-se de lângă pat. Postura corpului său şi expresia de pe chipul lui îi aminteau de un câine bătut. E puţin probabil ca soţul dumneavoastră să supravieţuiască.

Se simţea ca şi când primise o lovitură puternică în stomac. Nu putea respira şi nu îşi mai simţea nici degetele de la mâini, nici pe cele de la picioare.

— Trebuie să poţi face ceva pentru el.

El clătină din cap, încet.

— Îmi pare rău, dar nu există niciun leac pe care să-l pot oferi pentru această boală.

— Femeia pe care a îngrijit-o în sat… doamna Lark… a murit?

— Nu.

— Dar fiul ei?

— Nu, şi el şi-a revenit.

— Ştii ce a făcut pentru ei?

— Nu contează ce facem. Unii oameni mor, alţii nu.

— Atunci la ce naiba mai eşti dumneata bun? Se

întoarse apoi de la el, străduindu-se să îşi reprime tremurul de furie şi de teamă care se revărsa prin ea ca o cascadă. Se răsuci înapoi spre el încruntată. Pleacă, atunci!

— Îmi pare rău…

— Nu vreau să aud! Pleacă şi gata!

Omul plecă spăşit. Şi-ar fi dorit să poată fi miloasă. Probabil că omul stătuse neputincios privind mulţi oameni murind. Dar nu putea să invoce niciun pic de compătimire pentru el, din moment ce nici măcar nu încerca. Se uită spre Marlow, care stătea chiar la intrarea în cameră, ca o santinelă tăcută.

— Adu-mi un bol cu apă rece, nişte cârpe, gheaţă şi nişte supă proaspătă.

Când omul dădu să plece, îi veni o idee.

— Şi adu-o şi pe doamna Lark.

Marlow se răsuci spre ea, confuz.

— Pardon? V-am auzit bine?

Spre deosebire de doctorul Warren, ea nu avea de gând să stea pe margine neajutorată, să se uite cum boala îl distrugea pe acest bărbat, care era mult mai nobil şi mai onorabil decât îl crezuse ea. În mintea ei, îl acuzase că făcea sex, când de fapt se luptase în tăcere cu boala. Îi era ruşine de acele gânduri acum. Se aştepta mereu la ce era mai rău din partea lui, când el, timp de aproape trei luni, îi arătase ce avea mai bun.

— Trimite un lacheu în sat s-o întrebe pe doamna Lark exact cum anume s-a îngrijit de ea Lordul Greyling. Pune-l să noteze totul. E posibil ca şi cel mai mic detaliu să fie important.

— Mama mea recomanda mereu grog cald pe timp de boală.

Cu siguranţă, lui Edward i-ar fi plăcut şi i-ar fi făcut bine asta.

— Mulţumesc, Marlow. Adu-mi şi nişte grog, atunci.

Omul plecă apoi, închizând uşa în urma sa. Julia îşi mută atenţia înapoi spre Edward. Părea să fi aţipit. Nu putea să nu se gândească că timpul era esenţial în situaţia de faţă. Şi acum, că rămăseseră singuri, i se putea adresa

mult mai familiar.

— Edward! Edward, am nevoie să te trezeşti un pic.

El întredeschise pleoapele o clipită, dar apoi le închise la loc.

— Ascultă-mă! Am trimis un servitor să vorbească cu doamna Lark. Dar între timp poţi să-mi spui tu ce-ai făcut pentru ea ca să se însănătoşească. Atunci când nu primi niciun răspuns, îl scutură de umăr. Dar el tot nu reacţionă. Aşa că îl scutură şi mai straşnic. Edward, poţi să-mi spui ce-ai făcut?

El deschise ochii şi clipi spre ea.

— L-am omorât. L-am omorât pe Albert.

Capitolul 18

Acum îl va urî şi mai mult… mai mult decât îl ura deja. La fel de mult pe cât se ura el pe sine. Va pleca. Şi avea nevoie ca ea să plece de aici, la fel de mult pe cât avea nevoie să rămână.

— Povestea pe care ţi-am spus-o despre cum a… despre cum a murit Edward. Aşa a murit Albert.

— Da, am presupus asta, zise ea încet.

Se simţea atât de febril şi de asudat, încât avea senzaţia că s-ar fi putut plimba prin junglă chiar în clipa aceea. Trebuia să-i spună. Avea dreptul să ştie adevărul. Dar îi era atât de greu să vorbească, să se concentreze. Şi totuşi vina îl mistuise pe interior. Nu putea lua adevărul cu el în mormânt. Nu-i va spune niciodată cât suferise Albert… cât de mult suferise din cauza lui. Dar trebuia măcar să o facă să înţeleagă că ceea ce se întâmplase nu fusese din vina lui Albert.

— Nu ţi-am spus întocmai ce s-a întâmplat atunci. Eu, nu Albert, eram cel care mă jucam cu puiul de gorilă. Albert doar stătea mai în spate şi mă avertiza să n-o fac…

„Nu te apropia prea mult”.

„E totul bine. E o scumpete. Uite ce dornică e să vină

la mine”.

— Dar la fel ca întotdeauna, eu i-am ignorat avertismentele. Gorila imensă care s-a năpustit din junglă venea după mine. Eu eram ţinta ei, pentru că mă percepea ca pe o ameninţare. Doar că Albert a sărit în faţa mea. Nu înţelegi? Eu ar fi trebuit să fiu cei azvârlit de pământ... cel omorât. Nu am intenţionat niciodată să-i iau totul lui Albert. Iartă-mă!

Stând pe marginea patului, ea îşi strânse degetele în jurul mâinii lui. Avea degetele reci... atât, atât de reci. Şi-ar fi dorit să-i simtă mâna pe frunte. Pe piept.

— N-am pentru ce să te iert, zise ea încet. Erai fratele lui mai mic. Era normal să fi încercat să te protejeze...

— Mai mic cu numai o oră. Înghiţi apăsat, ignorând durerea pe care o simţea în gât. Ar fi trebuit să îl salvez. Nu ar fi trebuit niciodată să insist să vină în expediţia aia blestemată cu mine.

— El şi-a dorit să meargă. Îşi dorea să fie acolo cu tine. O să îţi citesc din jurnalul lui, vrei? O să vezi, atunci. I se părea o aventură minunată. Nu ar fi ratat-o pentru nimic în lume. În fiecare seară îmi scria poveşti despre timpul vostru împreună.

— În fiecare noapte îmi vorbea despre tine.

— Şi când o să te faci bine, o să poţi să-mi povesteşti ce spunea.

— Voia să te duc în Elveţia.

Ea clipi uimită şi clătină din cap confuză.

— De ce-ar fi vrut să faci asta?

— Am presupus mereu că pentru că ţi-ai dorit tu mereu să mergi acolo.

— Nu în mod deosebit. Poate voia să mă ducă acolo să-mi facă o surpriză, dar nu-i un loc pe care să-mi fi dorit atât de mult să-l vizitez.

Holbându-se la ea, se lupta să-şi eliberez mintea de ceaţă şi să-şi aducă aminte cuvintele exacte ale lui Albert. Oare îl înţelesese greşit?

— N-are nicio noimă.

— Cum nu are nicio noimă nici să te învinovăţeşti

pentru moartea lui. Ar fi amărât şi extrem de dezamăgit dacă ai continua să faci asta. Ce-a fost a fost. Nu e vina nimănui. Au fost o mie de momente de-a lungul drumului, când o altă alegere ar fi schimbat totul. Noi, oamenii, credem mereu că o alegere diferită ar fi constituit o schimbare şi ar fi adus ceva mai bun. Dar realitatea vieţii este că ar fi putut la fel de bine să aducă şi ceva mult mai rău.

Julia avea dreptate. Şi de fapt era posibil să-i aducă ceva mult mai rău chiar în clipa aceea.

— Te rog, nu mai sta aici cu mine! Dacă te îmbolnăveşti şi tu, dacă Allie…

— Nu mă voi îmbolnăvi. Nu voi permite aşa ceva. La fel cum nu voi permite nici ca tu să mori.

Nu se putu abţine să nu-şi lase buzele să se curbeze într-un rânjet ironic.

— Cuvintele mele…

— Cuvintele tale. Acum te rog să nu mă transformi într-o mincinoasă, da?

Nu avea de gând să plece. Blestemă în gând partea slabă din el, care se bucura că rămânea cu el. Acea parte care îşi dorea ca ultimul lucru pe care îl vedea înainte să moară să fie chipul ei. Ca ultimul lucru pe care-l auzea să fie vocea ei. Ca ultimul lucru pe care îl cunoştea să fie atingerea ei.

Astăzi am văzut o cascadă magnifică. Tunetul apei care se izbea de stâncile de jos era absolut fantastic. Stăteam la marginea unei stânci şi priveam fascinaţi la puterea aceea incredibilă, când Edward a zis:

— Nu crezi că Juliei i-ar plăcea asta la nebunie? Nu ţi-ar plăcea să împărtăşeşti asta cu ea?

Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că lăsase nerostit ceea ce credea de fapt: că pălea, comparativ cu frumuseţea ta.

Deşi mi-e teribil de dor de tine, mi-a făcut o plăcere deosebită călătoria asta şi nu am deloc regrete că am hotărât să vin. Ai avut dreptate. Odată ce se va naşte

copilul nostru, nu mi-aş nesocoti niciodată responsabilităţile pentru ceva atât de egoist ca o expediţie prin lume. Şi totuşi, este o experienţă spre care voi privi în urmă cu drag.

E foarte ciudat, Julia... dar în fiecare noapte vorbim despre tine. La început i-am împărtăşit lui Edward amintirile mele cele mai frumoase cu tine, pentru că m-am gândit că, dacă ar putea să te privească prin ochii mei, atunci ar ajunge să ţină la tine la fel de mult cum ţin eu.

Şi totuşi, în timp ce stăm lângă focul de tabără, târziu în noapte, dacă nu aduc eu vorba despre tine, o aduce el.

Ridicând privirea de la însemnarea de jurnal pe care o citise cu voce tare, Julia îl studie pe bărbatul care zăcea nemişcat pe pat. Îl obligase să mănânce fulgi de gheaţă şi supă. Grogul fierbinte îl băuse fără să protesteze. Nu o mira deloc asta. Totuşi, părea tot mai slăbit cu fiecare oră care trecea.

Dincolo de ferestre, lumina zilei se topea în întuneric, răsăreau zorii şi apoi se întorcea din nou noaptea. Ocazional mai moţăia şi ea câteva minute într-un fotoliu. Deschise o fereastră ca să lase aerul proaspăt să pătrundă în încăpere – cum ar fi putut fi sănătos aerul acela stătut din cameră? Uneori stătea la fereastră, inspirând adânc şi cugetând asupra a ceea ce aflase... despre cum avusese el grijă de doamna Lark şi de fiul ei. Văduva îi spusese lacheului ei că Edward îi obligase pe amândoi să bea lichide, până când crezuseră că aveau să se înece. Că le cumpărase portocale să mănânce. Că le făcuse supă din pui şi diferite legume. Nu se putea abţine să nu se întrebe câte aflase probabil în toate călătoriile sale şi ce făcuse probabil ca să poată supravieţui. Va supravieţui şi acestei cumpene.

În timp ce ea citea, el era uneori treaz, dar în cea mai mare parte a timpului dormea. Ajunsese la ultima însemnare de jurnal. La ultima noapte când Albert înmuiase peniţa în cerneală şi îşi scrijelise gândurile pe pergament. Nu putea citi cuvintele acelea cu voce tare. Avea nevoie de unele care să rămână pentru ea şi numai pentru ea, aşa că nu se putea abţine să nu se gândească acum că scrisese

aceste ultime rânduri doar pentru ea.

Încep să suspectez că nu-i eşti antipatică deloc. Dar încă nu am reuşit să-mi dau seama de ce se străduieşte atât de mult să facă să pară că nu te place.

Trebuie să mărturisesc că mă simt destul de uşurat să descopăr asta. Am tot amânat să întocmesc un testament, pentru că am fost îngrijorat că nu ar avea grijă de tine la fel de bine cum aş avea eu. Ştiam că s-ar simţi jignit, dacă nu l-aş numi tutorele moştenitorului meu. Şi totuşi, judecând după comportamentul lui nesăbuit din ultimii ani, cum aş fi putut lăsa în grija lui ceea ce iubesc cel mai mult?

M-am gândit şi la Ashe. Dar chiar dacă mi-este ca un frate de cruce, el nu e sânge din sângele meu. Ştiu că ar accepta fără să clipească povara pe care i-aş lăsa-o şi nu s-ar plânge niciodată.

Şi tatăl meu ne-a lăsat pe noi doi în grija unui prieten, care s-a îngrijit de noi cum a ştiut el mai bine... dar tot am tânjit mereu după Evermore.

Nu mi-aş dori asta pentru tine sau pentru copilul meu. Dar pentru voi, îmi doresc să aveţi mai mult decât un acoperiş deasupra capului, mâncare şi haine. Vreau să fiţi fericiţi.

Mă temeam că în grija lui Edward nu aţi cunoaşte altceva decât nefericire.

Dar acum cred sincer că nu există mâini mai bune pe care v-aş putea lăsa.

Îşi trecu uşor degetele peste ultimele lui cuvinte. Oare chiar ştiuse că nu se va mai întoarce la ea? Sau poate doar vorbise în general?

Dădu pagina, chiar dacă ştia foarte bine că nu mai era nimic scris pe următoarea. Tristeţea care puse stăpânire pe ea era aproape covârşitoare. Îşi dorea mai multe cuvinte, mai multă înţelegere, mai multă iertare şi confirmarea faptului că nu va găsi nicio vină în faptul că avea sentimente derutante pentru fratele lui.

„Nu există mâini mai bune pe care v-aş putea lăsa”.

În cuvintele acestea simţea că îi oferea permisiunea lui. În tot jurnalul citise numai despre iubire. O iubise la fel de mult cum îl iubise şi ea pe el. Îşi dorise să fie fericită. Doar că să găsească fericirea fără el i se părea în acelaşi timp imposibil şi o mare trădare. Şi totuşi, era aproape ca şi când s-ar fi aşteptat la asta. Ca şi când ar fi încurajat-o să fie fericită, să cunoască iubirea din nou, să meargă mai departe. Ştia ceea ce ea abia acum descoperea: Trebuia să facă ce dorea el, dacă voia să fie cea mai bună mamă cu putinţă pentru Alberta.

Lăsă deoparte jurnalul şi strânse în mâini cârpa care se afla în castronul cu apă de pe noptieră. O stoarse, după care începu să-i şteargă cu ea fruntea, gâtul şi umerii lui Edward. El stătea atât de nemişcat şi de tăcut... şi respiraţia lui părea atât de superficială, ca şi când ar fi ost inexistentă. Pielea lui era atât de fierbinte la atingere, că era aproape înspăimântător. Se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

— Luptă pentru mine, Edward. Albert şi-ar dori s-o faci. Ar insista s-o faci, de fapt. Şi luptă şi pentru Allie. Are nevoie să ştie cum se termină povestea.

El flutură greoi din pleoape şi deschise ochii încet.

— În sertarul din dreapta sus al biroului meu. Povestea e acolo... scrisă până la capăt şi aşteptând-o.

Oare va continua mereu să o facă să creadă că nu o putea auzi?

— Ai rămas aşa de nemişcat, că m-ai speriat.

El afişă un zâmbet mic şi stins.

— Ştiu că şi tu vrei să ştii cum se termină povestea. Puteam să-ţi văd colţul fustei de unde stăteam în balansoar în odaia lui Allie...

Aşadar, o prinsese, ei? Ridică uşor bărbia.

— Putea să fie şi a unei servitoare.

— De ce nu ai intrat niciodată?

Julia îşi feri privirea de a lui şi îl şterse pe gât cu cârpa umedă.

— Nu voiam să-ţi dau satisfacţia de-a şti că sunt interesată de povestioara aia mică şi prostească a ta.

— Toate au fost pentru tine, să ştii… toate poveştile pe care le-am spus în salon.

Ea studie câteva clipe contururile familiare ale chipului lui, dorindu-şi să nu fi arătat atât de bolnav şi de vlăguit şi întrebându-se cum se făcea că, deşi arăta exact ca Albert, nu-l mai vedea deloc pe soţul ei atunci când se uita la el. Şi era cumva uluită şi şocată că îl văzuse vreodată.

— Fă-te bine şi o să te invit să mai spui şi altele!

— Nu te duce la Cotswolds.

— Nu-i nici locul, nici momentul să vorbim despre asta.

— Sunt slăbit şi am deja parte de compătimirea ta. Aş zice că e momentul ideal…

Căutând ceva palpabil cu care să-şi ocupe mâinile, înmuie din nou cârpa în apă şi o stoarse bine.

— Încă nu m-am hotărât ce o să fac şi nu vreau să-ţi fac acum o promisiune pe care nu sunt sigură că o voi putea onora. Cu toate astea, aş aprecia foarte mult dacă te-ai însănătoşi mai repede.

— Şi să renunţ la a te mai avea în dormitorul meu?

Ea îşi îndreptă atenţia înapoi spre el şi fu imediat recunoscătoare să vadă o licărire năzdrăvană în ochii lui, după două zile în care se temuse că toată lumina din ei se va stinge, cum părea să se întâmple cu viaţa din el.

— Eşti obraznic.

— Îţi place când sunt obraznic.

Avea dreptate, lua-l-ar naiba să-l ia!

— Deci, probabil te simţi mai bine.

— Un pic. Închise apoi ochii la loc. Nu o să mor, Julia.

— Personalul domestic va fi uşurat. L-au cunoscut pe vărul tău, care ar moşteni totul.

El chicoti încet.

— Şi tu o să fii uşurată.

— Mda, cred că un pic da, zise şi-i aşeză cârpa udă pe piept, în apropierea inimii.

El îşi strânse degetele în jurul încheieturii ei.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus cine sunt imediat

după ce s-a născut Allie. A fost greşit din partea mea. Şi vreau să ştii… de fapt, nu… am nevoie să înţelegi… că, dacă lucrurile ar fi mers mai departe între noi în noaptea aceea, Edward ar fi rămas mort şi îngropat.

Julia se prăbuşi pe spate, nefiind sigură ce să înţeleagă din asta. Fusese dispus să fie Albert pentru tot restul vieţii sale, numai ca să o aibă. Poate că ar fi trebuit să se simtă flatată. În schimb, îi sări ţandăra şi se înfurie. Ar fi fost captivă într-o înşelăciune, fără să ştie.

— Eu ar fi trebuit să fac alegerea asta.

— Nu există nicio alegere cu legea engleză.

Pentru că o femeie nu se putea căsători cu fratele soţului ei decedat.

— Avem mereu de ales. Să trăim respectând legea sau s-o încălcăm. Şi nu ar trebui să presupui că ştii ce aş fi ales.

— Ai dreptate. Mă gândeam numai la dorinţele mele şi la cum să fac cel mai bine să fii fericită. Dar acum îmi dau seama că a fost nedrept faţă de tine.

— A fost nedrept faţă de amândoi. Chiar ai fi vrut să trăieşti cu o femeie care credea că îi oferea dragostea ei altcuiva?

— Eu n-am mai iubit niciodată pe nimeni. Aşa că nu sunt tocmai înţelept când vine vorba despre iubire.

Ea era prima lui iubire. Dintre toate femeile cu care fusese… nu o iubise pe niciuna dintre ele. I se părea deopotrivă flatant şi trist.

— Cred că ar fi fost o lecţie dură, atunci. Şi în cele din urmă ai fi ajuns să ne urăşti şi pe mine, şi pe Alberta, iar viaţa noastră împreună ar fi devenit un iad nefericit.

— Îmi pare foarte rău…

Ea îşi lipi degetul de buzele lui.

— Nu mai contează acum. Tot ce contează este cum continuăm de aici.

— Păi, vom continua de aici?

— Presupun că va trebui să te însănătoşeşti ca să aflu asta.

— Femeie fără milă. Chiar nu vrei să-mi dai niciun

dram de speranţă?

— Păi, doar sunt aici, nu?

Asta păru să-l mulţumească, pentru că închise ochii şi adormi. Era pe jumătate tentată să se strecoare în pat lângă el, să-şi odihnească blând capul pe umărul lui şi să se abandoneze somnului, dar se temea că, dacă nu rămânea vigilentă, ar fi putut muri când nu era ea atentă. Îşi aminti că şi părinţii ei păruseră să înceapă să-şi revină, vorbiseră cu ea şi o asiguraseră că totul va fi bine. Şi în ambele cazuri, urâseră până dimineaţă.

Febra lui cedă până spre zori. Şi aproape că plânse de uşurare. După ce îl chemă pe valetul lui Edward ca să se ocupe de nevoile lui, se duse în dormitorul de vizavi de al lui şi se prăbuşi pe pat, absolut sigură că nu fusese niciodată mai epuizată în toată viaţa ei.

Julia dormi două zile fără întrerupere. Şi după aceea se îmbăie de două ori. Se uită la Allie din pragul uşii, în timp ce doica o ridica din pătuţ. Nu îndrăznea să se apropie prea mult, în caz că era şi ea pe punctul de a se îmbolnăvi. Va lăsa să treacă o săptămână şi după aceea o va strânge în braţe pe fiica ei două zile de-a rândul fără încetare.

Se bucură de un mic dejun copios şi mâncă până când abia se mai putea mişca. Dar trebuia să se mişte. Îşi strânse pelerina în jurul trupului şi se duse la mausoleu. Între pereţii aceia din marmură îşi descărnase inima şi sufletul lui Albert, plânsese incontrolabil, îşi ştersese lacrimile şi apoi îl blestemase pe Edward. De nenumărate ori.

Dar acum ştia că nu murise pentru că fusese suficient de neglijent, încât să se joace cu o creatură sălbatică… ci pentru că intenţionase să-şi salveze fratele. Îşi lipi mâna de efigia lui.

— Am terminat de citit jurnalul tău. Te-ai gândit la mine în fiecare zi, la fel cum m-am gândit şi eu la tine. Şi încă mă mai gândesc la tine în fiecare zi. Mă trezesc şi mă gândesc… „a coborât deja la micul dejun”. Doar că nu-i aşa. Nu vei mai coborî niciodată şi tot va trebui să continui să îmi amintesc asta. Au trecut mai bine de şapte luni de

când suntem despărţiţi… de când te-am sărutat ultima dată sau de când te-am strâns în braţe… sau de când am vorbit ultima dată sau m-am uitat la chipul tău adorat. Durerea pierderii tale nu a pălit deloc. Şi nu ştiu dacă se va diminua vreodată. Acum este o realitate a vieţii mele, indiferent cât de mult mi-aş dori să fie altfel. Nu ştiu dacă ştiai că n-o să te mai întorci, dar cred cu toată inima mea că ai înţelege tot ce simt acum, fără să mai fie nevoie să-ţi spun în cuvinte. Tot ce simt pentru tine… şi tot ce simt pentru Edward. Cred că ai fi de acord. Cred că asta încercai să-mi spui… că de asta mi-ai şi scris. Ca să ştiu că îţi doreai să fiu fericită, mai presus de orice altceva.

Atinse cu mâna marmura rece, dorindu-şi să-l mai poată atinge o ultimă dată.

— Te iubesc, Albert. Te voi iubi mereu şi-mi va fi veşnic dor de tine.

Mai rămase acolo doar câteva minute, înainte de a se îndrepta înapoi spre casă. Nu-l mai văzuse pe Edward de când îi cedase febra. Era timpul să-l vadă.

Lenevea pe canapeaua din zona de şedere din faţa ferestrei. Draperiile erau deschise, permiţând luminii să se reverse în cameră. Din ce aflase de la servitori, ştia că încă nu se aventurase să-şi părăsească dormitorul, dar când se ridică în picioare, purtând doar o pereche de pantaloni şi o cămaşă largă de bumbac, înţelese din capul locului că deja se simţea suficient de bine ca să iasă să-şi continue treburile.

— Nu trebuie să te ridici, zise ea.

— Ba sigur că da.

Îşi croi drum în jurul canapelei şi se duse să se aşeze pe fotoliul care se afla între canapea şi fereastră.

— Arăţi mult mai bine, spuse ea, lăsându-se în fotoliu.

— Tu arăţi obosită. Se întoarse la locul lui de la capătul îndepărtat al canapelei, de parcă se temea că ar fi speriat-o, dacă s-ar fi apropiat prea mult.

— Sunt odihnită. Mă simt bine. Până acum nu s-a mai îmbolnăvit nimeni din casă.

— Mă rog ca toţi ceilalţi să fie cruţaţi.

— Rămân optimistă în privinţa asta. Se uită la ceasul de pe poliţa şemineului şi spre patul perfect aranjat. Se pare că o să ai o zi minunată.

— În curând va trece iarna asta.

Ea încuviinţă din cap politicoasă. Nu venise aici ca să discute despre vreme.

— Ai dori nişte ceai? o întrebă el şi abia atunci observă şi ea serviciul de ceai aşezat în mijlocul mesei şi ceşcuţa cu farfuriuţă, care odihnea lângă genunchiul său.

Ceea ce poftea să bea era un pic de coniac. Doar că era încă prea devreme pentru alcool. Clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

Statură aşa, în tăcere, câteva minute. În cele din urmă, Edward zise:

— Mă bucur că ai trecut pe aici. Încă nu am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de mine cât am fost bolnav.

— Părinţii mei au murit de gripă.

— Da, ştiu. Îmi pare rău.

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— Chiar şi aşa... sunt sigur că nu ţi-a fost deloc uşor să fii aici.

— Mi-ar fi fost şi mai greu să nu fiu. Îmi pare rău că nu ai simţit că poţi să-mi spui ce se întâmpla cu tine.

— Nu am vrut să te îngrijorezi. Clătină uşor din cap şi schiţă un zâmbet. Ca să fiu complet sincer, cred că mi-a fost mai teamă că n-o să-ţi faci griji... că te-ai bucura şi ai considera că merit ce mi se întâmplă.

— Îmi pare rău şi pentru asta. Că ai crezut că m-aş bucura de suferinţa ta. Julia ura pălăvrăgelile astea despre nimic. Ai un pic de coniac pe-aici?

El ridică dintr-o sprânceană, vădit surprins de întrebarea ei.

— În camera asta nu. Dar pot să pun să ni se aducă.

Ea clătină din cap şi flutură din mână.

— Nu e nevoie. Dar poţi să-mi acorzi un minut?

— Desigur.

Chiar dacă îşi studia mâinile înmănuşate şi încleştate

în poală, putea simţi privirea lui Edward asupra ei. Cuvintele îi ieşiseră mult mai uşor în timp ce se întorcea de la mausoleu.

— Cred că ştiam.

— Că nu am coniac?

Julia îi aruncă o privire tăioasă, care-l făcu să se aşeze imediat, de parcă tocmai primise un pumn.

— Înţeleg.

— Ba nu sunt sigură că înţelegi cu adevărat. Inspiră adânc şi-şi strânse mâinile şi mai tare… până când o durură degetele, şi oasele erau îi pericol să-i trosnească. Am ştiut că era ceva altfel. Dar m-am convins singură că şi eu, şi Albert ne-am schimbat amândoi în lunile în care am fost despărţiţi. Că era ceva normal ca atunci când nu te afli zilnic în compania celuilalt să uiţi anumite lucruri despre acea persoană. Că amintirile noastre se diluează în lipsa celuilalt. Dar ştiam că nu ar fi fost niciodată de acord să citesc *Doamna Bovary.*

— E posibil să fi fost.

— Nu. Sigur nu ar fi fost de acord. Era destul de ferm în principiile şi credinţele sale despre ce era cuviincios şi ce nu. Şi nu ar fi acceptat nici avansurile mele în timp ce făcea baie.

— Cred că aici te înşeli.

— Nu. Tu l-ai cunoscut ca frate… eu l-am cunoscut ca soţ. Şi crede-mă că sunt două lucruri complet diferite. Te asigur că ar fi fost absolut şocat dacă aş fi insistat să-i ofer plăcere în timp ce făcea baie. A fost bun cu mine. Blând. Nu am regretat niciodată că m-am măritat cu el. Absolut niciodată. Şi nu a existat niciun moment în care să nu-mi fi dorit să fiu căsătorită cu el. Doar că uneori… inspiră adânc, după care eliberă încet aerul din plămâni, parcă pentru a prinde curaj. Uneori îmi aminteam de un sărut de demult, dintr-o grădină îndepărtată. Şi mă întrebam despre lucruri la care o femeie măritată nu ar trebui să se gândească. Aşa că i-am spus soţului meu că nu îmi plăcea ca fratele lui… cu toate obiceiurile lui proaste… să locuiască în casă cu noi. A fost mai uşor aşa, decât să recunosc că fratele lui a stârnit

în mine un vârtej de sentimente confuze şi derutante. Iar când te-ai întors din Africa… mă simţeam foarte ciudat şi diferit în prezenţa ta… L-am iubit pe Albert din tot sufletul. Şi încă îl mai iubesc. Nu voiam să fie mort. A fost mai uşor să ignor toate îndoielile care nu-mi dădeau pace. Şi fiind prea slabă ca să înfrunt adevărul, am ajuns să-l trădez.

— Dar nu l-ai…

— Ba da. Am petrecut multe ore lungi la mausoleu, vorbind cu el… explicându-mă în faţa lui… punându-mi în ordine gândurile şi sentimentele. Nu trebuie să te îndoieşti nicio clipă că l-am iubit cu adevărat.

— Nu mă îndoiesc. Nu m-am îndoit niciodată de asta.

Ea încuviinţă din cap recunoscătoare într-un fel. Doamne! Toată treaba asta era teribil de complicată!

— Dar vezi tu… problema este că m-am îndrăgostit şi mai profund de omul cu care am împărţit patul recent… care m-a ajutat s-o aduc pe lume pe fiica mea. Deci, ca să fiu complet sinceră şi corectă… trebuie să extrag profunzimea iubirii pe care o simţeam pentru Albert atunci când a plecat şi să recunosc că… că ceea ce rămâne este pentru tine.

— Jules…

Ea ridică mâna, oprindu-l.

— Te rog, nu spune nimic încă.

El înclină uşor din cap, supunându-se. Asta ar fi trebuit să uşureze cumva lucrurile. Şi totuşi, nu era deloc aşa. Nu era deloc mai uşor.

— Când ai fost bolnav… când ai fost îngrozitor de bolnav şi doctorul Warren mi-a spus să mă pregătesc sufleteşte… că era foarte probabil ca soţul meu să moară… pentru că el te crede Albert, desigur… ei bine… atunci m-am gândit: „Cum aş putea să mai continui să trăiesc, dacă moare?” Ca să fiu sinceră, o parte din mine nu era sigură că şi-ar mai fi dorit să trăiască… dar în acelaşi timp eram conştientă că trebuia s-o fac… pentru Allie.

— Am promis că nu te voi părăsi.

Lacrimile îi înţepau ochii ca mii de ace încinse.

— Dar te rănisem. Te-am făcut să crezi că nu te

vreau.

— Şi totuşi… încă nu am încetat să mai fiu îndrăgostit de tine. În clipa aceea îi scăpă un hohot de plâns odios. Îşi acoperi imediat gura cu mâna şi se uită la el, prin vălul de lacrimi.

— Ce-o să ne facem?

Edward se mută la celălalt capăt al canapelei ca să fie mai aproape de ea şi îi întinse mâna. Ar fi trebuit să se ridice şi să plece, îşi spuse ea. Să pună capăt acestei nebunii, în schimb îşi uni degetele cu ale lui.

— Eu sunt contele de Greyling, spuse. Pentru servitori, pentru aristocraţi, nu s-a schimbat nimic. Titlul există în continuare. Şi lor nu le pasă dacă cel care-l deţine este Albert sau Edward. Tu eşti contesa de Greyling, măritată cu contele de Greyling. Ridică dintr-un umăr şi adăugă: Nu văd de ce-ar trebui să spunem cuiva că nu mâna mea a fost cea care a ghidat peniţa care a semnat actul de căsătorie.

— Asta mi se pare sordid… nedrept faţă de tine.

El o strânse uşor de degete.

— Dacă recunoaştem că Albert este mort, atunci legea britanică nu-mi va permite să mă însor cu tine.

Ea eliberă un oftat prelung.

— Da, sunt conştientă de asta.

— Dacă am avea copii, ar fi consideraţi nişte bastarzi. Nu voi avea niciodată un moştenitor de drept.

Julia îşi retrase palma dintr-a lui şi-şi împreună ambele mâini în poală.

— Trebuie să punem capăt acestei poveşti acum. Trebuie să trimiţi un anunţ la *Times,* în care să explici ce s-a întâmplat.

— Păi, şi reputaţia ta?

— Nu mai contează. Ai nevoie de un moştenitor.

Un colţ al gurii lui se arcui într-un zâmbet strâmb.

— N-o să mă însor niciodată, Julia. Ar fi nedrept faţă de ea, de vreme ce inima mea va aparţine mereu altcuiva.

— Aşadar, sugerezi să trăim o minciună?

— În orice minciună există un sâmbure de adevăr. Te

iubesc. Vreau să fiu soţul tău.

Ea clătină din cap, confuză.

— Am nevoie de timp, Edward. Ca să fiu sigură... Dacă pornim pe drumul acesta, nu ne vom mai putea abate de la el niciodată. Deja riscăm viitorul lui Allie, amânând să spunem adevărul.

— Mai avem până la începutul sezonului. Până mergem la Londra. Dar dacă ne prezentăm acolo ca soţ şi soţie, atunci nu vom avea de ales decât să continuăm pe acest făgaş.

— Şi când te gândeai să te duci în oraş?

— Cândva în mai. Dar mai putem amâna până în iunie. La urma urmei, jelesc încă moartea fratelui meu.

Iar ea jelea pierderea soţului ei. Cum ar fi putut măcar să ia în considerare să pretindă altceva? Avea sentimente foarte puternice pentru omul acesta. Dar pur şi simplu nu ştia dacă ceea ce simţea era suficient sau dacă nu cumva sentimentele astea apăruseră datorită faptului că timp de două luni îl crezuse soţul ei.

— Ar trebui să locuieşti în continuare în această aripă a casei, ca să nu mă las influenţată de apropierea de tine.

— Vrei să fii curtată.

— Vreau să fiu sigură.

— Dar să ştii asta, Julia... dacă simţi pentru mine măcar un strop din ceea ce ai simţit pentru Albert, eu voi fi mulţumit. Şi de dragul bunei-cuviinţe... în ochii lui, sunt dispus să pretind că sunt Albert. Dar nu mă voi mai preface absolut niciodată cu tine.

Capitolul 19

Julia nu se simţea complet în largul ei să nu poarte negru. Dar nici nu voia să coboare la cină purtând ţinuta aceea austeră cu nasturi închişi până pe gât şi la încheieturi. Aşa că alese o rochie din mătase şi dantelă neagră, cu o croială cu umerii goi, care era în acelaşi timp

şi elegantă, şi respectuoasă. Şi dacă era complet sinceră cu sine, mai era şi destul de seducătoare.

Văzu aprobarea tăcută din ochii lui Edward, atunci când i se alătură în bibliotecă înainte de cină şi la fel şi la cină. În sufrageria mică, se aşeză în capătul mesei lungi, unde ar fi încăput opt persoane, ca să-l poată privi din faţă, în loc să-i vadă doar profilul.

Voia – şi de fapt avea nevoie – ca orice lucru spre care se îndreptau să fie diferit de orice altceva de care se îndepărtau.

— Mă gândeam să reamenajez aripa familiei, anunţă ea, în timpul celui de-al treilea fel.

El o studie o clipă pe deasupra paharului său cu vin roşu şi încuviinţă din cap.

— Poţi să reamenajezi şi întreaga locuinţă, dacă vrei.

— Nu atât mobilierul, cât oamenii. De fapt, mă gândeam să mă mut într-un apartament…

Unde nu avea amintiri legate de Albert. Unde totul să fie nou, proaspăt şi diferit.

Privirea lui nu se dezlipi de la ea nicio clipă.

— Splendid. Dar vreau să te simţi liberă să înlocuieşti şi mobilierul, operele de artă sau orice nu este pe placul tău. Nici eu, nici fratele meu nu am fost niciodată ataşaţi emoţional de nimic de aici. Nu ştiam prea mult din istoria ascunsă în spatele obiectelor… O consecinţă a faptului că nu am locuit aici în adolescenţă.

— Casa mi s-a părut mereu foarte primitoare. Vreau doar să mă mut în alte încăperi, pentru o schimbare de aer.

— Cum doreşti.

Nici nu se aşteptase ca el s-o refuze. De fapt, la drept vorbind, nu credea că i-ar fi refuzat nimic din ce i-ar fi putut cere.

Conversaţia lor din timpul cinei nu mai era la fel de însufleţită cum fusese cândva. Amândoi tindeau să fie destul de prudenţi şi rezervaţi. Iar acum Julia îşi făcea griji ca nu cumva să dezvăluie servitorilor ceva ce n-ar fi trebuit. Se temea să n-o dea în bară şi să se dea de gol. Nu-i mai putea spune Albert. Pentru că acum ştia că nu era el. Şi

chiar dacă cunoştea nenumărate cazuri în care soţiile li se adresau soţilor lor după titlu, tot i se părea un pic ciudat... „Grey” i se părea distant şi formal.

După ce terminară de mâncat desertul, el o invită să i se alăture în bibliotecă. Atunci când intră în încăperea aceea, care nu îi mai amintea de Albert, ci mai degrabă de Edward, se plimbă prin faţa rafturilor cu cărţi, studiind volumele aliniate acolo ca nişte soldăţei cuminţi.

— Mă gândeam să citesc cu voce tare în seara asta.

Dacă aveau un soi de distracţie deja plănuită, asta ar fi mai îndepărtat o parte din presiunea pusă asupra lor de a găsi subiecte de conversaţie.

Dintr-odată, era extrem de conştientă de prezenţa lui în spatele ei şi de căldura pe care o radia trupul lui, încălzindu-i pielea expusă, îşi ţinu respiraţia, aşteptând, chiar dacă inima îi bătea atât de tare în piept, încât aproape că se simţea ameţită. El se întinse spre un raft şi deschizătura jachetei sale pluti uşor peste curba umărului ei... la fel de uşor precum fluturatul aripilor unui fluture, înainte de a se aşeza pe o petală. Inspiră adânc şi-i absorbi parfumul extrem de masculin, întrebându-se de ce crezuse vreodată că mirosul lui era acelaşi cu al lui Albert. Al lui era mult mai înţepător şi mai îndrăzneţ. Nu era un bărbat care să opteze pentru subtilitate.

— Asta ar trebui să fie interesantă, zise el, pe o voce joasă, provocatoare şi aproape hipnotică.

Şi-ar fi dorit să se întoarcă spre el, să-şi lipească obrazul în mijlocul pieptului său şi să-i lase braţele să se strângă în jurul trupului ei. Dar era mult prea devreme pentru o astfel de intimitate. Trebuia să fie mai sigură de sentimentele ei... că nu erau influenţate de suferinţă şi de perspectiva unei vieţi trăite în singurătate deplină. Aşa că rămase la locul ei, privindu-l luând de pe raft volumul legat în piele şi apoi punându-i-l în mâini.

El se îndepărtă apoi.

— Coniac?

— Da, te rog.

De ce vocea ei trebuia să sune mereu atât de gâtuită?

Ca şi când ar fi aşteptat ceva cu sufletul la gură? Cum de reuşea mereu şi cu atâta uşurinţă să-i facă terminaţiile nervoase şi toate simţurile să tresară şi să se înfioare?

Blestemă în gând nesiguranţa propriilor picioare şi îşi croi drum spre un fotoliu de lângă şemineu. El îi oferi un pahar, iar Julia studie preţ de o clipă felul cum se reflectau flăcările în cristal şi în lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Pentru noi începuturi, zise el, ridicând paharul.

Se uită la el. Stătea întins confortabil pe fotoliu şi părea foarte relaxat. Pe de altă parte, era mereu împăcat cu sine, mereu încrezător că îşi ştia locul… chiar şi atunci când acel loc fusese de al doilea fiu şi frate mai mic. Chiar şi când acel loc fusese să pretindă că era Albert.

Sorbi din băutură, după care lăsă paharul deoparte şi-şi întoarse atenţia spre cartea pe care o ţinea în poală. Şi atunci izbucni în râs.

— Creşterea *oilor?*

— Este un capitol excelent acolo despre reproducere… absolut incitant.

— A, deci ai citit-o? Nici măcar nu se deranjă să-şi ascundă scepticismul.

— La Havisham Hall era cea mai deocheată carte pe care am putut-o găsi. Şi mă pricepeam foarte bine să înfloresc naraţiunea, atunci când le citeam celorlalţi. Întinse mâna şi zise: Ai vrea să-ţi fac o demonstraţie?

Dar ea clătină din cap, zâmbind.

— Cum de am putut să cred, fie şi pentru o singură secundă că erai Albert?

— Pentru că alternativa era de neconceput şi tocmai pe asta m-am şi bazat.

Şi acum gândul că el ar fi putut fi mort era de neconceput. Lăsă cartea deoparte, îşi luă paharul şi mai luă o înghiţitură de coniac.

— Dacă Allie este singurul copil sănătos şi puternic pe care-l voi aduce pe lume vreodată?

— Nu te vreau pentru calităţile tale de reproducere.

Dar ar fi trebuit. Acum că ştiau amândoi problemele care o chinuiau, era o alegere îngrozitoare pentru el…

pentru un bărbat care avea nevoie de un moştenitor.

— Acestea fiind spuse, începu el încet, trebuie să mărturisesc că te vreau foarte mult pentru actul care duce la reproducere.

Vorbea despre împerechere ca şi când nu ar fi fost ceva ce trebuia să se limiteze la pat şi întuneric. Se îmbujoră şi îşi simţi faţa cuprinsă de o căldură plăcută, când se gândi cum ar fi fost să termine ceea ce abia dacă începuseră.

— Eşti o influenţă negativă.

— Îţi place asta la mine.

Era adevărat, chiar îi plăcea. Doar că era cu mult mai mult de atât.

— Există anumite aspecte ale persoanei mele care mă fac să mă simt ruşinată. Dintr-un motiv sau altul, am senzaţia că, dacă ai fi pus în circumstanţe similare, tu nu ai trăi nicio umilinţă.

El se aplecă uşor în faţă, cu coatele sprijinite pe coapse şi cu mâinile strânse în jurul cupei paharului, ca şi când ar fi fost o ofrandă pe care i-o aducea.

— Eu am fost mereu de părere că ceea ce fac oamenii în intimitate este numai şi numai treaba lor.

Privirea lui era extrem de intensă… aproape că îi ardea pielea… şi fu nevoită să facă un efort ca să i-o susţină.

— Şi dacă eu aş vrea să fac ceva ce ţie ţi s-ar părea dezgustător?

— Cum ar fi?

Oare de ce deschisese subiectul acesta?

— Cred că eşti deja destul de familiarizat cu predilecţia mea spre a şopti cuvinte obraznice…

— Judecând după reacţia mea din noaptea aceea nefericită, aş crede că ar trebui să ştii că nu am nicio obiecţie faţă de niciun cuvânt pe care l-ai putea rosti. Şi unele dintre cuvintele mele preferate sunt… obraznice. Nu ar trebui să te simţi deloc ruşinată de nişte cuvinte. Ce altceva?

Julia mai luă o înghiţitură de coniac şi se gândi că, de

fapt, nu se gândise nicio clipă la reacţia pe care o avusese el în seara aceea. Fusese atât de furioasă din cauza minciunii lui şi atât de umilită că auzise cuvintele pe care le rostise… însă propria ei ruşine fusese ceea ce declanşase reacţia. El nu-i oferise niciodată niciun motiv să experimenteze vreun sentiment degradant. Nu o tachinase niciodată, nu o mustrase şi nici nu o pedepsise în vreun fel pentru nebunia acţiunilor sale. Îşi plimbă degetul în cerc în jurul gurii paharului.

— Uneori mă gândesc să… să pun gura acolo unde n-ar trebui…

— Unde, mai exact?

— Pe… pe… dar nu se putea convinge să rostească acel cuvânt cu voce tare, aşa că se îmbujoră şi încuviinţă din cap spre poala lui. Sau mai bine zis încercă s-o facă.

— Pe mădularul meu?

Ea se încruntă imediat.

— Spui cuvântul cu foarte mare uşurinţă.

— Păi, e un cuvânt bun. Şi crede-mă, când îţi spun… nu m-aş simţi deloc jignit sau şocat dacă ai pune gura acolo.

— Nu mă refer să pun gura pe cuvânt… ci pe… *obiect* în sine. Şi nu ştiu de ce mă faci să gândesc astfel de lucruri păcătoase.

— Uită-te la mine…

Îi era mai uşor să-şi ţină privirea aţintită spre foc. Se gândi că poate i-ar fi fost mai uşor chiar şi să se arunce în flăcări.

— Julia… repetă el mult prea insistent.

Ea îşi mută ochii spre el. Stătea tolănit pe spate în fotoliu, cu un cot proptit pe braţul fotoliului şi cu mâna sub bărbie, în timp ce cu un deget îşi mângâia uşor barba, chiar mai jos de *buza* de jos. În clipa aceea… văzându-l aşa… şi-ar fi dorit foarte mult să-l sărute acolo.

— Nu există niciun loc de pe mine pe care să-ţi lipeşti buzele sau limba care să mi se pară nepotrivit…

— Dar nu e cuviincios…

— Ţi-ar aduce plăcere? Bucurie? Satisfacţie?

Julia se chinuia din răsputeri să rămână calmă – măcar în aparenţă – şi să nu se fâstâcească.

— Cred că da. Nu ştiu sigur… nu am fost niciodată atât de îndrăzneaţă… doar m-am gândit cum ar fi s-o fac.

— Asta nu e ceva necuviincios.

— Păi, şi cum poate şti cineva ce este cuviincios şi ce nu?

— Păi, experimentând, cred.

— E mai uşor pentru bărbaţi. Voi puteţi vizita bordeluri. Suspectez că tu ai avut o mie de femei… şi dacă te faci de râs cu una, nu-i nimic, pentru că pur şi simplu treci la următoarea…

— Nu chiar o mie.

— O sută?

— Sincer să fiu, n-am numărat niciodată. Dar suspectez că numărul e mult mai mic de atât. Ceea ce contează este că nu te-aş face niciodată să te simţi prost. Întinse braţele spre ea, ca un fel de rugăminte şi zise: Poţi să-mi faci orice doreşti şi îţi promit că voi fi extrem de recunoscător pentru asta.

— Şi *dacă* aş vrea să te biciuiesc pentru *că* mi-ai ascuns lucruri?

El se strâmbă.

— Probabil aş obiecta la asta. Nu sunt de părere că durerea e egală cu plăcerea. Deşi tind să cred că sunt destul de în siguranţă… din moment ce ţi-am promis deja să nu-ţi mai ascund niciodată nimic. Se uită apoi spre foc. Şi totuşi, deja am făcut-o…

Julia simţi cum i se strânge stomacul o clipă.

— Ce anume mi-ai ascuns?

El îşi mută privirea înapoi spre ea, cu o strălucire păcătoasă în ochi.

— Să ţi-l dau chiar acum?

Ea se încruntă uşor.

— Păi, e vorba despre un obiect sau despre un secret?

— Păi, e secret, de vreme ce nu ţi l-am dat încă.

— Acum eşti doar dificil…

El rânji.

— Aşa e, sunt. Dar pe de altă parte, te aştepţi la asta din partea mea, nu?

Se aştepta într-adevăr s-o tachineze, să creeze probleme şi să fie jucăuş. Ciudat cum toate faţetele lui, care cândva o enervaseră la culme, acum o fermecau.

— Poate că nu îl vreau.

— Şi nu ţi l-am dat până acum, tocmai ca să nu-l arunci în foc.

Ea se bosumflă, oftă şi dădu ochii peste cap.

— Nu o să-l arunc în foc, orice-ar fi… dar nu e corect să-mi spui despre el, dacă nu ai de gând să mi-l dai.

— Mda, cred că aici ai dreptate. Aşteaptă aici. Dădu pe gât paharul, înainte de a se ridica, după care se duse la birou şi deschise sertarul cel mai de jos. Băgă mâna înăuntru şi scoase o formă lunguiaţă, învelită în hârtie maronie şi legată cu sfoară. Se apropie de ea şi i-l întinse: Voiam să ţi-l dau de Crăciun, dar m-am răzgândit… mi-era teamă că o să mă dau de gol.

Ea luă pachetul din mâna lui, îl aşeză în poală şi apoi îl privi întorcându-se la fotoliul său, unde rămase incredibil de nemişcat şi cu toată atenţia îndreptată spre ea, de parcă acel obiect şi reacţia pe care o avea ea la adresa lui ar fi avut o importanţă monumentală. Julia trase uşor de sfoară, până când se desfăcu de tot şi căzu şi hârtia, dezvăluind o cutie mică din lemn de trandafir, cu o fisură mică pe o parte.

— Oh, Edward! E minunată.

— Şi se şi deschide!

Ea ridică uşor capacul cu balamale şi zâmbi, când zări mecanismele expuse şi protejate de o folie subţire de sticlă. Era o cutiuţă muzicală.

— Ce cântă?

— Răsuceşte cheiţa şi o să vezi.

Uşor şi cu mare grijă, ea întoarse maneta mică, temându-se că ceva foarte delicat s-ar fi putut frânge. Iar când maneta nu mai voi să se răsucească, îi dădu drumul prudentă şi se pomeni dintr-odată învăluită de acordurile

ritmice şi voioase ale melodiei *Greensleeves!*[2]

Fu imediat copleşită de amintiri despre săli de bal şi valsuri şi despre a fi ţinută în braţe necuviincios de aproape pe timpul valsului şi totuşi fără să fi obiectat vreo clipă. Nici măcar nu înţelesese că mai păstra astfel de aduceri-aminte şi totuşi ele erau acolo... atât de vii, că parcă abia avuseseră loc cu o noapte înainte.

— Dansai mereu vals cu mine când orchestra cânta melodia asta, zise ea încet.

— Nu eram sigur dacă ai observat că era mereu acelaşi cântec. Încă tot nu mişcase niciun muşchi şi nu părea nici măcar să respire.

— Nu sunt sigură nici eu că mi-am dat seama până acum. Dar de ce mereu aceeaşi melodie?

— Pentru că îmi doream ca, în cazul în care era o experienţă plăcută pentru tine, să o asociezi mereu cu mine. Şi dacă nu era... ei bine, nu voiam să fiu responsabil pentru a-ţi strica toate melodiile.

Julia închise capacul şi-şi trecu degetele cu blândeţe peste lemnul lustruit, prin care reverberau încă acordurile melodiei.

— Mi-a plăcut mereu să dansez cu tine. Păreau să fie singurele momente când nu ne certam. Am crezut mereu că se întâmpla aşa pentru că ne concentram să nu ne călcăm pe picioare...

— Singurul motiv pentru care participam la orice bal era tocmai ca să am ocazia să dansez cu tine.

Nu era atât că îşi dorea să fie curtată... cât voia să se asigure că îl vedea dar... Ca bărbatul care era cu adevărat, şi nu ca pe cel care se prefăcuse să fie. Avea nevoie să fie sigură că putea separa lucrurile şi că orice sentimente pe care le avea pentru omul care stătea pe fotoliul de vizavi de ea erau bine meritate. Dar când rostea cuvinte ca acelea, cum ar fi putut să nu se simtă curtată, flatată şi vrăjită? Cum putea inima ei să rămână indiferentă?

---

2 *Greensleeves* este un cântec tradiţional şi o melodie populară englezească, pe acorduri de *romanescă.*

— Nu ne vorbeam niciodată când dansam.

— Nu voiam nimic care să-mi distragă atenţia de la senzaţia de a te ţine în braţe. Dansează cu mine, acum!

Julia se uită la el cu ochii mari. Îşi dorea foarte mult ceea ce îi oferea, dar, în acelaşi timp, avea o senzaţie stranie că va fi fost sfârşitul ei.

— Poftim? Aici? Sau sugerezi să mergem în sala mare de bal?

— Sala mare de bal e prea mare. Se ridică şi îi întinse mâna. Foaierul ar fi mult mai bun. Mult mai intim şi totuşi suficient de spaţios ca să nu ne lovim de nimic. Şi cutiuţa muzicală poate ţine loc de orchestră personală.

— E o nebunie!

— Atunci fii un pic nebună cu mine!

Se uita la ea atât de serios şi de solemn, dar exista totuşi o provocare tăcută în ochii lui mari şi căprui. Niciunul din ei nu-şi pusese mănuşile după cină. Mâna lui nu îi amintea în niciun fel de cea mult mai fină a lui Albert. A lui Edward părea mult mai puternică. Avea o bătătură în palmă, chiar sub degetul arătător. Petrecuse multe luni aici, însă mâinile lui rămăseseră ale unui om care prefera spaţiile deschise şi efortul. Îşi aşeză cu prudenţă mâna pe a lui. Apoi degetele lui se strânseră în jurul alor ei. Şi înainte să apuce să se ridice din fotoliu, luă cutia, pentru care ea ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să o poată ţine în siguranţă, şi o trase şi pe ea în picioare.

— Nu am mai dansat de sezonul trecut, zise ea, în timp ce el o escorta din încăpere.

— Eu n-am mai dansat de când am valsat cu tine ultima dată.

— Dar ai mai dansat cu alte doamne, sublinie ea. Îl văzuse dansând cu ele şi fiecare dintre acele femei păruse complet îndrăgostită.

— Aşa este, dar de obicei mă retrăgeam în salonul rezervat jocurilor de cărţi, după ce valsam cu tine. Îmi plăcea ca mirosul tău să persiste în jurul meu… ceea ce privind în retrospectivă, pare destul de masochist din partea mea.

— Chiar n-am avut nici cea mai mică idee…

— Păi, acesta era şi scopul comportamentului meu neiertător. Ajunseră deja în foaier, aşa că îi dădu drumul la mână. Acum am nevoie să vezi şi să ai încredere că omul care am fost înainte nu mai este omul care sunt în prezent.

Edward întoarse cheiţa cutiuţei muzicale şi mâna lui mare făcea ca mecanismul acela delicat să pară şi mai mic, şi mai firav. După aceea o aşeză pe o măsuţă de lângă perete. Muzica diafană umplu imediat spaţiul. Veni apoi lângă ea şi o trase în braţele lui.

Şi apoi valsară. Mai apropiaţi decât era cuviincios, mai strâns decât o ţinuse vreodată… ca şi când nu ar fi vrut să-i mai dea niciodată drumul. Sau poate că voia doar să se asigure că nu se lovea de vreo masă sau de vreo statuetă, sau de vreo vază. Nu putea deloc să înţeleagă cum de reuşea să le evite pe toate, din moment ce privirea lui nu o părăsea nicio clipă pe a ei.

Şi abia atunci îşi dădu seama că, de-a lungul anilor, întotdeauna când dansaseră acel unic dans, Edward îi oferise atenţia lui completă şi nedivizată, iar ea nu observase asta, pentru că pur şi simplu nu se aşteptase niciodată la un astfel de devotament din partea lui. Presupusese mereu că se străduia să o facă să se simtă stânjenită sau să râdă de ea în vreun fel… şi totuşi îi plăcuse la nebunie să plutească pe ringul de dans împreună cu el, pentru că era unul dintre cei mai graţioşi dansatori pe care-i cunoscuse vreodată. Poate tocmai pentru că petrecuse atât de mult timp stând în echilibru pe stânci abrupte şi pe cărări primejdioase şi evitase multe obstacole ca să ajungă la destinaţiile sale…

Dar în noaptea aceea în grădină el plecase pur şi simplu pentru că fratele lui o iubea, ea îl iubea pe fratele lui, iar el îl iubea foarte mult pe Albert.

Muzica se opri, dar păru să mai plutească în aer, nedorindu-şi să se stingă cu totul. La fel de reticent cum părea şi Edward să-i dea drumul din braţele lui. Se aplecă uşor spre ea.

Însă ea îşi lipi degetele de buzele lui. El se opri, dar

ochii lui continuau să îi cerceteze pe ai ei.

— Dacă mă săruţi, o să fiu pierdută, îi spuse ea.

— Te voi găsi… te voi conduce înapoi.

— Trebuie să-mi găsesc singură drumul înapoi. Edward… trebuie să fiu sigură că ceea ce simt nu este influenţat de ceea ce nu mai am.

— Ţi-am promis că îţi voi da timp şi îl vei avea. Se îndepărtă apoi şi se duse să ia cutiuţa muzicală.

Era o femeie foarte prostuţă să jelească acum depărtarea cărei separa, când ea fusese cea care insistase asupra ei. Îi oferi apoi braţul lui şi zise:

— Dă-mi voie să te escortez sus.

Rămaseră tăcuţi în timp ce urcau scările, dar nu exista nimic inconfortabil sau stânjenitor în tăcerea aceea. Nu era nici ofensat, nici furios, nimic care să facă să pară că ar fi nemulţumit. Când ajunseră la uşa ei, îi întinse cutiuţa.

— Somn uşor, Julia.

Şi dispăru, coborând în grabă treptele într-un ritm constant şi cu zgomotul paşilor să-i răsunând până la ea. Intră în dormitor, se duse la fereastră şi se aşeză pe fotoliu. Încă mai ţinea în poală cutiuţa muzicală. Întoarse cheiţa, se lăsă pe spate, închise ochii şi lăsă muzica şi amintirile să îi inunde întreaga fiinţă.

Nu plănuise niciodată să-i compare pe cei doi fraţi. Şi totuşi, ceea ce simţea pentru Edward nu semăna cu nimic din ce mai trăise vreodată. Era vibrant, viu şi foarte intens. Şi asta o speria un pic, dacă era complet sinceră cu ea. Era ca şi când ar fi putut să pătrundă în adâncurile fiinţei şi să dezvăluie toate secretele pe care le păstrase vreodată – fără ruşine, fără remuşcări şi fără nicio vinovăţie. Cu siguranţă nu putea să fie sănătos. Cu siguranţă ar fi luat foc şi s-ar fi mistuit unul pe altul, dacă ar fi cedat în faţa dorinţelor lor. Dar era ceva mai mult decât o atingere a cărnii… era o uniune a sufletelor. O îmbinare a pasiunilor.

Iubise cândva şi încă mai iubea. Dar toate sentimentele care se învolburau în ea în ceea ce-l privea pe Edward păreau mult prea vaste. Păreau să înglobeze întregul. Păreau să se întindă dincolo de ceea ce era sigur şi

la adăpost. Şi totuşi cum ar fi putut concepe măcar să nu se abandoneze acelui tumult de emoţii şi de senzaţii?

Capitolul 20

În timp ce dădea pe gât whisky-ul din paharul său, Edward se gândea să se dezbrace numai la pantaloni şi să o ia la goană peste dealuri şi văi şi să se arunce în apele de gheaţă ale râului, după care să găsească un lup sau un mistreţ sălbatic cu care să se lupte. Găsea o prea mică alinare în faptul că nu era imună la farmecele lui şi că îl dorea într-adevăr – altfel nu şi-ar fi făcut probleme despre unde ar fi condus sărutul lui.

Direct în patul ei, dacă era după el.

Lucrul ciudat era că înţelegea reticenţa ei. Nici el nu-şi dorea absolut deloc să devină un substitut pentru fratele său. Îşi dorea ca sentimentele ei să fie pentru el şi complet separate de ceea ce simţise pentru Albert. Nu se aştepta să ajungă vreodată să fie la fel de puternice ca intensitate, dar voia să fie el şi numai el obiectul pasiunilor ei.

El, unul, putea recunoaşte cu mâna pe inimă că nu mai simţise niciodată pentru nicio femeie ceea ce simţea pentru ea. Şi, la drept vorbind, îl speria al naibii de tare. Dar chiar şi aşa, nici măcar nu putea concepe să dea cu piciorul acestei şanse. Compania ei – chiar şi de la distanţă – era mai bine decât deloc.

Răbdarea nu fusese niciodată punctul lui forte, dar pentru ea, va învăţa să fie răbdător. Pentru ea, ar fi pus să se cioplească o mie de cutiuţe muzicale unice. Pentru ea, ar fi băut mai puţin. Pentru ea, va oferi tot ce era şi tot ce avea mai de preţ.

Pentru ea, era dispus să se zvârcolească în pat toată noaptea şi apoi să se trezească atât de prost dispus, încât avea nevoie de o cană de cafea mai tare decât cea pe care o servea de obicei. Luase abia o singură înghiţitură din licoarea aceea, care ameninţa să-i băşice cerul gurii, când

ea intră în salonul rezervat micului dejun, purtând o rochie neagră, făcută din mult prea mult material şi cu mult prea mulţi nasturi. Deşi era acoperită până la gât, când o văzu, tot se simţi copleşit de o senzaţie bine-venită de uşurare. Sări imediat în picioare.

— Bună dimineaţa. S-a întâmplat ceva? Îi zâmbi dulce.

— Da. M-am hotărât că e o prostie din partea mea să mănânc singură în camera mea, când m-aş putea bucura de micul dejun în compania ta. Mă rog, asta dacă nu te deranjează. Cred că ar fi trebuit să te întreb mai întâi. Poate preferi să-ţi începi ziua singur.

Felul în care pălăvrăgea îl făcea să se întrebe dacă era neliniştită, îngrijorată sau temătoare că nu ar fi acceptat cu bucurie compania ei. Se gândi imediat că i s-ar fi putut alătura şi în baia lui, dacă voia.

— Nu prea mi-a plăcut niciodată singurătatea. Aşa că te rog să mi te alături.

Julia se duse la bufet, alese ce voia să mănânce şi se aşezi la locul ei din capătul mesei. Ce fată isteaţă! Dacă ar fi stat mai aproape, fără îndoială, ar fi fost tentat să o atingă. Nu s-ar fi putut abţine. Şi-ar fi trecut delicat un deget pe mâna ei... dar de fapt şi să-i atingă obrazul ar fi fost suficient ca să domolească dorinţa pe care o simţea pentru ea.

Era nebun şi idiot! Nimic nu ar fi putut domoli dorinţa aceea mistuitoare!

Rezistă cu stoicism impulsului de a-şi lua farfuria şi de a se muta mai aproape de ea, aşa că îşi reluă ferm locul la masă şi sorbi din cafea, perfect conştient că acum era mult prea tare, de vreme ce i se îmbunătăţise considerabil dispoziţia.

— Ai dormit bine? o întrebă el.

— Nu chiar. Dar tu?

— Îngrozitor de prost.

Ea îi aruncă un zâmbet incredibil de năzdrăvan şi fermecător.

— Oare de ce mă bucură să aud asta?

— Pentru că eşti o vrăjitoare mică şi ştii că tu eşti

cauza nopţilor mele agitate.

— Oh, dar nici n-aş îndrăzni să presupun că…

El izbucni în râs şi asta o făcu să nu-şi termine ideea.

— Îmi refuzi un sărut şi nu crezi că eşti responsabilă?

Ea se uită imediat în jur, ca şi când şi-ar fi dorit ca toţi servitorii să fi surzit dintr-odată. Iar el îşi dori atunci să o poată face să se simtă în largul ei să discute deschis despre firile lor pasionale. Şi apoi se simţi covârşit de întreaga povară a privirii ei albastre.

— Un sărut ar fi făcut să fie mai bine?

El oftă prelung.

— Nu. Suspectez că ar fi făcut totul şi mai rău… dar e un preţ mic de plătit ca să simt pe limbă savoarea buzelor tale.

Chiar şi de la distanţa aceea, tot putea vedea îmbujorarea roşu aprins care-i acapara obrajii. Îi plăcea să-şi închipuie că începea de undeva de la degetele ei de la picioare. I-ar fi plăcut la nebunie să-i sărute degetele acelea minuscule, arcada piciorului şi glezna… şi apoi să urce uşor mai sus spre paradisul care se ascundea între coapsele ei.

Ea se uită dincolo de el, spre ferestre.

— Se pare că o să fie o zi minunată afară.

Fără îndoială, această schimbare a subiectului era menită să-i îndepărteze gândurile de la făgaşul păcătos pe care porniseră. Însă era puţin probabil chiar să funcţioneze. Totuşi, nu era nimic rău în a o lăsa să creadă că era uşor să-i distragă atenţia.

— Aveam de gând să călăresc până în sat astăzi. Voiam să merg să văd cum se mai simt doamna Lark şi familia sa. Poate ţi-ar plăcea să mă însoţeşti? Parcă îmi amintesc că ţi-am promis la un moment dat că te scot să călărim împreună.

Chipul ei se însufleţi de bucurie.

— Mi-ar plăcea la nebunie să merg la călărie. Mi-a fost aşa de dor…

— Şi ne putem opri să mâncăm nişte tarte cu căpşune.

În clipa aceea zâmbetul ei înflori şi mai mult.

— O! Şi mai bine!

— Păi, atunci o să plecăm după ce terminăm micul dejun, da?

— Va trebui să mă schimb.

— Thomas… zise el, mutându-şi atenţia spre unul dintre lachei. Trimite de veste la grajduri să ne fie pregătiţi caii.

— Da, milord.

După ce plecă Thomas şi chiar dacă mai rămăseseră alţi doi lachei în salon, Julia se aplecă peste masă şi îi şopti:

— Şi va trebui să fii cuminte.

— Voi fi un gentleman desăvârşit.

Dar chiar şi ca gentleman desăvârşit, tot ar fi putut găsi o modalitate de a-i fura un sărut, dacă îşi punea un pic mintea la contribuţie.

*

Era absolut minunat să călărească din nou. Iapa ei roaibă părea la fel de mulţumită să fie din nou reunită cu stăpâna sa. Chiar daci un grăjdar o îngrijise, o călărise şi o scosese să facă exerciţii, Juliei îi plăcea să creadă că bătrânei îi fusese dor de ea şi că era încântată şi o aibă înapoi în şa pe stăpâna sa de drept.

Se dovedise a fi o zi caldă, rară în acel anotimp, în care nu era nevoie de haină sau de pelerină. Nu mai avusese niciodată ocazia de a călări împreună cu Edward. El îi menţinea la un trap liniştit, dar ea tânjea să se avânte într-un galop nebun peste dealuri. La întoarcere, va prelua ea frâiele situaţiei, dar acum nu dorea să ajungă acasă la văduvă îmbujorată, transpirată şi ciufulită.

Satul apăru în raza lor vizuală. Coborâră încet pe artera principală care străbătea centrul oraşului, fiind flancată pe ambele părţi de magazine şi clădiri. La capătul drumului, se apropiară de o cocioabă vitregită de vreme, care sigur văzuse zile mult mai bune. Se gândi că uşa era atât de micuţă, încât Edward va trebui să se aplece ca să îi poată trece pragul. Îşi imagină apoi că probabil va ocupa şi

aproape tot spaţiul dinăuntru cu trupul lui mare şi vânjos, pentru că nu îşi putea închipui să fi existat mai mult de o încăpere.

Edward îşi opri calul şi descălecă dintr-o singură mişcare lină şi elegantă, care-i făcu gura să se usuce. De ce chiar şi cele mai banale gesturi, atunci când le făcea el, ajungeau să o afecteze şi să o facă să se simtă ca şi când era cel mai grozav bărbat pe care-l văzuse vreodată?

Se apropie de ea şi întinse braţele. Venise momentul pe care-l aşteptase cu nerăbdare şi în acelaşi timp la care se gândise cu groază. Mâinile lui puternice strângându-se în jurul taliei ei, lipindu-se de ea, ochii lui aţintiţi asupra alor ei şi mâinile ei venind să se odihnească pe umerii lui laţi. O ridică uşor, după care o coborî, lăsându-i impresia că ar fi putut-o ţine aşa atârnată de el o zi întreagă fără ca măcar să-i tresară muşchii de la efort sau oboseală. Apoi picioarele ei atinseră pământul şi îşi simţi genunchii destul de moi – fără îndoială pentru că nu mai călărise de foarte mult timp. Nicidecum pentru că se uita la ea ca şi când ar fi tânjit s-o ia pe sus, s-o ducă în căsuţă şi să-şi facă de cap cu ea.

— Excelenţa Voastră! se auzi o voce tânără.

Edward afişă imediat un rânjet larg, îi dădu drumul şi se răsuci, chiar în clipa când un copilaş îi sări în braţe. Copilul îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi braţele lui firave şi slăbănoage se strânseră în jurul gâtului contelui, în timp ce Edward îl îmbrăţişa cu o afecţiune vădită. Nu că Julia ar fi crezut că mai fusese nevoie să facă şi el gestul. Băieţelul se agăţase de el atât de ferm, încât nu credea că Edward s-ar fi putut retrage din îmbrăţişarea aceea nici dacă ar fi vrut.

O femeie slabă, cu un prunc în braţe şi o copiliţă agăţată de fustele ei, ieşi afară în grabă.

— Johnny Lark! Dă-te imediat jos de pe Excelenţa Sa! Nu poţi să te sui aşa în braţele stăpânilor tăi!

— E în ordine, doamnă Lark, zise Edward. Mă bucur doar să văd că se simte bine.

— Prea bine, dacă mă întrebaţi pe mine. Deja a

devenit o mare pacoste. Mi-o părut tare rău când am auzit că v-aţi îmbolnăvit, milord.

— Sunt bine. Mi-am revenit complet şi fără efecte secundare persistente.

— Poate, dar aţi slăbit. Se vede cu ochiu' liber. Mai bine intraţi să vă pui un bol de tocană.

Julia ştia că era ridicol din partea ei să se lase cuprinsă de un fior de gelozie, pentru că femeia aceasta – cu hainele ei uzate, cu părul său ciufulit şi cu mâinile ei aspre – îl cunoştea pe Edward suficient de bine, încât să observe că într-adevăr slăbise.

— Apreciez foarte mult oferta dumitale, dar i-am promis contesei nişte prăjituri. Se întoarse apoi spre ea şi zise: Lady Greyling, dă-mi voie să ţi-o prezint pe doamna Lark.

Julia zâmbi amabil.

— E o plăcere.

Doamna Lark se scufundă în trei reverenţe consecutive, ca şi când nu era tocmai sigură când îi prezentase suficiente omagii contesei.

— Milady. Îmi pare rău că arăt aşa de rău. Nu mă aşteptam să am oaspeţi astăzi. Dar am suficientă tocană pentru amândoi, Excelenţele Voastre.

— E foarte amabil din partea dumitale, dar trebuie să recunosc că aştept cu destul de mare nerăbdare nişte prăjiturele. Îmi cam plac dulciurile.

Femeia afişă imediat un zâmbet cunoscător şi fermecător, ca şi când ea şi Julia împărtăşeau un mic secret, după care se îmbufnă, întinse mâna şi-i trase o palmă peste fund fiului ei.

— Johnny! Dă-te imediat jos de pe Excelenţa Sa!

Copilul se dădu jos ca o maimuţică. Şi pe chipul doamnei Lark apăru imediat o expresie de groază.

— Uite ce-ai făcut! L-ai umplut de praf pe haine pe Excelenţa Sa! Aş fi bucuroasă să vi le spăl repejor, Lord Greyling.

— De fapt, doamnă Lark, acesta e o parte din motivul pentru care am venit astăzi aici. După frânghiile întinse în

spatele casei dumitale, am dedus că eşti spălătoreasă.

— Da, milord. Aş fi încântată şi absolut onorată să vă spăl hainele fără bani o lună întreagă ca să vă mulţumesc pentru cum aţi avut grijă de noi.

— Nu e nevoie. Cu toate astea, avem nevoie de o spălătoreasă la Evermore. Şi mă întrebam dacă te-ar interesa postul acesta.

Femeia făcu imediat ochii mari.

— Adică să viu să lucrez pentru dumneavoastră?

— Pentru moşie, da. Contesa a născut de curând o fiică şi, din câte am înţeles, cantitatea de muncă a actualei noastre spălătorese a crescut destul de mult. Ar trebui să o ajuţi cu ce e de făcut, ai locui la conac şi ai avea trei camere disponibile pentru dumneata şi copiii dumitale. Iar ei ar beneficia şi de un profesor. Şi, desigur, ţi s-ar oferi mâncare şi haine pentru întreaga familie. Şi aş mai avea, de asemenea, nevoie de un băiat lustragiu, dacă îl interesează pe Johnny. Astfel aţi avea salarii şi dumneata, şi el.

Femeia se împletici înapoi, vizibil şocată de oferta lui foarte generoasă.

— Ptiu! Să fiu a naibii!

Pe Julia nu o surprindea deloc reacţia ei. Edward le oferea o şansă minunată ca să-şi depăşească condiţia. Şi abia atunci înţelese că, deşi poate îşi dorise într-adevăr să se asigure că îşi reveniseră complet şi erau într-o stare de sănătate bună, scopul său principal fusese acela de a avea grijă în continuare de văduvă şi de copiii ei.

— Oh! D-apoi aş fi onorată, milord.

— Foarte bine atunci. Voi trimite un lacheu joia viitoare ca să vă ajute pe dumneata şi pe copii să împachetaţi totul şi să vă mutaţi la Evermore, dacă asta îţi dă suficient timp de pregătiri.

— Oh, da, este perfect. Lacrimi îi năpădiră imediat ochii femeii. Nu ştiam cum o să ne descurcăm fără soţul meu. Abia dacă ne permitem să plătim chiria pentru casă şi mâncare.

— Ei bine, acum nu va trebui să-ţi mai faci griji pentru

asta. Aş spune că se cere să sărbătorim. Aşa că ce-ai spune ca Johnny să vină cu noi la ceainărie pentru nişte plăcinte cu carne?

— Îmi plac la nebunie prăjiturile! anunţă Johnny încântat.

— E, haide acu, Johnny, nu începe să ceri lucruri de la Excelenţa Sa, îl mustră mama sa.

— Nu-i nimic rău în a cere, doamnă Lark, zise Edward. Nu se poate întâmpla nimic mai rău decât să-l refuz. Îi făcu apoi cu ochiul lui Johnny. Pe de altă parte, e foarte posibil şi să spun da. Haide, băiete!

După ce apucă frâiele cailor lor, Edward îi oferi Juliei braţul.

— A fost o plăcere să te cunosc, doamnă Lark, zise Julia, înainte de a-l lua de braţ.

Johnny ţopăi vesel mai întâi într-un picior, după care în celălalt, înainte de a sări prin faţa ei şi a veni la pas lângă Edward.

— Po’ să fac mai multe decât să vă lustruiesc cizmele, îl asigură apoi pe Edward. Po’ să am grijă de caii şi de câinii dumneavoastră… asta dac-aveţi câini. Aveţi câini?

— Avem nişte câini de vânătoare, da.

— Da’ n-o să am grijă şi de pisici. Nu-mi plac pisicile.

— Totuşi, cred că pisicile se cam îngrijesc singure. Ai prefera să lucrezi afară la grajduri, decât la conac?

Copilul încuviinţă din cap cu ardoare.

— Po’ să vă mângâi calul?

— Da, poţi.

— Şi dacă muncesc din greu şi sunt harnic, o să-mi mai spuneţi şi alte poveşti?

Julia se uita la profilul lui Edward şi observă cum un colţ al gurii lui se curbă într-un zâmbet ştrengăresc şi fermecător.

— Da, s-ar putea să da.

— Pân’ acu’ cel mai mult mi-a plăcut de nevăstuică.

Râsul lui Edward răsună cu ecou în jurul lor, când zise:

— Da, mă gândeam eu c-o să-ţi placă.

— Totuşi, cred că ar trebui să aibă şi-o sabie.

Edward îşi mută atunci privirea spre ea.

— Ce părere ai, contesă?

— Nu ştiu dacă îl văd tocmai cu o sabie. Poate cu o floretă, mai bine. Sau poate ne trebuie un personaj cu totul nou. Un nou personaj începuse deja de mult să prindă contur în mintea ei. Aşadar, i-ai spus povestea?

— Mi s-a părut cea mai bună modalitate de a-i ţine pe copii liniştiţi.

Julia se întrebă atunci în sinea ei câtor alţi lorzi le-ar fi păsat măcar cât negrul sub unghie dacă copiii erau agitaţi. Dar pe de altă parte… câţi alţi lorzi şi-ar fi pierdut vremea cu o femeie recent rămasă văduvă, având grijă de ea?

Timpul trecu destul de repede şi în curând stăteau la aceeaşi masă la care stătuseră mereu, cu tarte cu căpşune şi ceşti de ceai în faţa lor. Înainte de a-l trimite pe Johnny înapoi acasă, Edward îl încarcă pe copil cu plăcinte cu carne şi suficiente prăjituri, ca să dea dureri de burtă întregii familii.

— Cum ai ajuns s-o cunoşti pe doamna Lark? îl întrebă Julia.

El ridică din umeri.

— L-am găsit aici pe Johnny încercând să cumpere o plăcintă cu carne pentru mama lui muribundă. Nu avea suficienţi bani, aşa că i-am cumpărat eu mai multe şi apoi l-am condus acasă, unde am descoperit că mama lui era într-adevăr foarte bolnavă.

— Şi ai rămas ca să ai grijă de ei.

— Soţul ei murise de curând. Oamenii tind să fie suspicioşi şi speriaţi de moarte. Unii cred că rămâne prin preajmă, aşteptând o altă victimă.

— Dar tu nu crezi asta?

— Eu nu mă tem de prea multe pe lumea asta. Faptul că mi-am pierdut părinţii atât de tânăr, m-a făcut să devin un pic nesăbuit cu anumite lucruri. Pe de altă parte… şi faptul că am locuit la Havisham, unde ni se spunea că o fantomă ne va înhăţa noaptea, dacă ieşeam pe afară, ne-a făcut pe toţi mai cutezători. Nu poţi trăi cu frică decât o perioadă de timp limitată, până să zici „la naiba cu tot, o să

văd eu ce se întâmplă”.

— O metodă de-a combate nebunia marchizului?

— Posibil. Nu m-am gândit la asta până acum, dar, da… crede că e foarte posibil să ai dreptate.

Julia sorbi din ceai şi cugetă asupra acţiunilor lui de mai devreme.

— A fost foarte generos din partea ta să-i oferi doamnei Lark un post la Evermore.

— Ne permitem din plin să fim generoşi.

O emoţiona cumva că o inclusese şi pe ea în afirmaţia aceea. Că o făcea să se simtă ca şi când şi ea fusese generoasă, când, de fapt, ea nu făcuse nimic în sensul acesta.

— Mă gândeam că ar trebui să-ţi publici poveştile, zise ea.

— Numai dacă eşti dispusă să incluzi şi tu acuarelele tale.

Julia izbucni în râs, mulţumită şi în acelaşi timp un pic de ruşinată de idee.

— Nu sunt chiar atât de reuşite.

— Ba sunt foarte reuşite. Aduc la viaţă cuvintele mele. Sincer să fiu, chiar mi-aş fi dorit să le am cu mine când le-am spus poveştile mele lui Johnny şi surorilor lui.

Ea clătină din cap, uşor.

— Nu am intenţionat niciodată să le împărtăşesc altcuiva decât copilului meu.

El îşi propti atunci coatele pe masă şi se aplecă în faţă.

— De ce ai vrea să le limitezi să aducă bucurie unui singur copil, când ar putea încânta atât de mulţi?

— Nu mi-ai părut niciodată genul de om căruia să-i pese atât de mult de copii.

Şi totuşi, văzuse asta în toată atenţia pe care i-o acorda lui Allie şi în camaraderia pe care o dezvoltase cu tânărul băieţel, care, la drept vorbind, nu avea niciun drept să se cocoaţe aşa în braţele lordului ţinutului.

El rânji.

— De vină e faptul că nu m-am maturizat niciodată.

Dar se maturizase. Julia fusese martoră şi la asta. Era un moşier bun şi iubitor. Avea grijă de oamenii săi. Poseda o bunătate sufletească pe care o ţinuse ascunsă de ea. Şi totuşi, fusese prezentă acolo tot timpul – chiar şi când încercase să se asigure că Albert nu îşi dădea seama niciodată de sentimentele pe care le avea pentru Julia. Când permisese ca el să fie dispreţuit şi antipatizat, pentru a-i proteja pe ea şi pe Albert.

— Ar trebui să găsim un nume pentru poveste, îi spuse atunci.

— *Aventurile prietenilor de la Havisham Hall.*

Ea izbucni în râs imediat.

— Poate ar fi mai bine să mai deghizăm un pic adevărul.

— Bine, ne vom mai gândi atunci.

Era ca şi când ar fi plănuit un viitor împreună. Indiferent dacă Hotărau sau nu să-şi petreacă restul vieţii împreună, vor avea mereu acele poveşti. Da, îi vor lega mereu acele cărţi. Vor avea ceva ce creaseră împreună. Din păcate, se cam îndoia că va fi fost suficient ca să o ţină în viaţă.

Avea nevoie de mai mult.

În timp ce călăreau împreună spre Evermore, cuvintele acelea îi răsunau prin minte în ritmul bătăilor copitelor calului ei pe pământ. Avea nevoie de mai mult. Voia mai mult.

Avea nevoie de vântul care să-i bată în faţă, de libertate, de pericol şi de aventură. Aşa că înainte ca el să aibă timp s-o prevină să n-o facă, îi strigă:

— Hai să ne întrecem până în vârful dealului din depărtare! Şi apoi îşi zori calul s-o ia la galop.

Nu exista nicio îndoială în mintea ei că dădea dovadă de nesăbuinţă. Dar el părea să trezească fără echivoc acea latură a ei. Îşi petrecuse întreaga viaţă străduindu-se să fie o fiică bună, o verişoară bună şi apoi o soţie bună. Şi nu regreta niciun moment din tot ce trăise până atunci. Totuşi, când era cu el nu mai simţea nicio nevoie de a-şi cântări acţiunile de dinainte. Trăia un soi de independenţă, care

nu-i mai caracterizase niciodată comportamentul. La început, pusese asta pe seama schimbărilor care avuseseră loc cu ea pe timpul absenţei soţului ei… dar abia acum îşi dădea seama că avea mai degrabă de-a face cu faptul că Edward dobândise un rol important în viaţa ei – chiar de dinainte să fi înţeles că era Edward.

Auzi tropotul copitelor calului lui apropiindu-se din spate, aşa că îşi zori iapa într-un galop şi mai iute. Se simţea tânără, fericită, liberă şi lipsită de orice poveri. Şi pentru prima dată în multe săptămâni lungi şi chinuitoare, suferinţa nu mai plana deasupra ei ca un giulgiu ameninţător şi chinuitor.

Respiraţia accelerată a calului său răsuna şi mai aproape acum, semnalând că o prindea din urmă. Dar aproape că o ajunsese. Mai avea atât de puţin… Doar încă puţin. Urcă dealul, după care îşi opri iapa şi se întoarse spre el. Râsul ei răsuna cu ecou printre copaci, în sus spre ceruri şi peste întreg ţinutul care o înconjura.

Edward rânjea larg, când îşi opri armăsarul lângă ea.

— Bine lucrat!

— Nu-mi amintesc ultima dată când am mai călărit cu un asemenea abandon…

— Mă bucur, dar acum trebuie să lăsăm un pic caii să se odihnească. Descălecă, veni lângă ea şi întinse braţele spre ea.

Apropierea lui încă îi mai provoca fluturaşi în stomac. Doar că acum sentimentul de triumf întrecea cu mult acele senzaţii. Îşi controlase calul… deci îl putea controla şi pe el. De îndată ce picioarele ei atinseră pământul, se îndepărtă de el, chicotind provocator şi fugi spre un copac din apropiere. Râsul lui rezonant pluti după ea şi auzi apoi sunetul paşilor lui apăsaţi.

Se răsuci pe călcâie şi se lipi cu spatele de trunchiul copacului.

— Fără atingeri şi fără sărutări, îi porunci ea, ştiind că chiar şi cea mai scurtă dintre mângâieri, ar fi făcut-o să-i cedeze lui controlul.

Şi înainte să apuce măcar să-i conştientizeze intenţia,

Edward se apleca spre ea cu braţele ridicate şi proptite de scoarţa copacului, cu capul înclinat şi cu obrazul aproape lipit de al ei.

— Fără atingeri, repetă el, cu glasul răguşit.

Vocea lui îi trimise imediat fiori de dorinţă prin tot trupul.

— Dar dacă am avea voie să ne atingem, zise el într-o şoaptă seducătoare. Aş începe cu mănuşile tale. Le-aş descheia şi ţi le-aş dezlipi încet de pe piele... una câte una... şi le-aş... băga în buzunarele jachetei mele. Te-aş săruta uşor pe mâna stângă şi apoi în palma dreaptă...

Julia clipi visătoare şi lăsă ochii să i se închidă, în timp ce îşi imagina cum gura lui i-ar fi lăsat urme de umezeală fierbinte pe piele.

— După aceea ţi-aş descheia doi nasturi de la corsaj... numai doi... suficient cât să-mi pot aluneca limba pe scobitura gâtului tău...

Respira din ce în ce mai repede şi simţea cum i se revărsa prin tot corpul o căldură lichidă.

— Ţi-aş degusta pielea cu limba de trei ori... de patru ori... înainte de a-mi lipi buzele sub maxilarul tău. Aş inhala mirosul de trandafiri din spatele urechii tale şi mi-aş plimba uşor gura pe gâtul tău, de pe o parte pe alta şi apoi din nou pe mijloc...

— Edward...

— Şşşt! N-am terminat încă.

Dar ea era deja aproape terminată. Nu ştia cum de încă mai reuşea să se ţină pe picioare, când îşi simţea genunchii atât de moi şi de nesiguri.

— Şi apoi ţi-aş mai descheia doi nasturi... ba nu... trei. Mi-aş aluneca un deget uşor şi provocator peste umflăturile sânilor tăi, în timp ce tu ai inspira adânc şi ţi-ai ridica pieptul dornică de o mângâiere mai fermă... una care ar necesita ca întreaga mea palmă să alunece sub corsetul tău... şi apoi pe sub cămăşuţă, ca să-ţi cuprindă întreg sânul...

— Oh, Doamne! suspină ea, într-o şoaptă plină de dorinţă.

— … şi degetul meu mare şi cel arătător ar ciupi uşor mugurele mic al sfârcului tău, care s-a întărit numai şi numai pentru mine…

Julia înghiţi apăsat. Crezuse că ea era cea care deţinea controlul… şi totuşi reuşise cumva să le inverseze rolurile, până când devenise aproape ca un fel marionetă în mâinile lui. Simţea cum i se aduna umezeală între coapse. Sfârcurile ei nu mai erau doar muguri întăriţi care tânjeau după el… dar erau şi disperate să simtă presiunea mâinii lui, care-i stârnea senzaţii cu miile, eclipsând fantezia cu o realitate delicioasă.

— Dacă aş avea voie să te ating…

— Nu! Taci! îl imploră ea, pe o voce răguşită, care părea să fi aparţinut unei alte femei.

— Dacă aş avea voie să te ating, atunci m-aş lăsa în genunchi în faţa ta, ţi-aş ridica fustele şi aş dezveli esenţa rozalie a feminităţii tale. Ştiu că străluceşte de umezeală chiar în clipa asta. Şi chiar şi fără să te ating… tot pot simţi căldura pasiunii pe care o degaji. Suspectez că sfârcurile ţi s-au întărit sub corset, disperate după atingerea pe care le-o refuzi. Şi ştiu că pulsezi în locul tău secret dintre coapse. Limba mea ţi-ar putea oferi o dulce alinare… şi cu suficientă presiune, te-aş putea face să ţipi de bucuria eliberării…

Julia deschise ochii brusc.

— Eşti însuşi diavolul!

El râse întunecat.

— Atunci spune-mi că mă înşel!

— Ştii că nu te înşeli, lua-te-ar naiba!

— N-am mai dorit niciodată o femeie atât de mult cum te doresc pe tine. Mă torturezi… aşa că e corect că te chinui şi eu pe tine un pic…

— Şi odată ce mă vei avea?

— O să te vreau din nou…

— De unde ştii?

El făcu un pas în spate, cu privirea în continuare aţintită spre ochii ei.

— Pentru că te iubesc.

— Dacă e doar faptul că suntem încă pierduţi în prefăcătorie?

— Nu mai există nicio prefăcătorie acum. Şi totuşi sentimentele au rămas. De ce te îndoieşti?

— Mulţi oameni se consideră norocoşi şi să fie iubiţi o singură dată. De ce aş fi eu atât de norocoasă să fiu iubită de două ori?... Să cunosc fericirea de două ori? Mă tem că soarta mi-o va fura dintre degete, dacă aş încerca măcar să o ating...

— Aşadar, mă refuzi pentru că nu ai încredere în soartă? Soarta n-are decât să se ducă dracului, Julia! Puneţi încrederea în mine!

Ea întinse mâna şi-i dădu părul de pe frunte. Undeva pe drum, îşi pierduse pălăria.

— Mai dă-mi un pic de timp, Edward...

— Aş minţi dacă aş spune că nu mă grăbesc. Te doresc cu o disperare care ameninţă să mă mistuie cu totul... dar te vreau toată... fără vinovăţii, fără umbre şi fără fantome. Şi pentru asta sunt dispus să aştept cu toată răbdarea de care sunt în stare.

Edward o înţelegea. Pricepea de ce se dădea o luptă în ea. Nu voia să-şi piardă trecutul... şi totuşi trebuia să se elibereze, ca să poată construi un viitor alături de el. Dar el va fi pe veci legat de Albert, fără posibilitate de scăpare.

— Sunt foarte aproape de a-mi lua adio de la ceea ce am fost. Îmi place timpul pe care-l petrec cu tine. Mă bucur că am ocaziile astea să te cunosc mai bine. Nu eşti deloc aşa cum te credeam. S-ar putea să fii cea mai puţin egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată...

— Nu mă transforma într-un sfânt.

— Oh, stai liniştit! Nu sunt atât de îndrăgostită de tine încât să te consider altceva decât genul de bărbat diabolic. Doar că abia acum încep să descopăr că-mi place genul de bărbat diabolic...

Capitolul 21

Iarna se duse în cele din urmă, lăsând loc primăverii. Apariţia primilor muguri îi dădea speranţă lui Edward în timp ce făcea plimbarea matinală împreună cu Julia. În ultima vreme mergeau din ce în ce mai rar în vizită la mausoleu. Uneori treceau pe lângă el, în plimbare. Iar în alte dimineţi, Julia pur şi simplu îi spunea că dorea să se plimbe în altă direcţie.

Deşi timpul pe care îl petreceau împreună rămânea relativ cast. Edward nu era mai presus de a-şi aluneca un deget pe pielea ei expusă, dacă se ivea această ocazie în timp ce mergeau la cină, sau de a o săruta pe ceafă, când o ajuta să ia poziţia corectă pentru o lovitură la biliard, sau să-i atingă uşor obrazul cu buzele, când îi oferea un pahar de coniac, înainte de a sta împreună în faţa focului în bibliotecă.

— O să te mai duci în vizită la arendaşi astăzi? îl întrebă ea, când apăru mausoleul în raza lor vizuală.

— E o zi prea frumoasă pentru treabă. Mă gândeam că ar fi frumos să ieşim la un picnic.

— Hai să o luăm pe aici, spuse Julia, indicând o scurtătură şi semnalând astfel o zi în care puneau accentul numai şi numai pe prezent, în loc de trecut. Un picnic zici, ei?

— Da. Mă gândeam că ar fi cazul să o ducem pe Allie la primul ei picnic în aer liber.

— Ştii că mai mult ca sigur n-o să-şi amintească nimic, nu?

— Poate că nu, dar noi da.

La fel ca întotdeauna, mâna ei era aşezată pe braţul lui. Se lipi apoi de umărul lui.

— Oh, Edward, cred că un picnic ar fi minunat.

— Grey, îi aminti el.

— Dar nu-i nimeni aici ca să ne audă.

— Da, dar dacă te obişnuieşti să mi te adresezi după titlu, nu mai există pericolul să o dăm în bară, aşa cum am făcut eu cu auzul. Cel puţin până când te hotărăşti cum vrei să continuăm.

— Ştii? Am surprins câţiva servitori uitându-se la mine ciudat. Cred că nu prea ştiu ce să creadă despre faptul că nu îţi mai spun Albert.

— Nu e treaba lor să creadă nimic despre asta şi nici nu ar trebui să ne batem capul cu ce gândesc.

— Ştiu. Dar dacă mergem la Londra împreună... cred că o să li se pară ciudat şi altora.

Dacă mergeau la Londra împreună. Se întrebă în sinea lui oare cât timp va trece până când va spune *când* vor merge la Londra împreună.

— Să ştii că oamenii observă mult mai puţine lucruri decât credem noi.

— Nu şi cei din rândul nobilimii. Mai ales doamnele. Ele caută mereu motive de bârfă.

— Aşa făceai şi tu?

Ea izbucni în râs. Sunetul acela vesel se reverbera mereu prin el, cuibărindu-se direct în sufletul său. Devenea din ce în ce mai dificil să nu o ia în braţe şi să o sărute. Îşi dorea foarte mult să îi dea timpul de care avea nevoie, dar la naiba cu tot! Era o tortură să-şi ţină dorinţele şi pasiunile înlănţuite. Dar pe de altă parte, majoritatea văduvelor jeleau cam doi ani. Iar regina încă mai jelea pierderea soţului ei... şi trecuseră deja aproape douăzeci de ani de la moartea lui.

— Sigur că da. Mai ales în primul meu sezon. Acum nu prea mai fac asta. E un joc pe care îl joacă doamnele. Cine poate descoperi cea mai suculentă bârfă? Şi oricine ar descoperi povestea noastră sigur ar câştiga de departe. Râsul vesel dispăruse şi dintr-odată vocea ei era încărcată de tristeţe.

— Nimeni nu te va bănui de nimic sordid, o asigură el. Eşti mult prea îndrăgită de oameni şi prea respectată. Nici măcar nu i-ar trece prin minte cuiva să se uite în direcţia ta.

— Dacă chiar crezi asta, înseamnă că nu cunoşti deloc doamnele aşa de bine pe cât credeam eu. Cu cât o doamnă este ridicată pe un piedestal mai înalt, cu atât celelalte sunt mai hotărâte să găsească o cale să o dărâme de pe el. Şi-n plus toată lumea iubeşte un scandal...

— Ştii că nu trebuie neapărat să mergem la Londra.

Ea se opri din mers şi se întoarse spre el.

— Ba sigur că măcar tu trebuie să mergi. Acum ai o poziţie de cinste în Camera Lorzilor. Ridică uşor mâna şi îi cuprinse faţa. Nu mă sperie Londra.

— Atunci ce anume te sperie?

Julia îşi mută privirea spre dealurile unduitoare, care acum erau acoperite de flori sălbatice.

— Să nu pornesc pe un drum care ar putea duce spre ruinarea lui Allie.

— Dacă e măcar pe jumătate la fel de puternică precum mama ei, atunci nu-i nimic pe lumea asta care s-o poată ruina vreodată.

— Sper să ai dreptate. Zâmbi apoi strălucitor. Hai s-o ducem la picnicul acela, atunci, da?

Edward alese un locşor de lângă un iaz mic, unde el şi Albert pescuiseră copii fiind – unde îl împinsese pe fratele său în apele reci ca gheaţa, pentru că afirmase sus şi tare că Edward va trebui mereu să-i urmeze poruncile. Atunci îi demonstrase lui Albert că nu va accepta să-i dea cineva ordine. Iar lui însuşi îşi demonstrase că va fi mereu acolo, ca să-i salveze pielea fratelui său – chiar şi atunci când el era de la bun început cel care-l băga în bucluc.

Apoi, când Albert îşi pierduse auzul, Edward învăţase că acţiunile sale aveau mereu consecinţe. Din păcate, lecţia aceea nu-i servise cât de bine ar fi trebuit.

Dacă i-ar fi spus Juliei adevărul la puţin timp după ce născuse, poate că nu ar mai fi pierdut încrederea ei şi acum nu ar mai fi stat pe o pătură cu ea la aproape un metru distanţă – în loc de a sta cuibărită în braţele lui şi cu Allie aşezată pe burta ei, între amândoi, ridicând capul periodic ca să poată privi în jur. Avea cel mai dulce zâmbet din lume şi suspecta că avea să frângă multe inimi.

Din păcate, se temea şi că mama ei avea să o frângă pe a lui.

Doica micuţei stătea la câţiva metri buni distanţă, sprijinită de trunchiul unui copac şi cu o carte în mână. Se întrebă atunci dacă Julia îşi dorise să fie şi ea prezentă, nu

atât ca să aibă grijă de Allie, dacă ar fi fost nevoie, ci ca să se asigure că el nu va încerca să profite de situaţie. Deşi, la drept vorbind, era dincolo de puterea lui de înţelegere de ce ar fi crezut că ar fi încercat asta acum, de vreme ce n-o făcuse niciodată înainte. Sau poate că începea să observe şi ea că ajunsese la capătul răbdării.

O dorea. Rău de tot!

Julia purta o rochie bleumarin şi o pălărie cu boruri mari, care o proteja de soare şi îi ascunsese o bună parte din chip de privirea lui, până când nu se lăsase într-un cot, sub pretextul că voia să fie mai aproape de Allie. Dar de fiecare dată când îşi apropia mai mult faţa de nepoata lui şi de zâmbetul ei dulce, putea şi să-şi mute privirea suficient pentru a vedea expresia senină de pe chipul mamei ei.

Îi plăcea că părea fericită, că părea să fi lăsat în urmă zilele cele mai întunecate. Nu se păcălea singur să creadă că nu mai jelea, sau că va fi fost vreodată recunoscătoare că-l pierduse pe Albert, pentru că aşa îl câştigase pe Edward. Înţelegea care era locul lui în inima ei. Dar putea să trăiască împăcat cu gândul de a fi pe locul doi, când ştia că nu exista nicio speranţă să ajungă vreodată pe locul întâi.

Şi tot ce conta cu adevărat era că, *pentru el,* ea va fi mereu pe locul întâi. Orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată nu se apropia nici pe departe. Toate se aflau pe ultimul loc. Şi nu era dispus să se mulţumească cu mai puţin decât îşi dorea, chiar dacă va fi avut nevoie de o viaţă întreagă ca să o câştige. Fără ea, viaţa lui nu mai avea nici o ancoră, niciun scop şi nicio direcţie. Şi chiar şi faptul că era contele de Greyling părea ca importanţă, comparativ cu ea.

Pentru ea şi pentru fiica ei, era dispus să conducă şi un regat iar fără ele, acel regat devenea doar un pământ fără valoare, care trebuia administrat.

Julia sorbi din vin, ronţăi cu delicateţe o bucată de brânză şi, deşi părea preocupată cu ceva din depărtare, din punctul lui de observaţie aflat mai jos, în care se afla acum, putea vedea cât de des privirea ei se îndrepta către el. Nu

era atât de imună la prezenţa lui pe cât voia să dea de înţeles.

— Este neobişnuit de cald astăzi, zise el.

— Nu observasem. Mi se pare o vreme plăcută. Oh, sper că nu te paşte din nou vreo febră.

— E posibil să îmi fie cald pentru că eşti tu aproape de mine.

Ea râse cristalin. Era un sunet suav, care ar fi putut deschide porţile raiului.

— Te rog, nu strica după-amiaza asta minunată flatându-mă inutil.

— Julia… timp de două luni ţi-am fost un prieten cât de statornic am putut. Cum aş putea să te câştig fără să te flatez… fără să te seduc? Cât timp va trebui să mai fiu cuminte?

Privirea ei zbură imediat spre doică.

— Stai liniştită, că nu ne aude, zise el. Şi-n plus mă crede soţul tău, aşa că nu ar considera nimic deplasat, dacă ar fi să-mi iau anumite libertăţi

Julia mai luă o înghiţitură de vin, după care îşi atinse cu limba arcul buzei superioare. Să-l ajute Dumnezeu, dar în clipa aceea şi-ar fi dorit să se arunce peste distanţa care-i separa şi să-şi aşeze şi el limba acolo. În schimb, se ridică uşor, îşi dădu jos jacheta şi o aruncă spre locul unde-şi lăsase mai devreme şi pălăria.

— Ce faci? îl întrebă Julia.

— Ţi-am zis că mi-e cald. Îngrozitor de cald, de fapt. Simt că mă sufoc, adăugă el şi-şi slăbi lavaliera.

— Stai! Nu exista nicio panică în vocea ei… totuşi era ceva primitiv acolo, care-i făcea măruntaiele şi vintrea să reacţioneze. Nu că de obicei ar fi fost nevoie să facă prea mult ca să se întâmple asta. Doică! Du-o, te rog, pe Lady Albert înapoi în camera ei! Mi-e teamă că se face prea cald afară pentru ea.

— Da, milady. Femeia puse cartea în geanta care conţinea lucrurile lui Allie, o aruncă peste umăr, mărşălui lângă ei şi o luă pe copilă din braţele mamei sale. Iar Allie scânci de încântare. Oh! Eşti foarte roşie în obraji, micuţo!

Vino! Hai să-i lăsăm pe mami şi pe tati să se bucure de picnic, cât noi ne delectăm cu un pui de somn.

Odată cu cuvintele de plecare ale doicii, Edward simţi cum dispoziţia Juliei se schimbă, ca şi când cineva aruncase un giulgiu asupra ei. Niciunul din ei nu vorbi şi nu se mişcă, până când femeia nu dispăru dincolo de deal.

— Oare o să-i putem povesti vreodată despre tatăl ei? întrebă Julia în şoaptă, cu privirea aţintită spre locul pe unde dispăruseră, ca şi când ar fi avut abilitatea de a le urmări progresul până la conac şi mai departe spre odaia lui Allie.

— Atunci când o să fie suficient de mare să poată înţelege importanţa păstrării unui secret.

— Şi până atunci o să creadă că tu eşti tatăl ei. Dar nu pot să nu mă întreb… cum o să se simtă, când o să afle că nu-i aşa?

— Nu trebuie neapărat să-i spunem.

Julia oftă şi îşi întoarse privirea spre el.

El se ridică atunci într-un genunchi şi îi întinse mâna.

— Vino!

Ea nu se grăbi să-şi scoată pălăria, înainte de a veni în braţele lui.

— Nu e perfect, Julia… dar alternativa este să nu avem niciodată asta. Uşor şi tandru şi ţinându-şi în frâu foamea de ea şi dorinţa, o aplecă uşor peste genunchiul lui ridicat şi îşi coborî gura spre a ei. Şi se simţi de parcă ajunsese într-un sfârşit acasă. De parcă toate călătoriile şi toate aventurile lui fuseseră doar o simplă misiune de căutare a ceva ce nu putea identifica. Dar iată că în sfârşit găsise acel „ceva”… cu degetele ei cuibărite pe maxilarul său, cu suspinele ei inundându-i urechile şi cu gura ei mişcându-se sub a lui cu un abandon sălbatic.

Nicio altă femeie nu-l mai făcuse vreodată să se simtă aşa. Întreg. Complet. Nicio altă femeie nu reuşea să-i atingă însăşi esenţa sufletului. Nicio altă femeie nu-l făcea să-şi dorească să lase în urmă comportamentele zburdalnice de crai. Doamne! Ar fi fost cu mult mai simplu dacă ar fi putut pleca pur şi simplu… dar nu putea face asta, la fel cum nu

putea nici să înceteze să mai respire.

Julia se răsuci în braţele lui, schimbând unghiul, pentru ca el să poată adânci sărutul mai uşor... şi el făcu întocmai, mângâindu-i limba cu a lui şi îngropându-şi degetele în părul ei ca să-i poată cuprinde capul în palmă. Şi-ar fi dorit să o lase uşor pe pătură şi să o ia ca şi când chiar i-ar fi aparţinut lui. Dar pasul acela trebuia să vină de la ea. Nu voia să aibă îndoieli sau regrete. Pentru că, odată ce se vor uni într-un singur trup, nu va mai exista nicio cale de întoarcere.

Nu era o femeie care să se ofere cu uşurinţă. Şi asta îl făcea să o dorească cu atât mai mult. Îl făcea să fie hotărât să fie bărbatul pe care îl merita.

Rupse apoi sărutul, dar continuă să o privească. Şi se simţea pierdut în oceanele infinite ale ochilor ei albaştri.

— Ţi-aş putea oferi jurămintele...

Îşi plimbă privirea pe chipul lui în timp ce-l mângâia uşor pe păr.

— Vreau să-ţi arăt ceva ce am pictat.

Nu era tocmai la ce se aşteptase. Ar fi preferat de o mie de ori o declaraţie a iubirii ei nemuritoare. Nu o dorinţă de a-i împărtăşi nişte creaturi fantastice. Îşi blestemă în gând inima prostuţă pentru că judecase greşit entuziasmul ei... pentru că crezuse că acel sărut torid şi câteva cuvinte alese cu grijă ar fi putut întoarce balanţa în favoarea sa.

O ajută să se ridice şi zise:

— Mi-ar plăcea foarte mult asta.

— Am auzit mai mult entuziasm de la oameni care urmau să-şi scoată o măsea, zise ea, aruncându-i un zâmbet năstruşnic. Dar crede-mă că vei fi foarte bucuros că ţi-am arătat.

*

În timp ce Julia îl privea pe Edward strângând picnicul, ştia că deja nu mai putea nega intensitatea sentimentelor pe care le avea pentru el. Aproape că izbucnise în râs cu voce tare, când văzuse expresia nevinovată pe care se

chinuise s-o afişeze când îşi scosese jacheta. Şi era foarte sigură că şi lavaliera şi vesta aveau să se alăture în scurt timp maldărului de haine. Câţiva nasturi descheiaţi, rularea mânecilor cămăşii ca să-şi dezvăluie antebraţele acelea puternice şi ar fi făcut-o să tânjească.

Şi nu avea nimic împotrivă să fie sedusă pe o pătură în câmp, lângă un iaz – în orice altă zi, mai exact. Dar în această anume zi avea nevoie de altceva.

El îi oferi apoi braţul lui, şi ea îl acceptă cu bucurie. Ciudat cum o făcea să se simtă mică şi delicată. Se îngrăşase la loc, după ce slăbise cât fusese bolnav. Ieşea în fiecare zi să călărească şi să-i ajute pe arendaşi, oricând putea. Părea să înflorească afară în aer liber. Se întrebă atunci dacă va fi vreodată mulţumit să joace rolul de stăpân al conacului sau dacă va veni o vreme când îl va apuca din nou dorul de ducă.

— Ai ceva planuri de călătorie? îl întrebă ea, când apărură în faţa lor treptele late ale conacului.

— Acum nu. De ce? Ai vrea să mergi undeva? O să fac planuri să mergem oriunde şi oricând îţi doreşti.

— Ideea de a călători pe mare mi s-a părut mereu destul de descurajatoare... Să priveşti pe fereastră şi să nu vezi altceva decât un albastru infinit, care nu se mai termină.

Văzuse marea de pe ţărm şi nu-şi putea închipui cum ar fi fost să se afle în mijlocul ei.

— Ah! Dar apoi zăreşti pământul după zile sau chiar săptămâni întregi de călătorie, şi bucuria asta aproape că poate face un om să plângă.

— O să te cred pe cuvânt.

— Aşadar, nu-ţi doreşti să călătoreşti?

— Nu cât Allie e încă mică.

— Am putea să o luăm cu noi...

Ea izbucni în râs. Tipic unui bărbat să spună asta.

— Chiar nu ştii cât de dificil e să călătoreşti cu un copil mic? Chiar şi călătoria noastră la Londra va necesita pregătiri considerabile şi mult spaţiu pentru lucrurile ei.

— Putem să cumpărăm orice are nevoie, când

ajungem la Londra.

— Da, dar va avea nevoie de lucruri şi pe drum. În plus, ţie îţi place să mergi în locuri izolate şi nepopulate. Cum o să găseşti acolo tot ce are nevoie?

— Crede-mă că pot fi foarte descurcăreţ.

Nu se îndoia deloc de asta. Şi la drept vorbind, i-ar fi plăcut la nebunie să fie cu el undeva departe, sub cerul liber şi înstelat… undeva unde nu ar fi fost supuşi cenzurilor societăţii. Dar ştia că indiferent ce alegere ar fi făcut… tot ar fi venit cu un preţ. Bârfele nu prea ascultau de raţiune sau motive, nu scuteau pe nimeni şi nu se arătau niciodată înţelegătoare faţă de circumstanţele care cereau acţiuni extraordinare şi fără precedent.

Intrară în conac şi merseră pe coridoarele familiare, până când ajunseră la încăperea care fusese cândva camera ei preferată. Pentru că acum nu se mai putea decide între odaia copilului, biblioteca lui şi salonul de biliard. Îi plăceau fiecare la fel de mult.

Şi totuşi… camera aceasta şi ceea ce făcea aici îi aducea mereu un sentiment de pace sufletească. Îl conduse spre o măsuţă pe care erau împrăştiate mai multe desene. Cel pe care voia să i-l arate se afla sub celelalte… ascuns de ochii curioşi. Îl scoase şi-l aşeză deasupra celorlalte.

— Am creat un personaj nou pentru poveşti.

— Un lup îmbrăcat în cămaşă de muselină, pantaloni până la genunchi şi ghete. Şi i-ai dat chiar şi o floretă. Asta o să-l încânte foarte mult pe Johnny.

Doamna Lark şi copiii ei se instalaseră deja la Evermore. Şi din când în când, Edward îl mai scotea pe băiat la călărie. Şi suspecta că atunci îi spunea tot felul de poveşti.

— Da, cred că ai dreptate… dar tu ce părere ai despre noul personaj din menajerie?

— În general oamenilor nu prea le plac lupii. Sunt vicleni. Dar din desenul tău înţeleg că nu e deloc un personaj negativ.

— Nu. E pe picior de egalitate cu armăsarul. E nobil şi protector. Puternic. Ceilalţi îl admiră…

— O să-l introduc în următoarea poveste.

Ea zâmbi atunci.

— Nu recunoşti cine e?

El clătină din cap, vădit uimit, şi Julia nu înţelegea de ce... dar reacţia lui o făcea să îl iubească cu atât mai mult.

— Şi totuşi, te-ai recunoscut extrem de uşor în nevăstuică.

— Adică ar trebui să mă reprezinte pe mine?

— Nu ar trebui. Chiar te reprezintă.

Îşi întoarse privirea spre ea şi văzu chinul şi îndoiala care se ascundeau acolo.

— Julia... eu nu sunt un om nobil...

— O, ba eşti. Îi cuprinse apoi maxilarul uşor. Şi protector. Îşi alunecă degetele mai sus, până când se putea juca cu şuviţa care-i atârna pe tâmplă. Şi puternic. M-am înşelat. Nu eşti o nevăstuică şireată. Nu ai fost niciodată o nevăstuică. Asta a fost doar o faţadă. Eşti un om bun şi onorabil. Se apropie apoi de el, până când sânii ei se lipiră de pieptul lui şi savură felul în care i se tăie respiraţia şi cum i se întunecară ochii de dorinţă. Şi dacă singura cale de a te avea este să trăiesc o minciună... atunci aleg să trăiesc o minciună.

— Jules... O trase atunci şi mai aproape de el, o îmbrăţişă strâns, după care o sărută pe gât, pe obraz şi pe tâmplă.

Şi ea îl ţinea strâns în braţe. Se luptase mult cu decizia aceasta... dar ştia că era cea corectă. Singura pe care o putea lua. Îl dorea în patul ei. Îşi dorea să-i ofere copii şi să fie soţia lui.

El lăsă capul pe spate, îi cuprinse faţa în palme şi o ţintui cu privirea lui, care aproape că îi ardea pielea cu intensitatea sa.

— Eu, Edward Alcott, promit să te iubesc, să te respect şi să te preţuiesc până când moartea ne va despărţi. Îţi voi fi un soţ pe atât de bun pe cât poate fi orice bărbat.

— Eu, Julia Alcott, promit să te iubesc, să te respect şi să te preţuiesc până când moartea ne va despărţi. Îţi voi fi

o soţie pe atât de bună pe cât poate fi orice femeie.

Se întinse apoi, îi luă mâna stângă, îşi aşeză degetele pe verigheta ei şi zise:

— Îmi dai voie?

Julia înghiţi apăsat şi încuviinţă din cap.

El îi scoase verigheta cu blândeţe şi o aşeză în palma lui.

— Aş putea să-ţi cumpăr un inel nou, dar ştiu cât de mult iubeşti ceea ce reprezintă acesta. Şi nu vreau să-ţi iau asta… vreau să adaug ceva în plus peste semnificaţia pe care o are deja… aşa că dacă nu ai nicio obiecţie… îi strecură inelul înapoi pe deget şi adăugă: Cu acest inel, te iau în căsătorie.

Lacrimile îi năpădiră ochii văzând cât era de altruist… că era dispus să o lase în continuare să onoreze ceea ce avusese cândva.

— Te iubesc, Edward!

Gura lui se pogorî pe a ei cu o asemenea pasiune înflăcărată şi cu atâta forţă şi urgenţă, încât probabil s-ar fi prăvălit pe spate, dacă braţele nu ar fi ţinut-o strâns în acelaşi timp. Limba lui aluneca precum catifeaua pe a ei, făcând ca toată iubirea din inima ei să i se reverse prin corp ca un vulcan, acaparându-i fiecare celulă. I se înmuiară membrele şi se simţea slăbită. Dar în acelaşi timp, nu credea că se simţise vreodată mai puternică de atât.

Se tachinau unul pe altul deja de multe săptămâni lungi. Aşa că era normal ca vigilenţa ei să fie sporită… şi totuşi se simţea ca şi când tocmai aprinsese un băţ de chibrit în inima dorinţelor sale, care dădu naştere unui incendiu mistuitor dintr-un foc care până atunci arsese mocnit

Dintr-odată, el o ridică în braţe şi ieşi din încăpere cu paşi mari.

— Te vreau pe un pat, mârâi el gutural, ca şi când ar fi vorbit atât pentru sine, cât şi pentru ea.

Ea izbucni în râs şi-şi încolăci braţele în jurul umerilor lui, îngropându-şi faţa în curba gâtului său şi începând să-l sărute acolo, ca să îi poată gusta pielea sărată. Îl dorea cu

o sălbăticie nestăvilită, care o înspăimânta şi o încânta în aceeaşi măsură. O făcea să se simtă vie! Atât de vie! Nu se mai simţea deloc amorţită.

Iar când ajunseră în dormitorul ei, se întâmplă cam la fel cum se întâmplase şi înainte – hainele erau aruncate în toate părţile, cu o viteză nebună şi apoi abandonate pe podea. Doar că acum era altceva.

El era un bărbat cu totul diferit. Un bărbat cu care nu se mai unise niciodată complet şi totuşi nu simţea niciun fel de stângăcie sau îndoială – după cum se întâmplase în noaptea nunţii ei. Poate pentru că nici ea nu mai era virgină. Poate pentru că fusese deja cu el, pe atât de intim pe cât se putea, fără a se uni întru totul.

Când Edward îşi scoase pantalonii, ea se întinse şi-i atinse cicatricea de pe şold. El încremeni.

— Pe asta n-o ai din Africa, nu-i aşa?

— Nu. Din Orientul îndepărtat. S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

Mai existau foarte multe lucruri pe care nu le aflase despre el… şi totuşi atât de multe pe care le ştia deja. Făcu un pas în faţă şi se lipi de trupul lui. Îşi plimbă mâinile pofticioase peste umerii lui şi în jos pe braţele lui musculoase. Cum se făcea că chiar crezuse că numai patru luni petrecute în Africa puteau sculpta cu atâta perfecţiune trupul unui bărbat? Nu… pentru asta fusese nevoie de ani întregi, petrecuţi hoinărind pe teren aspru, escaladând munţi şi cărând echipamente grele. Edward era un om care ar fi petrecut cât mai puţin timp posibil în spatele unui birou. Avea s-o plimbe cu barca pe Tamisa, s-o ducă să călărească în Hyde Park, la galop peste dealuri şi văi. Îşi va ajuta arendaşii să-şi îngrijească terenurile şi animalele. Fusese deja în stare să îngrijească o văduvă săracă şi pe fiul ei până când se însănătoşiseră.

Ar înfrunta vijelii şi vremea rece, doar ca să-i aducă ei tarte cu căpşune.

— Te iubesc, Edward, repetă ea, ştiind că nu se va sătura niciodată să o spună… că nu ar fi putut-o spune suficient.

El închise ochii o clipă şi lăsă capul pe spate. Iar când îi deschise la loc, văzu în ei suficientă iubire cât s-o facă să se simtă mică şi umilă. O conduse în spate, până când genunchii ei se atinseră de pat. Apoi gura lui o cuceri pe a ei, braţele lui se strânseră în jurul trupului ei, ţinând-o aproape şi îi conduse uşor pe amândoi pe saltea. Mâinile lui aspre se plimbau pe pielea ei fină, stârnind senzaţii delicioase, oriunde o atingeau.

Îşi schimbă poziţia şi se cuibări între picioarele ei. Se propti în coate şi rămase deasupra ei, uitându-i-se adânc în ochi.

— Spune ceva obraznic…

Căldura cumplită a ruşinii cuprinse întreg trupul ei.

— Nu trebuia să auzi lucrurile alea…

— Şi totuşi, le-am auzit şi m-au făcut să iau foc. Se aplecă uşor, o sărută cu ardoare, după care îi eliberă gura. Ţi-am zis că nu trebuie să te prefaci niciodată cu mine.

În Ajunul Crăciunului. Atunci îi aflase deja secretul scandalos. Întoarse capul într-o parte, jenată.

— Uită-te la mine când o spui. Ca să vezi cât de mult îmi place.

Julia îşi îngropă degetele în părul lui, ţinându-i capul unde era. Apoi îşi linse buzele senzual şi zise:

— Vreau să-ţi simt mădularul în mine.

Mârâind încet şi animalic, el îşi împinse şoldurile înainte, pătrunzând-o adânc… deschizând-o şi umplând-o. Şi nu-şi dezlipi nicio clipă ochii de la ai ei.

— Îmi place la nebunie cât de fierbinte şi de udă eşti şi cum te mulezi pe mine.

Râzând, ea îl trase în jos la ea, deschizând gura spre el, până când şi limbile lor executau acelaşi ritual străvechi ca şi trupurile lor. Să fie cu el în sfârşit era o senzaţie eliberatoare. Nu mai simţea deloc nevoia să îşi reprime reacţiile sau să păstreze secrete faţă de el. El o accepta în totalitate, exact aşa cum era. Îşi plimbă degetele pe spatele lui. El mârâi din nou, gutural şi acceleră ritmul cu care o pătrundea.

Milioane de senzaţii se revărsau prin ea, explodând în

fiecare celulă şi nelăsând nicio părticică din ea neatinsă sau neiubită. Îi oferea tot ce era el şi îi permitea să facă şi ea acelaşi lucru. Simţise conexiunea aceasta fantastică şi electrizantă a lor, de la acel sărut din grădină, din urmă cu mult timp… şi atunci o înspăimântase dincolo de orice raţiune. Dar acum o încânta şi îi oferea curaj…

Cu el, putea fi ea însăşi… în întregime şi pe deplin.

Era ea întru totul ea însăşi. Şi devenea tot mai mult ea însăşi, pe măsură ce lumea exterioară se topea în mrejele pasiunii. Era ea însăşi cu el… cu acest bărbat care o accepta deschis… cu tot cu obrăznicia ei. Cu acest bărbat care o transforma în femeia lui.

Îi strigă numele, pierdută în senzaţii şi se abandonă în abisul de plăcere al extazului deplin. Cădea în abisul acela rapid şi fără speranţă de salvare. Cu trupul arcuindu-i-se şi agăţându-se de el cu disperare, în timp ce o pătrundea iar şi iar, şi iar, rostindu-i gâfâit numele printre dinţii încleştaţi.

Şi aterizară apoi împreună, într-un ghem de trupuri asudate şi strălucitoare, abia respirând.

Se dădu la o parte de pe ea, după care o trase lângă el, ţinând-o aproape, în timp ce mâna lui se plimba în sus şi-n jos pe braţul ei. Râmaseră acolo aşa în tăcere, îmbrăţişaţi şi trăgându-şi sufletul, savurând urmările plăcerii.

— Te-ai gândit la el? o întrebă el încet.

Ea îşi plimbă degetele pe pieptul lui.

— Nu.

— Nici măcar un pic?

Julia se ridică într-un cot şi se uită în jos la el.

— Ce mă întrebi de fapt?

— Îl vezi pe el când te uiţi la mine?

— Te văd numai pe tine, Edward. Se întâmplă aşa de săptămâni întregi. Ştiu că arătaţi la fel, dar am început să observ lucruri la tine pe care nu le-am mai văzut până acum… gesturi pe care el nu le avea. Îl iubesc.

Edward închise ochii strâns, chinuit.

— Ştiu. Nici n-ar fi trebuit să aduc vorba despre el.

Ea îşi lipi un deget pe buzele lui.

— Deschide ochii aceia căprui minunaţi… iar când o făcu, îi zise: Îl iubesc şi pe el, şi te iubesc şi pe tine. Iubirea pe care o simt pentru Albert e complet diferită de iubirea pe care o simt pentru tine. Nu e mai puternică sau mai slabă. Nu e mai bună sau mai rea. E doar diferită. Nu pot exprima în cuvinte… Ai zis că dacă simt pentru tine măcar un strop din ce-am simţit pentru el va fi suficient. Dar te iubesc infinit mai mult decât „un strop”. Nu pot să compar ceea ce simt pentru fiecare dintre voi. Mă mai gândesc la el, desigur, din când în când. Dar nu în momente ca acesta. Şi tu ai mai fost cu alte femei… tu te gândeşti la ele?

— Sigur că nu.

— Atunci uite-ţi răspunsul.

Colţurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet năstruşnic.

— Niciuna dintre ele nu mi-a şoptit niciodată lucruri obraznice.

— Şi pun pariu că ştii o grămadă de cuvinte şi expresii obraznice pe care să mă înveţi şi pe mine să le folosesc…

— O să te învăţ orice doreşti.

— Mi-era teamă că lui n-o să-i placă… că o să decad în ochii lui pentru asta… tocmai de-aia i le şopteam doar la urechea surdă. Tu mă cunoşti mai bine decât mă cunoştea el şi mă tem că nu-i deloc corect faţă de el…

— Te-a iubit, Julia. A iubit tot ce a avut cu tine. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Faptul că noi avem ceva diferit nu înseamnă că e mai bine sau mai rău. După cum ai spus şi tu… e doar diferit.

Julia se bucura că avea cu el ceva ce nu mai trăise niciodată.

— Cred că te iubesc trei stropi.

El izbucni în râs.

— Hai să vedem dacă pot să ajung până la patru…

Veni din nou deasupra ei şi se dedă cu entuziasm acelei provocări.

Capitolul 22

Când prima lor trăsură se opri în faţa conacului de la Londra, Julia inspiră adânc. Una era să continue cu acel vicleşug când nu îi vizita aproape nimeni niciodată… dar acum va fi cu totul altceva. Pentru că, fără îndoială, se va găsi câte cineva care să-i viziteze în fiecare zi. Ca să nu mai vorbim despre numeroasele petreceri, baluri şi dineuri, la care era de aştept ca ei să participe.

Simţi palma lui Edward – a lui Greyling… a lui Grey… trebuia să ţină minte să se gândească la el ca la Grey – închizându-se în jurul mâinii sale şi strângând-o încurajator.

— Dacă te-ai răzgândit, să ştii că nu e prea târziu. Pot să vă ajut pe tine şi pe Allie să vă stabiliţi aici şi apoi m-aş duce cu trăsura spre conacul pe care l-am închiriat anul trecut.

Ea se aplecă spre el şi-l sărută curajoasă.

— Nu m-am răzgândit. Sunt căsătorită cu contele de Greyling.

— Şi nimeni altcineva nu va şti altceva.

Lacheul le deschise uşa. Greyling coborî primul şi o ajută şi pe ea. Părea atât de încrezător şi sigur pe sine… şi totuşi suspecta că probabil trăia şi el mici emoţii pentru această şaradă pe care o continua – de fapt, pe care o continuau împreună. Existau mult prea multe ocazii când puteau să greşească. Iar asta le-ar fi distrus orice şansă de a fi împreună, precum şi reputaţiile. Dar dragostea pe care o simţea pentru el făcea să merite să-şi asume acest risc.

Deja nu îşi putea închipui viaţa fără el. Iar o relaţie castă nu mai părea o posibilitate verosimilă, din moment ce cunoştea deja îndeaproape pasiunea care exista între ei. Şi la drept vorbind, încă o mai uimea faptul că reuşise s-o ţină în frâu atât de mulţi ani.

În timp ce urcau scările, un alt lacheu le deschise uşa.

— Milord, milady. Bine aţi venit acasă!

— Mulţumesc, John, zise ea.

Edward învăţase pe de rost numele servitorilor principali, dar avea să-i mai ia ceva timp să înveţe cum să distingă un lacheu înalt şi cu părul negru de altul – pentru

că nu îi putuse oferi nicio descriere suplimentară care să-l ajute în sarcina aceasta. Nu că ar fi trebuit să ştie cum îi chema pe majoritatea dintre ei.

Intrară în casă, şi Julia inspiră adânc, inhalând parfumul familiar al reşedinţei lor londoneze. Foaierul principal era decorat cu flori din abundenţă, podeaua strălucea, proaspăt lustruită, şi de o parte şi de alta a coridorului se vedeau scările care duceau spre etajul superior.

— Lord şi Lady Greyling, zise majordomul, făcând o plecăciune elegantă. Ne bucurăm să vă avem din nou acasă. Daţi-mi voie să vă transmit condoleanţele mele pentru pierderea domnului Alcott.

Până acum nici măcar nu se gândise că toţi cei din Londra, care nu participaseră la înmormântare, vor simţi nevoia să-şi exprime părerea de rău pentru moartea lui Edward. Şi fiecare omagiu adus nu servea decât ca să le reamintească de minciuna pe care o trăiau.

— Mulţumesc, Hoskins, zise Edward. O să ies din nou în curând, aşa că pune, te rog, să mi se pregătească un cal.

— Da, milord.

Edward o luă de braţ pe contesă şi o escortă spre scările care duceau spre dormitoarele lor.

— Nu mi-am dat seama că o să pleci aşa de repede, zise ea.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Ashe.

— Asta mi se pare riscant. Cred că, dacă e cineva care şi-ar putea da seama de adevăr, atunci acesta sigur e...

— Ştie deja, o întrerupse el.

Când ajunseră în capătul scărilor, ea se întoarse spre el, cu o privire întrebătoare.

El îi oferi un rânjet laconic şi zise:

— Şi el, şi Locke şi-au dat seama încă din ziua înmormântării. Şi dacă mai contează, să ştii că Ashe a insistat foarte mult să-ţi spun adevărul din capul locului. Şi tocmai de asta este absolut necesar să vorbesc cu el cât mai repede cu putinţă. Trebuie să afle că ştii, înainte să ia asupra lui obligaţia de a-ţi spune el însuşi adevărul. Îi atinse

uşor obrazul cu degetele. Nu mai fi aşa îngrijorată! N-o să mai aibă nicio obiecţie, după ce-i explic cum stau lucrurile.

— Poate ar fi mai bine să vin cu tine.

— Cred că ar fi mai bine să merg singur. Sigur îmi va adresa câteva cuvinte... *alese...* genul acela de cuvinte care nu ar trebui niciodată să zgârie auzul unei doamne.

— Oare o să creadă ce-i mai rău despre mine?

— Numai dacă vrea să se trezească cu un nas plin de sânge.

Se obligă să râdă încet. Dar încă mai avea inima îndoită.

— Păi, şi Locke?

— El nu vine la Londra în sezonul acesta. Poate ne vom putea opri pe la Havisham în drum spre Evermore.

Nici nu-i trecuse prin minte că ar mai fi aflat şi altcineva ce puneau la cale ea şi Edward. Pe de altă parte, ştia că avea încredere deplină în prietenii lui din copilărie.

— Iar când mă întorc, putem mergem la o plimbare călare prin parc, zise el. Ca să îţi uşurăm tranziţia înapoi în societatea londoneză.

— Abia aştept.

Era o mică minciună. Pentru că, la drept vorbind, îi era groază de asta şi se temea că avea să-i dea de gol pe amândoi.

Edward se aplecă uşor şi o sărută, lucru care aproape o făcu să se topească pe picioare. Dar se topea mereu când o săruta. Cum se făcea că după peste o sută de sărutări încă mai avea puterea aceea de a o tulbura complet, cu puţin mai mult decât o atingere de buze şi o mângâiere a limbii?

El rupse apoi sărutul, zâmbi ghiduş şi zise:

— O să mă întorc cât pot de repede.

— O să te aştept cu nerăbdare.

— Ador când rosteşti cuvintele astea.

Se grăbi în jos pe scări, înainte ca ea să-l poată opri. Înainte să aibă timp să-i sugereze că poate ar fi fost o idee bună să i se alăture un pic în dormitorul ei. Doamne! Ce femeie uşuratică era! O făcuse să-şi piardă complet orice

judecată sănătoasă!

*

În timp ce gonea la galop pe străzile familiare, spera în sinea lui că plimbarea de mai pe seară din Hyde Park o va linişti pe Julia că nimeni nu avea să se uite la el şi să-l vadă pe Edward. La urma urmei, nu aveau niciun motiv să se îndoiască de veridicitatea identităţii lui

Şi nu avea niciun motiv să mintă. El era contele de Greyling. Cel pe care-l vor vedea oamenii.

Julia devenise tot mai încordată, pe măsură ce se apropiaseră de Londra. Încercase să-i distragă atenţia cu sărutări, dar chiar şi acestea eşuaseră când intraseră în oraş. Unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la ea era acela că era mereu foarte conştientă de reputaţia ei şi de impactul acesteia asupra perspectivelor fiicei ei de a avea un viitor fericit. Scandalul era o năpastă care putea distruge orice viitor strălucit şi, din picate, doamnele puteau scăpa basma curată cu comportamente mult mai puţin nepotrivite ca domnii. Poate că era aşa pentru că lor le păsa mult mai mult de poziţiile lor… pentru că erau într-adevăr mai importante pentru ele. Foarte puţine femei aveau posibilitatea de a se întreţine singure. Căsătoria era ocupaţia şi cariera lor.

Acum Edward avea un rang înalt, putere şi bogăţie. Şi ştia că mamele ar fi trecut cu vederea micul său păcat, dacă asta însemna o partidă bună pentru fiicele lor. Dar o femeie compromisă reprezenta o amantă comodă, şi bărbaţii erau adesea dispuşi să se mulţumească cu asta, atunci când erau conduşi numai de dorinţa carnală.

Dar ceea ce-l atrăgea pe Edward la Julia era mai mult decât o simplă dorinţă fizică. Îi admira puterea şi devotamentul faţă de calea cea dreaptă – chiar dacă era dispusă să ţopăie pe vârfuri de-a lungul celei greşite pentru el. Şi, de fapt, asta doar îl făcea să o iubească şi mai mult.

Îşi opri calul în faţa reşedinţei lui Ashe, legă în grabă hăţurile de stâlpul pentru priponit caii şi se năpusti în sus

pe scări, urcând câte două trepte o dată. Nu era tocmai nerăbdător pentru confruntarea aceasta, dar ştia că nu avea de ales. Trebuia să se întâmple. Ciocăni şi aşteptă. Şi apoi se deschise uşa.

— Lord Greyling, zise un lacheu.

Edward încă se mai pomenea că-şi dorea să se uite în jur după Albert ori de câte ori cineva rostea aceste cuvinte. Şi nu era sigur dacă se va obişnui vreodată să îi fie adresate lui. Dar trebuia s-o facă… de dragul Juliei şi a relaţiei lor.

Îi înmână omului haina sa, cravaşa şi mănuşile, după care întrebă:

— Unde l-aş putea găsi pe duce?

Prezenţa contelui aici era ordinea firească a lucrurilor. Şi personalul domestic învăţase de mult că nu mai avea nevoie să fie anunţat.

— Excelenţa Sa este în bibliotecă, milord.

Edward porni pe coridor cu paşi fermi. Nu era nimeni la uşa de la bibliotecă, iar asta îi convenea de minune. Nu avea nevoie să audă cineva din greşeală conversaţia care urma şi suspecta că măcar o parte din ea va implica voci ridicate. Cu toate astea, nu avea nici cea mai mică intenţie să urle.

Ashe stătea aşezat la biroul său, aparent pe punctul de a începe să scrie o misivă. Ridică privirea şi în secunda imediat următoare, împinse scaunul şi sări în picioare.

— Edward! Tocmai voiam să-ţi scriu să te întreb dacă plănuieşti să vii la Londra.

— Păi, de ce nu aş veni?

— Aşadar, i-ai spus totul?

— Da.

Cu o încuviinţare din cap rapidă, pe care Edward o luă ca pe o aprobare, prietenul său de-o viaţă se duse la bufet şi turnă whisky în două pahare. Îi dădu unul lui Edward.

— Şi cum a reacţionat?

— După cum ai prezis. A avut inima frântă, şi-a dorit să fi fost eu mort şi apoi a intrat în doliu.

— Sunt sigur că nici pentru tine n-a fost prea plăcut…

dar sinceritatea este mereu calea cea mai puţin complicată. Presupun că următoarea ta mişcare e să trimiţi o scrisoare la *Times.*

— De fapt, nu. Edward luă o înghiţitură lungă de whisky, cu privirea în continuare aţintită spre ochii lui Ashe. Următoarea mea mişcare e să te rog să ţii pentru tine tot ce ştii.

Ashe îşi înclină gânditor capul şi-şi strânse buzele într-o linie fermă şi dură.

— Pardon? Nu cred că te-am înţeles bine?!

— O iubesc şi ea mă iubeşte pe mine. Vom continua la fel ca până acum şi vom lăsa oamenii să creadă că Edward este mort, iar eu sunt Albert.

— Chiar ai înnebunit de tot?

— Poziţiile pe care le avem în societate ne împiedică să fugim pe furiş undeva la vreo parohie uitată de lume, unde nu ne ştie nimeni şi să ne căsătorim. Suntem cunoscuţi în rândul nobilimii. Ba, pe toţi sfinţii, ne cunoaşte şi familia regală. Singura cale prin care putem avea o căsnicie care să nu fie pusă sub semnul îndoielii e ca Albert să rămână în viaţă. Hai, spune-mi că n-am dreptate.

— Dar tu nu eşti Albert. Ce faceţi nu e legitim. Nu sunteţi căsătoriţi legal.

— Nu va şti asta nimeni altcineva, în afară de tine, de Locke, de Marsden, de Julia şi de mine.

Ashe se răsuci brusc, mărşălui agitat până la jumătatea camerei, după care se întoarse.

— Dacă fie şi o singură persoană ar suspecta…

— Nu se va întâmpla. În fond, de ce ar bănui cineva? De ce ar suspecta cineva că nu sunt Albert? Toată chestiunea e de-a dreptul absurdă… că eu aş pretinde că sunt fratele meu. Că Edward şi-ar dori de soţie o femeie pe care o detesta. De ce şi-ar închipui cineva un asemenea scenariu… că cel aşezat să se odihnească în mormântul de la Evermore nu ar fi Edward? În plus, eu sunt moştenitorul legitim, Ashe. Şi toată şarada asta nu are niciun alt scop decât s-o pot păstra lângă mine pe femeia pe care o iubesc. Cine ar avea de suferit dacă am continua cum am trăit deja

mai bine de o jumătate de an? Sunt de părere că, dacă dezvăluim adevărul, n-am face altceva decât să cauzăm şi mai mult rău.

Ashe se prăbuşi într-un fotoliu şi-şi sprijini capul în pumni.

— Eşti absolut sigur că o iubeşti?

— Este singurul lucru de pe lumea asta de care sunt complet şi absolut sigur. Şi o iubesc din tot sufletul. Ai de gând să ne refuzi o viaţă întreagă de iubire, din cauza unei legi idioate?

Ashe ridică privirea, amărât.

— Am putea încerca să o schimbăm…

— Da? Şi cât ar dura asta? Şi dacă am avea copii înainte să fie schimbată legea? Ce să facem? Să ne refuzăm compania unul altuia? Tu i-ai spune Minervei: „Într-o zi vom fi împreună, dar nu acum”?

— Lua-te-ar naiba să te ia!

Edward înţelese că ar fi trebuit să îi pună întrebarea aceea de la bun început. În fond nu era niciun secret că Ashe o adora pe soţia lui şi că ar fi făcut orice pentru ea.

Ashe se ridică în picioare.

— Dacă o iubeşti măcar pe jumătate la fel de mult cât o iubesc eu pe Minerva…

Edward era gata să pună pariu pe întreaga sa avere că o iubea pe Julia la fel de mult cum o iubea Ashe pe Minerva… sau poate chiar mai mult!

Ducele de Ashebury ridică paharul.

— Edward, vă urez ţie şi Juliei toată fericirea din lume! Îţi garantez tăcerea mea şi, din clipa asta, te voi recunoaşte ca fiind Grey. Şi nu pot decât să mă rog la Dumnezeu să ai mai mult noroc să-ţi poţi păstra secretele, decât am avut eu în a le păstra pe ale mele.

Edward dădu pe gât whisky-ul din pahar, ignorând fiorul rău prevestitor, care îi traversa şira spinării.

*

— Nu fi atât de îngrozită, Julia!

Cocoţată pe calul ei, la intrarea în Hyde Park, Julia aruncă o privire spre Edward.

— Mă simt de parcă port la gât un semn imens pe care scrie „impostoare”.

— Nu tu eşti impostoarea. Eu sunt.

O spuse atât de relaxat şi cu atâta uşurinţă, că părea că nu l-ar fi deranjat deloc. Dar, pe de altă parte, se ascunsese mult timp în spatele acestui rol.

— Mă tem să nu fac ceva să ne dăm de gol.

— Am făcut jurăminte. Sunt soţul tău pe atât de mult pe cât pot fi. Ţine minte asta. Şi ţine minte că te iubesc la nebunie.

Ea întinse atunci mâna spre el. Iar când mâna lui o întâlni uşor pe a ei, îl strânse încurajator.

— Şi eu te iubesc. Enorm. Şi văzând devotamentul de care dăm dovadă unul faţă de celălalt, cu siguranţă oamenii nu vor suspecta nimic.

— Îţi promit solemn că nimeni nu-l caută pe Edward.

Julia încuviinţă din cap şi-i dădu drumul la mână.

— Nu uita că eşti surd de urechea dreaptă.

— Puţini vor observa asta. Lui Albert i-a fost mereu foarte jenă de faptul că nu auzea bine. Numai oamenii cei mai apropiaţi lui ştiau că are probleme cu auzul.

Julia zâmbi amintindu-şi. Îi venea din ce în ce mai uşor să se gândească la el, fără să apară povara chinuitoare a suferinţei.

— Aşa e. Uitasem de asta. Mi-a spus chiar înainte să mă ceară în căsătorie… ca şi când faptul că era surd de o ureche m-ar fi făcut să-l iubesc mai puţin.

— Mie îmi plăcea să-l tachinez pe tema asta.

— Nu! Doar nu ai fost atât de crud!

Dar el încuviinţă din cap, afişând un rânjet năstruşnic.

— Oricând ne aflam într-un grup mai mare de oameni, puteam să-mi dau seama când nu auzea comentariile lor, pentru că doar încuviinţa din cap şi zâmbea, aşa că eu găseam o replică absurdă, ca şi când ar fi fost un răspuns la ce ar fi spus cineva, apoi Albert îmi răspundea la fel, până când toţi oamenii din jurul nostru se gândeau că ne-am

pierdut complet minţile.

— Sună absolut îngrozitor.

— De fapt, era chiar amuzant… dar trebuia să fii de faţă, ca să poţi aprecia hazul întregii situaţii. Şi mereu râdea după aceea şi spunea „Oh, da, tare m-ai mai păcălit, Edward!” Şi mă trezeam că îmi umplea paharul de whisky cu cine ştie ce sortiment de ceai amar, care mă făcea să-l scuip de la prima înghiţitură. Doamne! Mi-au plăcut la nebunie festele pe care ni le jucam unul altuia.

— Mă bucur că acum putem vorbi despre el atât de deschis.

— Şi eu mă bucur să te văd zâmbind. Gata, cred că acum putem înainta.

Julia înţelese atunci că se folosise de anecdota aceea amuzantă despre Albert ca să-i distragă atenţia şi s-o liniştească. Pocni din bici cu blândeţe şi îşi îndemnă calul să înainteze în parc şi să se aventureze în marea de oameni, care considerau că era imperios necesar să-şi facă apariţia acolo la acea oră din zi. De a doua zi va începe să meargă în vizită dimineaţa, şi alte doamne vor veni în vizită la ea.

Dar, pentru moment, voia doar să se concentreze asupra marii plăceri conferite de compania bărbatului care călărea lângă ea.

— O să te duci la club în seara asta?

— Nu. Mă îndoiesc că o să mai calc vreodată pe la club.

Julia afişă un zâmbet năstruşnic, după care îi aruncă o privire întrebătoare şi sceptică.

— Dar asta n-ar ridica suspiciuni? Ca un domn să nu mai frecventeze clubul de care aparţine? Ar cam fi de aşteptat s-o facă…

— Nu şi din partea unui domn care e îndrăgostit nebuneşte de soţia lui.

Şi, la drept vorbind, Julia chiar se simţea soţia lui… în gând, în faptă şi în angajament.

— Mă faci să roşesc.

— Şi intenţionez pe deplin să te fac să roşeşti toată un pic mai târziu.

— Gândurile tale zboară mereu spre dormitor…

— Cine a zis ceva de dormitor? Mă gândeam mai degrabă la biroul din biblioteca mea.

— Grey! exclamă ea şi se gândi imediat că nu ştia dacă se va obişnui vreodată să-i spună aşa.

— Sau poate în grădină, printre trandafiri, zise el cu subînţeles şi deja îi zâmbea păcătos.

Deja se şi putea vedea întinsă pe iarba verde, cu el ridicându-se deasupra ei şi cu stelele strălucind romantic pe fundal, în timp ce…

— Lord şi Lady Greyling!

Când auzi vocea aceea joasă şi rezonantă, aproape că ţipă ca un şoricel speriat şi smuci hăţurile. Din fericire, reuşi apoi să îşi liniştească iapa în timp util ca să nu se întoarcă de la cuplul care se apropia – amândoi călare pe doi cai negri identici – şi care opri apoi lângă ei. Ducele şi ducesa de Avendale. El, înalt, brunet, întunecat şi mohorât, iar ea, blondă, frumoasă şi cu pielea deschisă la culoare… dar cu o viclenie în ochi, care indica faptul că nu-i scăpau prea multe lucruri. Singurul lucru care o alina cât de cât pe Julia era cunoaşterea faptului că Rosalind Buckland – femeie din popor prin născare – intrase de curând în rândurile nobilimii şi nu-i cunoştea nici pe ea, nici pe contele de Greyling suficient de bine încât să-şi dea seama că era ceva diferit la ei. Prin urmare, ei doi erau cuplul perfect pentru a relua uşor şi relaxat relaţiile sociale.

— Excelenţele Voastre, zise Edward.

— Condoleanţele noastre pentru pierderea suferită, zise ducele, şi Julia se întrebă în sinea ei cât trebuia să mai treacă din sezon înainte ca oamenii să înceteze să-şi mai prezinte omagiile.

Nu că nu ar fi apreciat cuvintele lor. Dar în clipa de faţă o făceau să se simtă inconfortabil, din moment ce cu toţii credeau că Edward era mort. În acelaşi timp, înţelegea că regretele lor erau adresate mai mult contelui pentru moartea fratelui său, din moment ce nimeni nu ştia că ea pierduse un soţ.

— Apreciem cuvintele dumitale, spuse Edward.

— Şi am auzit că este cazul şi să vă felicităm, zise ducesa, zâmbindu-i cu amabilitate Juliei.

— Da, contesa a născut o fetiţă minunată, chiar înainte de Crăciun, spuse Edward, iar Julia conştientiză imediat că în acest anume caz avea grijă să nu se refere la ea ca la soţia lui. Pentru că un altul fusese soţul ei, la momentul respectiv. Seamănă foarte mult cu mama ei.

— Dar încep să văd că are şi multe de la tatăl ei, îi asigură Julia. Mai ales acum că începe să umble mai mult. Cred că o să fie o mare aventurieră.

— Adică să călătorească prin lume? întrebă ducele.

— Sper că da. Şi sper să fie neînfricată.

— Nu există niciun motiv să nu fie, zise Edward.

Şi în clipa aceea, Julia înţelese încă o dată ceea ce ştiuse dintotdeauna: ghidată de mâna lui, fiica ei va fi neînfricată, foarte independentă şi capabilă să se descurce în orice situaţie. Fiica ei? A lor! A ei, a lui Albert şi a lui Edward.

Ducele şi ducesa mai zăboviră câteva minute, făcând conversaţie despre vreme şi despre grădinile din jurul lor. Şi dintr-odată, subiectele acelea i se părură incredibil de banale Juliei, cu toate că existase o vreme când îi făcuse plăcere să pălăvrăgească. Dar acum nu părea să mai poată aduna entuziasmul necesar.

În timp ce celălalt cuplu pleca la trap, Edward o conduse în direcţia opusă.

— Te deranjează că-ţi prezintă condoleanţele lor? îl întrebă ea atunci. Dar ei nu ştiu pe cine jelesc.

— Nu jelesc, de fapt, pe nimeni. Sunt doar politicoşi.

Julia se gândi imediat că probabil ar fi jelit de-adevăratelea, dacă ar fi ştiut că pierduseră pe cineva din rândul lor. Şi, fără îndoială, atunci ar fi participat la înmormântare chiar şi un membru al familiei regale. Dar nu voia să pornească pe făgaşul acesta. Nu voia să se gândească la toată nedreptatea situaţiei. Oamenii ofereau cuvinte de omagiu, fără să ştie care era de fapt adevărul.

— E în regulă, Julia, zise el şi abia atunci înţelese şi ea cât de tare i se încruntase fruntea şi cât de tare se

strânseseră mâinile pe hăţuri.

— La moşia de la ţară, am depăşit etapa de doliu. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama că oamenii ne vor aminti constant despre asta. Însă încerc să nu mă las afectat.

— În câteva săptămâni o să treacă.

Şi abia atunci se vor putea deda cu totul minciunii că erau soţ şi soţie.

Capitolul 23

În seara asta era adevăratul test. Doamnele erau mult mai perspicace decât domnii şi, deşi Edward reuşise cu succes să treacă de încercarea grea a Camerei Lorzilor fără să o dea în bară, iar Julia gestionase vizitele matinale cu tot aplombul care ar fi fost de aşteptat din partea ei, ştia foarte bine că balul Ashebury se va dovedi o provocare, de vreme ce la acest eveniment foarte popular vor apărea pentru prima dată ca un cuplu. Şi deosebit de îngrijorător era faptul că era posibil ca Albert să fi discutat în prealabil multe lucruri cu unii dintre acei oameni… şi, prin urmare, aceştia se vor aştepta să ştie despre ce vorbeau, când el nu avea nici cea mai vagă idee.

Privind-o pe Julia cum îşi punea cerceii, se gândi că ar fi preferat de o mie de ori să rămână acasă şi să i-i dea jos… cu tot cu rochia pe care o purta.

— Nu trebuie neapărat să mergem.

Ea îi întâlni privirea în oglindă.

— E primul bal organizat de ducele şi ducesa de Ashebury de când s-au căsătorit. Oamenilor li se va părea ciudat dacă nu-şi face apariţia şi contele de Greyling.

El veni în spatele ei şi o sărută tandru pe ceafa delicată.

— Atunci n-o să stăm mult. Îţi convine aşa?

— S-ar putea foarte bine să ne distrăm de minune. Îmi doresc cel puţin două dansuri cu tine.

— Numai valsuri.

— Nici nu m-aş aştepta la altceva.

În seara aceasta arăta absolut splendid, îmbrăcată într-o rochie care strălucea undeva între nuanţe de negru şi albastru închis, în funcţie de cum bătea lumina. O făcea să pară foarte suplă şi sexy şi sigur nu părea deloc să aibă corpul unei femei care născuse cu mai puţin de jumătate de an în urmă. Cunoştea femei care păreau să ia în greutate şi să se lăţească după fiecare copil... dar Julia arăta mai degrabă ca şi când abia îşi făcuse debutul în societate. Era suplă şi zveltă.

— Dacă mai continui să te uiţi la mine cu o asemenea intensitate, s-ar putea să nu reuşim nici măcar două dansuri, îl tachină ea.

— Din fericire, sunt destul de familiarizat cu reşedinţa lui Ashe, încât să ştiu pe unde se află toate cotloanele întunecate. Aşa că să nu fii surprinsă dacă hotărăsc să facem uz de unul sau două dintre ele până la sfârşitul nopţii.

Ea se ridică de la măsuţa de toaletă şi îi aruncă un zâmbet seducător.

— Eu zic că ar trebui să încercăm cel puţin trei sau patru...

O trase imediat în braţele lui şi zise:

— Mai e de mirare că te iubesc?

Se aplecă spre ea, dar descoperi că degetul ei înmănuşat îi punea o barieră în cale.

— Ştiu la ce te gândeşti şi ştiu şi unde o să ducă... la faptul că va trebui să mă îmbrac din nou şi să-mi fac iarăşi părul. Şi o să întârziem. Iar contele de Greyling nu întârzie niciodată.

Contele de Greyling trebuia să se gândească serios să-şi schimbe unele obiceiuri. Pe unele le putea pune pe seama faptului că era proaspăt tătic.

— Aşa să fie, atunci, zise el şi îi oferi braţul lui. Dar o să te revanşezi mai târziu strigându-mi numele până când vibrează pereţii ăştia.

Ea îl privi printre pleoapele întredeschise.

— Hmm! Şi eu care mă gândeam că în seara asta ar fi

cazul să-l strigi tu pe al meu.

— Fir-aş al dracu'! exclamă el, după care îşi luă în grabă pălăria şi o trase pe Julia spre uşă. Hai să terminăm odată cu asta! Vreau să fim înapoi în camera asta într-o oră.

Râsul ei încântat plutea în urma lor, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

*

Julia ştia că, odată ce ajungeau la bal, nu mai puteau pleca prea curând. Era printre primele baluri ale sezonului. Trebuiau să se pună la punct cu ultimele bârfe, să afle ultimele noutăţi... şi în plus trebuiau să facă speculaţii pe seama debutantelor şi a viitoarelor căsătorii.

Reuşi să se bucure de un singur dans cu Edward, înainte să fie luată pe sus de trei doamne, ale căror prime sezoane fuseseră destul de banale şi care acum sperau la un al doilea mai bun.

— Mi-a părut foarte rău să aud de moartea domnului Edward Alcott, zise Lady Honoria. Am vrut să particip la înmormântare, dar mama a zis că nu ar fi cuviincios.

— O să-mi fie dor să dansez cu el, spuse Lady Angela.

— Mie o să-mi fie cel mai dor de poveştile lui, murmură Lady Sarah suspinând, ca şi când le spusese numai şi numai pentru ea. Dar şi de frumuseţea lui incredibilă! adăugă.

— Cum să-ţi fie dor de „frumuseţea lui incredibilă", când nu trebuie decât să te uiţi la fratele lui ca să-l vezi din nou? întrebă Lady Honoria.

— Mda, presupun că aici ai dreptate.

— Era să leşin de şoc în seara asta când l-am văzut prima dată pe Lord Greyling, recunoscu Lady Angela râzând... lucru care se cam juca cu nervii Juliei. Cel puţin până când mi-am amintit că erau gemeni. Pentru o clipă, chiar am crezut că era o fantomă.

— Probabil e foarte ciudat să existe cineva care arată exact ca tine. Lady Sarah îi aruncă apoi Juliei o privire

bănuitoare şi vicleană. Dumneata i-ai confundat vreodată?

— Niciodată, minţi ea. Cu cât petreceai mai mult timp în preajma lor, cu atât era mai uşor să-i deosebeşti.

— Era un mare netrebnic, zise Lady Honoria. Se uită repede în jur, ca şi când s-ar fi aşteptat ca netrebnicul în cauză să sară din mulţime din clipă în clipă. După aceea ce aplecă şi le spuse celorlalte într-o şoaptă conspirativă: Cu el m-am sărutat prima dată.

— Nu! exclamă Lady Angela.

— Ba da, ba da. Într-un colţ întunecat al unei terase, în timpul unui bal.

Julia nu voia să audă asta. Nu voia să afle detalii despre cuceririle lui Edward. Deşi, la drept vorbind, în aceeaşi măsură nu-şi dorise să audă nici despre cele ale lui Albert. Nu era deloc un lucru rău ca între un soţ şi o soţie să mai existe şi câteva mistere.

— Mi-aş dori să mă fi sărutat şi pe mine, se lamenta Lady Sarah, pe o voce piţigăiată, care semăna cu sunetul pe care-l scotea argintul când se zgâria de argint.

Şi Juliei îi trimitea fiori de rău augur pe şira spinării.

— Păi, poate că ar fi făcut-o sezonul acesta, zise Lady Honoria. Te scotea la plimbare pe terasă, numai dacă era sigur că nu încercai să-l prinzi într-o căsnicie.

— Eu aş fi încercat să-l prind, mărturisi Lady Regina.

— Eu nu, spuse Lady Honoria. Era extrem de amuzant şi îmi făcea foarte mare plăcere compania lui… dar nu avea titlu şi nici nu cred că era tocmai genul care să-şi ia jurămintele prea în serios.

— O, ba îşi ia jurămintele foarte în serios, se trezi Julia vorbind, înainte să aibă timp să se gândească prea bine ce spune. Adică… eu cred că le-ar fi luat… ştiţi voi, dacă ar fi avut ocazia să se însoare.

— Eu nu sunt prea sigură, insistă Lady Honoria.

— Eu sunt absolut sigură, spuse Julia. Nu putea suporta gândul ca fetele astea prostuţe să creadă ce era mai rău despre Edward sau să nu înţeleagă ce om bun, nobil şi decent era de fapt. A fost un om onorabil. Şi din moment ce sunt… adică din moment ce *am fost…* sora lui

prin alianţă, am avut ocazia să-l cunosc mult mai bine şi să îl observ în mult mai multe situaţii decât voi.

— Cu siguranţă, nu a fost nimic onorabil în sărutul lui. A fost înspăimântător de păcătos. Şi mi-a promis încă unul sezonul acesta… dar acum n-o să-l mai primesc, zise Lady Honoria şi se bosumflă exagerat, în timp ce celelalte două fete chicoteau de mama focului.

Dintr-odată, pe Julia o încerca o dorinţă nebunească de a o apuca pe fată de buza aia de jos bosumflată teatral şi să i-o lungească până la genunchi.

— Mda, ei bine, cu siguranţă la asta vrem să ne concentrăm acum cu toţii… la câte neplăceri ţi-a cauzat dumitale moartea lui.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă jignesc.

Şi totuşi, ea se simţise foarte jignită. Îl discreditau şi îl batjocoreau, şi ura faptul că nu-l cunoscuseră şi ele, aşa cum îl cunoştea ea. Îl vedeau ca pe genul de bărbat care nu oferea nimic mai mult decât sărutări clandestine în grădină.

— Eu îmi cer scuze. Noi încă mai jelim moartea lui.

Nu că ar fi crezut cu adevărat că trebuia să-şi ceară scuze pentru ceva. Pur şi simplu îşi dorea ca fetele astea prostuţe să dispară de lângă ea, înainte să spună ceva nechibzuit sau înainte să facă ceva care să pună în pericol viaţa nouă pe care se străduia să o construiască.

— Am vrut doar să ne exprimăm regretele pentru pierderea dumitale, zise Lady Sarah, înainte de a le goni de acolo pe celelalte, ca şi când ea ar fi fost mama cloşcă, iar ele puii ei.

Slavă Domnului! mai avea nevoie de încă un dans cu Edward, ca să-şi aline nervii. Sau de un pahar de coniac. Se întrebă unde ar fi putut găsi unul. Se dusese mai devreme în salonul cu răcoritoare, dar nu găsise acolo altceva decât limonadă şi vin spumant. Totuşi… chiar şi vinul spumant era mai bun decât nimic.

— Julia!

Se întoarse şi zâmbi imediat chipului familiar care se apropia de ea.

— Ashebury.

— Cu siguranţă, după atâţia ani, poţi să-mi spui Ashe.

— Am să încerc.

El se uită apoi în jur, ca şi când ar fi căutat un locşor mai retras.

— Să dansăm, vrei?

— Ai noroc, din moment ce încă nu am carneţelul de dansuri plin în seara asta.

Fusese mereu plin înainte să se căsătorească. Fiecare bal fusese o avalanşă de dansuri şi invitaţii. În seara asta însă, nici măcar nu se mai obosise să-şi aducă o pereche de pantofi de rezervă.

Valsase cu Ashe de zeci de ori şi se simţise mereu în largul ei în prezenţa lui. Dar dintr-un motiv sau altul, în seara asta nu părea să-şi poată găsi cuvintele. El ştia adevărul, şi ea nu era sigură cum să răspundă la asta.

— Este un bal minunat. A venit foarte multă lume. Asta spune multe despre cât de îndrăgiţi sunteţi tu şi soţia ta.

— Eu suspectez mai degrabă că spune multe despre curiozitatea oamenilor. Eu şi Minerva suntem o pereche destul de neobişnuită.

— Mie nu mi s-a părut niciodată.

— Că tot veni vorba despre perechi neobişnuite…

— Nu spune nimic, îi porunci ea, în şoaptă, dar în acelaşi timp pe un ton ferm.

— Voiam doar să spun că nu v-aş fi văzut niciodată împreună pe voi doi.

— S-a schimbat. *Doar că… era într-adevăr aşa? Chiar se schimbase*?

Ea pur şi simplu îl vedea altfel… îl vedea aşa cum era cu adevărat. Clătină uşor din cap. Nu, nu e asta. Adevărul e că nici nu l-am cunoscut înainte. Şi cred că nici el pe mine. Suntem foarte compatibili. De fapt, mai mult decât compatibili. Îl iubesc.

Ashe o trase mai aproape, se aplecă uşor şi o învârti într-o pirueta elegantă, în timp ce îi şoptea:

— Nu e Albert.

— Ştiu foarte bine asta. Nu seamănă deloc cu el. Altfel

nici nu aş fi cu el. Nu este un substitut pentru… Ce avem noi… e complet diferit. Dar e ceea ce-mi doresc. Ceea ce am nevoie.

— Nu vreau să suferi. Şi nu vreau să sufere nici el.

— Viaţa nu ne oferă nicio garanţie că nu vom suferi. Dar nu m-ar răni niciodată intenţionat.

Ashe rânji strâmb. Părea un pic stânjenit.

— Asta ştiu şi eu sigur. Chiar şi în cele mai rele momente… chiar şi când e beat criţă, tot există ceva bun în el.

— Oamenii nu par să-l cunoască cu adevărat. Cred că a fost pentru că nu voia să-l eclipseze pe fratele său. Şi-a acceptat mereu rolul de frate de al doilea… cel de moştenitor de rezervă. În jurnalul său, soţul meu a scris că soarta a făcut o greşeală când a permis să se nască el şi să fie conte. E ciudat cum uneori permitem societăţii şi locului pe care-l avem în ea să ne determine comportamentul… chiar şi când nu ne convine. Eşti prietenul lui. Aţi crescut împreună. Sigur ştii ce om vrednic este.

— Vrednicia lui n-are nimic de-a face cu îndoielile mele. I-aş lua apărarea până la moarte şi îi voi ţine partea în chestiunea aceasta. Şi la fel şi ţie. Şi dacă ai vreodată nevoie de mine, pentru orice, te rog nu ezita să-mi spui.

— Deşi îmi pare foarte rău că ţi-ai pierdut părinţii când erai copil, trebuie să recunosc că sunt foarte recunoscătoare pentru locul pe care l-ai avut în viaţa lui Albert şi a lui Edward.

— Şi acum şi în a ta.

— Şi acum şi în a mea, da.

Muzica pluti uşor, stingându-se în tăcere. El îi sărută atunci mâna şi zise:

— Nişte oameni foarte norocoşi, prietenii mei.

Ea ridică dintr-o sprânceană, râzând:

— Pentru că au prietenia ta?

— Pentru că au iubirea ta.

*

I se părea destul de ciudat să se pomenească la un bal şi să nu flirteze cu tinerele doamne, sau să facă matroanele să se îmbujoreze, sau să aranjeze întâlniri amoroase clandestine în grădină… deşi la drept vorbind îi trecuse deja de multe ori prin minte să o ia afară pe Julia pe furiş, pentru o întâlnire scurtă printre trandafiri.

Dansase cu ea pentru că era lucrul lui preferat de făcut la un bal. Iar apoi dansase şi cu Minerva din politeţe – dar şi din curiozitate. Femeia nu părea să aibă nicio suspiciune legată de identitatea lui. Ascultase câţiva lorzi dezbătând nişte probleme politice. Vorbise cu un altul despre schimbările din agricultură. Făcuse cunoştinţă unui tânăr flăcău cu o şi mai tânără domniţă şi asta îl făcuse să se simtă ca un peţitor. Şi în mod straniu, chiar îi făcuse plăcere. Nu-i era deloc dor ca doamnele eligibile pentru căsătorie să fluture din gene şi din evantaie spre el. Nu-i era dor nici de flirturi şi nici de furişatul afară pentru o întâlnire interzisă în spatele spalierelor acoperite cu iederă.

Era foarte fericit în noul său rol de conte şi de soţ.

Dar asta nu însemna că era şi complet mulţumit cu activităţile din sala de bal. Simţea nevoia să bea un pahar şi să joace o mână de cărţi. Un singur pahar şi o singură mână de cărţi… atât!

*

După ce Ashe o conduse de pe ringul de dans, Julia se furişă spre marginea sălii de bal, salutând pe rând oamenii pe care-i întâlnea, dar fără să zăbovească prea mult. Nu se simţea tocmai în largul ei. Parcă nu-şi găsea locul. Îşi aminti de gândurile ei de mai devreme despre răcoritoare şi de beneficiile şampaniei, aşa că se hotărî că se impunea o vizită în salonul cu răcoritoare. Se afla pe la jumătatea drumului, când o abordă ducele de Lovingdon:

— Excelenţă! Lady Greyling, am înţeles că se cuvine să te felicit. Am vorbit cu soţul dumitale mai devreme. Se comporta ca şi cum ar fi primul şi singurul om de pe lume care are o fiică.

Julia zâmbi. Edward n-ar fi putut s-o iubească mai mult pe Allie, nici dacă i-ar fi fost cu adevărat tată. Sentimentele lui pentru micuţă erau sincere şi foarte puternice.

— Da, ţine foarte mult la Lady Alberta.

— Şi nu pot spune că îl învinovăţesc. Fiicele tind să se cuibărească foarte uşor în inimile noastre. I-am menţionat lui Greyling că momentan lucrez la un proiect de lege menit să îi protejeze mai bine pe copii. A făcut nişte observaţii destul de pertinente şi mi-a lăsat impresia că ar fi dispus că lucreze la el împreună cu mine. Poate ne-am putea întâlni la cină cât de curând. Promit să nu deschid subiectul politicii la masă, dar nu am nimic împotrivă să aud opinia unui gentleman la un pahar de Porto.

Edward îi spusese că lucrurile decurseseră bine în parlament, dar nu-i împărtăşise prea multe detalii. Şi, cu siguranţă, ar fi fost demn de menţionat faptul că lua în considerare să lucreze la un proiect de lege împreună cu unul dintre cei mai puternici şi mai influenţi oameni din Marea Britanie... în plus, fără îndoială, asta i-ar fi ridicat statutul şi i-ar fi creat o imagine bună în rândul nobilimii. Nu că contele de Greyling ar fi avut nevoie de vreun soi de ridicare în slăvi... dar după ce le ascultase pe fetiţele acelea prostuţe mai devreme, Julia începuse să-şi dorească foarte mult ca Edward să se ridice pe propriile picioare şi nu doar prin titlul de conte. Chiar dacă nimeni nu şi-ar fi dat seama că era, de fapt, Edward. Dintr-un motiv sau altul, avea senzaţia că se învârtea în cerc şi că nu prea reuşea să-şi dea seama ce era cu adevărat şi ce ar fi trebuit să fie.

Ceea ce pricepu însă destul de repede fu că ducele aştepta să spună ceva pe seama comentariului său de mai devreme. În fond, cineva nu-i putea cere unui duce să aştepte cât îşi punea în ordine gândurile.

— Am fi absolut încântaţi să luăm cina cu dumneavoastră şi cu soţia dumneavoastră.

— Fără îndoială, veţi primi o invitaţie de la noi zilele următoare. Protejarea copiilor reprezintă una dintre pasiunile noastre. Şi aştept cu nerăbdare să lucrez cu

Greyling. N-am nicio îndoială că eforturile noastre comune vor face o mare diferenţă în bine. Şi, te rog, iartă-mi impoliteţea pentru că nu mi-am exprimat de la bun început condoleanţele pentru moartea domnului Alcott. Pierderea unui om atât de tânăr este mereu o mare tragedie.

— Mulţumesc, Excelenţă. Apreciez amabilitatea dumneavoastră.

— Şi acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să merg s-o caut pe soţia mea. Cred că următorul dans este al meu.

În timp ce îl privea plecând, nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că în realitate Edward era cel care îl va ajuta – dar că nu va primi niciun credit sau apreciere pentru asta, pentru că oamenii fi credeau în mormânt. Se mulţumise să ducă o viaţă în care nu-i vor fi fost niciodată recunoscute meritele de drept, numai ca să o aibă pe ea ca soţie. Şi oricât de mult şi-ar fi dorit să fie aşa… oricât de uşor îi fusese să trăiască această viaţă, cât locuiseră la moşia provincială… acum descoperea că i se părea extrem de dificil să se agaţe de iluzia de a fi soţia lui. Pentru că aici i se aducea aminte constant că poate ea era singura persoană care cunoştea adevărata valoare a actualului conte de Greyling. Una dintre puţinele persoane care ştia că al şaptelea conte murise şi că al optulea deţinea acum titlul de drept.

Ajunse în salonul cu răcoritoare şi, deşi erau pregătite acolo multe feluri diferite de mâncare, niciunul nu părea să o atragă în mod special. Şi nici şampania nu o mai mulţumea aşa ca altă dată. Va bea un pahar de coniac, de îndată ce ajungeau acasă. Stătea la fereastră, pentru un moment liniştit de contemplaţie, dar în schimb îşi zări propria reflexie în geam şi deja nu mai era sigură nici că se recunoştea pe sine, când Lady Newcomb apăru lângă ea, cu un foşnet de tafta roz şi cu un miros prea dulce de esenţă de levănţică ce stătuse prea mult în sticlă.

— Lady Greyling! Mă bucur foarte mult să văd că ai venit la Londra pentru sezon. Cu moartea domnului Alcott şi cu tot ce s-a întâmplat, nu eram sigură dacă o să mai ajungi. Un accident în sălbăticie, din câte am înţeles, nu?

Ar fi pariat indemnizaţia ei pe o lună întreagă că femeia ştia exact cum murise. Dar lui Lady Newcomb părea să-i facă mult prea mare plăcere să spună un lucru şi să transmită cu totul altceva. Era suficient să-i prezinte simplu condoleanţele… nu mai era deloc nevoie să amintească şi despre circumstanţele nefericite ale morţii unui om.

— Da, din păcate nu se poate avea încredere deloc în fiarele sălbatice…

— Mă bucur foarte mult că n-a fost Greyling.

— Eu aş fi preferat să nu fie niciunul dintre cei doi fraţi.

— Da, da, desigur. Dar probabil şi acum le mulţumeşti zeilor că n-a fost soţul dumitale. Îndrăznesc să spun că omul acesta este un dar absolut divin pentru populaţia femeiască şi per ansamblu cel mai onorabil şi integru dintre Drăcuşorii de la Havisham… chiar un model pentru ceilalţi, aş putea spune. Eşti extrem de norocoasă că ai reuşit să pui mâna pe el.

Doar că în realitate *chiar fusese* soţul ei cel care murise. Şi acum trebuia să stea aici şi să discute cu femeia aceasta ca şi când nu era aşa.

— Da, m-am considerat mereu binecuvântată.

— Nu ar trebui să îi vorbim de rău pe morţi… dar dacă tot trebuia să moară unul dintre fraţi, nu pot să spun decât că s-a dus cel care trebuia.

Julia resimţi cuvintele acelea ca pe o lovitură puternică în stomac. Abia dacă mai putea respira. Îi venea s-o scuture straşnic pe femeia aia idioată, ca să-şi vină în fire.

— De ce ai spune un lucru atât de îngrozitor?

— Oh, draga mea… eu doar rostesc cu voce tare ceea ce gândesc cei mai mulţi. Şi îndrăznesc să spun şi că multe mame respiră uşurate că nu trebuie să-şi mai supravegheze atât de strict odraslele în sezonul acesta. Era doar o chestiune de timp până când o compromitea pe vreuna…

— Edward nu a profitat niciodată de doamnele cuviincioase, aşa că nu văd cum ar fi putut-o compromite pe vreuna. Dar chiar şi dacă ar fi cedat acestei tentaţii, sunt

sigur că după aceea ar fi făcut ceea ce trebuia şi şi-ar fi făcut datoria fată de respectiva persoană.

— Oh, eu nu cred deloc asta. Lui îi plăcea numai vânătoarea... nicidecum capturarea prăzii. Am avut de-a face cu mulţi de teapa lui în tinereţea mea.

— Ei bine, aici te înşeli. A fost un om bun şi onorabil.

Lady Newcomb clătină din cap şi mai că îi şi tremura bărbia de râs.

— Mda, ei bine, bănuiesc că acum nu se poate dovedi niciuna, nici alta. A fost un om care n-a lăsat nimic în urma sa. Viaţa sa a fost o chestiune foarte tristă şi fără semnificaţie. S-a scris aşa chiar şi în necrologul său. Şi acum, te rog să mă scuzi...

Juliei mai că venea să întindă piciorul şi să-i pună piedică acelei femei afurisite. Cum îndrăznea Lady Newcomb să presupună că îl cunoştea vreun pic pe Edward?! Cum îndrăzneau doamnele să bârfească atât de urât despre el?! Ura la culme treaba asta!

Ura ce spuneau oamenii, gândindu-se că situaţia era altfel decât în realitate... gândindu-se că vorbeau despre un frate mort, când, de fapt, vorbeau despre unul care era foarte viu.

Aer curat. Avea nevoie de aer curat. Deschise uşile terasei şi ieşi afară în noapte. Se duse glonţ la balustradă şi o apucă strâns cu mâinile-i înmănuşate. Inspiră adânc, străduindu-se să-şi elibereze mintea de toate lucrurile răutăcioase pe care le auzise în seara aceea. Şi se pomeni dintr-odată încercată de o dorinţă nebunească de a-şi aminti ce fusese scris în necrologul lui. Abia dacă se uitase peste el la momentul respectiv. Cum fusese formularea?

„Nu a reuşit să realizeze nimic notabil...”

Cum se făcea că aceia care scriau necrologuri se simţeau mereu obligaţi să sublinieze neajunsurile percepute? Îşi aminti atunci de necrologul unui poet faimos din urmă cu câţiva ani, în care se spunea că lumea ar fi fost mult mai bine servită dacă omul n-ar fi pus niciodată mâna pe stilou. Încercau mereu să fie aşa de al naibii de spirituali şi inteligenţi! Dar se înşelau!

Ei chiar îi plăcuseră scrierile poetului în cauză. Şi Edward nu eşuase în a realiza ceva notabil. Călătorise prin toată lumea, escaladase munţi şi explorase regiuni îndepărtate şi izolate. Condusese expediţii, văzuse multe lucruri şi trăise experienţe pe care puţini oameni reuşiseră să le trăiască. Îşi împărtăşise aventurile şi încântase oamenii cu povestirile lui. Se separase de fratele său ca să se asigure că nu se băga în relaţia care existase între ea şi Albert. Fusese un frate extrem de iubitor şi, privind în retrospectivă, şi un cumnat iubitor… chiar dacă îşi îndeplinise scopurile într-o modalitate destul de nefericită – dedându-se băuturii, destrăbălării şi strădaniei de a fi perceput ca fiind nesuferit. Dar intenţiile lui fuseseră mereu onorabile… lăudabile chiar.

Şi mai presus de orice, se sacrificase pe sine ca să onoreze jurământul pe care i-l făcuse fratelui său. O ajutase să-şi aducă pe lume fiica. Şi avea în continuare grijă de copilă cu toată dragostea şi atenţia pe care i-ar fi oferit-o tatăl ei natural. Avea să lucreze cu un duce ca să aducă modificări în legislaţia engleză. Iar acesta era doar începutul a tot ce ar fi putut realiza. Cine putea şti cât de departe ar fi putut ajunge… ca Albert. Contele de Greyling.

Nu era corect. Era complet nedrept. Şi ştia cu fiecare fibră din fiinţa sa că făcuseră o greşeală îngrozitoare.

Capitolul 24

Edward plănuise să joace numai o mână sau două. Dar avea atât de mult noroc, încât îi era incredibil de dificil să se ridice din scaun, să le ureze noapte bună acestor domni şi să plece. Nu-şi petrecuse niciodată prea mult timp în sălile de bal, pentru că nu era genul care să ducă de nas doamnele în privinţa atenţiilor şi intereselor lui. Nu dansa niciodată cu debutantele, deoarece nu voia să le ofere speranţe că le-ar fi putut face să înflorească. Şi astfel nu mai rămâneau decât acelea care se considerau partide

grozave pentru căsătorie, iar el nu fusese niciodată dispus să se ducă să prospecteze piaţa.

Avea în mână trei dame, când intră ea. Nu putea spune tocmai că o văzuse, cât mai degrabă că o simţise… îi simţise privirea asupra lui. Şi de îndată ce ridică privirea o zări stând în pragul uşii, palidă şi posomorâtă. Se ridică imediat în picioare şi aruncă pe masă cărţile.

— Arunc cărţile din mâna aceasta, domnilor.

Domnii şi doamnele adunaţi în salon ca să privească desfăşurarea variatelor jocuri îi făcură imediat loc când începu să-şi croiască drum spre uşă, foarte hotărât să ajungă mai repede la Julia. Ceva era în neregulă. Foarte în neregulă. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi – şi Julia nu era o femeie care să plângă uşor.

Imediat ce ajunse lângă ea, îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Putem pleca, te rog? Mă doare capul.

— Da, desigur. Imediat. Se întoarse spre uşă, ca să o urmeze afară din salon, când…

— Greyling! Câştigurile dumitale! strigă unul dintre lorzi.

Se întoarse spre masă şi zise:

— Donează-le pentru o cauză de caritate. Apoi rânji larg, îi făcu cu ochiul respectivului şi adăugă: Doar asigură-te că nu eşti dumneata cauza de caritate.

Râsetele oamenilor din salon plutiră după ei, în timp ce o conducea pe Julia afară din salon. Odată ajunşi în foaier, recupera de la servitori şalul ei, pălăria şi bastonul său. Ieşiră apoi şi aşteptară pe alee, în timp ce un lacheu se grăbea să îl anunţe pe vizitiul lor că erau gata de plecare.

Abia după ce urcară în trăsură, cu ea lângă el, iar Julia îşi odihni capul pe umărul lui, Edward o cuprinse în braţe şi o întrebă din nou:

— Ce s-a întâmplat?

— Simţeam nevoie să plec… să mă gândesc şi să am parte de un moment de linişte.

Edward se făcu comod şi o lăsă în pace, străduindu-se

să-şi tempereze panica. Cugetă apoi că va avea timp mai târziu să afle ce se întâmplase. Da, înainte să meargă la culcare în seara aceea, o va face să-i spună care era problema. În fond, nu venea niciodată nimic bun din a te culca supărat şi cu gânduri negre.

Ea nu spuse nimic pentru tot restul drumului şi nici când intrară în casă. Rămase tăcută şi cât trecură să vadă ce făcea Allie. Cu toate acestea, observă imediat că Julia părea reticentă să o părăsească pe fiica ei. Oare avusese vreo premoniţie de rău augur? Sau poate ameninţase cineva să-i facă rău copilului?

Când ajunseră la uşa dormitorului ei, şi el dădu să o urmeze înăuntru, ea se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre el.

— Îmi aduci un pahar de coniac, te rog?

— Sigur. Mă întorc într-un minut.

— Te rog… lasă-mi suficient timp cât să mă pregătesc de culcare.

— Julia…

— Aş vrea şi să-mi pun un pic de ordine în gânduri.

Nu părea ceva de bun augur. În timp ce stătea în bibliotecă, sorbind nişte whisky, nu părea să poată scăpa de senzaţia aceasta că era ceva foarte în neregulă. Nu ar fi trebuit să o lase singură la balul acela blestemat. Era mai mult decât evident că se întâmplase sau se spusese ceva care o supărase. Pe de altă parte, ce soţ stătea mereu lângă soţia lui la un astfel de eveniment social?

Ar fi crezut cu toţii că era îndrăgostit până peste cap. Şi chiar dacă acesta era într-adevăr adevărul, ştia că ar fi fost necaracteristic contelui de Greyling să nu se dezlipească nicio clipă de soţia lui. Pe de altă parte… contele nu avea obiceiul nici să joace cărţi… cel puţin nu de când se căsătorise. Dar explicase asta spunând că „voi juca o mână în amintirea fratelui meu”.

Doar că, desigur, o mână se transformase în mai multe. Trebuia să fie mai atent. Poate chiar fusese o greşeală să vină la Londra, la atât de scurt timp după ce el şi Julia îşi făcuseră jurăminte.

Cu paharul său de whisky într-o mână şi cu coniacul ei, în cealaltă, îşi croi drum spre dormitorul lui, unde se dezbrăcă de pantaloni şi de cămaşa de muselină. După aceea se duse în camera ei. O găsi deja îmbrăcată în cămaşa de noapte, stând la măsuţa ei de toaletă şi studiindu-şi reflexia în oglindă. Lăsă paharele pe noptieră şi îi zise pe o voce şoptită şi blândă:

— Vino în pat!

Dacă ar fi putut să o strângă în braţe şi să o aline, ştia că ar fi putut s-o liniştească. Să facă orice lucru care o tulbura să dispară.

Ea se răsuci pe băncuţă şi ridică privirea spre el. Nu mai văzuse atâta tristeţe în ochii ei de când descoperise că rămăsese văduvă.

— Nu pot face asta, Edward. Nu pot trăi în minciună. Credeam că sunt pregătită s-o fac, dar… dar nu sunt. Şi nici nu ar trebui să fiu. Nu e corect nici faţă de tine, nici faţă de Albert, nici faţă de Allie.

El se lăsă în genunchi în faţa ei şi îi zise:

— Julia… orice s-ar fi întâmplat…

— Toţi te cred un netrebnic. Clătină apoi din cap şi adăugă, explicativ: Edward. Toţi cred că Edward a fost un netrebnic.

— Păi, a fost. Adică eu am fost. Era confuz. De fapt toată situaţia asta… cu omul care fusese, versus omul care era acum părea destul de derutantă. O atinse uşor pe obraz. Înainte să fiu cu tine.

— Ba n-ai fost. Îţi plăcea să te distrezi şi să te simţi bine. Erai tânăr, burlac şi îţi plăcea să trăieşti viaţa la maximum. Nu ai compromis niciodată pe nimeni. Nu se poate spune că „n-ai realizat niciodată nimic notabil”. Dar nimeni nu va şti asta niciodată. Nimeni nu te va cunoaşte vreodată aşa cum te cunosc eu…

— Păi, nici nu am nevoie s-o facă. Singura părere care mă interesează este a ta.

În ochii ei se citea foarte multă suferinţă. Şi un ocean infinit de remuşcări. Julia se încruntă atunci şi o putea vedea străduindu-se să îşi găsească cuvintele să-i explice

ceva ce el nu-şi dorea deloc să înţeleagă.

Nu îşi dorea ca lucrurile dintre ei să se schimbe. Nu voia să o piardă.

— Ducele de Lovingdon mi-a spus că te-a abordat să lucrezi cu el la un proiect de lege…

— Da. S-a gândit că, fiind proaspăt tătic, voi fi mai empatic faţă de situaţia celor săraci şi voi avea o nouă abordare, înţelegând cât de mult au nevoie copiii să fie protejaţi.

— Vei face fapte bune, şi toată lumea i le va atribui lui Albert.

Deşi aprecia că o deranja lucrul acesta şi că îşi dorea ca el să primească ceea ce i se cuvenea de fapt, Edward nu era deloc dispus să plătească şi preţul care venea la pachet cu orice recunoaştere sau apreciere a meritelor pe care le-ar fi putut primi numele său. Oftă.

— Ce mai contează cine primeşte creditul, atât timp cât e vorba despre fapte bune?

— Tocmai de asta te iubesc… şi tocmai de asta vreau să ştie toată lumea ce fel de om eşti. Ceea ce realizezi este moştenirea ta, nu a lui Albert.

— Singura moştenire de care îmi pasă este să pot avea o viaţă cu tine.

Julia clătină din cap, cu o mişcare care părea aproape frenetică.

— Şi nu e corect nici faţă de Albert. Nu înţelegi? Nu va avea niciodată o înmormântare a lui sau o slujbă de pomenire şi nici măcar propriul necrolog. Nu îl va jeli nimeni niciodată.

— Ba le va avea pe toate, când voi muri eu.

— Omul pe care-l vor jeli va fi versiunea ta a lui Albert. Nu pe el cel adevărat. Viaţa lui… moştenirea lui… toate s-au terminat anul trecut. Şi tot ce a realizat el până atunci se va pierde în viaţa pe care ai trăit-o tu în locul lui.

— Julia! Nu gândeşti limpede.

Îşi aşează mâna rece pe obrazul ei şi simţi cum i se infiltrează în piept o răceală ciudată.

— Gândesc mai limpede decât am gândit vreodată, de

când am descoperit adevărul despre cine eşti. Allie nu-l va cunoaşte niciodată pe tatăl ei adevărat… nu va şti niciodată ce fel de om a fost. Şi totul numai din cauza dorinţelor noastre egoiste.

Edward se ridică de lângă ea. Făcu agitat patru paşi într-o direcţie, apoi patru în cealaltă, trecându-şi mâinile prin păr, înainte de a se opri în faţa ei.

— Nu e semn de egoism să îţi doreşti ceva.

— Dar devine egoist, dacă obţinând acel ceva îi răneşti pe alţii. I-l furăm pe tatăl ei… şi lui i-o furăm pe ea!

— Când va mai creşte, îi putem spune adevărul. Îi putem explica totul.

— Dar nu avem nici cea mai mică idee cum va reacţiona… cât rău i-am putea face. Dacă hotărăşte că am trădat-o şi că întreaga ei viaţă a fost o minciună şi că ne urăşte? Sau dacă spune cuiva? Atunci toată viaţa pe care am trăit-o până în acel moment va fi distrusă şi tot adevărul va fi dat în vileag. Oamenii vor şti că am trăit în păcat. Toţi copiii pe care i-am avea ar fi declaraţi bastarzi. Şi chiar şi dacă ne păstrează secretul… una este ca noi doi să trăim o minciună… Dar e complet greşit să hotărâm pentru ea că trebuie să trăiască şi ea aşa.

De ce naiba trebuia să-i aducă argumente atât de convingătoare? De ce naiba trebuia să aibă atât de multă dreptate în tot ce spunea?

— Julia… n-o să creadă nimeni că nu s-a întâmplat nimic între noi… nu când ne-am afişat precum contele şi contesa de Greyling. Nu când am fost văzuţi în compania unul altuia în parc şi participând la bal împreună. Dezvăluind adevărul n-am face decât să dăm naştere unui scandal fără precedent, care ne va urmări ani la rândul.

— Dar cel puţin va fi unul adevărat. Lacrimile îi năpădiră ochii şi apoi i se revărsară pe obraji. Nu pot trăi o minciună pentru tot restul vieţii mele. Nu pot să stau cu mâinile-n sân în tăcere, în timp ce oamenii au o părere proastă despre tine şi nu-ţi acordă credit pentru a fi omul bun şi onorabil care eşti cu adevărat. Nu pot permite ca viaţa lui Albert să fie absorbită aşa de a ta. Mi-aş dori să fiu

suficient de puternică încât să pot spune că nu contează… dar contează! Îi scăpă atunci un suspin chinuit. Ştiu că renunţ la o viaţă cu omul pe care îi iubesc… dar tu meriţi să fii recunoscut pentru ceva mai mult decât ca fiind un ticălos şi un netrebnic. Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău, dar nu pot trăi minciuna aceasta pe care am creat-o.

Şi tocmai acesta era şi motivul pentru care o iubea atât de mult, la naiba cu tot!

Atunci Julia izbucni în lacrimi de-a binelea. Edward se lăsă din nou în genunchi şi o îmbrăţişă strâns.

— E în regulă, iubirea mea. E în regulă.

— Ştiu că o să ne urască şi că o să ne ostracizeze şi o…

— Şşşt! Nu! O să mă ocup eu de tot. O să îndrept situaţia asta şi voi găsi o cale de a minimaliza daunele.

Ea se împinse înapoi şi-şi şterse lacrimile de pe obraji.

— Cum? O să scrii o scrisoare la *Times?*

Îi îndepărtă atunci o şuviţă răzleaţă, care îi atârna pe faţă.

— Doar lasă totul în seama mea. O să găsesc eu o soluţie. Mi-am petrecut o bună parte din tinereţe dând de necazuri şi apoi scăpând basma curată. Am o experienţă extrem de vastă pe care să mă bazez.

El o luă atunci de mână şi se ridică în picioare.

— Acum hai în pat şi lasă-mă să te ţin în braţe!

După ce se cuibăriră sub pături împreună şi îmbrăţişaţi. Julia spuse încet:

— Ştiu că probabil eşti dezamăgit că nu sunt mai puternică.

— În multe feluri, asta e calea mai dificilă, şi ştii şi tu asta… dar tot eşti dispusă să încerci. Şi e nevoie de o foarte mare forţă interioară pentru asta.

— Nu chiar aşa de mare. De fapt, sunt destul de laşă. Nu pot să trăiesc în păcat şi ca toată Londra să ştie…

— Nici nu m-aş fi aşteptat la asta. Bărbaţilor li se iertau tot felul de comportamente necuviincioase şi uneori chiar imorale. Femeilor, în schimb, nu li se ierta nimic. Iar acum trebuia să născocească o modalitate de a o proteja.

De a se asigura că ea nu va avea de suferit de pe urma acţiunilor lui. Trebuie să-mi promiţi că Allie va creşte la Evermore. Eu nu voi mai locui acolo… doar o să vin în vizită din când în când.

— Şi tu trebuie să-mi promiţi că o să te căsătoreşti şi o să produci un moştenitor pentru Evermore.

Îşi jurase că nu o s-o mai mintă niciodată. Dar în acelaşi timp jurase şi să o facă fericită.

— În cele din urmă, mă voi căsători. Dar pentru moment, te rog lasă-mă să-mi iau la revedere de la tine aşa cum se cuvine.

Se răsuci, până când ea ajunse parţial sub el şi se putea ridica într-un cot ca să se uite la ea. Lampa încă mai arunca o lumină joasă, difuză şi asta îi permitea să o vadă clar printre umbrele care dansau. Nu-i mai plăcuse niciodată atât de mult doar să se uite pur şi simplu la o femeie. Avea să-i fie îngrozitor de dor de ea.

Julia era tânără… mult prea tânără ca să-şi petreacă restul vieţii singură. În cele din urmă se va căsători din nou. Dar nu voia să se gândească la asta acum. Nu îşi dorea deloc să se concentreze asupra faptului că o va pierde pentru totdeauna. Pentru moment voia doar să îi memoreze fiecare trăsătură şi fiecare aspect… să adune cât mai multe amintiri… amintiri care nu vor dispărea niciodată. Ca să le poată vizita oricând dorea. Să şi le aducă minte şi să le retrăiască.

— Te iubesc, Edward!

Intenţionase să o ia uşor, dar în clipa în care auzi acele cuvinte, gura lui se năpusti asupra gurii ei şi se scufundă adânc şi posesiv. Se va gândi mereu la ea atunci când va gusta căpşune, când va auzi suspinul vântului sau când va simţi căldura soarelui. Pentru că ea însuma o infinitate de senzaţii. Cu ea totul era mereu mai bogat, mai intens, mai viu şi mai frumos.

Mâinile ei erau la fel de frenetice ca ale lui şi îl dezbrăcau de haine, în acelaşi ritm în care el îi scotea cămaşa de noapte. Şi apoi erau piele pe piele… carne pe carne… de la degetele mici de la picioare şi până în

creştetele capetelor. Şi ştia că nu s-ar fi săturat niciodată de ea. Nici dacă i s-ar fi oferit o mie de ani cu ea. Ştia că nu s-ar fi plictisit niciodată de asta. Dar din păcate nu mai avea la dispoziţie decât câteva ore până când răsuna cântecul ciocârliei, anunţând răsăritul zorilor. Iar dimineaţă avea să-i părăsească patul pentru ultima dată. Şi nu ştia de unde sau cum va găsi puterea să o facă. Dar o va face.

*

Cum putea să-şi ia adio de la asta? se întreba Julia, cu sufletul sfâşiat de durere. Cum ar fi putut să-şi ia adio de la el?

Julia se pomeni atunci rugându-se ca soarele să nu mai răsară niciodată. Ca timpul să se oprească în loc şi ca ea şi Edward să poată rămâne pentru totdeauna în acel cocon de iluzii şi fericire. Ştia că erau gânduri egoiste... pe de altă parte, părea să fie mereu chinuită de dorinţe egoiste, atunci când venea vorba despre el. Acesta era şi unul dintre motivele pentru care crezuse că va putea trăi o minciună. Pentru ca nu luase în considerare toate ramificaţiile situaţiei şi pe toţi oamenii pe care îi va afecta.

Ştia că nu va mai trăi niciodată o pasiune atât de intensă şi lipsită de inhibiţii. Că nu va mai cunoaşte niciodată dorinţe atât de desfrânate şi sălbatice. Că nu va mai fi niciodată obsedată de un bărbat, aşa cum era de el. Ceva ascuns în sufletul lui trezea şi dezvăluia un loc din adâncul fiinţei ei rămas până atunci neexplorat şi nedescoperit. Ar fi putut trăi tot restul vieţii sale fără să experimenteze aşa ceva şi ar fi fost mulţumită. Poate chiar fericită. Dar acum, că toate acestea fuseseră dezvăluite, cum ar mai fi putut uita că existaseră vreodată? Cum le-ar fi putut ignora?

Oh, Doamne, Dumnezeule! Avea să-i fie teribil de dor de el.

Felul în care gura lui fierbinte îi lăsa un traseu de umezeală pe piele... pe gât şi pe movilele sânilor. Felul în care gura lui se închidea în jurul sfârcului ei şi-l sugea cu

blândeţe, în timp ce mâinile lui continuau să exploreze, iar degetele lui s-o tachineze. Coapsa lui îi aplica o presiune fierbinte perfectă între picioare, făcând-o să se zvârcolească sub el.

Gemetele lui îi gâdilau auzul şi-i încântau urechile, iar mirosul său uşor astringent îi inunda nările. Îi simţea pielea sărată pe limbă. Se străduia din răsputeri să adune cât mai multe senzaţii cu putinţă, chiar şi în timp ce se pierdea în el. Cum era posibil să fie atât de conştientă şi în acelaşi timp atât de dezorientată? Urca pe culmile extazului şi în acelaşi timp căzea fără plasă de salvare. De fiecare dată când erau împreună, era la fel şi totuşi diferit.

Îl împinse de umăr până când căzu pe spate. Îi încăleca apoi şoldurile şi îşi alunecă mâinile în sus pe braţele lui, până când ajunse la încheieturile sale, după care îşi încleştă degetele în jurul lor, li ghidă uşor mâinile deasupra capului şi le lipi de pernă.

— Nu mişca mâinile de aici, îi porunci ea.

— Ce-ai de gând să faci?

Julia îi aruncă atunci cel mai obraznic zâmbet cu putinţă.

— O să-mi fac de cap cu tine…

— Dumnezeule, Ju…

Dar gura ei o captură pe a lui şi îi cuceri respiraţia înainte să apuce să termine ce avea de spus. Ea era cea care hotărâse că aveau nevoie să pună capăt întregii farse. Iar el capitulase din cauza iubirii pe care o simţea pentru ea. Ştia asta. Şi mai ştia că Edward avea puterea de a o face să se răzgândească… da, ştia asta mai presus de orice.

Şi totuşi se predase şi acceptase înfrângerea, pentru că fericirea ei era mai importantă pentru el decât a lui.

Iar ea îşi dorea ca lumea să ştie că îi punea pe alţii înaintea lui. Nu era un ticălos şi un netrebnic. Nu profita de nimeni. Îşi dorea ca oamenii să vorbească despre Edward cu respectul pe care-l merita. Nu era corect ca un om să-şi trăiască viaţa în umbra altuia.

Îşi alunecă gura peste bărbia lui aspră şi înţepătoare.

Adora acest moment al nopţii, când chipul lui se înăsprea cu barbă nouă. Când părea uşor necivilizat şi un pic barbar. Şi extrem… extrem de masculin!

El mârâi gutural, şi Julia îi putea simţi pieptul vibrând, în locul în care genunchii ei se odihneau pe coastele lui. Adora ce sunete chinuite scotea. Îl sărută apoi pe ureche şi-i şopti lasciv:

— O să te iau în gura mea.

Şoldurile lui reacţionară imediat, arcuindu-se în sus.

— Doamne!

— Îţi doreşti asta? îl întrebă ea, pe o voce răguşită, care îi aluneca pe terminaţiile nervoase ca o legătură de mătase.

— Da…

Se ridică apoi uşor şi-i întâlni privirea.

— Ce anume îţi doreşti?

— Să mă iei în gura ta…

— Atunci ţine-ţi mâinile unde sunt.

Edward îşi uni apoi degetele atât de strâns deasupra capului, în cât putea vedea cum i se albeau încheieturile degetelor.

— Vreau să ţii minte noaptea asta, şopti ea.

— O să ţin minte pentru totdeauna fiecare moment petrecut cu tine.

Ea îl sărută apoi pasional, controlând adâncimea şi ritmul mişcărilor lor. Se simţea puternică şi mai vie ca niciodată. Se simţea egala, lui. Putea să îl înnebunească oricât de mult îşi dorea. Îi ronţăi uşor bărbia, apoi gâtul şi apoi clavicula. Privea cum muşchii braţelor lui I se încordau şi se flexau, în timp ce se lupta din răsputeri să nu să i întindă să o atingă.

Julia îşi alunecă lasciv trupul în jos pe al lui, şi el gemu. Îi linse apoi sfârcurile întărite şi mârâi gutural.

Oh, da. Îl putea tachina şi excita după pofta inimii. Apoi şi celălalt sfârc al lui primi aceeaşi atenţie. Edward respira din ce în ce mai greu şi îşi încorda muşchii abdomenului. Trasă apoi o cărare de sărutări de-a lungul toracelui lui, de-a lungul abdomenului său plat… şi adora

felul în care tresărea sub buzele ei. Corpul lui radia o tensiune sexuală aproape palpabilă.

Îşi plimbă gura pofticioasă de-a lungul şoldului lui, peste cicatrice şi de-a lungul exteriorului coapsei lui şi spre genunchi şi apoi în sus spre coapsa interioară şi tot mai sus şi mai sus, până când ajunse la destinaţie şi-şi închise buzele în jurul esenţei bărbăţiei lui. Şi în timp ce o ţinea captivă între picioarele lui, mârâitul lui răsună precum mârâitul unui animal sălbatic chinuit. Apoi o strânse şi mai tare, mângâind-o cu tălpile lui aspre.

Ridică apoi privirea şi-i întâlni ochii. Şi îi făcu o plăcere imensă când văzu flacăra fierbinte şi pasională care ardea în adâncurile ochi lor lui.

— Eşti o vrăjitoare!

Ea zâmbi languros şi îşi întoarse atenţia spre a-i arăta exact cât de vrăjitoare putea fi. El blestemă aprig, în timp ce ea îşi lua tot timpul din lume înnebunindu-l. Lingându-i toată lungimea bărbăţiei, gustându-l şi sugând. Dacă aceasta trebuia să fie ultima lor noapte, atunci voia să-i însemneze fiecare părticică de corp cu al ei.

Iar apoi dimineaţă îi va părăsi patul pentru ultima dată. Nu ştia de unde şi cum va găsi puterea să îl lase să plece. Dar ştia că va reuşi cumva. Noaptea aceasta va deveni un punct de răscruce în viaţa ei. Un moment de demarcaţie în care viaţa ei se frângea. De o parte rămânea viaţa ei cu el şi de cealaltă viaţa sa fără el. Şi una era marcată cu râsete şi iubire… iar cealaltă cu o singurătate cruntă.

El se va căsători, şi ea va găsi o cale de a supravieţui. De a trăi mai departe fiind conştientă că o altă femeie trăia visul ei de a-i încălzi patul şi de a-i purta copiii. O parte din ea gândea că ar fi fost mai uşor să nu ştie niciodată cum putea fi viaţa cu el… şi totuşi, cum ar fi putut regreta chiar şi un singur moment din cele trăite, când acestea îi vor fi oferit subzistenţă pentru anii care vor veni?

Dintr-odată, degetele lui puternice se afundară în părul ei, masându-i scalpul.

— Nu mai pot îndura să nu te ating…

Edward îşi schimbă poziţia, până când ajunse aproape să se ridice în şezut şi o trase mai sus, până când gura lui o captura pe a ei. Iar când se prăbuşi înapoi pe spate, Julia înţelese că era din nou călare peste el. Îi ridică uşor şoldurile şi o ghidă până când ajunse îngropat adânc în ea. Şi Julia aproape că izbucni în plâns de plăcerea de a se simţi atât de complet cotropită şi posedată de el.

În timp ce se mişca deasupra lui, Edward începu să-i frământe sânii. O multitudine de senzaţii i se răspândeau prin trup şi explodau precum valurile când se izbeau de mal. Bubuiau şi se retrăgeau. Puternice şi apoi calme. Julia îşi propti mâinile de-o parte şi de alta a umerilor lui laţi, cu părul revărsându-i-se în jurul său... creând o intimitate şi mai desăvârşită şi blocând complet lumea exterioară. Numai dacă ar fi putut să o blocheze aşa la infinit...

— Nu.

Ea îşi muşcă buza de jos, suspectând că o minţise.

— E mai puţin... satisfăcător?

— Dacă ceea ce mă întrebi de fapt e dacă aş prefera să fiu în tine, atunci răspunsul e de o mie de ori da. Dar facem ce putem.

Julia ridică atunci capul şi se uită la el.

— Mai există şi alte modalităţi prin care să poţi să te asiguri că nu rămân însărcinată?

— Nimic nu e sută la sută sigur. Ceea ce am făcut acum scade considerabil şansele... dar nu există nicio garanţie.

Ea oftă prelung şi îşi aşeză capul pe pieptul lui, ascultând cum îi bubuia inima în piept.

— O să-mi fie dor să fiu cu tine.

— Nu mai mult decât o să-mi fie mie.

— Poate ne vom putea petrece împreună anii bătrâneţii... în secret.

Atunci când va fi prea bătrână ca să mai poată avea copii.

Braţele lui se strânseră şi mai tare în jurul ei.

— Atunci aştept cu nerăbdare să îmbătrânim.

Lacrimile i se formară în ochi şi le lăsă să cadă...

pentru că acest bărbat merita cu mult mai mult decât îi putea oferi ea.

Capitolul 25

Julia se trezi singură şi cu partea lui de pat goală – aşa cumva rămâne pentru tot restul vieţii ei. Fusese suficient de norocoasă să iubească doi bărbaţi în viaţa ei. Nu va mai exista un al treilea.

Aruncă o privire spre ceasul de pe şemineu şi văzu că era aproape ora unu. Şi-ar fi dorit ca Edward s-o fi trezit înainte să plece, ca să-şi mai ia rămas-bun de la ea pentru ultima dată. Pe de altă parte, ştia că după acela şi-ar mai fi dorit încă unul… şi încă unul, şi încă unul… Aşa că era mai bine să meargă mai departe.

Fusese atât de uşor la Evermore, când erau numai ei doi. Singuri Fără să trebuiască să mai poarte conversaţii cu oamenii din înalta societate. Era atât de uşor să uite ce era în joc şi ceea ce conta atunci când erau îngrădiţi de toate limitările înaltei societăţi în care trăiau. Se dădu uşor jos din pat. Doar că i se făcu imediat greaţă. Îşi lipi palma peste gură şi pricepu că probabil nu ar fi trebuit să mai bea? acel pahar de coniac aseară, peste şampania băută – mai ales pentru că nu mâncase nimic la bal. Dar nu-i făcuse nimic cu ochiul. Şi nici acum nu o tenta deloc perspectiva micului dejun.

Pomi spre clopoţel, ca să o cheme pe camerista sa, dar se pomeni copleşită de încă un val de greaţă. Se năpusti prin cameră, se aplecă peste lavoar şi îşi goli conţinutul stomacului. Iar când termină, îşi turnă un pahar de apă din urciorul din apropiere, îşi clăti gura, luă un prosop şi îşi şterse sudoarea de pe faţă. Spera sincer că nu se îmbolnăvea.

Mărşălui din nou prin cameră, foarte hotărâtă ca de data aceasta să sune din clopoţel. Dar apoi se opri brusc. Îşi lipi palma de burtă. Oh, Doamne, Dumnezeule! Închise ochii

strâns şi începu să numere săptămânile înapoi. Nu îi mai venise menstruaţia de când îl primise prima dată pe Edward în patul ei.

Se prăbuşi la podea. Asta schimba totul. Nu putea aduce pe lume un copil bastard… nu al lui Edward! Bietul copilaş! Nici nu mai conta că tatăl său era conte. Nu va exista loc pentru el în societate. Iar dacă va fi o fetiţă… Oh, Doamne! Atunci ar fi şi mai rău! Pentru că nici măcar n-ar fi avut perspectiva unei căsătorii bune.

Ce putea să facă? Să îi refuze unui copil dreptul de a şti adevărul despre tatăl său ca să îl protejeze pe celălalt? Nu vedea că ar fi avut de ales. Trebuia să îşi protejeze ambii copii. Şi Edward fără îndoială ar fi de acord. Ştia că va fi de acord. Trebuia să îl găsească imediat şi să vorbească cu el.

Dar după ce se îmbrăcă şi se duse jos, descoperi că el nu era de găsit. Ieşise să se ocupe de nişte afaceri. Ei bine, când se va întoarce, vor discuta împreună cum era cel mai bine să gestioneze această situaţie. Până atunci nu avea niciun motiv să se sperie sau să se îngrijoreze.

Se uita prin unele dintre lucrurile pe care Albert le lăsase în biroul său – un alt jurnal, notiţe privind un proiect de lege pe care se gândea să-l prezinte în faţa Camerei Lorzilor, un ghem de sfoară, un penny îndoit şi alte câteva fleacuri despre care îşi dorea cu disperare să fi ştiut de ce se obosise să le păstreze şi ce semnificaţie aveau pentru el – când veni majordomul şi o anunţă că avea oaspeţi, îi prezentă apoi cărţile de vizită ale duceselor de Ashebury, Avendale şi Lovingdon.

Intră în salon şi le găsi stând acolo, ca un fel de triumvirat al celor mai tinere, mai iubite şi mai puternice doamne ale generaţiei următoare.

Minerva veni în faţă şi o luă de mâini.

— Draga mea, de îndată ce am primit de ştire despre ce s-a întâmplat în Camera Lorzilor în după-amiaza asta, ne-am gândit să venim aici ca să-ţi oferim susţinerea noastră şi orice ai nevoie.

Julia simţi cum i se strânge stomac. Îi alergau prin

minte un milion de posibilităţi – dar toate se învârteau în jurul lui Edward.

— Ce s-a întâmplat?

— Contele de Greyling s-a ridicat în faţa adunării şi a anunţat că el este de fapt Edward Alcott. Şi că Albert a fost cel care a fost ucis în Africa.

Julia clătina din cap neîncrezătoare şi simţea cum i se înmuiau genunchii. Nu trebuia să se întâmple aşa. Ar fi trebuit să scrie o scrisoare la ziarul *Times...* nu să dea piept într-un mod atât de public cu toţi nobilii din înalta societate.

— A zis că şi tu ai aflat adevărul abia seara trecută. Dar că a venit timpul să pună capăt acestei farse.

— Farse? repetă ea absentă.

— A jurat că nu s-a întâmplat nimic necuviincios între voi, zise Grace, ducesa de Lovingdon. Că tu eşti complet nevinovată în toată treaba asta.

Minerva îi studie chipul o clipă.

— Dar a minţit, nu-i aşa?

Julia nu putea face altceva decât să clatine din cap, din automatism. Până când nu înţelegea exact care era planul lui şi ce anume le spunea oamenilor, nu putea nici să nege, nici să confirme nimic. De ce nu discutase cu ea problema aceasta, înainte de a face ceva necugetat?

— Să sun să ni se aducă nişte ceai?

— Cred că ar fi mai bine să ne aşezăm.

— Da. Julia se aşeză pe fotoliu, în timp ce celelalte doamne luau loc pe canapea, cu Minerva stând cel mai aproape de ea. Chiar dacă aprecia că îi ofereau susţinerea lor, nu-şi dorea altceva decât să le dea afară mai repede, ca să poată pleca să-l caute pe Edward.

— Sunt sigură că Ashe o să apară din clipă în clipă, zise Minerva. I-am lăsat vorbă că vin aici imediat... deşi probabil se îndreaptă şi el încoace chiar acum. Grace a fost cea care a aflat prima.

— Dar de ce acum? întrebă nedumerită Rose, ducesa de Avendale. De ce ar mărturisi tocmai acum, şi nu înainte?

Ea clătină din cap.

— Sinceră să fiu... sunt complet uluită, doamnelor.

Nici nu ştiu ce să spun.

Nu până când nu vorbea cu Edward.

Se auzi uşa principală trântindu-se şi sări imediat în picioare, aproape năpustindu-se din cameră ca să-l întâmpine pe Edward şi să-l întrebe ce naiba fusese în mintea lui. Dar Ashebury fu cel care dădu buzna pe uşa salonului.

— Unde este? ceru să ştie. E aici?

— Nu, nu ştiu unde e. Dar ce s-a întâmplat mai exact?

— S-a ridicat în faţa adunării Camerei Lorzilor şi s-a declarat ca fiind Edward. A mărturisit că intenţia lui iniţială a fost de a onora un jurământ pe care i l-a făcut lui Albert… de a se asigura că nu vei pierde copilul… dar că apoi şi-a dat seama că ar fi fost în beneficiul său să continue cu înşelăciunea, din moment ce avea datorii considerabile la jocuri de noroc, iar oamenii ticăloşi la care era îndatorat nu erau tocmai genul iertător şi înţelegător…

— E adevărat asta? întrebă Minerva, înainte să apuce Julia să deschidă gura măcar.

— În niciun caz. Sau cel puţin nu e ceea ce mi-a spus mie, zise Ashe.

— Dar eşti sigur că ţi-ar fi spus, dacă ar fi avut necazuri? insistă nevasta lui.

Ashe oftă.

— Cine poate şti, când vine vorba de Edward? Îi place într-adevăr să înflorească, dar nu am niciun motiv să cred că m-ar fi minţit.

— Aşadar, i-a minţit pe ceilalţi lorzi? Minerva părea îngrozită.

— Aşa se pare.

— Dar de ce ar face asta?

— Ca să mă protejeze pe mine… zise Julia, oarecum deznădăjduită.

— Păi, cum ar putea face asta, când locuiaţi împreună de mai multe luni?

Nu avea niciun răspuns.

— Edward a explicat asta din capul locului, începu Ashe, asigurând pe toată lumea că relaţia lui cu Julia a

rămas una castă. Şi fireşte, nimeni nu s-a îndoit de asta, din moment ce toată lumea ştie că nu a avut niciodată nici măcar un cuvânt bun de spus despre tine. A continuat apoi prin a spune că începeai să devii suspicioasă, aşa că şi-a plătit toate datoriile şi a devenit din nou un om liber… sau altă porcărie de genul acesta. Abia dacă mi-a venit să cred ce auzeam. Şi desigur adunarea a explodat atunci şi el a plecat.

— Probabil avea nevoie de un pahar de tărie, sugeră Minerva. Ashe îi zâmbi soţiei sale, după care se uită spre Julia şi continuă:

— Eu am întârziat, pentru că, în mod evident, toată lumea a sărit pe mine ca să afle dacă eu ştiam ce avea de gând şi dacă era adevărat sau nu…

— Păi, şi ce le-ai spus? întrebă ea.

— Păi, ce puteam să spun? Că eu nu l-am ştiut niciodată că minte. Mi-aş dori doar să-mi fi spus ce plănuia ca să fiu pregătit şi să-i fi putut oferi susţinerea mea într-o manieră mai eficientă. Sunt destul de sigur că semănăm destul de mult cu un peşte care se pomenea zbătându-se pe uscat.

Şi Julia suspecta că tocmai din acest motiv Edward nu-i spusese nimic. Pentru că îşi dorise ca reacţia lui să fie autentică şi sinceră.

— N-a vrut să te târască şi pe tine în toată mizeria asta…

— Ei bine, ar fi trebuit s-o facă! Pentru asta sunt fraţii, pentru Dumnezeu! Adică… ştiu că nu sunt fratele lui de sânge… dar sunt fratele lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dragul meu… zise Minerva, frecându-l pe braţ liniştitor… trebuie să te linişteşti.

— Pur şi simplu, nu îi înţeleg strategia.

— Despre mine vorbeşte cineva? întrebă Julia, cu inima îndoită.

— Nu, toată lumea e… Ashe oftă prelung. El e cel despre care face toată lumea speculaţii. Şi mă tem că nu toate sunt tocmai favorabile. Se spune că s-a ascuns în spatele morţii fratelui său şi a fustelor unei femei. Dar

bănuiesc că de fapt tocmai asta a fost ceea ce a vrut să realizeze... să se portretizeze pe sine ca fiind personajul negativ.

— Oricum va fi iertat într-un an sau aşa ceva, zise Minerva.

— Cel mai probabil, da, confirmă Ashe, înainte de a-şi muta atenţia înapoi spre Julia: În orice caz... dacă se va dovedi că spusele sale nu vor fi suficiente ca să te protejeze, să ştii că eu, Minerva şi Locke... chiar dacă el nu e la Londra acum... noi vom rămâne lângă tine.

— Şi la fel şi noi, afirmă ducesa de Lovingdon. Şi Avendale. Cu toţii am fost atinşi de scandal într-un fel sau altul de-a lungul anilor. E mai uşor să treci cu bine peste furtună, dacă nu eşti singur în barcă.

— Mă duc să torn ceva de băut pentru toţi, zise Ashebury.

— Whisky, spuseră cele trei ducese la unison.

Ducele ridică din sprâncene întrebător spre Julia.

— Nimic pentru mine, mulţumesc, răspunse ea.

Dacă era într-adevăr însărcinată, nu voia să se mai delecteze cu băuturi spirtoase. Şi nici nu avea de gând să-i spună lui Edward. El nu avea nevoie de o povară în plus pe umeri, când deja avea atât de multe probleme pe cap. Se va întoarce la Evermore şi, odată ajunsă acolo, va hotărî care era cea mai bună modalitate de a gestiona situaţia.

Invitaţii ei stăteau cu toţii în salon, sorbind din băuturi. Julia puse atunci să li se aducă şi sandvişuri şi prăjiturele.

Se lăsa întunericul.

Ashebury începu să se învârtă agitat de colo-colo.

— Unde naiba o fi?

— La clubul domnilor, poate? încercă Minerva.

— Nu cred că ar avea dispoziţia necesară ca să se afle în compania lorzilor. Mai degrabă, s-ar fi dus într-un loc precum St. Giles... probabil încercând să-şi piardă urma. Se uită apoi spre Julia: Tu ai vreo idee unde ar putea fi?

La drept vorbind, avea o idee destul de bună despre unde putea fi. Dar fiindcă nu era aici, şi Ashebury nu ştia

unde să-l caute, asta îi dădea destul de clar de înţeles că Edward nu îşi dorea companie.

— Mă tem că nu. Dar sunt sigură că se va întoarce aici, când va fi pregătit. O să vă dau de ştire când se întoarce. N-are niciun rost să vă stricaţi toţi seara, ţinându-mi mie companie.

El miji ochii.

— De ce am senzaţia că încerci să scapi de noi?

— Pentru că aşa e. Nu avem nimic de câştigat de pe urma faptului că sunteţi aici şi este posibil ca tocmai faptul că trăsurile voastre sunt parcate în faţă să-l ţină departe.

Ashebury arăta de parcă ar fi contemplat ce ar fi avut de câştigat, dacă ar fi strangulat-o.

— Cam are dreptate, anunţă Minerva, ridicându-se în picioare. O să plecăm şi noi, atunci.

Ashe îndreptă degetul spre Julia ferm şi zise:

— Să ne dai de ştire de îndată ce ajunge aici.

Minerva îşi strânse imediat mâna în jurul degetului lui.

— E nepoliticos să arăţi cu degetul, dragule!

— Vreau să ştiu că e bine!

— O să vă dau de veste, îl asigură Julia.

Cu toate acestea, Ashe încă mai părea destul de nemulţumit, în timp ce le escorta pe doamne afară.

Julia mai aşteptă cam o jumătate de oră, după care îi ordonă unui lacheu să pună să i se pregătească o trăsură.

*

Ştiuse că ea îşi va da seama unde era… în cele din urmă. Şi la ora nouă şi jumătate, Julia intră pe uşa bibliotecii reşedinţei londoneze pe care o închiriase începând de anul trecut. Se ridică din fotoliul său, de lângă şemineu şi îi zise:

— Te aşteptam cu un pahar de coniac.

Pregătise deja un pahar de coniac şi îl aşezase pe măsuţa de lângă fotoliul de vizavi de al lui.

Ea îi atinse uşor obrazul şi îi întâlni privirea.

— De ce ai făcut-o?

— Ţi-am spus că o să îndrept lucrurile.

— Dar în public, în faţa tuturor nobililor…?!

— Era singura cale de a vă proteja pe tine şi pe Allie. Să mă asigur că sunt văzut ca o nevăstuică ticăloasă… zise el, făcând din nou referire la picturile ei. Şi din moment ce, conform poveştii mele, abia ai descoperit că eşti în doliu după soţul tău, nu mai exista niciun motiv să mai rămâi la Londra. Ba de fapt, pentru a da crezare poveştii mele, chiar ar fi mai bine, dacă aş duce văduva îndoliată de urgenţă înapoi la Evermore. Oamenii se vor aştepta să te izolezi o vreme. Eu pot să mă întorc după aceea ca să înfrunt consecinţele faptelor mele.

Julia se ridică pe vârfuri şi-i dădu la o parte părul de pe tâmplă.

— Nu cred că te-am iubit vreodată mai mult decât te iubesc acum!

Şi apoi îl sărută.

El o îmbrăţişă atunci şi o strânse la pieptul său, înclinând uşor capul, ca să o poată săruta mai adânc. Avea să-i fie dor de asta: de gustul ei, de felul în care se simţea limba ei pe a lui. De atingerea binecuvântată a buzelor ei. De sunetele mici, moi şi miorlăite pe care le scotea înainte de a se preda definitiv pasiunii şi a geme în adevăratul sens al cuvântului.

După aceea, se retrase reticentă din îmbrăţişarea lui, se aşeză pe fotoliu şi ridică paharul într-un toast:

— În cinstea lupului meu!

Edward nu prea se simţea deloc ca un lup. Cu toate acestea se aşeză şi sorbi din whisky.

— Ashebury îşi face griji pentru tine, zise ea, lăsând jos paharul deşi abia dacă se atinsese de conţinut.

— De asta am şi venit aici. Ştiam că mă va căuta. Că îmi va aminti că mă zorise din urmă cu multe luni să spun adevărul spre înşelăciunea mea. Nu voiam să-l aud… sau să-l văd… cum se umfla în pene pentru că a avut dreptate.

— Să ştii că nu se umfla deloc în pene. Cred că îşi face griji sincer pentru tine şi se gândeşte că ai nevoie de un prieten.

Dar tot ce avea nevoie, de fapt, era ea. Numai şi numai ea. Dar nu o mai putea avea.

— El ţi-a spus?

— Nu. M-au vizitat trei ducese.

— Ashebury şi... şi mai cine? întrebă, ridicând dintr-o sprânceană.

— Lovingdon şi Avendale.

— Ah, da, desigur.

— N-o să plec din Londra, ca să te las să dai piept cu toată lumea de unul singur. O să rămân lângă tine şi o să confirm toate detaliile poveştii pe care le-ai spus tu.

Nu voia ca ea să rămână aici pentru restul sezonului... pentru scandal. Ştia că ea era în siguranţă de bârfele iscoditoare... dar el unul cu siguranţă nu avea să mai fie primit cu braţele deschise pe nicăieri o vreme.

— Lasă-mă să te duc la Evermore. N-o să rămân nici eu la Londra. O să mă duc la altă moşie. Până când o să termini tu cu perioada de doliu, toată povestea asta va fi dată uitării şi...

— Asta a spus şi Minerva. Că nu va dura mult până când vei fi iertat în ochii societăţii.

Edward ridică paharul şi zise:

— Hai să sperăm că are dreptate, atunci. Şi mi-ar plăcea să facem o oprire scurtă pe la Havisham, dacă nu te deranjează. Ştiu că nu este tocmai în drumul nostru, dar mi-aş dori foarte mult ca Marsden s-o cunoască pe Allie. E cel mai apropiat lucru de un bunic pe care-l are pe lume.

— Crezi că o să fie greu să-i explicăm lucrurile?

— Locke i-a spus deja adevărul. Voia să se asigure că tatăl său îl jelea pe fratele care trebuia...

— Atunci înseamnă că vom fi bine-veniţi acolo.

— Vom fi primiţi cu braţele deschise, da.

— Sigur o să fie o schimbare plăcută. Da, atunci mi-ar plăcea foarte mult să trecem pe acolo. Se uită apoi în jur. N-am mai fost niciodată în casa ta până acum... dar să ştii că nu-mi aminteşte deloc de tine.

— Majoritatea mobilierului îi aparţine lui Ashe. Ca de obicei, am ales calea cea mai uşoară. Pur şi simplu am

cumpărat ceea ce era deja aici.

Ea se îmbufnă şi se încruntă la el.

— Tu nu alegi calea cea mai uşoară, Edward. Şi nu cred că ai făcut-o vreodată. Te străduieşti foarte mult să-i faci pe oameni să creadă că eşti un pierde-vară... dar nu eşti.

— Ah, deci m-ai ghicit cu totul, ei?

— Da, cam tind să cred că da. Îşi termină apoi coniacul şi lăsă paharul deoparte. Şi ia spune-mi... reşedinţa ta... are şi un dormitor?

— Încă o noapte?

— Încă o noapte!

Capitolul 26

Era o senzaţie plăcută să vadă moşia Havisham înălţându-se pe deal. Edward nu înţelese cât de dor îi fusese de conac până când nu-l zărise din nou. Avea atât de multe amintiri minunate din acest loc!

— Ne-am bătut, zise el, încet, în timp ce trăsura cotea şi intra pe aleea lungă care ducea spre conac. Albert şi cu mine ne-am pălmuit tot drumul până aici. L-am înnebunit de tot pe avocat.

— Crezi că tatăl tău ştia că Marsden era nebun? întrebă Julia.

Pe toată durata drumului lung până aici, abia dacă schimbaseră câteva vorbe. Pur şi simplu stătuseră îmbrăţişaţi. Existau atât de multe lucruri care trebuiau spuse... şi în acelaşi timp atât de multe care trebuiau lăsate nerostite.

— Sunt sigur că nu. Nu cred că şi-a dat seama cineva cu adevărat cât de mult l-a afectat de fapt moartea soţiei sale... nu până spre bătrâneţe.

— Dar să înnebunească aşa...

Edward hotărî atunci că era mai bine să nu-i spună că

îl înţelegea mult prea bine pe bătrân. El, unul, se înecase în băutură, în timp ce Marsden se lăsase pierdut în trecut – pentru că ţinuse prea mult la amintirile sale şi nu le mai putuse da drumul. Şi poate că ar fi făcut şi el la fel, dacă Julia nu ar fi fost cu el acum. Şi chiar dacă viitoarea lor relaţie avea să rămână castă, măcar va mai putea vorbi cu ea din când în când… să mai împărtăşească împreună un dans la vreun bal… putea merge în vizită la Evermore de sărbători şi să joace rolul lui Moş Crăciun pentru fiica ei.

— Am mai fost aici doar o singură dată, zise ea. Şi nu cred că am închis un ochi pe toată durata şederii.

Şi în cazul lui trebuiseră să treacă multe nopţi lungi înainte să poată reuşi să doarmă în casa aceea ciudată, cu omagiile aduse trecutul şi cu ecourile ei stăruitoare, care te bântuiau.

— Scârţâitul care se aude e doar vântul.

— Dar sună atât de trist…

Trăsura se opri apoi. În timp ce se pregătea să coboare, Edward se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Dacă ţi-e frică la noapte, poţi să vii să te furişezi în patul meu. Lacheul deschise uşa înainte ca Julia să apuce să-i răspundă. Edward sări jos şi apoi îi întinse mâna, ca să o ajute. Ea se uită în sus la el, aruncându-i o privire seducătoare şi zise:

— Îţi lansez şi eu aceeaşi invitaţie.

Se gândi imediat că i-ar fi plăcut foarte mult să o accepte. Putea măcar să o ţină în braţe, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat nimic altceva. Deşi… ultima dată când fuseseră în pat împreună, făcuseră cu mult mai mult decât doar să stea îmbrăţişaţi. Niciunul dintre ei nu părea să aibă prea multă putere ca să-i reziste celuilalt. Dar pentru ea trebuia să fie puternic. Trebuia să reziste tentaţiei.

— Saluut! strigă Locke.

Edward se uită într-acolo şi-l văzu pe prietenul său coborând scările conacului. Veneau foarte rar vizitatori pe aici, şi el trimisese o scrisoare din timp prin care îşi anunţau sosirea. În mod evident, Locke fusese cu ochii în patru după ei.

Ajunse apoi la Edward şi-l îmbrăţişa strâns, bătându-l straşnic pe spate.

— Bun venit, Grey.

Edward făcu un pas în spate şi zise:

— Edward va fi suficient.

Locke se uită mai întâi la el, după care spre Julia.

— Deci ştii.

— Toată Londra ştie acum, recunoscu ea.

El se strâmbă imediat.

— Asta, cu siguranţă, n-a fost prea plăcut.

— Fără îndoială, o să mai treacă ceva vreme înainte să mă ridic iar în faţa Camerei Lorzilor ca să mai fac vreo afirmaţie, îl asigură Edward.

Locke clătină din cap râzând.

— Să ştii că te-aş crede în stare să îi încânţi cu poveştile tale chiar anul viitor. Se aplecă apoi şi o sărută pe obraz pe Julia. Bun venit la Havisham Hall. Tata nu mai putea de bucurie, gândindu-se că veniţi. Ba chiar a întreprins una din extrem de rarele sale ieşiri din camerele sale şi ne aşteaptă pe terasă.

În timp ce marchizul de Marsden se ridica anevoie din scaun, Edward era şocat şi peste măsură de surprins de cât de fragil părea. Şi totuşi… într-un fel, părea să nu se fi schimbat deloc. Părul cărunt îi atârna mai jos de umeri în şuviţe lipsite de viaţă şi avea obrajii la fel de scofâlciţi ca atunci când îl cunoscuse. Însă ochii lui verzi păreau mai aprigi ca niciodată. Puteau păcăli cu uşurinţă o persoană să creadă că încă mai era în toate minţile.

Deschise larg braţele spre el.

— Edward!

Se duse la Marsden şi îl lăsă să-l îmbrăţişeze. Strângerea în braţe a marchizului era extrem de puternică… mult mai puternică decât se aşteptase. Şi apoi mâinile artritice ale bătrânului îl bătură pe spate cu blândeţe.

— Îmi pare rău, băiete! Îmi pare tare rău, zise pe o voce răguşită, care devenise şi mai aspră din cauza tuturor situaţiilor în care îi strigase numele iubitei sale, alergând

peste mlaştini, absolut convins că o văzuse şi că se putea reuni cu ea.

Lacrimile de tristeţe ameninţau să i se reverse pe obraji, în timp ce îl îmbrăţişa pe bătrânul slab şi cocârjat care fusese ca un tată pentru el şi pentru Albert.

— S-a dus repede. Minciuna aceea care i se rostogolea de pe limbă începea să sune din ce în ce mai mult ca adevărul.

Dar când se despărţiră, văzu în ochii lui Marsden că marchizul recunoştea minciuna aceea drept ceea ce era cu adevărat: o tentativă de a-l scuti de durerea care venea odată cu adevărul. Bătrânul încuviinţă din cap aproape imperceptibil, după care-l bătu pe obraz pe Edward. Buzele lui erau strânse într-o linie fermă, care exprima dezaprobare. Uitase că Marsden înţelesese întotdeauna când unul dintre ei minţea şi că nu fusese niciodată de acord. Dar ştia în acelaşi timp şi că bătrânul îi va păstra secretul… că înţelegea că o făcea de dragul Juliei.

Marsden se uită apoi în spatele lui, zâmbi cu tristeţe şi întinse mâna.

— Draga mea…

Julia se apropie şi-şi aşeză mâna înmănuşată într-a lui. Omul o ridică politicos la buzele lui.

— Ştiu că nu e deloc uşor să fii cel rămas în urmă.

Ea aruncă o ocheadă rapidă spre Edward şi spuse:

— Nu, nu este. Dar Edward s-a dovedit un mare izvor de putere pentru mine.

— Albert era predestinat să moară tânăr, să ştii. Avea un suflet bătrân… la fel ca soţia mea. Am văzut asta în ochii lui. Totuşi asta nu ne face să ne fie mai puţin dor de ei, nu?

— Absolut deloc, nu.

Ridică apoi un deget noduros:

— Dar ţi-a lăsat un dar foarte preţios.

Şi în clipa aceea zâmbetul ei deveni mai strălucitor decât însuşi soarele:

— Da, aşa este. Se duse şi o luă pe Allie din braţele doicii, care se afla în apropiere, după care se întoarse spre Marsden şi zise cu mândrie: Dă-mi voie să ţi-o prezint pe

Lady Alberta.

— Superbă copilă! Absolut minunată. Şi apoi privirea lui plină de speranţă se mută înapoi spre Julia: Aş putea s-o ţin în braţe? N-o s-o scap.

— Oh, da, desigur, răspunse ea şi o transferă cu foarte multă grijă în braţele lui Marsden.

Bătrânul aplecă uşor capul, vizibil emoţionat.

— Bună, scumpete!

Allie scoase un sunet destul de ascuţit, care semăna foarte mult cu un râset.

Julia făcu ochii mari şi chicoti.

— N-a mai făcut niciodată asta, nu-i aşa, Edward?

— Nu, n-a mai făcut. Cel puţin din câte am auzit-o eu.

Marsden îi făcu imediat cu ochiul micuţei.

— Ştiu eu cum să farmec doamnele. Se uită apoi spre Locke. Ţi-ar trebui şi ţie un mititel de-acesta. Doar că ar trebui să fie băiat. Aşa s-ar putea căsători.

Locke doar dădu ochii peste cap, încrucişă braţele la piept şi se uită spre terenul vast care se întindea la orizont, ca şi când şi-ar fi dorit să se distanţeze de tatăl său şi de cuvintele lui tăioase.

— Lady Greyling, vino să bem un ceai şi să-mi povesteşti totul despre ea, insistă Marsden.

— Bine, dar te rog să-mi spui Julia, zise ea şi se aşeză pe un scaun.

Marsden luă loc şi el, încă ţinând-o în braţe pe Allie. Era mai mult decât evident că nu era încă pregătit să renunţe la ea. Edward şi Locke li se alăturară, chiar dacă mai toată conversaţia avea loc între Marsden şi Julia. Bătrânul chiar părea să îşi dorească să ştie totul despre Allie, chiar dacă în acest moment al vieţii micuţei nu erau chiar atât de multe de spus. Cu toate astea, Julia se străduia din răsputeri să elaboreze pe tema întrebărilor puse de marchiz.

Era o după-amiază minunată. Toate necazurile păreau să se afle la milioane de kilometri distanţă. Dintr-odată, toate visurile imposibile păreau din nou posibile. Edward asculta doar pe jumătate conversaţia în curs. I se părea

ciudat că se simţea mai acasă aici, decât în perioada în care locuise la Evermore. În plus, unele dintre cele mai dragi amintiri ale lui cu Albert erau legate de acest loc. Se gândi apoi că atunci când Allie se va face mai mare, o va aduce din nou aici, se va plimba cu ea pe moşie şi îi va povesti despre tatăl ei.

Julia avea dreptate în privinţa asta. Nu era corect din partea lor să îi nege şansa de a-l cunoaşte şi de a-l aprecia pe adevăratul ei tată. Şi Edward nu voia să-i răpească asta micuţei… şi nici pe Albert.

Şi atunci ea începu să se agite. Julia se ridică în picioare şi o luă din braţele lui Marsden. Toţi cei patru bărbaţi se ridicară şi ei.

— Cred că o s-o duc la o mică plimbare prin împrejurimi, zise ea. Ca să vă dau vouă, domnilor, ocazia să mai povestiţi. O săltă pe Allie în braţele ei şi plecă de pe terasă, înaintând în lumina strălucitoare a soarelui, cu doica în urma sa.

— Adu-ne la toţi nişte whisky, Locke, îi porunci Marsden. Urăsc ceaiul. L-am urât mereu.

După ce fiul său turnă câte un pahar pentru fiecare, Marsden îl ridică pe al său şi închină un toast:

— Pentru dragoste. Luă o înghiţitură, după care ridică dintr-o sprânceană întrebător spre Edward: Pentru că o iubeşti, nu-i aşa, fiule?

— Cum ar putea cineva să n-o iubească pe micuţă?

Ridurile de pe chipul bătrânului se unduiră uşor, când zâmbi.

— Mă refeream la mama ei.

Edward nu ar fi trebuit să fie surprins de abilitatea lui Marsden de a-i recunoaşte sentimentele. Poate că omul era complet nebun… dar cu siguranţă nu era deloc prost.

Locke, în schimb, îşi îndreptă spatele, ca şi când tatăl lui îl lovise în moalele capului. Se aplecă uşor într-o parte, nesigur.

— O iubeşti? Cum dracului s-a mai întâmplat şi asta? Nu ţi-a plăcut niciodată de ea.

Edward se strâmbă.

— Nu chiar atât de mult pe cât lăsam de înţeles…

— Să fiu al naibii! Mare ghinion! Şi ce-ai de gând să faci?

— Păi ce am putea face? Legea nu ne permite să ne căsătorim. Copiii pe care i-am avea ar fi automat nişte bastarzi. Şi ea ar fi ostracizată. Iar viitorul lui Allie complet compromis. Aşa că o s-o duc la Evermore. Ea şi Allie o să locuiască acolo, în timp ce eu o să mă stabilesc la una dintre celelalte moşii.

— Du-o în Elveţia, zise brusc Marsden.

Edward eliberă un hohot de râs aspru şi chinuit, după care redeveni serios.

— Acelaşi lucru mi i-a spus şi Albert, când zăcea pe patul de moarte. „Du-o în Elveţia!” M-am gândit că poate era un loc unde el şi Julia plănuiau să meargă… sau pe care visa ea să-l viziteze… dar când am întrebat-o despre asta, n-a părut deloc interesată. De ce mi-aţi spune şi tu, şi el să o duc acolo?

Marsden se uita la el, de parcă el ar fi fost cel sărit de pe fix.

— Pentru că acolo te poţi căsători cu ea.

Uluit, Edward nu putu face altceva decât să se holbeze la el.

Bătrânul chicoti atunci.

— Crezi că eşti primul bărbat care vrea să se însoare cu soţia răposatului său frate? Flutură imediat din mână. Oh, da, unii oameni o să strâmbe din nas, dar n-au decât să se ducă naibii. Legile alea care interzic rudelor prin alianţă să se căsătorească sunt absolut ridicole. Credinţa că, dacă un cuplu are relaţii sexuale, asta transformă cele două familii în rude de sânge e o nebunie.

Şi, desigur, lui Edward nu-i scăpa deloc ironia faptului că marchizul de Marsden cel nebun spunea despre orice lucru că ar fi fost o nebunie.

Marsden bătu atunci cu pumnul în masă.

— Chiar nu eşti atent deloc la ce se întâmplă în parlament? Nu, sigur că nu eşti. Abia ţi-ai luat locul în Camera Lorzilor. Oamenii încearcă să schimbe legile astea

de mulţi ani.

— De unde ştii? întrebă Locke contrariat. Tu n-ai mai avut un fotoliu în Camera Lorzilor de când m-am născut eu.

Marsden se încruntă la fiul său.

— Citesc şi eu ziarele. Ridică apoi din umeri şi zise nonşalant: Şi din când în când cineva îmi mai trimite câte-o scrisoare în care-mi cere câte o opinie. În plus, ştiu un domn sau doi care şi-au dus doamnele în Elveţia…

Edward împinse scaunul şi aproape că sări în picioare. După aceea se duse la marginea terasei.

— Atunci, pur şi simplu ne ducem în Elveţia. Ne mutăm acolo.

Putea administra în continuare moşiile de acolo şi doar să se întoarcă periodic în Anglia.

— Nu, răspunse Marsden nerăbdător. Vă căsătoriţi acolo, pentru că lor nu le pasă dacă oamenii sunt înrudiţi sau nu prin căsătorie. Şi apoi vă întoarceţi aici. Anglia recunoaşte căsătoriile. Julia va fi legal soţia ta. Copiii voştri vor fi legitimi. Există doar un singur considerent: e extrem de scump.

Ca şi cum lipsa banilor ar fi reprezentat vreun fel de impediment pentru el, când o iubea atât de mult pe Julia. Dar de ce şi-ar fi irosit Albert ultima suflare ca să-i spună s-o ducă în Elveţia? De ce ar fi…?!

Închise ochii strâns şi atunci conştientiză un adevăr dureros, care aproape îl doborî de pe picioare. Albert ştiuse. Ştiuse despre sentimentele pe care le avea pentru Julia. Crezuse că făcuse o treabă al naibii de bună în a-şi ascunde sentimentele. Toate beţiile, toate remarcile caustice… şi totuşi nu reuşise să-şi păcălească fratele.

Cu ultima lui suflare, Albert nu doar că îi oferise răspunsul la o întrebare pe care Edward nu îndrăznise să o rostească niciodată. Dar îi dăduse şi binecuvântarea lui.

*

Julia îl privea pe Edward îndreptându-se spre ea. Îi plăcuse să se uite la el, în timp ce stătuse de vorbă cu

marchizul şi cu vicontele. Era mai mult decât evident că pentru el locul aceasta era acasă şi că ei reprezentau familia sa. Între ei exista o legătură foarte specială, şi Julia se bucura foarte mult că aveau asta. Se gândea că va avea nevoie de ei în lunile care vor fi urmat... mai ales dacă să stea fără ea, va fi la fel de dificil cum va fi fost pentru ea să fie fără el.

— Hai să facem o plimbare, îi zise el, când ajunse lângă ea.

Julia o lăsă pe Allie, care dormea, cu doica, după care îl luă de braţ şi îl lăsă să o conducă prin locul acela despre care presupunea că fusese cândva o grădină frumoasă, dar care acum nu mai era formată decât din buruieni şi iarbă sălbatică. Vremea şi anii lungi de neglijare îşi spuseseră cuvântul pe spaliere şi pe bănci, lăsând în urmă numai lemn intrat în putrefacţie.

— O femeie cu multă putere, voinţă şi creativitate s-ar putea distra de minune readucând acest loc la justa lui valoare, zise ea.

— Cea mai mare provocare pentru ea ar fi să-l convingă pe Marsden s-o lase să modifice ceva din ce se află aici. Fiecare centimetru în descompunere al acestui loc este un memorial pentru soţia lui.

— Dar cum poate îndura să vadă totul deteriorându-se aşa?

— Nu cred că e cazul. Cred că el vede totul la fel cum era când era încă în viaţă soţia lui. Şi nelăsând pe nimeni şi se atingă de nimic, se asigură că nu va vedea niciodată altfel lucrurile.

— Probabil a iubit-o enorm.

— Ea a fost totul pentru el. Nu sunt sigur dacă acesta-i un lucru bun sau rău.

Julia nici măcar nu voia să încerce şi îi ofere un răspuns la o asemenea întrebare.

— Este îngropată aici?

Edward îi arătă cu degetul undeva în stânga.

— Într-un cimitir micuţ de dincolo de dealul acela

— Bănuiesc că aţi explorat pe acolo.

— Am explorat peste tot, da.

O ajută să păşească peste un tufiş pitic şi pe ceea ce fusese cândva o cărare. Coroanele copacilor ofereau o umbră plăcută Julia se gândi atunci că probabil îşi făcea griji că prea multă lumină solară ar fi putut duce la apariţia pistruilor – chiar dacă nu avusese nici măcar unul în toată viaţa ei. Sau poate că voia să o escorteze mai departe printre copaci pentru că voia să o sărute.

Dar dacă aceasta era într-adevăr intenţia lui, cu siguranţă îşi lua tot timpul din lume. Pentru că încă nu făcuse nimic mai mult decât să se întoarcă spre ea şi să îi întâlnească privirea.

— Albert ştia, zise el, încet. Ştia că am sentimente pentru tine.

Ea clipi uimită şi clătină din cap, neîncrezătoare, încercând să înţeleagă ce spunea.

— De unde ştii?

— Pentru că mi-a spus să te duc în Elveţia.

— Nu înţeleg. După cum ţi-am mai spus şi cu altă ocazie, nici măcar nu m-am gândit vreodată să călătoresc acolo. Noi doi n-am discutat niciodată despre asta. De ce-ar spune aşa ceva?

— Pentru că acolo mă pot căsători cu tine.

Deşi inima îi bubuia nebuneşte în piept, totul în rest încremeni în ea şi rămase blocat. Auzise cuvintele pe care le rostise… doar că nu aveau nicio logică.

— Marsden cunoaşte şi alţi oameni în situaţia noastră care s-au dus în Elveţia să se căsătorească. De ce mi-ar fi spus Albert să te duc acolo, dacă nu ştia că îmi voi dori să mă căsătoresc cu tine?

— Poate *că* voia doar să se asigure că vei avea grijă de mine şi s-a gândit că ar fi mai uşor, dacă am fi căsătoriţi! Acea încredere în tine, Edward. Şi nu a lăsat niciun alt testament.

— Poate…

— Dar tu nu crezi că acesta e motivul…

Edward clătină din cap.

— Cred că ştia. Cred că a ştiut dintotdeauna. Mă

încuraja mereu să petrec mai mult timp cu el… cu tine. Cred că îşi dădea seama cât de greu îmi era să păstrez distanţa. Înţelegea cât de mult mă costa pe mine… cât îl costa pe el… şi poate chiar şi pe tine. Înţelegea că dragostea pe care o simţeam pentru el va asigura că nu voi face niciodată nimic necuviincios în ceea ce te privea. Încerca să-mi dea permisiunea să fiu mai mult eu însumi.

Posibil. Îşi aminti atunci de ultima însemnare din jurnalul lui Albert – de cea pe care o citise în tăcere, în loc să i-o împărtăşească şi lui Edward.

— A scris în jurnalul său că nu îşi întocmise testamentul pentru că îi fusese greu să se hotărască pe cine să desemneze tutore al copilului său. În decursul timpului pe care l-aţi petrecut împreună în Africa, a ajuns la concluzia că nu exista niciun om pe lume mai potrivit să aibă grijă de cei pe care-i iubea.

— Julia… trebuie să-ţi mărturisesc că în tot timpul pe care l-am petrecut împreună, n-am avut conştiinţa tocmai împăcată. O mică parte din mine tot insista că îl trădam pe fratele meu.

— Trebuie să recunosc că acelaşi lucru e valabil şi pentru mine… nici eu n-am fost tocmai cu conştiinţa împăcată, zise ea. Poate că tocmai de-asta Londra a şi reuşit să-mi deschidă ochii atât de uşor şi să mă facă să-mi dau seama că ceea ce făceam era greşit.

— Dar dacă judec corect cuvintele lui Albert… atunci ar fi de acord ca noi doi să fim împreună. O luă de mână şi se lăsă într-un genunchi în faţa ei. Aşadar, Julia Alcott… vrei să-mi acorzi onoarea de a deveni soţia mea? Căsătoria noastră ar fi legală şi copiii noştri legitimi.

Lacrimile îi năpădiră ochii şi-şi acoperi imediat gura cu palma mâinii libere.

— Nu toată lumea ne va privi cu ochi buni, continuă el. Tot e posibil să mai apară vreun scandal sau cine ştie ce bârfe…

— Nu-mi pasă. Da, vreau să mă căsătoresc cu tine. Te iubesc, Edward. Am fost îngrozitor de nefericită în ultima vreme, gândindu-mă că o să mă laşi în urmă la Evermore.

— Am promis că n-o să te mai părăsesc niciodată. Se ridică în picioare, o trase mai aproape şi îi cuprinse faţa în palme. Te iubesc, Julia. Şi cred că te-am iubit încă din seara când te-am sărutat în grădină.

Gura lui o cuceri pe a ei, înainte să apuce să mai tragă aer în piept, şi braţele lui se strânseră în jurul ei, ca şi când nu voia să-i mai dea niciodată drumul. Şi la drept vorbind, nici nu-şi dorea să îi mai dea drumul vreodată. Nici el ei, nici ea lui. Niciodată. Absolut niciodată.

Vor locui împreună la Evermore. Vor avea copii împreună. Vor fi fericiţi împreună. Poate că avea dreptate. Poate că Albert chiar ştiuse. Poate chiar fusese de acord cu uniunea lor. Şi tot ce mai conta acum era că el şi Marsden le oferiseră o cale de a putea fi împreună.

Când Edward rupse apoi sărutul, nu mai exista în ochii lui nicio urmă de tristeţe sau de suferinţă.

— Când vrei să ne căsătorim? o întrebă el.

— Cât mai curând cu putinţă.

O luă din nou de mână şi începu s-o conducă înapoi spre conac.

— O să încep să fac toate pregătirile de îndată ce ne întoarcem la Evermore.

— Edward… trebuie să ştii că mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc din tot sufletul.

El îi zâmbi cu tandreţe.

— Nu mă îndoiesc deloc de asta.

— Foarte bine. Pentru că sunt şi însărcinată.

Afirmaţia aceea îl făcu să încremenească în loc. Se holba la ea cu ochii mari şi surprinşi.

— De ce nu mi-ai spus?

— Şi eu mi-am dat seama abia în după-amiaza în care ai făcut anunţul în Camera Lorzilor. Şi la momentul respectiv, nu ar fi mai contat la nimic, decât să te facă să te îngrijorezi şi mai mult.

O trase imediat în braţele lui.

— Doamne, Dumnezeule, Julia!

— Dar să ştii că aş fi păstrat-o orice s-ar fi întâmplat. Aş fi iubit-o. Şi aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putere ca să

o protejez.

Edward lăsă uşor capul pe spate şi ridică dintr-o sprânceană.

— Pe *ea?*

— Vom avea o fiică. O simt în fiecare fibră din corpul meu.

El izbucni în râs, o luă în braţe şi o învârti.

— Edward!

În cele din urmă o lăsă jos, dar zâmbea la fel de strălucitor ca mai devreme.

— O să fac un mare pariu în cartea de pariuri de la clubul White's că o să avem un fiu.

— Dar ţi-am zis deja… e fetiţă. O femeie simte lucrurile astea.

*

Şapte luni şi jumătate mai târziu, veni pe lume Edward Albert Alcott, moştenitorul de drept al titlului de conte de Greyling.

Epilog

Londra
Mulţi ani mai târziu

Edward aştepta pe coridor, cu genunchiul drept îndoit şi cu talpa lipită de perete. Aşteptase toată dimineaţa. Ba nu, în realitate aştepta deja de mulţi ani, anticipând şi în acelaşi timp fiindu-i groază de acest moment.

Căsătoria Juliei fusese un izvor nesfârşit pentru bârfe. Fiul şi moştenitorul său, Edward Albert, care îşi făcuse debutul în lume, la numai câteva luni după ce avusese loc nunta părinţilor săi, nu făcuse altceva decât să dea naştere şi mai multor speculaţii. Dar nu durase mult ca iubirea lui pentru Julia şi a ei pentru el să îi facă chiar şi pe cei mai

virtuoşi şi mai integri membri ai nobilimii să admită că poate se grăbiseră un pic să-şi exprime dezaprobarea.

La urma urmei, cum ar fi putut o iubire atât de pură, de altruistă şi grandioasă ca a lor să fie respinsă?

Uşor-uşor, fuseseră reprimiţi în înalta societate londoneză. Cu toate astea, fusese nevoie de mulţi ani înainte ca oamenii să recunoască faptul că iubitul autor şi ilustrator de cărţi pentru copii – J.E. Alcott – nu era un văr îndepărtat al Louisei May[3], după cum se sugerase în repetate rânduri, ci de fapt un pseudonim folosit de contele şi de contesa de Greyling. Şi ceea ce-i plăcea cel mai mult la acele povestiri era faptul că simţea întotdeauna că el şi fratele său – împreună cu Ashe şi Locke, desigur – fuseseră imortalizaţi ca eroi pentru copii şi că cele patru personaje emblematice îşi vor continua aventurile mult după ce ei îşi vor da ultima suflare. Greymane era preferatul copiilor, care adesea îşi botezau căluţii de jucărie după el. Şi asta îi plăcea lui

Edward cel mai mult dintre toate: că fratele său era în continuare iubit de atât de mulţi oameni.

Edward Albert îşi schimbă poziţia lângă el şi-şi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Ştiu că eşti nerăbdător să pleci, dar Kilimanjaro nu fuge nicăieri.

Fiul său – care era leit el – zâmbi.

— Îndrăznesc să spun că ţi-ai cam dori să vii şi tu cu noi.

Fiii lui Ashe şi Locke făceau şi ei parte din grupul care pleca a doua zi în zori. Edward chicoti amuzat.

— Sunt prea bătrân ca să mai escaladez munţi. Şi-n plus, trebuie să rămână cineva aici, care să aibă grijă ca mama ta să nu se îngrijoreze prea mult.

— Ei, o să-şi facă griji oricum… dar cu siguranţă nu la fel de multe ca în cazul în care ar fi mers şi Allie cu noi. Ştii

---

3[3] Louisa May Alcott (n.1832-d.1888) a fost o prozatoare americană de succes. Cea mai cunoscută şi mai de succes operă a ei a fost autobiografică *Micuţele doamne* (*Little Women*)

că ea şi-ar fi dorit foarte mult să ne însoţească.

— Ea o să fie ocupată cu propriile aventuri.

Şi dacă exista un lucru care să fie complet adevărat despre Allie, acesta era că îi plăcea la nebunie să plece în aventuri.

— O să ne întoarcem de Crăciun.

— Aşa să faceţi.

Nu era dispus să recunoască faptul că era şi el îngrijorat… dar, pe de altă parte, îşi făcea griji ori de câte ori copiii săi ieşeau din casă. Se întrebă dacă nu cumva el şi Albert nu ar mai fi văzut atât de multe locuri din lumea largă dacă părinţii lor nu ar fi fost ucişi. Ştia sigur că vieţile lor ar fi fost complet diferite acum – nu mai bune sau mai rele, ci pur şi simplu altfel. Dar chiar şi aşa, el şi Julia nu-şi doriseră să îi ţină pe loc pe copiii lor. În fond, li se dezvoltaseră firesc spiritele de aventurieri.

Uşa dormitorului se deschise apoi şi se împinse, de lângă perete, când ieşi Julia. După atâţia ani, inima încă îi mai tresărea de fiecare dată când o vedea. Purta o rochie de culoare mov-deschis şi avea părul presărat cu şuviţe argintii – dar asta doar o făcea şi mai frumoasă.

Veni la el, îi atinse uşor obrazul cu degetele şi îi zise:

— Cred că o să vărs o mie de lacrimi astăzi.

— Nu-i nimic… m-am înarmat cu multe batiste de rezervă.

Buzele ei se curbară uşor, luând forma unui zâmbet blând.

— Aşa ai tu mereu grijă de mine.

— Păi, e una dintre cele mai mari bucurii ale vieţii mele.

— Sincer… începu fiul lor… dacă mai continuaţi aşa, oamenii o să creadă că voi doi sunteţi cei care vă căsătoriţi astăzi.

— Dacă eşti norocos. Într-o zi o să ai şi tu parte de o iubire atât de grandioasă precum a noastră, îi spuse Edward.

— Ei… nu încă, mai târziu.

— Atunci când te aştepţi mai puţin, spuse Edward

încet, întâlnindu-i privirea Juliei şi uitându-se în ochii aceia albaştri care continuau să-l vrăjească. Şi acolo unde te aştepţi mai puţin.

— Treaba asta, cu siguranţă, e valabilă pentru Allie, zise Edward Albert. Nu am crezut niciodată că se va mărita.

— Îl iubeşte, zise Julia. Şi o iubeşte şi el pe ea.

— Bine, dar tot e o mare surpriză.

Nu şi pentru cei care cunoşteau dragostea adevărată.

— O să iasă şi ea în curând, zise Julia. Mai are nevoie de un minut.

— O să aştept aici, spuse Edward. Fiule, însoţeşte-o pe mama ta jos la trăsură şi apoi la biserică. Venim şi noi în curând.

El şi Allie aveau să sosească într-o trăsură deschisă de culoare albă, trasă de şase cai albi, dintre care cel fruntaş avea o coamă cenuşie.

Edward privi cu afecţiune cum mama şi fiul coborau scările la braţ. Una peste alta, dusese o viaţă bună. Munca pe care o depusese în Camera Lorzilor îi câştigase mult respect în rândul nobilimii. Se aştepta ca biserica să fie plină ochi, la câţi oameni îşi doreau să se ştie că erau prietenii contelui şi contesei de Greyling.

Uşa se deschise din nou şi ieşi o altă frumuseţe. Purta o rochie superbă, confecţionată din mătase albă şi dantelă, şi se gândi imediat că nu fusese niciodată mai frumoasă.

Ea îi oferi un zâmbet senin.

— Salutare, tătucule.

— „Tăticul” şi „tata” erau ambele rezervate pentru Albert. Allie avusese doar şapte ani atunci când anunţase că unchiul Edward nu era denumirea corectă pentru el. „Eşti mai mult decât unchiul meu. Şi tu eşti tăticul meu. O să-ţi spun „tătucule”, pentru că seamănă un pic cu tăticule, dar nu-i chiar la fel!”, zisese ea.

— Bună, draga mea fată, spuse el acum. Nu-i aşa că eşti o adevărată frumuseţe?

— Pun pariu că spui asta tuturor doamnelor, zise ea, un pic obraznică.

Edward rânji.

— Numai ţie şi mamei tale. Am un mic cadou pentru tine. Băgă mâna în buzunarul interior al jachetei şi scoase de acolo o cutiuţă mică, îmbrăcată în piele.

Ea o luă de la el şi deschise capacul, dezvăluind un pandantiv din aur, pe un lanţ din aur.

— Oh, tătucule! E absolut minunat!

— Înăuntru, protejate de un geam subţire, sunt câteva şuviţe din părul tatălui tău. Nu ştia cum sau de ce avusese prezenţa de spirit de a tăia câteva şuviţe din părul lui Albert… însă era recunoscător că o făcuse. M-am gândit că ţi-ar plăcea să-l porţi astăzi, ca să-ţi aminteşti că este mereu cu tine.

Allie se întoarse cu spatele la el şi îi întinse lanţul. Edward îi ridică uşor voalul şi îi prinse medalionul la gât. Ea se răsuci bucuroasă, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Îl iubesc enorm, chiar dacă nu l-am cunoscut niciodată. Te-ai asigurat tu să fie aşa. Şi te iubesc şi pe tine pentru asta. Nu orice fată e atât de binecuvântată încât să aibă doi taţi.

— Nu orice unchi este atât de binecuvântat să aibă o nepoată pe care s-o iubească la fel ca pe o fiică.

— Şi acum o să mă dai altuia la altar…

— Niciodată. O să te las în grija lui, dar să nu ai nicio îndoială că tot a noastră o să rămâi.

— Te iubesc aşa de mult, tătucule.

— Nu mai mult decât te iubesc eu. Şi acum ar trebui să plecăm, zise el, luând-o de braţ. Contele de Greyling nu întârzie niciodată.

Era unul dintre obiceiurile lui Albert, pe care nu apucase să-l schimbe. Deşi, la drept vorbind, nici nu-şi dorise s-o facă.

El şi Allie porniră în jos pe scări. Un lacheu le deschise uşa, iar când ieşiră afară, Edward aproape că fu orbit de lumina strălucitoare a soarelui. Şi în timp ce ridica mâna ca să-şi umbrească ochii, ar fi putut jura că auzea o şoaptă: „Bună treabă, frate! Bravo!”

— Eşti bine, tătucule?

Edward lăsă mâna jos şi îşi dădu seama că lumina aceea orbitoare dispăruse. Fără îndoială, de vină fusese doar unghiul în care soarele îi întâlnise ochii.

— Sunt bine, da. Hai să mergem!

O ajută să urce în trăsură şi se aşeză lângă ea. În timp ce vizitiul dădea bice cailor, ca s-o ia din loc, se uită spre cerul albastru senin. Era o zi absolut splendidă!

— Ştii ce mă gândeam, tătucule?! Probabil e aşa pentru că sunt îndrăgostită la nebunie, dar chiar cred că în următoarea ta poveste Stinker the Weasel ar trebui să-şi găsească o iubită.

— A găsit una, scumpa mea, zise Edward, zâmbind. A găsit.

Sfârşit